

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'Just went straight to my "must read" list'

Shari Low

the
truth
about

Can you ever
know too
much about
the person
you love?

you
& me

EMMA COOPER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

'Just went straight to my "must read" list'

Shari Low

the
truth

about

Can you ever
know too
much about
the person
you love?

you
& me

EMMA COOPER

SENİN VE BENİM HAKKIMDAKİ GERÇEK

EMMA COOPER

B
Boldwød

*Nicki için,
Her türlü olay örgüsünde, her türlü hatada, hem ekranda
hem de ekran dışında yanımda olan. Sadakatin, sarsılmaz
dostluğun ve sinemada kimse gülmese bile benimle aynı
sahnelere güldüğün için teşekkür ederim... Bu senin için.*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Sonsöz

Teşekkür ederim!
Emma Cooper'dan daha fazlası
Teşekkürler
Yazar Hakkında
Ayrıca Emma Cooper tarafından
Raf Bakım Kulübü
Boldwood Books Hakkında

1

CUMA 6 EYLÜL

Maggie

Çocukken astronot olmak isterdim. Uzayı özlerdim. Sessizliği; tenimin kalın beyaz kumaş katmanlarıyla kaplı olmasını, ellerimin Ay'da Amerikan bayrağını tutan o kabarık beyaz eldivenlerde olmasını; yüzümün pürüzsüz bir cam kubbeyle korunuyor olmasını. Astronot olmayı o kadar çok istiyordum ki bir keresinde kafam cam bir kaseye sıkışmıştı. Şimdi adını unuttum, koruyucu babam kaseyi kulaklarıma geçirebilmek için atkuyruğu saçlarımı kesmek zorunda kalmıştı. Elleri çekiştirip dururken çığlık çığlığa bağırıyordum.

Tamam, astronotluk konusunda biraz iyimser davranmış olabilirim ama bir sonraki en iyi şeyi buldum.

Ben temizlikçiyim.

Çocuksu hayallerimden küçük bir adım uzaklaşıp asgari ücrete doğru dev bir adım gibi görünebileceğini biliyorum ama bayılıyorum. Stresli bir günün ardından eve temiz bir eve dönen birinin yüzündeki gülümsemeyi hayal etmeyi seviyorum. Cilalı döşeme tahtalarının batan güneşin ışığını

nasıl yansıttığını fark ederken, su ısıtıcılarının paslanmaz çeliğinde gülümseyen yansımalarını hayal ediyorum. Sanırım, kendi tarzımda, onların mutluluğu üzerinde bir etkim var; hayatlarını biraz daha aydınlık, biraz daha kolay hale getiriyorum.

Onların hayatlarının bir parçası olabiliyorum ama yine de ihtiyacım olan mesafeyi koruyabiliyorum.

İşini seversen hayatında bir gün bile çalışmış sayılmazsın derler, ben de öyle yaşamaya çalışıyorum ama bazen işler öyle ya da böyle yoluna giriyor. İşte bu yüzden şu sözleri söylemek üzereyim:

'Bıraktım.'

Dağınık buklelerime dolanmamasına dikkat ederek kordonumu çekip çıkarıyorum ve Pillow Paradise mağazasında bulunan çok sayıdaki şilteden birinin üzerine atıyorum!

"Ne?" Öfkeden mosmor olmuş Doug yüzüme bakıyor. Bu, ferahlatıcı bir değişiklik - normalde göğüslerime bakar. Çöp sepetini boşaltmak için eğildiğimde elini uzattığında aklından neler geçtiğini biliyordum ama bir ataça ihtiyacı vardı. Ne saçmalık. Bu işe gerçekten, gerçekten ihtiyacım olmasına rağmen pişman olacağım bir şey yapmadan önce bırakmalıyım. Ya da belki onu Masaj Ustası'na bağladığıma pişman olmazdım? Belki biraz akli başına gelir.

'Bırakıp gidemezsin! Yarın Yatak Çılgınlığı var!'

"Aslında" - kiraz rengi suni kürkümü giyiyorum - "yapabilirim." Temizlik ürünleriyle dolu sırt çantamın fermuarını çekiyorum, Henry Hoover'ın başlığını boynuma doluyor ve cam kapılara doğru ilerliyorum. Henry bir İngiliz ikonu: Londra kırmızısı otobüs vücudu, hortum yerine

geçen burnunun üzerinden bakan çizgi film karakteri gibi gözleri, altındaki kalıcı gülümsemesi. Henry on yıldır benimle, hayatımın bir parçası olan tek güvenilir adam.

Snooze Ease Double ve Snuggle Rest Divan'ın yanından geçerken Doug öfkeden kuduruyor.

"Resmi bir şikayette bulunmaktan çekinmeyin. E-postam Maggie dot Wright, yahoo dot.com. Size hemen geri döneceğimden emin olabilirsiniz. Aslında sizi zahmetten kurtarayım." Duraksadım, boynumdaki hortumu düzelttim ve parmaklarımı klavyenin üzerinde geziniyormuş gibi oynattım. "Sevgili Doug." Boğazımı temizledim. "E-postanız için teşekkür ederim ama egoist bir salak olduğunuz ve "kazara" - parmak alıntısı yapıp hayali klavye vuruşlarıma devam ediyorum - "kendinizi bana çarptığınız göz önüne alındığında, sözleşmenizin feshedildiğinden ve Pillow Paradise Limited'e şikayette bulunulduğundan korkuyorum. Bu yeterli mi? Yoksa ihlal ettiğiniz uygunsuz davranışların belirli noktalarını sıralamamı ister misiniz?"

Gözlerini kısıp kollarını kavuşturdu. "Kimse sana inanmayacak. Ben bir koca ve babayım, sen ise sadece..."

"Temizlikçi. Evet, evet öyleyim. Bu arada Yatak Çılgınlığı'nda bol şans. Beklediğinden biraz daha sessiz olabilir, çünkü Facebook sayfamda senin hakkında bir paylaşım yaptım." Hayallerimin yatağının yanından geçerken biraz pişmanlık duydum. Yüzde on indirimim gitti... Elveda FirmHaven. Kapıyı tutup açtım, Cuma sabahı telaşının sesleri içeri sızarken, öfkeyle telefon ekranının kilidini açmaya başladı. "Peki ya Doug?" diye ona dik dik baktım. "Kiler dolabının kapısının senin ve başka bir

Çalışanın arkasından yanlışlıkla çarpmasına izin vermeyi bir daha düşünürdüm."

Aşırı bakımlı kaşları, geriye doğru taranmış sa çizgisiyle buluşuyor. "Ne? Ben—"

Cevap vermek yerine kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

* * *

'Neredeyse başardım!' Yatağıma uzandım, nefesimi içime çektim ve kot pantolonumun düğmesini zorla yerine yerleştirdim.

"Hadi ama Mags, bütün günüm boş!" Telefonumdan Tess'in sesi beni yatağımdan sıçrattı.

Kalamı düşürüyorum. "Ee? Ne düşünüyorsun?" diye dönüyorum. "Uygun, değil mi?" ne doğru eğiliyor, cırt cırtlı rulolar neredeyse telefon ekranına çarpıyor.

'Hayır.'

"Ne demek hayır? Bunlar eski 501'ler ve" - eğilip arka cebindeki etiketi açtım - "Judd Nelson bunları The Breakfast Club'da giyiyor." Arkamı dönüp elimi uyluklarımda gezdirdim.

"Dostum, hayat bir John Hughes filmi değil. Seksenlerde değiliz ve Shermer, Illinois diye bir yer bile yok." Ekrana daha da yaklaştı. "ğle yemeğinde ne yediğini neredeyse görebiliyorum, deve tırnağı bile değil, kocaman bir kanayan ayak." şişliğim iniyor, dğme fırlıyor ve odanın diğer ucuna fırlıyor. Tess homurdanıyor, ağzı dolusu kahve ten rengi parlaticılı dudaklarından neredeyse fışkırıyor.

'Tamam, tamam... Bunları Vinted'e yapıştıracağım.'

Kot pantolonumu çıkarmaya başlıyorum ve kot eteğime uzanıyorum.

"Bu arada külotun güzelmiş, çok çıtır!" Aslan taklidi yapmasına başımı sallıyorum. Beni iç çamaşırlarımla ilk kez görmüyor. Tess'in üvey kız kardeşiyim ve çocukluğumuzun çoğunu küçük bir ranza takımının olduğu ortak bir yatak odasında geçirdik. Otuz yaşında bile, sahip olduğum tek gerçek arkadaşlık bu. "Senin işin nerede?"

"Nottingham'daki Comedy Corner. Genellikle kalabalık olur. Hadi, anlat bakalım. Umarım ona işini çift kişilik divanına gömmesini söylemişsindir?"

'Buna benzer sözler.'

'Aferin sana.'

"Evet, ama," -kırmızı kazağımı başıma çekiyorum- "şimdi başka bir temizlik işi bulmak için acele etmem gerekiyor. Haftada beş sabahlık o zaman dilimi, son üç aydır kiramı ödüyor."

'Bir web sayfası kurdunuz mu?'

Tereddüt ediyorum. 'Henüz değil... İlanları tarayıp bir şeye başvuruda bulunacağım.'

"Dergiler!" Bıkkınlıkla iç çekti. "Sana söyleyip duruyorum..."

"Kendimi daha fazla ortaya koyuyorum. Biliyorum, biliyorum. Ama çoğu insan önce benimle tanışmayı seviyor ve bu genellikle halka açık bir yerde oluyor ve ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

Sesi yumuşadı. "Biliyorum ama hayatını sanki sen yan karaktermişsin de herkes başroldeymiş gibi yaşamayı bırakmalısın. Bir bahane uydur. Onlara, bilmiyorum, mikrop fobisi falan olduğunu söyle."

'Temizlikçi olup mikrop fobisi olan biri mi?' diye homurdandım. 'Eminim bu hoşuna gider.'

'Ama kendi işini kurarsan, şartları sen belirleyebilirsin. Önce bir Zoom görüşmesi falan yapalım mı?'

'Şartları ben belirliyorum; hangi işlere başvurulacağını ben seçiyorum—'

"Ama başkaları için çalışmak yerine kendi şirketini kurarsan, insanlar iş teklifleriyle sana gelir, sen iş teklif etmezsin. Bu arada, Wes Goode'un ücretsiz VIP bilet isteyip istemediğini sormuş muydun?"

'Wes?'

Bu isim geçmişten bir anı. Ona On Tonluk Tessy derdi ve bir keresinde doğum gününde ona bir paket domuz yağı sarmıştı, senin kışına demişti. Dick.

Bunu geçiştirmişti. Zorbalığa uğramamak için hep kendisiyle dalga geçirdi ve şimdi bunu bir kariyer tercihi haline getirdi.

'Ne dedin?'

'Hiçbir şey söylemedim, sadece kendi asistanımmış gibi davranarak cevap verdim ve bilet sitesine giden bağlantıyı ekledim. Bir de onu sahne performanslarımdan birine dahil ettim.'

"Güzel." Saatime baktım. "Kahretsin! Gitmeliyim. Yarım saat içinde Riz'in yerini temizleyeceğim. Seni çok seviyorum."

'Seni milyarlarca seviyorum.'

Telefonumu çıkarıp "temizlenecek şarkılar" çalma listemi seçiyorum. Tek çalışan kulaklığımdan Wham!'den "Wake Me Up Before You Go-Go" yükseliyor. Bir saat önce Riz'in mutfak çöp kutusu doluydu, yüzeyleri kahve telvesi ve kirli çay kaşıklarıyla doluydu, şimdi ne mi? Limon ferahlığı, parıldayan fayanslar, ışıldayan tost makinesi. Göğsümün içinde gurur duygusu yeşeriyor, mutfak kapısını kapatıp salona doğru yürürken tüy toz alma fırçam gibi kabarıyor. Bu arada, Pillow Paradise'ta haftada beş gün olmadan gelecek ay kiramı nasıl ödeyeceğimi sorgulamamaya çalışıyorum!

Bayan Hancock, arkadaşlarının Riz dediği, macera dolu hayatının her aşamasına ait duvardan duvara fotoğraflara sahip. Mikrofiber bezimi çıkarıp tozlarını almaya koyuldum. Fotoğraflar arasında yirmili yaşlarında, Kenya'da bir filin üzerinde sıkı ve atletik bir vücut; fotoğrafçı ve savaş muhabiri olarak asker yeşili bir kurşun geçirmez yelek giymiş, kırmızı dudaklarının arasında sigara; otuzlu yaşlarında elinde bir ödül, gümüş bir elbise; düğün gününde, bir nakliye kamyonunun arkasında otururken

jartiyeri görünüyor. Her bir kareye, her bir cam parçasına vakit ayırarak Riz'in hayatının her aşamasının kusursuz kalmasını sağlıyorum. Kendimi o senaryoların içinde hayal ediyorum. Riz'in çenesi, sanki dünyaya elinden gelenin en iyisini yapması için meydan okuyormuş gibi her zaman hafifçe kalkık; ben ise başımı eğip dünyadan olabildiğince uzak duruyorum. Ayrıca uzun boylu değil kısayım, ağzım daha dolgun, burnum o kadar güçlü değil ve açık mavi yerine koyu yeşil gözlerim var.

Tek seyahatim, üvey annem Hellie'nin tüm yıl boyunca para biriktirdiği Galler'de geçirdiğim birkaç yağmurlu hafta. Tanrım, o tür yerlere seyahat etmeyi ne kadar isterdim. Önümüzdeki pazartesiye kadar yetecek sadece yirmi beş pound elli üç penim varken, yolun aşağısındaki China City'ye gidip tavuklu chow mein yiyebilirim kendimi şanslı sayarım. Şimdi de, Doug ve ataç arayışından sonra, başka bir iş bulmam gerekecek. Belki de Tess haklıdır ve başkaları için çalışmak yerine kendi şirketimi kurmalıyım.

Olumlu tarafı - bir çerçeveyi düzeltiyorum - dışarıdan yemek sipariş edecek kadar param olmayabilir ama başımın üzerinde bana ait bir çatı, paylaşmadığım bir yatak odası ve Doug ve onun gezgin ellerinden kaçınmadığımda sevdiğim bir işim var.

Eylül dolusunun Gürcü camlarına vurduğu pencereye bakıyorum. İyi ki kaloriferin zamanlayıcısını ayarlamışım da günün son işimden önce uzun bir banyo yapabilmişim. İş diyorum ama yerel sinemayı temizlemek ve her cuma gecesi bedava giriş ve atıştırmalık almak pek de iş sayılmaz.

Çalma listesi Billy Idol'dan "White Wedding"e geçti ve diğer yüzeyleri toz alırken ben de şarkıya eşlik ettim. Parmağım Riz'in şifonyerinin en üst çekmecesinden çıkan bir kağıt parçasına takıldı ve onu kaldırmak için uzandım. Mektubun başındaki kelimeleri okurken yüreğim sızladı: Sevgili Bayan Hancock, Heritage Yaşlı Bakım Evi'ndeki yerinizi onaylamaktan heyecan duyuyoruz. Riz son zamanlarda daha da zayıf görünüyor ve hayatta olan hiçbir akrabası olmadığını biliyorum. Riz odaya girerken çekmeceyi hızla kapattım, çelik çerçeveli yürüteç ilerlemesini yavaşlatıyordu. Seksen dört yaşında olmasına rağmen beyaz saçları hâlâ gür, ama bir tarafı düz; ofisinde kestiriyor olmalıydı. Henry'nin fişini çekip kulaklığımı çıkardım.

"Isıtmanın derecesini biraz açmamı ister misin?" Ellerimi birbirine sürtüyorum. Üşüyorum... yazın bile, sürekli elimde bir kazak veya palto bulundurma ihtiyacı hissediyorum. Pencereye doğru başımı sallayıp ayağımı Henry'nin üzerine koyuyorum, tasma vın diye toplanıyor.

"Harika olur, teşekkürler Mags." Kollarını sıvayıp manevra yapmaya başladı. Yüksek arkalıklı sandalyesine doğru bir adım attım, minderlerini hızlıca kabarttım ve ona dokunmadan geri çekildim. Yürütecin yan tarafına tutundu, çubuğu bırakıp sandalyenin koluna doğru uzanırken kendini destekledi. Ona doğru küçük bir adım attım ama birbirimize değmeyecek kadar uzakta durdum. Riz irkildi, yüzünde bir acı ifadesi belirdi, ardından yerini hayal kırıklığı ifadesi aldı. Gözleri benimkilerle buluştu, yenilgi bakışlarını yumuşattı. "Bana yardım eder misin Mags?"

Panikle ona bakıyorum. Elbette ona yardım etmek istiyorum. Basit bir istek olmalı; çoktan ellerimi hazır tutarak ona doğru ilerliyor olmalıyım ama birine dokunmak kolay değil. Hiç olmadı. Gözlerim odada parlak sarı Marigold eldivenlerimi arıyor ama onları mutfakta bıraktığımı fark ediyor.

Geri çekiliyorum ama mücadelem bittiğini biliyorum. Vücudundaki gerginlik onu titretiyor ve biraz daha tereddüt edersem yere yığılacak.

Ayaklarım ona doğru uzanıyor: ağzım kuru, kalbim kaburgalarım bıçak gibi saplanıyor. Ellerim dışarı doğru uzanıyor, biri çıplak dirseğinde, diğeri sırtının alt kısmında.

Çocukluğumdan beri kendime öğrettiğim gibi dışarıdaki hayatıma devam etmeye çalışırken, konuşmaya çalışırken boğazımın dibinde mide bulantısı hissediyorum.

'Neredeyse vardık.' Dirseğini tutuyorum ve o aşağı inerken yastığı kaydırıyorum.

Bayılmak üzereyim. Derin bir nefes alıp onu sandalyeye oturtmayı başarıyorum, tören veya tantana yapmadan olabildiğince çabuk bırakıyorum, içeride ise vücudum bu rahatlamaya inanılmaz bir rahatlamayla tepki veriyor.

Elim enseme uzanıyor. Nabzım damarlarımda patlayacakmış gibi hissediyorum. Riz kıpırdanıp başını sandalyeye yaslıyor, tavandaki güle bakarken gözleri yaşlı. Bana artık bir işim olmadığını söylemesinin ne kadar canını yakacağını biliyorum. En azından bu konuda yardımcı olabilirim. Omurgamın tepesinde atan nabızı görmezden gelip önünde çömeliyorum. Normal şartlarda, elini elime alır, başparmağımı kağıt inceliğindeki teninde gezdirirdim.

Ama normal değilim. "Sana bir bardak su getirebilir miyim?"

Başını sallıyor, gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor, sonra dikleşiyor, gözlerimle buluştuğunda direncini ve sert ifadesini gösteriyor. "Mags, korkarım seni bırakmam gerekecek-" diye ciddi bir şekilde başlıyor.

"Riz," diye atıldım. Öne eğildi, safir mavisi gözleri ifademi incelerken kocaman açıldı. "Ben... şey, anlıyor musun... çok üzgünüm Riz, ama artık senin için temizlik yapamayacağım. Çalışacağım." -mümkün bir konu seçtim- "senaryo yazımı. Ama mesele şu ki... çalışma saatleri muhtemelen buradaki zamanımla çakışacak."

Gözleri benimkileri arıyor, gülümserken gözyaşları arkalarında birikiyor. "Ne kadar harikası Maggie! Gerçekten senin adına daha mutlu olamazdım." Gülümsedi. "Bir zamanlar bir İngilizce profesörüyle çıkmıştım - bundan bahsetmiş miydim? Benden yirmi yaş büyüktü... aklında olsun, o yaz bana İngilizceden daha fazlasını öğretti ve sanırım ben de ona bir iki numara öğrettim." Göz kırptı ve güldük. "Yeni başlangıçları kutlamak için şu dolabı açıp ikimize de birer bardak rom doldursan nasıl olur?"

* * *

Dolu tekrar yağmura döndü ve sarıdan ziyade kahverengi olan kalın buklelerim artık omuzlarımla üzerinde kuyruk gibi yükseliyor. Henry'yi yolda sürüklüyorum, bağlarındaki gerginliğe aldırmadan yüzü gülümsüyor. "Hadi Henry," diye teşvik ediyorum, hortumunun ucunu çatlak kaldırım taşlarına doğru çekerken. Arabamı park yerine park edip

Riz'in evine varmak için gereken on dakikayı onun evinin önündeki kasaya park etmek yerine yürüdüm.

Harrowsby Koyu son yirmi üç yıldır evim. Ve dürüst olmak gerekirse? Başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum. Yeterince kumlu plajımız, bolca ana cadde mağazası, inişli çıkışlı tepelerimiz ve birinci sınıf restoranlarımız var - ya da duyduğum kadarıyla. Koyu çevreleyen binalar eskiyle yeninin uyumsuzluğu, farklılıklarına rağmen yan yana duran dükkânlar ve evler. Sanki burayı yuva edinen küçük nüfusun kişiliklerini yansıtıyorlar. Brighton'a çok uzak değiliz, Güney Sahili'ndeyiz ve son on yıla kadar küçük cennet parçamız neredeyse radarın altında kalmıştı. Ama en iyi saklanan sırlar asla uzun süre gizli kalmaz. Son zamanlarda bize katılan ziyaretçi ve mülk sahibi sayısı da arttı. Umurumda değil, aslında değil. Ama ne kadar çok insan gelirse, o kadar çok insandan uzak duruyorum.

Harrow's Hawkers'ın önündeki park yerine yaklaşıyorum. Kırmızı Fiat Punto'm titrek bir sokak lambasının altına park edilmiş, yağmur paslı kaputtan aşağı, yanındaki devasa çukura doğru süzülüyor. Leylak rengi botlarım su sızdırmaya başlıyor ama temizlik yaparken giydiğim ayakkabılar ya bunlar ya da beyaz ev ayakkabılarım olurdu ve şimdiye kadar mahvolmuş olurlardı.

Bir sonraki işim birkaç saat sonra başlayacak ve planım eve gidip uzun ve sıcak bir banyo yapıp Cuma gecesi sinema randevumdan önce kıyafetlerimi değiştirmek. Teknik olarak bunun hâlâ iş olduğunu biliyorum ama patlamış mısırları süpürüp tuvaletleri temizleyip lobiye

cilaladıktan sonra Cuma gecesi bana ait oluyor. Cuma gecesi son seans genellikle sessiz geçiyor, bu yüzden öncesinde güzelce temizliyorum, sonra da çıkmadan önce hızlıca bir göz atmam gerekiyor. Bu da bana büyük ekranın önünde yiyebildiğim kadar patlamış mısır ve büyük boy bir diyet kola ile geçireceğim iki muhteşem saat bırakıyor.

Henry'nin hortumunu arabanın yanına yaslayıp anahtarlarla uğraşırken, yağmur tenime çarpıyor ve gözlerime düşüyor. Yeşil eldivenlerimin kalın yününe rağmen parmaklarım hala soğuk. Hayatımda bir kez, çalışan merkezi kilidi ve ısıtmalı koltukları olan bir arabam olsun isterdim ve - bok! Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Dizlerimin üzerine çöküp arabanın yanına çömeliyorum. Eldivenlerimi çıkarıp cebime tıkıyorum, file çoraplarımda bir delik oluşmaya başlıyor. Loş ışıktaki arabanın altını tarayarak anahtarlarımı arıyorum, parmaklarımla tıkırdatıyorum ama çabalarımın hiçbir sonucu olmadan tekrar doğruluyorum. Telefonumu cebimden çıkarıyorum, nemli parmaklarımla el feneri açılana kadar yüzeyde üç kez kaydırıyorum. Dört ayak üzerine çıkıyorum, ışığı kaldırımda, giderin altı deliğine gelene kadar eğiyorum. Anahtarlarım onların altında kayboluyor.

Mükemmel.

Eve yürüyüp şehre dönmem çok uzun sürecek. Otobüse binme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. En son toplu taşımada, bu kadar çok insanın arasında olduğumda, kendimi otobüsün "sadece tekerlekli sandalye" bölümüne sıkışmış halde bulmuştum.

Ama belki bu sefer otobüse binebilirim. Sessiz olabilir; sanırım çoğu insan evde, berbat havadan dolayı evde

kalıyor. Ellerimi cebimde karıştırıyorum ve bir buçuk kilodan biraz fazla param ve bir paket Tic Tac olduğunu görüyorum. Bu, Henry ve bana bir otobüs bileti almaya yeter. Avucuma iki nane şekeri döküp ağzıma atıyorum, eldivenlerimi tekrar takıyorum ve kararlı adımlarla yürüyorum.

"Çok uzun sürmeyecek," diye kendimi rahatlatmak için Henry'yi kendime güven verirken, onu otobüs durağına doğru giden patika boyunca çekiyorum. Yağmur hâlâ üzerimize yağıyordu.

Nefesimi toplamak için bir saniyeliğine durup, gözlerimin altındaki maskarayı tekrar siliyorum ve zavallı Henry'yi sürüklüyorum. Su geçirmez maskara, sırtımda. Arkamda yoğun bir gürültü var ve otobüs hızla geçerken sağ tarafıma kirli su birikintisi fışkırıyor.

Mükemmel. Tam mükemmel.

Yürümeye devam ediyorum. Şehrin etrafındaki birkaç dükkan kapalı. Bazıları Tudor döneminden kalma, diğerleri yetmişlerde ve seksenlerde inşa edilmiş, her pencere karanlık, yürürken beni ve Henry'yi yansıtıyor. Bir butiğin yanından geçerken, tüm maaşımı biriktirip bir paket Super Noodle almasam bile alamayacağım kıyafetlere göz atıyorum. Her zamanki kestirme yolum olan Fleetwood Yolu'ndan yürümeye devam ediyorum. Dar, Arnavut kaldırımlı bir ara sokak; gözünüzü kırptığınızda girişi kaçırabilirsiniz. Şehrin kalabalık bölgelerinden kaçınmak için mükemmel bir kestirme. Sadece birkaç küçük sıra düzgün bungalov. Hellie eskiden altı numarayı temizlerdi. Tess'le arka bahçedeki ağaca tırmanırdık. Mavi kapıya

güzel anılarla bakıyorum, ana yola çıkana kadar sessiz sokağı takip ediyorum.

Sağımda sahil var, dalgalar kıyıya çarparken gürültü yapıyor. Henry'yi fırının yanından, solumda da "Hediyelik Eşya Al" dükkanının yanından sürüklüyorum.

White Lion'ın dışındaki sigara içenlerin yanından geçip, başımı bayat biranın kokusuna ve arka planda çalan bir spor müsabakasının seslerine gömdüm. Smithfield Yolu'nu ve "İlçenin En İyi Domuz Etli Turtası" dükkanını geçip devam ediyorum.

Önümüzde bir grup kadın şemsiyelerini tutmuş, dostça sohbet ediyor; biri bir eliyle kitapçının kapısını açık tutuyor, diğer eliyle yağmuru silkeliyor ve şemsiyeyi kapatıyor. Yavaşça arkalarından geliyorum; midem neredeyse Henry'nin tekerlekleri kadar gürültülü bir şekilde guruldamaya başlıyor.

Kapı kapanırken taze bir kahve kokusu geliyor. Dikkatlice yaklaşıyorum. Kapının iç tarafında, bana bakan tarafta bir kitap kulübünün reklamını yapan bir poster, ayın kitabının grenli, siyah beyaz bir fotoğrafı var: "Büyük Umutlar! Kahve, pasta ve kitap sohbetine katılın. Herkes hoş geldiniz. Giriş 3 Sterlin." Bulanık pencerelerden içeri bakıyorum, yağmur manzarayı bozuyor. İçerideki sıcaklığa ve montlarını çıkaran insan grubuna bakarken midem yine guruldamaya başlıyor. Sarılmaları ve gülümsemeleri bir bisküvi kutusu gibi elden ele dolaşıyor. Sandalyeler yarım daire şeklinde dizilmiş ve etraflarında boşluk var. Elim cebimdeki bozuk paralara uzanıyor, dükkanın içi gibi sıcak ve rahatlatıcı. Keşke onlardan biri olabilseydim. El sallıyorlar ve kucaklaşıyorlar, sohbetleri kolayca akıyor. Bir

baş dönüyor. Puantiyeli elbiseli ve düz siyah püsküllü bir kadın beni içeri bakarken yakalıyor ve gülümsemeye başlıyor.

Ama bunun nasıl biteceğini zaten biliyorum.

Yavaşça nefes verip kitapçıya bir kez daha hüzünlü bir bakış atıp Henry'yi arkama çekiyorum. Yolun aşağısında hijyen puanı üç yıldız olan bir balıkçı var ve muhtemelen boştur. Oraya gideceğim. Üç yıldız bir paket cips almaya yetecek kadar cipsim olmalı ve şanslıysam, tekrar ısıtmaları biraz zaman alır.

3

JACK

Küçüklüğümden beri harflerin ve kelimelerin dizilişinde; alfabede; virgüller ve noktalı virgüller arasındaki nefeslerde; paragraflar ve bölümler arasında teselli bulurdum. Babam yazar, annem bir yayınevinin genel yayın yönetmeni, bu yüzden kelimeler her zaman hayatımın dokusunun bir parçası oldu. Kitapların ortasında, başında ve sonunda her zaman bir teselli bulunurdu. En azından bir yıl önce, sevdiğim her şey beynimin derinliklerinden koparılıp alınmadan önce böyle düşünüyordum.

Artık bir sahtekârım, kendi bedenimin derisinin altına zorla sokulmuş bir yabancıyım. Yürüyen bir çelişkiyim: okuyamayan bir okuyucu, artık kitapları sevmeyen bir kitapçı sahibi.

Banyo dolabına uzanıp avucuma bir diazepam koyuyorum. Diazepam olduğunu biliyorum çünkü etiketi sarıya boyadım. Sembollere gözlerimi kısarak bakıyorum:

Hapı dilimin arkasına atıyorum, eğiliyorum, musluktan doğrudan su içiyorum ve yüzüme su çarpıyorum. Gözlerimi kapatırken ellerim lavabonun kenarına tutunuyor, diazepamın sinir sistemime etki etmesini bekliyorum, sihirli parmakların beni bir yıl önce aldığım ve koridordan hiç geçmediğim pahalı bir takım elbiseyle kendi banyomda saklanmaya zorlayan korku düğümlerimi çözmesini bekliyorum.

Bunca zaman geçmesine rağmen yeni normalliğimi kavrayamıyorum; elle tutulamayacak kadar silik bir gerçeklik kırıntısı. Alexia hastası olduğum söylendiğinde kafamın içinde çılglık çılgılığa yankılanan aynı cümleleri hâlâ duyuyorum. Felç sol görsel korteksine zarar vermiş; kelimeler sanki bana bilgi dolu mermiler gibi atılıyormuş gibiydi: Sağ görsel korteksin görsel bilgileri işleyebilir, ancak kelimeleri deşifre etmek için ihtiyaç duyduğun bilgiyi gönderemez. Her acınası açıklama, dişlerimi gıcırdatacak bir tonda sunuluyordu.

O zamanlar umudum vardı; yanılıyorlardı. Onlar... Nörologlar, doktorlar, terapistler, ailem, meslektaşlarım. Bazen danışmanlara gittiğimde, beynimin kaslarını esneterek tekrar okuyabilmem için bana nasıl yardımcı olabileceklerini söylediklerinde hâlâ umutluyum.

İşin ironik yanı, hâlâ yazabiliyor olmama rağmen yazdıklarımın hiçbirini okuyamıyor olmam; her denediğimde sanki asitli bir yolculuktaymışım gibi hissediyorum. Hayatımın bildiğim şekliyle bir cuma gecesi sona ereceğini hiç tahmin etmemiştim.

O zamanlar hayatımı çok severdim. Sabah uyanıp sadece merdivenlerden inip kitapçıma ulaşmayı severdim. Bir kutu

dolusu kitabın ağırlığını, yeni kapakları ve hak ettikleri yere yerleştirilmeyi bekleyen yeni sesleri severdim: bir bölümde gerilim romanları, diğesinde aşk romanları, arkada çocuk kitapları, tezgahın arkasında taze pişmiş keklerle dolu cam kubbeler tutan yemek kitapları. Kahve makinesinin homurdanmasını, kapının üstündeki zilin sesini, müdavim bir müşterinin en sevdiği yazarın yeni çıkan kitabını almaya geldiğinde yüzündeki gülümsemeyi severdim. Nişanlımı severdim. İşimi severdim.

Ama o zamandı işte. Otuz ikinci doğum günümünden iki gün önce felç geçirmemden önce.

Cuma günü, kelimelerin düzeninde teselli bulduğum son gündü.

Tek hatırladığım, bardan çıkışım, bulanık bir adam görüntüsü, sonra başımın arkasında bir çatlak. Her okumaya çalıştığımında hissettiğim aynı türden bir çatlak ve fiziksel acı.

Doktorlar bunun normal olduğunu, travmanın anılarımı anlaşılabilir hale getirdiğini söylediler, ama o gece ne olduğunu bilmemek, bunun neden başıma geldiğini anlayamamak, kendimi daha da başarısız hissetmeme neden oluyor. İçimden bir ses, olanları hatırlayabilirsem, bunun tekrar okumama yardımcı olabileceğini söylüyor. Ya da belki de çaresizim.

Sarhoş olmam, polisin kazaya başkasının sebep olduğunu kanıtlamasına yetmiyordu. Düşmediğimi gösteren hiçbir şey yoktu.

Alt kattaki dükkân kapısının üstündeki zil, göğsümdeki havayı sıkıştırıyor. Kitap kulübü zamanı. Alt katta, ayın kitabını düşünmekten deliye dönmüş on beş yirmi hevesli

okuyucu olacak. Çantalarından ciltsiz kitaplar çıkarılacak, defterler düzeltilecek; Nell, her zamanki Çarşamba Addams tarzı kıyafetiyle içki siparişlerini almak için koşturuyor olacak, bu sırada sohbetin sesi de dehşet verici boyutlara ulaşacak.

Cuma gecelerini çok severdim. Eskiden kitaplar ve benim gibi insanların etrafında olmanın verdiği rahatlık anlamına gelirdi. Şimdi ise artık o dünyaya ait olmadığımı doğruluyorlar. Cuma gecelerinden nefret ediyorum.

Birkaç derin nefes alıyorum, parmaklarımı lavabonun kenarlarından ayırıyorum ve salona geri dönüp kanepenin kenarına gömülüyorum. Bir kahkaha balonu merdivenlerden yukarı tırmanıp odaya sızıyor. Göğsümdeki hava bloğunu yutmaya çalışıyorum. İstediğim hayat ve hırslarım, hepsi onun arkasında sıkışmış.

Nell kapıyı tıklatıyor. "Jack? Taksi neredeyse geldi!"

Kendimi toparlayıp saçlarımı düzelttim ve kapıyı açtım. "Vay canına," dedi gülümseyerek. "Bakın, eşofman altı ve spor kıyafetleri dışında bir şey bile bir erkeğe neler yapabiliyor."

'Çok komik.' Parmağımı yakamda gezdiriyorum; her geçen saniye küçülüyormuş gibi hissediyorum. 'Kendimi bir rahip gibi hissediyorum.'

'Tanıştığım hiçbir rahip BAFTA'da kırmızı halıda yürüyecek gibi görünmüyordu.'

'Doğru değil - Andrew Scott.'

'Andrew Scott gerçek bir rahip değil.'

'Yıl boyunca dükkanı sen yönettiğin halde, ödüllere neden gittiğimi bana bir kez daha hatırlatır mısın?'

'Çünkü orası senin dükkanın, üstünde de senin adın yazıyor.'

Nell parmak uçlarında yükselip papyonumu düzeltiyor. "Biliyor musun, eğer bu erkeklik meselesine meraklı olsaydım, böyle giyinip seni ağaç gibi tırmanırdım herhalde." Nell'in hiçbir filtresi yok ama okuldan ayrıldığından beri burada çalışıyor, hastaneye kaldırıldıktan sonra bir anda geldi, izinsiz uzun saatler çalıştı ve son bir yıldır işimi yoluna koydu. "Kıpırdama," diye talimat veriyor, keskin siyah perçemini gözlerinden üflerken parmakları çenemin altında çırpınmaya devam ediyor.

Doc Martens'lerinin düz paçalarına geri dönüyor, kollarımı okşuyor ve hafifçe başını sallıyor. "İyi olacak. Gitme zamanı."

Diazepam henüz etkisini göstermemiştii ve korku, sanki bir attan düşmüşüm gibi sırtımdan göğsüme çarpıyordu. Bir adım geri çekildim.

'Bunu yapabileceğimi bilmiyorum.'

Nell çenesini kaldırdı. "Evet, yapabilirsin. O gülümsemeyi takınırsın, o konuşmayı yaparsın ve yılın en iyi bağımsız kitapçısı ödülünü kazandığında başını dik tutarsın."

Merdivenlerden hararetli bir tartışmanın uğultusu duyuluyor. Nell, "Büyük Umutlar," diyor açıklama yaparak. "Bayan Keller, Pip'in sızlanan küçük bir kız olduğunu düşünüyor..."

Cümlesini bitirmeden sözünü kesiyorum. "Saygılarımla, katılmıyorum. Pip sadece..." Ulaşamayacağım bir kelime bulmaya çalışıyorum, yanlı... yanlı... ama kelime gelmiyor; hap etkisini göstermeye başlıyor. "O hem baş karakter hem

de anlatıcı. Tüm anlatıyı şekillendiren onun sözleri. O şefkatli, tutkulu ve belki de en iyi seçimleri yapmıyor ama onlardan ders çıkarıyor ve... ne?"

Çenemi sıkıyor ve bana sırtlıyor.

"Dinle beni Jack. Sahneye çıkıp salonu ele geçireceksin. Muhtemelen böyle görününce sevişeceksin de. Ne kadar oldu? Altı ay mı?" Ağzımı açıp kapatıyorum. "Bir yıl mı? Tanrım, Jack, bilek bağını koparacaksın. Bana bir söz verir misin?"

'Hayır.' Tekrar yakayla oynuyorum.

"Tamam, bana söz vermene gerek yok ama hoşlandığın birini görürsen en azından dener misin?" Nell'in sürekli dışarı çıkmamı söylemesinden bıkmış bir şekilde derin bir nefes verdim. "Mutlu olmayı hak ediyorsun Jack; yalnız kalmak sana yakışmıyor. Asla yakışmaz."

'Sen kendi başınasın.'

"Ama ben kendi alanımı seviyorum Jack. Sen her zaman bir grubun parçası oldun -ailen, arkadaşların- tüm hayatın boyunca bir şeyin parçası oldun. Kendini insanlardan saklamayı bırakmanın zamanı geldi."

Dediğim gibi, Nell'in hiç filtresi yok. "Hadi ama, hadi. Cebimde bir taksi bildirimi daha titreşirse, cinsel ilişki sonrası bir sigaraya ihtiyacım olacak." Sırtıp merdivenlerden aceleyle iniyor. Bir an bekliyorum. Hap etkisini göstermeye başlıyor ve dönüştüğüm adam garip bir şekilde bedenimden çıkıp, eskiden olduğum kişinin hayaletini kıyafetin içinde bırakıyor. Bunu yapabilirim. En azından önümüzdeki dört saat boyunca eskiden olduğum adammış gibi davranabilirim.

"Birkaç dakika daha," diye cesaretlendiriyorum Henry'yi, ana gezinti yolundan ayrılan birçok arka sokaktan birine girerken burun hortumunu üçüncü kez takarken. "Neredeyse geldik." Onu son etapta "Flicks"e doğru çekiyorum. Nefesimi toplamak için bir saniye durup küçük, iki katlı dükkana bakıyorum. Yoldan biraz geride, gümüş kapının iki yanında iki gri cam var. Kapının üzerindeki reklam panosu en sevdiğim aşk hikayelerinden birini vadediyor: Some Kind of Wonderful. Küçük reklam panosunu çevreleyen makyaj lambaları kaldırıma yansıyor. Sanki su birikintileri Hollywood'dan küçük bir tat çalmaya çalışıyor. Nefes nefese ama mutluyum: başardık.

Henry'yi merdivenlerden yukarı kaldırıp kapının solundaki küçük siyah kutuyu açıyorum, eldivenlerimi çıkarıp şifreyi tuş takımına giriyorum. Rüzgar tekrar diniyor, sonra köpürme gibi küçük bir ses geliyor. Yüzümü buruşturup numarayı tekrar tuşluyorum ve kapı tık diye açılıyor. Eldivenlerimi tekrar takıp merdivenleri çıkıyorum ve ana fuayeye açılan kapıları iterek açıyorum.

Beş yıl önce, bu küçük mekan bir şekerçi dükkanıydı. Şimdi duvarlar altın kabartmalı panellere sahip koyu kırmızı kadifeden. Rüzgar Gibi Geçti'den Moulin Rouge'a kadar çeşitli film afişleri var. Kare alanın tam ortasında, bir kumarhanenin ortasındaymış gibi duran bir kabin var. Altın rengi, altıgen ve tepesi bir tacın tepesi gibi yükselip alçalıyor. Romy, üç cam pencerenin arkasında, ayaklarını uzatmış, pembe uzay topuzlarının üzerinde dev kulaklıklarla oturuyor. Parmağını yalayıp dergisinin sayfasını çevirdikten sonra bana ve Henry'ye bakıyor. Kulaklığını çıkarıp arkadaki kabinden çıkıyor.

"Kutsal Meryem Ana, sana ne oldu?!" Kollarıma dokunmaya gidiyor ama içgüdüsel olarak hareketlerini durduruyor. Romy, tanıştığımız ilk gün OKB'li olduğumu varsaymıştı. Nedenini anlayabiliyorum.

İyi bir ilk izlenim bırakmak için can atıyordum, aynı zamanda yanlışlıkla tenine değmekten de kaçınıyordum. Bu oldukça tuhaf bir mülakata sebep oldu ve o benim ofisine girmemi beklerken ben de ona aynısını yapması için yer açmak adına bir adım geri çekilerek bir tür dans gösterisi yaptık. Sonunda odaya girdiğimizde, mülakat için hazırlanmış iki sandalye aramızda sadece birkaç santimetrelik bir mesafe vardı, bu yüzden oturmadan önce sandalyeyi üç kez oynatmak zorunda kaldım ve etkilemek için can atarak, bir mendil çıkarıp sandalyenin kenarlarını ve kapı kolunu silerek temizliğe olan coşkulu aşkımla anlatmaya devam ettim. Geriye dönüp baktığımda, eylemlerimin belki de biraz fazla coşkulu olduğunu görebiliyorum. Bana işi teklif ettiğinde Gwyneth seviyesinde bir kabul konuşması yapmam şaşırtıcı değildi.

İlk günümde, OKB'si olan bir arkadaşından bahsetti. Tesadüfen başımı kaldırıp baktığımda, bunu bana anlayış ve sempatiyle söylediğini fark ettim.

Keşke Romy'ye gerçeği söyleyebilseydim. Bunu bilen tek kişi Tess, ama onun dışında, arkadaşlık girişimlerim veya genel olarak ilişkilerim çöküp gidiyor. Ama bu, yalanın keskinliğinin vicdanıma karşı keskinleşmesini engellemiyor.

'Araba anahtarlarımı lavaboya düşürdüm,' diye cevap veriyorum.

'Zavallı şey!'

'İyiyim, gerçekten. Temizlik dolabımda yedek bir takım var.'

Romy ellili yaşlarının başında ve otuz yıllık kocasından boşandıktan sonra burayı satın aldı, alt katı küçük bir sinemaya dönüştürdü ve kendi cinsel devrimine başlıyor: şu anda kendisiyle flört ediyor. Her cuma randevuya çıkıyor: iyi bir restoranda tek kişilik bir masa, bir şişe kaliteli şarap, yeni bir kitap ve vibratörü için bir çift A'lı set. Yani cuma geceleri ben temizlik yapıyorum, son seansı izliyorum ve sonrasında kilitliyorum; o da randevuya çıkıyor ve istediğim zaman bana bedava giriş hakkı veriyor. İki taraf da kazanıyor. Ayrıca bir tür moda rönesansı yaşıyor ve şu anda 1985'teki Tina Turner ve Cyndi Lauper karışımı gibi görünüyor.

'Hemen kurulanacağım ve Henry herhangi bir filmdeki en iyi öpüşme sahnesini izlemeyi dört gözle bekliyor. Şimdiye kadarki en iyi öpüşme sahnesi.'

'Anlaştık. İşte—'

Kabine geri dönüp siyah dantelli bir gömlek çıkarıyor. "Kıyafetlerin kuruyana kadar bunu giy." Bana fırlatıyor.

'Teşekkür ederim, hayatımı kurtardın.'

"Böyle bir havada sessiz bir gece olacak," diye ekliyor, bir rüzgar esintisi cama çakıl taşı gibi bir sıçrama gönderirken. "Bir sonraki gösterim bir buçuk saat içinde başlayacak. Colin çoktan projeksiyon odasında, ama onu dürtebilir misiniz? Varsayımsal olarak," diye ekliyor. "Dün Pot Noodle'ında uyuyordu - bunun bir önemi yok zaten. Bugün sadece bir avuç müşterim oldu. Odeon'da ikiye bir fırsatı var, yani..." Şaşkınlıkla susuyor. Bu onun için tutkuyla yaptığı bir proje. Oldukça eklektik moda anlayışına ve umursamaz tavrına rağmen başarılı bir iş kazası avukatı olmuştu.

Fuayeden geçip temizlik dolabımı açtım, paltomu çıkardım, üstümü çıkarıp tekrar yerine koydum; siyah dantel, mor sutyenimi açıkça gösteriyordu. Lacivert temizlik önlüğüm danteli örtüyor, yeşil eldivenlerimi paketten yeni çıkmış bir Marigolds eldivenle değiştiriyorum, dezenfektanımı ve parlaticımı kılıfıma koyuyorum, ardından kemerime üç siyah çöp torbası geçirip alt kattaki sinema salonunu gösteren altın rengi simli okları takip ederek görünümü tamamlıyorum.

Tavan perdelerini açana kadar oda karanlık, ışık kırk açılır kapanır koltuğu aydınlatıyor. Duvarlar koyu kırmızı, panellerin etrafı altın rengi çerçevelerle çevrili ve koyu kırmızı perdeler perdeyi örtüyor. İlk bakışta biraz abartılı gelebilir, ama bir süre sonra yaldızlı bir vajinanın içindeymişsiniz gibi hissetmeyi bırakıyor.

İşe koyuldum, atılmış patlamış mısır paketlerini, boş bardakları ve bir torba kuru mangoyu topladım - aklı

başında kim sinemaya kuru mango götürür ki? Omuz silkip torbaya ekledim.

Bir saat çabucak geçiyor ve muslukları parlatmayı bitiriyorum, yeni tuvalet kağıdı ruloları ekliyorum ve kenarlarına tuvalet ördeği sıkıyorum. İşte. Her şey tamam. Plastik sarı eldivenlerimi geri dönüşüm kutusuna atıyorum, çantamı açıyorum, saçlarımı düzeltiyorum, dudaklarıma biraz renkli vazelin sürüyorum ve göz kapaklarıma ince bir kat sürüyorum - Marilyn Monroe'nun makyaj sanatçısının bir tavsiyesi. Bileğime ve boynuma limon ve zencefil esansiyel yağları sürüyorum ve dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Pek Monroe sayılmaz ama en azından üzerimdeki kıyafetlerle yüzme havuzuna itilmiş gibi görünmüyorum. Parmaklarımı yeni bebek pembesi kapaklı eldivenlerime geçiriyorum, düğmeyi yerine takıyorum ve binanın arkasına doğru ilerleyip projeksiyon odasının kapısına hafifçe vuruyorum. Colin küçük bir masanın arkasında oturmuş, uyukluyor; yukarıdaki oditoryuma bakan kare cam pencere. "Saat neredeyse sekiz," diyorum bayat kokuyu duymazdan gelerek.

'Tamam.'

Sandalyesinde sallanıyor, parmağını beyaz kutulardaki sabit disklerden oluşan küçük, eğik kulede gezdiriyor ve ayın diğer filmleri arasında "Some Kind of Wonderful"ı bulana kadar isimlerin üzerinde geziniyor; hepsi John Hughes klasikleri. Geçen haftaki film On Altı Mum'du. Kutuyu açıyor, sürücüyü çıkarıp oynatıcıya takıyor. Sanki doksanlarda geçen bir filminden fırlamış gibi siyah bir müzik seti gibi görünüyor.

"Bana fragmanları uzatır mısın canım?" diye tereddüt ediyorum, sonra bu haftanın tarihinin yazılı olduğu USB belleği alıp hemen yanındaki masaya bırakıyorum. O da belleği ana sürücü yuvalarının üstündeki USB portuna takıyor.

Film yüklenmeye başlıyor, dosya bilgisayar monitörünün masaüstünde beliriyor. Yetkilendirme kodunun bulunduğu bir e-postayı açıyor ve birkaç kodla birlikte bir kağıda yazıyor.

'Sessiz bir gün olacak, o yüzden... biraz geç kalırsan endişelenme.' Colin'e gülümsüyorum ama o çoktan ekrana tıklayıp indirme durumunu kontrol ediyor.

'Endişelenme, yirmi dakikaya kadar tamamlanır.'

Fuayede Romy deri ceketini giyyordu.

Önlüğümü çıkarıyorum - kapının arkasındaki kazağım hâlâ ıslak - ama radyatörün üzerine astığım sahte kürküm kuru. Kollarımı içinden geçiriyorum, eldivenler artık daha az göze çarpıyor.

"On beş dakika daha dayanıp sonra başlayacağım," diye ekliyor Romy. "Film çekimlerine başlayınca Colin devralabilir."

"Tamamdır." Kollarımı ceketimin içinden geçirdim. "Sanırım bana daha fazla gün ihtiyacın yok, değil mi? Daha fazla boş zamanım var, yani fazladan saate ihtiyacın olursa... müsaitim." Gerçekten boşum. Pillow Paradise! ve Riz'i kaybetmek, artık istediğimden daha fazla boş zamanım olacağı anlamına geliyor.

'Ah, Mags, yapardım ama—'

'Size indirim yapabilir miyim?' Dua ederken eldivenlerimi birleştirmeye bir adım kalayım.

"Hiç düşünmeden yapardım ama CleanPro ile temizlik sözleşmem var... Claire'in üç çocuğu var ve başından beri benimle. Bir bakıcı bulabilirse o da Cuma günleri çalışır."

'Ah, sorun değil.' Özürlerini savuşturup gülümsedim.

'Ama eğer çalışma saatlerini kısması gerekirse, arayacağım ilk kişi sen olacaksın, tamam mı?'

"Harika olur. Hadi bakalım! Gitmen gereken bir randevun var."

'Haftaya görüşürüz?'

'Evet. Burada olacağım.'

'Kendinize atıştırmalıklar almayı unutmayın!'

Son maaşımdan sonra elektrik sayacını doldurmaya yetecek kadar param olup olmadığını hesaplamaya çalışırken kapı arkasından açılıyor. Azaltılmış çalışma saatlerim, hafta boyunca tostta ucuz fasulye ve ucuz Süper Erişte anlamına geliyor. Atıştırmalıklara doğru ilerliyorum, parmak uçlarım serbest kalsın diye eldivenimin inci düğmesini açıyorum, bir paket patlamış mısır alıyorum ve kendime dağıtıcıdan büyük bir Diyet Kola dolduruyorum. Henry bana gülümsüyor.

"Hadi o zaman," diyorum ona, patlamış mısırimi koluna sokup kolasız elimle onu kaldırıyorum. "Bana eşlik edebilirsin ve patlamış mısırı dökersem yanımda olabilirsin."

Diyet Kola'mı yudumlayıp elimi şekerli ve tuzlu poşetime daldırıyorum. Henry yanımdaki koltuğa yerleşmiş; kırmızı perdelerin açılıp kapanmasının hışırtısı odayı dolduruyor. Cuma gecesi randevum portatif bir elektrik süpürgesi olduğu için aklımı mı kaçırdığımı ilk kez sorgulamıyorum. Filmin otuzuncu dakikasında kapı açılıyor, Colin ön sıraya

doğru ağır ağır yürüyor. "Mags, ben gidiyorum - kapatabilir misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum, oysa burada sadece biz varız. Sinemanın içi bir tür saygıyla karşılanıyor. Sanki dünyanın geri kalanı beklemede: e-posta yok, telefon mesajı yok, elektrik sayacında yanıp sönen kırmızı ışık yok. Sadece ben ve ekranda gelişen hayat.

"Harika. Kapılar arkamdan kilitlenecek. Şifreyi biliyor musun?"

"Hımm." Gözlerimi tekrar ekrana çevirmek için can atsam da ona gülümseyerek başımı sallıyorum. Çok tatlı biri ve bu gece erken çıkmasına aldırış etmiyorum. Bir karısı, iki genç çocuğu ve Horatio adında evcil bir iguanası var. "Konsolun nasıl kapatılacağını biliyor musun?" diye homurdanıyor.

"Evet." Ona başparmağımı kaldırdım. Gözlerini boş koltuklara doğru gezdirdi.

'Bu gece sadece sen mi varsın?'

'Evet. Sadece ben.'

Taksiden inip otele bakıyorum. Tepemde Salisbury House'un adını taşıyan büyük semboller yükseliyor. En azından taksi şoförü bana öyle garanti etti. İki taş sütun arasındaki basamakları tırmanıyorum; etraflarına bir pankart sarılmış, mavi ışıklarla aydınlatılmışlar. Tahminimce DeWinter kitap ödülleri açıklıyorlar.

Geniş fuayede arı kovarı gibi bir hareketlilik var. Editörler, edebiyat temsilcileri, basın, blog yazarları ve yazarlar, ellerinde köpüklü şarap kadehleriyle yüksek sesle konuşuyorlar. Siyah elbiseli uzun boylu bir kadın, paltomu çıkarmaya başladığımda yanıma yaklaşıyor.

"Merhaba!" diye enerjik bir şekilde selamlıyor beni. "Aday mı, misafir mi?"

Tereddüt ediyorum, diazepam sözlerinin keskinliğini azaltıyor. "Aday," diye cevap veriyorum, gözlerimle odayı tarıyor, kaçınmam gereken tanıdık yüzler arıyorum.

"Tebrikler! Beni takip etmek ister misiniz?" Başımı sallayıp onaylıyorum, başımı eğip onu daha geniş bir resepsiyon salonuna doğru takip ediyorum. Gürültü burada daha yüksek. Bazı katılımcıları tanıyorum; diğerleri yeni ve

yabancı. "Kordonlar şurada," diye devam ediyor, kolunu kordonların düzgün sıralar halinde dizildiği büyük bir masaya doğru uzatarak. "Ve kendinize ikram edilen bir içkiden ikram edin." Koyu kırmızı dudaklarıyla gülümsüyor.

'Teşekkür ederim, ben...' Bara doğru başımı sallıyorum.

'Akşamın tadını çıkarın ve bol şans!'

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum bir saniye geç; yanımdan geçip giriş salonuna geri dönüyor. Bir kadeh şampanya alıp iki büyük yudum alıyorum. Rahatsız, cilalı ayakkabılarım beni masaya doğru götürüyor; orada koyu mavi kenarlı, hepsi de aynı mavi kordonlu yaklaşık kırk beyaz kareyle karşılaşıyorum. Ama hiyerogliflere bakıyor da olabilirim. "J" harfine benzeyen bir şey ararken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Oda daralıyor, sesler yüksek ama bir o kadar da uzak: Arkamdan gelen bir kahkaha çılgılığı, yan odadaki bir mikrofondan gelen bir anons, caz müziğini andıran kafa karıştırıcı bir müzik aleti karışımı. Beyaz kareleri birkaç saniye daha inceliyorum ama semboller sabit değil. Yüzüme bir sıcaklık çarpıyor; boğazım düğümleniyor. İçkinin kalanını bir dikişte bitirdikten sonra dönüp binadan çıkıp yeni boşaltılmış bir taksiye biniyorum.

'Tren istasyonuna lütfen.'

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, semboller ve beyaz dikdörtgenler göz kapaklarımda dans ediyor. Telefonum titriyor: Annemin yüzü.

"Jack? Neredesin? Edna seni çıkarken gördüğünü söyledi." Taksi şehrin içinden geçerken, pencereden dışarı, sokak lambalarının bulanıklaşan görüntüsüne bakıyorum.

'İyi değilim. Migrenim var.'

"Jack?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Zor olduğunu biliyorum ama—"

'Özürlerimi iletebilir misin? Ve eğer kazanırsam, ödülü kabul eder misin?'

'Tatlım, sen—'

'Bunu yapabilir misin?' Duraksadı. 'Anne?'

"Evet." İç çekti. "Evet, bunu yapabilirim ama bu son, Jack. İlerlemen gerek." Gözlerimi kapatıp burnumun kemerini sıktım.

'Deniyorum.'

'Sorumluluğundan kaçmaya devam edemezsin'

"Üzgünüm anne... sinyal zayıf. Sonra konuşuruz."

Saatime bakıyorum, akrep ve yelkovan neredeyse dokuz olduğunu gösteriyor. İstasyonun dışındayım. İki tren yolculuğu ve topuğumun arkasındaki su toplamasından başka çabalarımın bir karşılığı yok. Yağmur dinmek bilmiyor. Henüz dükkana dönemem; sorguya dayanamam, bu yüzden yürümeye başlıyorum. "Evde değilim"den başka bir hedefim yok. Tanıdık sokaklar, tanımadığım tabelalarla birlikte, ilerleyişimi takip ediyor. Ellerim cebimde, altın kenarlı davetiye avucumun içini tırmalıyor. Bir çöp kutusunun yanında durup atıyorum. Çevremde bir ışık yanıp sönüyor; gözlerim bir reklam panosunu çevreleyen titrek ampullere kayıyor. Bir an için yönümü kaybediyorum. Kendimi bulduğum sokağı tanımıyorum ve tabelalar davetiyedeki kelimeler kadar kafamı karıştırıyor. Sinemaya en son ne zaman gittiğimi hatırlamıyorum - iki yıl önce mi? Belki üç?

Merdivenleri çıkmaya, kapıyı açmaya veya bilet gişesine doğru giden çekme kolunu takip etmeye bilinçli olarak karar vermiyorum, ama işte buradayım. Kırmızı ve altın tonlarıyla zengin bir şekilde döşenmiş ve mütevazı binayla tezat oluşturuyor. Gözlerim, odaya yankılanan film seslerine takılıyor, ama boş. Bilet gişesine doğru yürüyorum.

'Alo?' diye soruyorum ama cevap yok.

Bir yirmilik çıkarıp cam bilet gişesinin altındaki küçük tepsiye koyuyorum ve filmin sesini takip ediyorum. Yol altın oklarla işaretlenmiş ve ayaklarım binanın sırlarına doğru dikkatlice iniyor.

Kırmızı bir kapının arkasından müzik geliyor, başka bir çağdan, seksenlerden kalma bir şey belki? Merdivenlerin dibindeki kapıya elimi koyup itiyorum.

6

MAGGIE

İşte başlıyoruz. Bu filmi kaç kere izlediğimin bir önemi yok, bu sahne beni etkiliyor. Her seferinde. Eric Stoltz, namıdiğer Keith, koyu mavi tamirci tulumuyla, bir arabanın altında. Kısa sarı saçlı, tam bir "erkek fatma" ve umutsuzca arkadaş bölgesinde sıkışmış Watts, popüler kıza bir hamle yapmadan önce belki de öpüşme pratiği yapmayı düşünmesi gerektiğine onu ikna ediyor. Bir parça patlamış mısır daha çiğniyorum, göğsümün içindeki sıcaklık ve bulanıklık, kız ona elleriyle ne yapmayı planladığını sorarken genişliyor. Dudakları buluştuğunda, elleri saçlarında gezinirken ve motorcu botları beline dolanırken yüksek sesle iç çekiyorum.

Öpücük derinleşirken ve artan müzik sesi anı daha da yoğunlaştırdıkça ekrana bayılıyorum. Tanrım, keşke kendimi böyle bir öpücüğe kaptırabilsem, böyle bir ihtiyaç ve istekle ayaklarım yerden kesilebilsem. Keşke böyle bir şeye sahip olabilsem...

Oda karanlığa gömülüyor, Watts ve Keith görüş alanından kayboluyor.

Gözlerim ışığın yokluğuna alışırken panik boğazımda düğümlendi. Yalnızdım. Karanlıktayım. Uzun, sakinleştirici bir nefes verdim, kendime Watts ve Keith sevişirken bir dakika önce olduğu gibi aynı odada olduğumuzu hatırlattım; eksik olan tek şey ışıktı. Hepsi bu. Basit bir elektrik kesintisi. Fırtına kopacak. Bir nefes daha aldım, beşe kadar saydım, sonra ona kadar verdim. Ayağa kalktım ve boş koltukların yanından geçerek koridorun sonuna doğru yürümeye başladım, yavaşça kapıya doğru yürüdüm, parmak uçlarım koltukların kenarlarını takip ediyordu.

Bir an hava değişiyor, yalnız olmadığımı anlıyorum.

"Alo?" Ses derin ve sorgulayıcıydı ve sessizliği bozdu. "Burada biri var mı?" Nefesim kesik kesik geliyordu ve eldivenlerimin düğmelerini parmak uçlarımı kapatacak şekilde açtım. "Işıklara ne olduğunu biliyor musun?" diye devam etti ses. Cevap vermeyi düşünürken ışıklar tekrar yandı. Arkamdaki ekran gök mavisine döndü.

Koridorda hareketsiz duran adamı fark ettim. Uzun boylu, iri yapılı ve 1950'lerden kalma bir filmde fırlamış gibi, gölgelerde duvara yaslanıp sigara yakmaktan bir sahne ötedeymiş gibi: yanda ayrılmış koyu renk saçlar, temiz tıraşlı, smokin, boyundan düğmeler açık, yakasında gevşek kravat. Tanrım. Belki de mükemmel adamı diledim ve bu bir Sixteen Candles senaryosu. Bir dilek tuttum ve gerçekleşti. Beynime tekrar aklımı verdim. Dizleri titreyen, mide bulandırıcı derecede yakışıklı olsa da, bu binada bir yabancıyla baş başaydım.

"Daha fazla yaklaşma," diye uyarıyorum, sert ses tonum karşısında içten içe irkiliyorum. Savunma mekanizmalarım içgüdüsel olarak kalkık, ama o durumdan tamamen kafası

karışmış ve endişelenmiş gibi görünüyor ki bu beklenen bir şey. Onu geçerli bir sebep olmadan bana saldırganın eşğinde olmakla neredeyse suçluyorum.

Sanki ona ateş edecekmişim gibi ellerini havaya kaldırdı ve ellerini hala havada tutarak koridorda yavaşça bir adım daha attı. Artık benden çok uzakta değil. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum: temiz, pahalı, Riz'in doğum günümde bana aldığı kasabadaki yeni Marks and Sparks dükkanından gelen kokulu mumlar gibi. Endişeli halimi fark edip sesini yumuşattı. "Ben..." Elini indirip göğsüne koydu. "Jack."

'Sen Jack değil misin?'

"Hayır, yani evet. Ben Jack'im ama tuhaf biri değilim." Derin bir nefes alıyor, kendinden, benden veya durumdan bıkmış bir halde. Tam olarak anlayamıyorum. Elini göğsüne koyup "Jack," diyor, "Ben Tarzan, sen Jane," der gibi. Durup ellerini tekrar kaldırıyor. "Sana zarar vermek için burada olmadığımı söz veriyorum," -ellerinden birini saçlarından geçiriyor- "berbat bir gece geçirdim ve sadece bir film izlemek istedim. Burada gizli bir amaç yok, tamam mı?"

İkimiz de göz temasını kesmiyoruz. Ciğerlerimin her nefes alışını ve verişini duyabiliyorum. "Fırtına hâlâ devam ediyor mu?" diye soruyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemeden.

Hafif bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Hoşuma gitti. Fırtına hâlâ esiyor." Devam etmeden önce ifade tarzımı takdir etmek için bir an duruyor. "Sanırım elektriğin kesilmesine sebep olan şey bu?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Sanırım öyle." Omuz silkiyorum. Ya da dilekler gerçek oluyor ve seni bu odaya Aladin gibi getiriyorum.

Jack göz temasını ilk kesen oldu, dikkati az önce boşalan koltuğuma kayd, Henry ise hâlâ ekrana bakıyordu. "Sıradışı bir arkadaş." Gözleri tekrar bana döndü, ağzı çarpık bir gülümsemeyle çatladı. Sanki serbest bırakmaktan korkuyormuş gibi, sinir bozucu derecede utangaçtı.

"Ben temizlikçiyim," diyorum sesimde gururla.

"Biliyor musun, James Joyce defterini her yere yanında götürürdü. Gerçek bir sanatçı, aletlerinden asla uzakta değildir."

"Tüy toz alma fırçamı görmelisin - elimde onunla sihirbaz gibiyim." Ne? Sanki ona gıdıklama çubuğumla iyi bir pas veriyormuşum gibi. Ağzının hafifçe seğirmesinden başka bir tepki vermiyor: üst dudağı aşk tanrısının yayı, alt dudağı arı sokmuş gibi. İkimiz de tereddüt ediyoruz, göğsümün içinden küçük, sinirli bir kahkaha dalgası yükseliyor. Ellerini yavaşça indiriyor. "Pekala. Film oynamadığına göre ben gideyim." Elini cebine sokuyor. "İyiymiş, seninle tanışmamış olmak..."

"Maggie. Wright. Bilmen gerekmiyor ama..." Yanağımın içini ısırdım.

"Maggie." Gülümsedi ve aman Tanrım, adımı söyleyiş şekli... kadifeye sarılmış gibi. Kıpırdamadan durdum, sonra mor sutyenimin Romy'nin siyah dantel üstünün altından görüldüğünü hatırladım. Montumu daha sıkı sardım, kollarımı kavuşturdum ve kapıya doğru başımı salladım. "Seni çıkarayım mı?" O önden gitti, ben de birkaç adım gerisinden onu takip ettim, arkasındaki Jack kokulu havayı Scooby-Doo gibi koklamamaya çalıştım.

"Peki gecen neden berbattı?" diye sordum merdivenlerin tepesinden fuayeye doğru yürürken. Yanında yürüyorum, mesafeyi korumam gerektiğinin farkındayım ama aynı zamanda bu mesafenin doğal görünmesini sağlamaya çalışıyorum.

'Ben... sadece insanların arasında olmak istemedim, anlıyor musun?' Bana baktı, vücudumun doğru ve yanlış yerlerine vuran kısa bir bakış.

"Evet." Sesimdeki samimiyeti sezmiş olmalı. "İnsanlar en kötüsü," diye ekliyorum ve kendimi ona gülümserken buluyorum. Kapıya vardığımızda ikimiz de kıpırdamıyoruz. Hava durgun. "Eğer bir daha insanlardan kaçmak istersen, deneyimlerime göre sinema insanlardan kaçmak için en iyi yerdir. Film başladıktan sonra kimse konuşmaz." Kaşlarını kaldırıyor ama önerimin ardındaki mantığı anlayınca başını sallıyor.

Jack başını kapıya doğru çevirdi. "En iyisi..." Kapının koluna uzandı, sonra durdu ve bana döndü. "Gitmeden önce, ki şüphesiz ayrı yollara gideceğiz-" Gözleri elindeki anahtarlara kaydı, başparmağıyla açıp kapattığı kitap şeklindeki küçük bir tılsım. Sağ gözünün altında, bir eyeliner noktası büyüklüğünde küçük bir ben vardı. Yavaşça yukarı doğru çekildiler, küçük gümüş kitabı kapatırken koyu kahverengi bakışları benimkilerle buluştu. "Bir içki içmek ister misin diye merak etmiştim?" Koyu gözleri benimkilerle buluştu. Alt dudakımı yalayıp dişlerimin arasına aldım.

Vücudum kasılıyor, ağzım hafifçe açılıyor; bu senaryoda söyleyebileceğimi düşündüğüm tüm kelimeler ağzımı dolduruyor, dışarı çıkmaya çalışıyor.

"Teşekkür ederim," diye cevaplıyorum. "Teşekkür ederim mi?" Ama başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Bu adamla ilişki yaşayabileceğim bir dünya yok. Hakkımdaki gerçeği bilseydi, şüphesiz terlemeden veya kaslarını incitmeden, kilometrelerce koşardı. Ve son ilişki girişimimin felaketinden sonra, bunun bir yere varamayacağını biliyorum. Ağzım tekrar açılmaya çalışıyor ama sıkıca kapatıyorum, gözlerimiz dışarıdaki cama çarpan taze yağmur dalgasının sesine kayıyor. "Ben... Ben özür dilerim. Yani, isterdim ama... bu... karmaşık bir insanım."

"Anlaşıldı." Başını sallıyor, elini kapıya koyup çekiyor. Kapı kilitli kalıyor. Kaşlarını çatarak bana bakıyor.

'Ah! Özür dilerim, otomatik kilitler. Aslında sen geldiğinde açık olmalıydılar. Bana bir saniye ver.' Farklı bir cevap yazmaya çalışarak tuş takımına doğru yürüdüm ve evet, onunla bir içki içmeye gitmek istediğimi söyledim. Bunun yerine hızla konuşmayı başka yöne çektim. 'Yani John Hughes filmlerini seviyorsun?' diye sordum, kapının yanındaki siyah kutuyu açıp ona bakarken. Daha parlak ışıklar altında, ilk fark ettiğimden daha Akdenizli görünüyordu, İtalyan ya da Yunan belki? Kaşlarını çattı, muhtemelen konuşmayı baş döndürücü bir hızla değiştirdiğim içindi ama tanıdığına dair en ufak bir işaret yoktu. 'Harika Bir Şey mi?' Duvardaki posterini işaret ettim. Görüş alanımı takip etti ve başını salladı. 'Kahvaltılık Kulübü? Pembe Güzellik?' Hiçbir şey. 'Bebegi mi Olacak? Ferris Bueller'ın İzin Günü?' Bir tanıdıklık belirtisi.

'Matthew Broderick olduğunu sanıyordum?'

Başımı sallıyorum. "Öyle ama John Hughes tarafından yazılıp yönetilmiş. Büyük bir hayranıyım. Mizah ve

duygusallık arasında her zaman doğru dengeyi kuruyor. Filmlerinin çoğunun gençler için olduğunu biliyorum ama her zaman ezilenleri destekliyor ve tüm o tuhaflıkları bir şekilde normal hissettiriyor. Film müzikleri de her zaman çok iyi."

Numarayı tuşlayıp kaşlarımı çattım. Kapılardan güven verici bir tık sesi gelmiyordu. Garipti. Eldivenimi çıkarıp tekrar denedim.

"Doğru. Ve sanırım Some Kind of Wonderful, Ted Hughes'un bir parçası."

"John." Gülümseyerek kapıya doğru yürüdüm ve sertçe çektim. "Yanlış numarayı aramış olmalıyım." Tuş takımına geri döndüm. "Aslında en sevdiğim tuş," diye ekledim ve şifreyi tekrar girdim.

'Öyle mi?' Duraksadı, kaşlarını çattı. 'Harika mı?'

"Ah, rüya gibi." Kapıya geri yürüyorum, Jack sanki ihtiyacım olan mesafeyi hissetmiş gibi bana alan açmak için geri çekiliyor. "İki arkadaş hakkında," - kapı kolunu çekiyorum - "o bir davulcu, o bir tamirci," diye omzumun üzerinden açıklıyorum, "ve o, sanki, ona sırlıslıkla aşık." Kapıları tekrar çekiyorum ama kıpırdamıyorlar. "Ama o popüler bir kıza aşık ve kızın ona öpüşme pratiği yaptırdığı bir sahne var ve bu-" Şaşkınlıkla ellerimi kalçalarımın altına koyup yana çekiliyorum.

"Hayalperest mi?" diye soruyor. Ağzının köşesinde hafif bir sırıtış var ama bakışları samimi, sanki söyleyeceklerimle gerçekten ilgileniyormuş gibi.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Rüya gibi. Kodu tekrar deneyeyim. Açılıyor olmalılar."

Işıklar titreşiyor ve ikimiz de tavana bakıyoruz. Numarayı üçüncü kez arıyorum ama kapı kilitli. "Elektrik tesisatından olmalı. Endişelenme." Gülümsedim. "Aşağıda bir yangın kapısı var; oradan çıkabilirsiniz." Ona güven verici bir gülümsemeyle bakıyorum ama aramızdaki havada bir şeyler değişiyor, sanki canlıymış gibi. Başını yana eğdi, gözleri ciddiye.

'Endişelenmiyordum.'

Bu bir film olsaydı, belki yanıma yaklaşır ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırdı. Eldivenimdeki inci düğmeyi takma ihtiyacı hissetmezdim; bunun yerine ona yaklaşırdım, kamera ağzına bakışımı, bana doğru eğilirken bakışlarının yoğunluğunu, dudakları dudaklarımı bulurdu.

Ama bu bir film değil.

Çünkü bu başrol oyuncusu asla filmlerde gördüğünüz türden bir aşka sahip olamayacak.

Dokundukları anda onun ne düşündüğünü tam olarak duyamazdı.

Bok.

Hiçbir şey söylememeliydim. Nell'in kafamın içine girmesine izin verdim ve şimdi ikimizin de aynı yerde sıkışıp kaldığı, onun benim ona çıkma teklif ettiğimi bildiği ve ikimizin de beni reddettiğini bildiğimiz, son derece tuhaf bir durum var. Ve eğer biri sizi bir içki içmeye davet ederse ve olumlu bir cevapla geri dönmezse, duvardaki yazı oldukça açık, değil mi, benim için bile. Ne düşünüyordum acaba?

Nell'in hayatıma devam etmem konusunda ısrar etmesine rağmen, hazır olmadığımı biliyorum. Bir yıl önce, ailemin ve arkadaşlarımla karşısına çıkıp hayatımın geri kalanını Vicky ile geçirmeye karar vermiştim. Hâlâ yanımda olmasını veya duşta sesini duymayı bekleyerek uyanıyorum; yemin ederim bazen parfümünün kokusunu alabiliyorum. Şimdi ise burada, bir yabancıya çıkma teklif ediyorum.

Ama Maggie'de farklı bir şey var; bir tanıdıklık.

Bu hissi, birini tek bir bakışta tanımanın verdiği o kesinliği okumuştum. Ama bu hissi okumakla deneyimlemek çok farklı iki şey. Ekranın sağındaki yangın

merdivenine yaklaşırken bunu kendime açıklamaya çalışıyorum.

Kız kardeşim Charlotte, doktora tezini ilk görüşte aşk fenomeni üzerine yazmıştı; doğru hatırlıyorsam, bunu beynimizin mükemmel bir fırtına yaratması olarak tanımlamıştı. Birini görürüz, bir şey alevlenir ve beynimiz bir bağımlılığa yol açan kimyasallarla dolar: o kişiye daha yakın olma ihtiyacı. Ne ironik. Maggie Wright ile geçirdiğim kısa sürede, kişisel alanını son derece koruduğunu anladım. Anlıyorum. O bana hiç yabancı gelmese de, ben ona yabancıyım.

Maggie, yangın merdiveni kapısının üzerinde duran pembe eldivenleriyle gözlerimin içine bakıyor; kapı birkaç santimetreden fazla açılmıyor. Midemin derinliklerinde bir sarsıntı daha. Gözleri yosun renginde ve saçları kıvrıcık mı, düz mü, sarı mı, kahverengi mi, uzun mu yoksa kısa mı olduğuna henüz karar vermemiş. Hafif bir homurtu sesi çıkarıp sürgüyü tekrar itiyor ama kapı daha fazla açılmıyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor: parlak pembe kürk manto, mor çizmeler ve kedi gözleri.

"Önünde park edilmiş bir şey olmalı," diye açıklıyor. Sesinin tonu bile bana çekici geliyor. Ya da belki yine felç geçirdim ve bu çekim yeni bir semptomdan başka bir şey değil.

"Belki ikimiz de itersek?" diye öneriyorum, yavaşça ona doğru yürürken. Adımlarıma dikkat ediyor, özellikle de son itirafımı göz önünde bulundurarak, aramızdaki mesafeyi koruyorum. Kapıyı daha fazla açamazsak, geceyi burada geçirmek zorunda kalabiliriz. Dürüst olmak gerekirse, daha kötü kaderler de var.

"Faydası yok." Çömeliyor, el feneri uygulamasını seçiyor ve küçük aralıktan bakıyor, sesi kısık. "Engelleyen bir şey var."

Ayağa kalkıp kapıyı hızla kapatır.

'Peki,' - ön sıralardaki koltuklara yaslandım - 'şimdi ne olacak?'

"Ben Jack değilim" - mavi ekranın önünde yürürken bana sırtıttı, her iki yanağında da gamzeler belirmişti - "yardım çağırmayı deneyebiliriz ama-"

Telefonumu ona doğru salladım. 'Sinyal yok.'

"Sinyal yok ve Wi-Fi kesik. Fırtınadan olmalı." Saçlarını toplayıp omuzlarına düşürdü. "Ama projeksiyon kabininde sabit hat var. Gidip oradan Romy veya Colin'i aramayı deneyeceğim."

* * *

"Koku için özür dilerim," diye uyarıyor, beni salonun üstündeki koridorda gezdirirken burnunu kırıstırarak. "Colin'in diyeti erişte ve domuz yağından ibaret ama o çok tatlı. Ya gelip bizi dışarı çıkaracak ya da Romy. Korkmayın." Koridorun sonuna, üzerinde altın simli iki kelime yazılı bir kapıya geldiğimizde sırtıyor:

□ □ er ℳ ℹ ♦ ✕ □ ■ ∂ □ □ ♦ ≡

Konuşma ve dil terapistimin beni teşvik ettiği gibi harfleri hecelemeye zaman ayırmıyorum. Beş yaşındaki yeğenim gibi harfleri heceleme beni pek mutlu etmiyor. Eskiden Shakespeare okurdum. Şimdi "otur" kelimesini zar

zor okuyabiliyorum. "S" sesini, önce parmaklarımla altı kez harfin ardından telaffuz ettikten sonra başardım. Okumak gerçekten çok yorucu.

İlk başta geri dönmenin yolunu bulmaya kararlıydım: kitaplara, kendime; hayatımda hiçbir şeyi bırakmadım ama Vicky gittikten ve aylarca süren bitmek bilmeyen başarısızlıklardan sonra her şey... anlamsız geldi. Enerjimi başka bir şeye odaklamayı tercih ederim. Hem, Maggie'nin ışığı yakıp küçük odaya bakmasını izlerken düşünüyorum da; hikayeler kitaplardan başka yerlerde de bulunabilir. "İşte geldik!" Maggie'nin küçük odanın içindeki heyecanı bulaşıcı ve önceki itirafımın utancına rağmen kendimi aylardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum.

'Büyünün kaynağı burası.'

Duvarlarda daha çok film afişleri var.

"Peki, burada ne kadar zamandır çalışıyorsun?" diye soruyorum, orijinal Jaws posterine doğru eğilerek: kırmızı harfler, mavi suyun altında yukarıyı gösteren köpekbalığı ağzı, yüzeyde yüzen bir kadın.

Maggie, odanın arkasındaki masaya doğru yerdeki kutuların üzerinden yürüyor.

"Üç yıl. Before Sunset'in gece yarısı gösterimi için buraya geldim. Bir temizlikçi ilanı vardı, gerisi masal, patlamış mısır ve limon kokulu tarih. Hayranı mısın?" diye sordu. Gözlerimi kıstığımı fark edip alnımdaki kasları indirdim ve masanın üzerindeki dergileri ve kahve fincanlarını kaldırmaya başlayan ona odaklandım.

'Jaws'ın mı?'

Başını sallıyor.

'Bilmiyorum. Hiç görmedim.'

"Şaka mı yapıyorsun?" Kısa bir süreliğine aramayı bırakıp başını sallayarak gülüyor. "Herkes Jaws'ı izlemiştir."

Gözlerimiz buluştu ve omurgamdan yukarı tırmanan elektrik yükünü görmezden gelmeye çalıştım. "Ama okudum," diye atıldım ve resme geri döndüm.

"Kitap olduğunu bilmiyordum. Bir kitabın film versiyonunu geçebileceğini sanmıyorum."

Sessizce gülüyorum. "Birinin bunu söylediğini ilk kez duyuyorum." Parmağımı üst üste yığılmış kutuların üzerinde gezdiriyorum. "Bunlar ne?"

Kaşlarını çattı. 'Bunlar filmler... Kahvaltı Kulübü, Pembe Güzellik...'

'Ah, Bay Hughes?'

'Evet.'

'Filmler buradan mı oynatılıyor?'

"Evet. Filmi DVP'ye yükle, bilgisayara şifreyi gir ve başlayalım. Ha! Başardık!" diye duyuruyor ve atılmış McDonald's peçetelerinin altından bir telefon çıkarıyor. Beşiği kulağına götürüp tabandaki düğmeye basıyor. "Hiçbir şey." Ellerini kalçalarına koyup parmağıyla telefon hattını çekiştiriyor ve odanın kenarlarında takip ediyor, sonunda en sağ köşeye çömelip, adaptörü olmayan üç kablodan oluşan hattın ucunu tutuyor.

'Sanırım yardım çağırmak işe yaramıyor o zaman?'

Onu bırakıyor, saçlarını gözlerine doğru üfleyip ayağa kalkıyor. 'Evet.'

'Pencereler mi?'

'Hepsi üstten açılır.'

Konuşmadan önce bir an sessiz kalıyoruz. "Yine de dünyanın en kötü kapana kısılmış yeri değil."

'Hayır. Hayır değil.' Kulak memesini çekiştiriyor.

'Ve bana rüya gibi olduğu söylenen bir filmi izlemeye geldim.'

'Doğru söylemişsin.' Gözlerimi kesici dişiyle çekiştirdiği alt dudağına indirmiyorum.

'Ve eğer tamircinin davulcuyu mu yoksa kötü kızı mı seçtiğini öğrenmeseydim çok yazık olurdu.'

"Öyle olurdu. Çok yazık." Maggie gülümsemek üzereydi ama bu gülümsemesi temkinliydi. Kollarını kendine doladı. "Bunu yapacaksak, bir şey açıklamam gerek Jack. İyi bir adama benziyorsun ve" - küçük bir gülümsemeyle - "her şeye sahipsin ama ben... müsait değilim. Ve seni çekici bulmadığımdan değil, çünkü kesinlikle çekicisin."

'Bunu bilmek güzel.'

"Ama insanların yanında olamayacağımı söylediğimde? İnsanları sevmediğim falan yok, genel olarak insanlar harika ama fiziksel olarak onlara yakın olamıyorum. Bir... sorunum var. Açıklaması zor ama sonuç şu ki..."

'Açıklamana gerek yok,' diye sözünü kestim.

"Hayır, sorun değil, istiyorum ve eğer bütün gece birlikte olacaksak, anlaman gerek." Derin bir nefes verdi, gözleri tavandaydı. "Kimseye dokunamam." Gözlerime baktı ve hâlâ eldivenlerinin içinde ellerini kaldırdı. "Bu... bir mikrop meselesi. Senin, bilirsin, mikroplu falan bir adama benzediğini söylemiyorum; gerçekten çok, çok güzel kokuyorsun. Kişisel bir şey değil; sadece yapım böyle."

Doğrudan gözlerine baktım. "Anladım. Ve özür dilerim... Seni daha önce rahatsız etmek istememiştim."

"Yapmadın." Maggie saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ama saçının yanağının kıvrımına düşmesi saniyeler sürdü.

Yere baktı, sonra kirpiklerinin arasından bana baktı. Devam ettim. "Maggie? Bu gece, istemediğim bir yerde, konuşmak istemediğim insanlarla çevrili olmam gerekiyor. Ama seninle konuşmayı çok seviyorum. Madem başka seçeneğimiz yok, patlamış mısır alıp film izleyelim. Aramızda mesafe kalabilir. Yalnız kalabiliriz. Ama birlikte."

Yalnız ama birlikte. Bunu gerçekten söyledim mi? Cümlelerin tamamını geri almaya çalışacaktım ama yüzü yumuşadı.

"Yalnız mı, birlikte mi?" Alt dudağını tekrar büküyor. Gözlerim önce ağzına kayıyor, sonra düzeliyor.

'Evet. Sen, ben ve Ted Hughes.'

"John Hughes," diye nazikçe düzeltiyor.

'Eğer yardımcı olacaksa, senin vakumunu aramızda bulundurabilir miyiz?'

'Henry.'

'Hayır.' Elimi kalbime koyuyorum ama gülümsüyorum. 'Jack.'

'Yani... Henry benim elektrik süpürge.'

"Biliyorum," dedim yumuşak bir sesle, ellerimi cebime sokarak. "Ve sana söz veriyorum Maggie." Gözlerinin içine baktım, odaklanmamı sabit ve samimi tuttum. "Alanına saygı duyacağım. Bunu dayandıracağın hiçbir şeyin olmadığını biliyorum ama bana güvenebilirsin." Sözlerimi sindirmesini bekledim.

'Patlamış mısırımı bile paylaşamazsın,' diyor eldivenlerinin ucunu çekiştirerek.

'Ben de yemeğimi paylaşmıyorum. İnsanların yemeğini paylaştığını görmek beni tiksindiriyor.'

'İğrenç mi?'

"Evet. Altı yaşındayken Leydi ve Serseri'yi izledikten sonra danışmanlığa ihtiyacım oldu." Ürperiyorum. "Spagetti bile yiyemiyorum."

Güldü, sonra gözlerini kıstı, alaycı bir ciddiyetle. 'Gürültülü bir şekilde yemek mi yiyorsun?'

'Hayır. Gürültülü bir şapır şupur ses çıkarır mısın?' Duvara yaslanıp bir ayağımı diğerinin üzerine atıyorum.

'Hayır. Krinkıl ambalaj mı?'

'Sadece yüksek sesli aksiyon sahnelerinde.'

'Telefon kontrolcüsü mü?'

'Hayır.' Odanın etrafına bakınırken, elini bacağına vururken, sonra kendi kendine gülüp başını sallarken ben de bekledim.

'Komik olan ne?' diye soruyorum.

'Ben de merak ediyordum, neden?'

'Neden?'

Amerikan aksanıyla konuşuyor. 'Neden bütün sinemalarda, bütün şehirlerde, bütün dünyada benimkine geldin?'

'Sanırım, ben şanslıyım.'

Ve neredeyse bir yıldır ilk defa bunu hissediyorum.

Jack ceketini çıkarırken, ekranda kahramanımız Mary Stewart Masterson, kırmızı deri motorcu eldivenleriyle davul çubuklarını tutuyor ve seksenlerin giriş müziği başlarken davullara vuruyor. Ceketini katlayıp yanındaki koltuğa koyarken ona gizlice bir bakış atıyorum. Kol düğmeleri takıyor. Gerçekten kol düğmeleri. Hayatımda hiç kimsenin kol düğmesi taktığını görmemiştim. Koltuğuna geri yerleşirken ekrandan yansıyan yansımayı yakalıyorlar.

Karşı cinsle karşılaşmalarım çok nadir oldu. Öpüşürken düşüncelerine sürekli yorum yaptığınız biriyle ilişki kurmak zor.

Jared Hill okulun bisiklet kulübelerinin arkasında:

Göğüslerine doğru eğilmeden önce onu ne kadar süre
öpmem gerekiyor?

Çok da uzun sürmedi, anlaşılan.

Joseph Simm ortak odada:

Peynirli soğanlı cips gibi bir tadı var.

Sigara ve sarımsak tadında olduğu düşünölürse kaba bir hareket.

Pip Finnegan, okul diskosunda 'My Heart Will Go On' şarkısıyla beni öperken:

Bu Clara'nın dikkatini çekecektir.

O bakıyor mu?

Evet! Onun kıcını sıkacağım... Adı neydi yine?

Clara'nın dikkatini çekti ve Titanic'i benim için sonsuza dek mahvetti.

Ve sonra Luke vardı.

Luke ile süpermarkette tanıştım. Richard Curtis seviyesinde bir tanışma değildi tam olarak ama çantası kırılıp domates ve mısır konserveleri koridorlarda uçuşmaya başlayınca, onları toplamasına yardım ettim. Nazikti, espriliydi, yemek yapmayı severdi ve sabırlıydı. Bana karşı da. Ama tüm bunlar, altı ay sonra, arkamdan biriyle sevişmenin gayet normal olduğunu düşündüğünü öğrenmemden önceydi. Bu, hem bana kızdığım hem de hediyem için minnettar olduğum anlardan biriydi.

Düşünceleri ilk duyduğumda, yaşadıklarımın farklı olduğunu fark etmemiştim. Ailemin öldüğünü, arabayla dışarı çıktıklarını ve bunun onları cennete götürdüğünü biliyordum ama sanırım ölüm kavramını kavrayamayacak kadar küçüktüm. İlk anıma dönüp onu çözmeye çalıştığımda, derin bir kafa karışıklığı hissediyorum. Bahçesinde kiraz ağacı olan küçük bir ev görüntüsü var. Ama kapıyı açıp içeri adım atmayı ve ilk anılarımın saklı olduğu yere girmeyi ne kadar hayal etmeye çalışsam da,

daha ileri gidemiyorum. Bir zamanlar parçası olduğum aileye dair hiçbir görüntü yok. Verandanın etrafında sarmaşıklar yetişen kilitli bir kapıdan başka bir şey yok.

İlk gerçek anım, büyükannemin soluk mavi bir koltukta oturmasıdır.

Güneş pencerelerden içeri süzülüyordu. Sıcak bir gündü, üzerimde kırmızı puantiyeli bir elbise vardı ve saçlarım atkuyruğu yapılmıştı. Dışarıda bir dondurma kamyonu "Greensleeves" çalışıyordu. Mutlu bir gündü ve dondurma isteyip istemediğimi sorduğumda büyükannem gülümsüyordu. Oturma odasından kaldırıma kadar olan yolculuğu hatırlamıyorum ama elinin elimi tuttuğunu hatırlıyorum. Gülümsüyordu, gözleri şefkatliydi, ama sonra onu duydum:

Onunla ne yapacağım?
O benimle burada olmamalı.
Çok yaşlıyım.
Çok zayıf.

Ama gülümsüyordu, bana fazladan bir gevrek ve çilek sosu almıştı. Güneşli bir gündü, çocuklar gülüyordu ve ben de dondurma yediğim için mutluydum.

'Ben seninle kalmıyor muyum anneanne?' diye sormuştum.

"Elbette öyle! Her zaman yanında olacağım. Şimdi seni parka götürmeme ne dersin?"

İnsanların söyledikleriyle düşündüklerinin çok farklı şeyler olduğunu ilk defa o zaman fark ettim.

Beş buçuk yaşıma geldiğimde anneannem beni bakım sistemine yerleştirdi.

Onu en son gördüğümde omuzlarımdan tutmuş, insanların düşüncelerini duyabildiğimi asla onlara söylemememi söylemişti. Ağzından çıkan kelimeler, kafasının içinde haykıran kelimelerle ilk kez uyuşuyordu:

Anlamayacaklar.

Hiçbir zaman uyum sağlayamayacaksın.

Yani benim için flört, çoğunlukla bir film ekranının dört köşesine sıkıştırılmış, yüksek çözünürlüklü, profesyonelce seçilmiş kıyafetler ve elmacık kemiklerine uygulanmış makyajlarla dolu bir dünyada gerçekleşen bir şey. O gizli, pikseli ekranın ardında yaşanan buluşmalar, karakterlerin tam olarak ne demek istediklerini söylediği esprili tek cümlelik diyaloglar veya garip sessizliklerle dolu. Ve kahraman, kahramanın arkasından insanlarla sevişmiyor.

Bunun teknik olarak bir randevu olmadığını ve Henry'nin aramızdaki ekrana sırtıttığını biliyorum ama oldukça yakın. Dikkatimi tekrar sarışın, kısa saçlı davulcuya çeviriyorum. Göz ucuyla, tatlı değil tuzlu patlamış mısır paketini açtığını görüyorum. Pipetimden uzun bir yudum alıyorum, gözlerim şimdi tren raylarında yürüyen genç Eric Stoltz'a odaklanmış, trenin ona yaklaşmasını bekliyor ve sonra güvenli bir şekilde uzaklaşıyor. Jack'e yan yan bakıyorum.

"Gülümsüyor musun?" dediğimi fark ediyorum, gözlerim tekrar ekrana çevrilmiş.

'Benim.' Ağzına bir parça patlamış mısır atıyor. 'Metaforu beğendim.'

'Metafor mu?'

Jack ekrana başını salladı. 'Evet, rayların yanlış tarafında mı?' Bana doğru baktı. 'Düşük gelirli, hedeflerini çok yükseğe koyduğunu mu düşünüyor?' Başımı salladım. 'Klasik. Klasik karakter arketipi. A' - bir saniyeliğine sinirle kaşlarını çattı, sonra kendini toparladı ve devam etti - 'kendini son derece ortalama gören ama düşündüğünden daha yakışıklı ve yetenekli olan bir ana karakter. Hayattan daha fazlasını istiyor, değil mi?' İddiasını kanıtlamak için ekranda Eric namıdiğer Keith, yağ lekeli ellerine bakarken, hoşlandığı kız Amanda Jones arka plandaki zengin ve popüler adamla sevişiyor. Ekrana bakış şeklinde bir şey var, onu içten içe aydınlatan bir heyecan - Tanrım bu çok bayağı gelecek -

"Ama aynı zamanda seksi," diye ekliyorum. Limonatasını içerken öksürüyor.

'Sence o seksi mi?' Jack, pipetini dışarı çıkararak kağıt bardağıyla ekranı işaret ediyor.

"Eric Stoltz mu?" Kollarımı kavuşturup arkama yaslandım. "Evet. Aslında genç olmadığını söylemeliyim. Bunu çektiklerinde yirmili yaşlarındaydı."

'Hıh.' Ekrandaki adamı değerlendiriyor gibi görünüyor.

'Ya sen?' Pipeti dudaklarıma götürüyorum.

'Ben?'

"Hayır, Henry." Gözlerimi deviriyorum. "Evet, sen, ben Jack değilim. Kim hoşuna gider, popüler kız mı yoksa davulcu mu?"

Derin ve yavaşça gülüyor. "Hoşuma mı gidiyor?" Bir kaşını kaldırıyor.

'Evet, hangi başrol oyuncusu seni daha çok etkiliyor?'

'Teknem mi?' Yine o yavaş gülümseme.

'Watts mı yoksa Amanda Jones mu?'

'Amanda Jones. Bu bir Rolling Stones şarkısı değil mi?'

'Evet, ve sorudan kaçınmayı bırak.'

'Amanda, Geleceğe Dönüş'teki anne mi?'

'Hâlâ soruyu cevaplamadın. Sarışın mısın, esmer misin, yoksa kızıl saçlı mısın?'

Sanki aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı ama sonra sırtıttı. "Henüz bilmiyorum. Kişiliklerini beğenip beğenmediğime bakmam gerek."

"Pürüzsüz," diyorum başımı sallayarak. "Çok pürüzsüz."

Dikkatimizi ekrana çevirirken ikimiz de gülümsüyoruz. Film devam ederken aramızda rahatça sohbet ediyoruz, seslerimiz seksenlerin nostalgisinin üzerine çıkıyor.

"Doğmadığın bir zamana özlem duymak tuhaf mı?" diye soruyorum, ailemle birlikte masada yemek yerken telefon ve sosyal medyanın yokluğunu fark ederek. Henry'nin üzerinden bana bakıyor.

'Sanmıyorum... Bir şey var...'

'Masum?'

"Evet, ama bundan daha fazlası var, değil mi? Asla sana ait olamayacak bir hayat için nostalji duymak gibi. Sanırım başarısız olamayacağını bildiğin bir şeyi istemek, etrafında bir güvenlik duygusu yaratıyor. Asla seksenlerde genç olmayacağız."

Sözlerinde bir kırılma var. Bu gülünç derecede çekici, zeki ve komik adam hangi konuda başarısız olmuş olabilir?

Az önce söylediklerini hatırlıyorum: Bu gece, istemediğim bir yerde, konuşmak istemediğim insanlarla çevrili olacağım. Ama seninle konuşmayı çok seviyorum.

"Anlıyorum," diyor, dikkat Keith'in babasının üniversiteye gitmesi yönündeki baskısına isyan ettiği sahneye geri dönüyor.

Okul zaten yeterince zordu ama yedi yaşına geldiğimde sayamayacağım kadar çok okula gitmiştim. Üniformalarım çoğunlukla ikinci eldi ve bana güzel ve şık görüldüğüm söylenirken, tam tersini duyuyordum.

Arkadaş gruplarına uyum sağlamaya çalışıyordum ve onlar da söylediklerime gülüyor, tuhaf olduğumu düşünüyorlardı.

İlk okul diskom altı yaşındaykendi. Grup evindeki büyük kızlardan biri makyaj malzemelerini kullanmama izin verdi ve bana bir elbise ödünç verdi. Parlak maviydi ama iki beden büyüktü, bu yüzden okul pantolonumun düşmesini önlemek için taktığım kemeri kullanmışım. Derinin etrafına alüminyum folyo sararak gizlemeye çalışmışım. Geriye dönüp baktığımda, çok güzel görüldüğümünden eminim ama parfümüm ve makyajım vardı, kırmızı parlak dudaklarım, gümüş kemerim vardı ve ayakkabılarıma okul rozetleri olduğunu gizlemek için iki tane kalp şeklinde rozet ilıştirmişim.

'Harika görünüyorsun!'

Aman Allah'ım, zavalıcık.

"Ayakkabıları nereden aldın? Çok tatlılar!"

Aman Tanrım.

Gerçekten bunların onun okul kıyafetleri olduğunu anlayamayacağımızı mı sanıyor?

'Çok güzel kokuyorsun!'

Annemin dezenfektanı gibi kokuyor.

Ama bir yıl sonra Hellie beni yanına aldı ve gittiğim bir sonraki okul diskosunda yepyeni bir kıyafet giymiştim. Papatya desenli beyaz bir elbiseydi ve ayaklarıma güneş sarısı sandaletler geçirmiştım. Ortalıkta tek bir alüminyum folyo parçası bile yoktu. Tess'le birlikte Macarena ve Cha-Cha Slide dansını yapmıştık.

Jack içkisinin son yudumunu içerken yüzünü buruşturarak özür diler.

'Ailen sana baskı mı yapıyor?' diye soruyorum.

Başını sallıyor.

'Hayır. Kendimi bu baskının altına ben soktum.'

'Neden?'

'Sanırım onları hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Kardeşim ve ablam okul başkanı, okul başkanı ve futbol takımının kaptanıydı, bense... değildim.'

'Umurunda mıydı? Ailen?'

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Pek sayılmaz."

'Öyleyse neden kendine bu baskıyı yapıyorsun?'

"Başarısız olmak istemedim." Yine o kelime, "başarısız olmak". "Ya sen?" diye soruyor, konuşulmayan konuşmayı yumuşatmak için.

"Sıfır beklenti. Ah, işte en sevdiğim sahne." Bacaklarımı kaydırıyorum, böylece file çoraplarımla deliği Jack'e bakmıyor. Müzik yükselip öpüşmeye başlayınca Jack'in varlığının farkına varıyorum. Gözlerimi ekrana dikip, beni böyle öpmesinin, böyle bir bağ kurmanın nasıl bir his

olacağıyla ilgili aklımdan geçen düşünceleri görmezden gelmeye çalışıyorum.

Jack'e şöyle bir bakıyorum ama ekrana odaklandığı için yüzü okunamıyor. "Tuvalete gidiyordum," diye açıklıyorum, kendimi toparlayıp odadan çıkıyorum. "Kapıları da kontrol edeceğim."

'Seninle gelmemi ister misin?' diye sordu ve sonra ağzının kenarını ısırды, 'tuvalete değil, kapıyı kontrol etmeye.'

"İyiyim," diye cevap veriyorum ve odadan aceleyle çıkıyorum.

Aynanın karşısında, kendi halime bakıyorum. Yanaklarım kızarmış, gözlerim parlıyor. Ellerimi yıkıyorum, koltuk altlarımı şöyle bir kokluyorum. Fena değil. Göğüslerimi düzeltiyorum. Sütyenimin lastiği çoktan bozuldu, ama ya yeni bir sütyen ya da Henry için yedek bir toz torbasıydı.

'Ne yapıyorsun Mags?' Sözlerini hatırlayarak başımı salladım: Başarısız olamayacağınızı bildiğiniz bir şeyi istemek, bir güvenlik duygusu yaratır.

Yarının eşiğine doğru adım attığımı şimdiden hissedebiliyorum. Sanırım bu biraz da memleket özlemi gibi bir şey olacak.

Kapıları kontrol ediyorum, kıpırdamıyorlar.

Gülümsedim.

Jenerik hâlâ akıyor, anlaşılmaz semboller yanıp sönüyor; Maggie ve ben sonunu tartışırken film ekibi bana yenik düştü. İzlediğim en iyi film mi? Hayır. Ama bir filmi izlerken en çok keyif aldığım film mi? Kesinlikle evet.

'Peki... şimdi ne olacak?' diye soruyor Maggie.

"Sanırım yangın kapısını kontrol etmeliyiz?" Önerim hemen ardından, bahçede bir kez daha sırtımda taşımamı istediklerinde yeğenlerim gibi parmaklarımı çaprazlamam için alışılmadık bir istek geldi. Vücudum tuhaf davranıyor, sanki birkaç saat önce bu sinemaya giren adamdan farklı bir adama aitmiş gibi. Maggie'nin yeşil gözleri kapıya doğru kaydı; bu gecenin sona ermesi için benim gibi aynı çekingenliği hissetmesini umuyorum. Omuzları vatkalı, sıkıntılı gençlerle ve patlamış mısır, narenciye ve zencefilli kurabiye kokan davullu müzikle dolu bu tuhaf, mistik diyor.

"Yapmalıyız," diye yanıtlıyor Maggie. "Dışarıda bir zombi kıyameti yaşanıyor olabilir ve şu anda dışarıda beynimizi yemek için bekliyorlar," diyor yeşil gözleri kocaman açılırken. Benimkini eksik bulacakları düşüncesine direniyorum.

"Kahretsin, baltamı unuttum" - kelimeyi bulmaya çalışırken sesim titriyor... püre, püre - "balta." Hemen kendime gelip pantolonumu aşağı vuruyorum. "Gizli silahlar yerine stili seçmek için ne kadar da güzel bir gün."

Maggie yanımda, yangın kapısına doğru ilerliyorum.

"İkimiz de itelim mi? Tekrar mı?" diye öneriyor, eldivenlerini geriye doğru iterek parmak uçlarını serbest bırakıyor.

İkimiz de ellerimizi bara kenetledik.

'Hazır mısınız?' diye soruyorum. 'Üç deyince?'

Başını sallıyor ve ikimiz de itmeye başlıyoruz ama kıpırdamıyor.

"Belki sırtımızı dayasak?" diye sordu arkasını dönerek. Ben de aynısını yaptım. Şu anda böylesine bir mutluluk hissetmek çok tuhaf bir şey. Düşüncelerim kafamın içinde gürültülü, geçen yıl kafatasımın içine çarpıp takırdıyor. Ne kadar çok şey kaybettiğimi, o karanlık, boğucu depresyon bulutunun kalktığını ilk kez hissettiğimi. Eski hayatımı, eski beni ne kadar özlediğimi ve şu anda, uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissettiğimi. Maggie geri çekilirken ayakları kaydı; içgüdüsel olarak onu sabitlemek için uzandım. Elim onun elini tutuyordu, parmak uçları tenime soğuktu. Hemen geri çekilmedi ama yüzündeki renk ve mizah silindi, geri çekildi ve ne yaptığımı fark ettim.

'BENCE...'

"Önemli değil." Elini umursamazca sallıyor ama eldivenlerini tekrar yerine takıyor. "Bir bakayım." Kenara çekiliyorum, ona yardım etmek için uzandığımda düşünmediğim için kendime lanet ediyorum. Basit bir el dokunuşunun bile onu uzaklaştırabildiği bir hayat yaşamak

çok zor olmalı. Bu geceden sonra bir ilişkimiz olursa bunun bizim için nasıl işe yarayacağına dair anlık bir düşünce. Hemen uzaklaştırıyorum. Bunu düşünmek için bile çok erken, ama yine de... Hayır. Hemen kapat şunu.

Kapıyı hafifçe aralıyor, soğuk ve nemli hava küçük aralıktan yüzüne çarpıyor. "Korkarım kötü haberler var," diyor karanlık ve soğuk sokağa. Omzumun üzerinden bakıyor.

"Zombiler mi?" Elim dramatik bir şekilde soluk borumu kavlıyor. Ortamı yumuşatmak için yaptığım korkunç girişim.

'Daha da kötü.' Sözleri sahte bir samimiyet içeriyor.

"Uzaylılar mı?" diye ürperdim. "Uzaylılardan nefret ediyorum."

"Ben de. Yeşil. Sümüksü. Büyük, şaşı gözler." Gözlerini kocaman açtı ve ben güldüm. Tanrıya şükür. Her şeyi mahvetmedim. Çatlaktan geriye baktı. "Bir kamyon engelliyor gibi görünüyor. Yakın zamanda bir yere gideceğini sanmıyorum," diye bitirdi gözlerimin içine bakarak ve kapıyı tekrar yerine kapatarak.

'Ah. İyi, bu rahatlatıcı.'

'Aslında biraz hayal kırıklığı yarattı. The Walking Dead'deki Rick Grimes'a dönüşeceğini umuyordum.'

Yüzümü buruşturdum. "Görmedim, üzgünüm."

"Gerçekten mi? İyi bir zombi filmini severim. Neyse... en azından beyinlerimiz güvende olur o zaman."

Duraksıyorum.

Pala.

En sonunda aklıma o kelime geldi.

"Şimdi o kahveyi almak ister misin?" diye öneriyor, kızarak, sözleri hızla devam ediyor. "Çok iyi aşçı değilim ama kahve makinesini kontrol etmeyi öğrendim."

Ama sonra telefonum bir sürü bildirimle canlanıyor.

Sinyal aldık.

'Kurtulabiliriz!' Maggie ayağa kalkarken ve cebinden telefonunu çıkarırken gülümsüyordu.

"Harika!" diyorum aşırı bir istekle ve ben de ayağa kalkıyorum.

Hareketlerimi görünce tereddüt ediyor.

"Sen burada kal. Ben hemen dönerim," diye ekliyor.

'Ah, evet. Tabii.' Odadan aceleyle çıkarken tekrar yerime oturdum.

Bok. Bok, bok, bok.

Tamam, bunu iyice düşünelim. Bunun son olması gerekmiyor. Geri dönebilirim. Onu tekrar görebilirim. Son birkaç saattir, hayatımın karmaşasıyla başa çıkabilecek bir versiyonumu gördüm. Normal anlamda bir ilişkimiz olmayabilir ama onu tekrar görmek istiyorum. Ekran maviye dönüyor, ışıklar tekrar sonuna kadar açılıyor.

Annemin resmine tıklayıp oynat tuşuna basıyorum: "Merhaba canım! Tebrikler! Kazandın! Seninle gurur duyuyorum canım. Beni geri ara."

Babamın yüz ifadesi: 'Jacko!! Aferin evlat, yapabileceğini biliyordum. Anneni ara, olur mu? İkiniz için kutlama yapıyor ve hemen aramazsan sadece tekrarlar alacaksın.' Buna homurdandım. Annem birkaç bardak köpüklü şarap içtikten sonra tekrarlamasıyla meşhurdur. Kardeşlerimden de sesli mesajlar var, ikisi de benim için, başarımlarım için çok heyecanlılar. Aramak için çok geç ama mesaj bırakacağım,

annemin telefonu rahatsız etme modunda olacak. WhatsApp'ta mikrofonu basılı tutuyorum: 'Hey, anne, bu harika bir haber. Çok sevindim ve Nell de sevinecek.' Bacağım sekti. 'Ortadan kaybolduğum için özür dilerim ama en azından şişeden payımı aldın, değil mi?' Duraksadım, odanın etrafına bakındım. 'Komik olan, sinemaya gittim ve ben...' Biriyle tanıştım mı? Her şeyin benden alındığı geceden beri ilk kez kendim gibi hissediyorum? "İyi bir gece geçirdim. John Hughes ile tanıştım. Gerçek olan değil tabii ki, ama yine de ödülü aldığın için teşekkürler. Kabul konuşmanın çok klas olduğuna eminim. Umarım eğlenceli bir gece geçirmişsindir ve biraz su içmişsindir. İyi geceler anne." Düğmeyi bırakıyorum.

Ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi; Nell çok sevinecek. Ödülü o almalıydı. Daha fazla yazar etkinliği düzenleyen, dükkanı canlı tutan Nell'di. Felç geçirmeseydim, şu anda muhtemelen hâlâ kutlama yapıyor, kalın beyaz çarşafli güzel bir otelde kalıyor olurdum. Vicky yanımda yatıyor, parmaklarımızda alyanslar.

Çevreme bakıyorum, Henry'nin gülümsemesi, kağıt pipetin etrafında hafif bir ruj izi olan mor plastik bardak, buruşturulmuş peçete ve Maggie'nin limon kokusunun izi. Beyaz çarşafların ve alyansların görüntüsü kayboluyor. Nell'in yüzüne tıklayıp mesajını dinliyorum: "Hey, kalp durdurucu, tebrikler! Umarım şansın yaver gider. Sana bir kutu tırtıklı, ekstra büyük boy bıraktım." Maggie parlak bir gülümsemeyle odaya geri dönüyor, telefonu elinde dolaştırılıyor. Nell'in mesajına telaşla bakarken telefonumla uğraşıyorum - "ve kasanın yanında bir şişe çilek aromalı kayganlaştırıcı... Şaka yapıyorum. Kiraz aromalı." Nell

öfkeli başparmağımla kaydırmalarımın rağmen devam ediyor. "Kilitledim, eğlenmene bak, ya Jack? Şansın yaver giderse? Belki önce birini halledersin, ha? Kızların beklentileri yüksektir ve senin gibi görünmek—" Sonunda mesajı kapatıyorum. Maggie kaşlarını kaldırdı. "Özür dilerim. O Nell. O, şey, şakacı," diye ekledim.

'Kiraz yağı mı?'

'Şaka yapıyor.'

Ellerini kaldırdı. "Hey, herkesin kendine göre bir yolu var. Yargılamak yok." Kıvrınmamı izlemekten keyif alıyormuş gibi sırttı. "Ee, Jack." Kol dayanağına yan oturdu. "Romy'ye kilitli olduğumuzu söyleyen bir mesaj yazdım. İki sokak ötede oturuyor ve on dakikada burada olabilir." Hayal kırıklığı beni sardı, sanki omurgam çelikten, zemin de mıknaş gibi.

"Harika." Bunun ne kadar yanlış olduğunu duyabiliyorum. Maggie'nin gözlerinin ardında bir kıvılcım var: yaramazlık, heyecan, beklenmedik bir şeyin parıltısı.

"Ama, görüyorsun ya. Mesele şu ki... Ben, şey, ben bunu pek sık yapamıyorum" - önce odanın etrafını, sonra beni işaret ediyor - "çok sık." Kalın buklelerini sağ kulağının arkasına sıkıştırıyor. Yanaklarının kıvrımına düşmeden önce bir saniye orada kalıyorlar. "Yani bunu yapıyorum" - önce Henry'ye, sonra ekrana, sonra da kendine işaret ediyor - "ama normalde yalnızım. Ve bu yüzden... Sanırım söylemeye çalıştığım şey, gönder tuşuna basmamak istediğim." Telefonunu bana uzatıyor. "Ama gitmen gerekirse, ben..."

"Gönder tuşuna basma." Sesim kısık. "Gönder tuşuna basma," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha emin bir şekilde.

Yanımdaki adam hakkında olması gerekenden daha fazla şey biliyorum.

Colin'in şifre sistemiyle uğraştığım kısa bir aradan sonra The Breakfast Club'ı çalıştırmayı başardım. Ayrıca kayıp eşya bölümünde açılmamış bir şişe tekila bulup buzlu içeceklerimize ekledik.

Jack kırılmıştı. Bana dokunurken düşünceleri çok yüksek sesliydi, çok netti. Kalbinin kırıldığını biliyorum; kendinden bir şeyler kaybettiğini biliyorum. Tam olarak anlayamadığım bir soruya cevap istediğini. Sanki düşüncelerinin arkasında bir boşluk vardı. Tam olarak açıklamak zor. Çoğunlukla insanların sadece düşüncelerini duyuyorum. Ama stresli veya üzgün olduklarında, şey... bu, kafamın içine giren düşüncelerden daha fazlası. Duygularını hissedebiliyorum, sanki düşüncelerine o kadar güçlü bir şekilde bağlılar ki, onları ayıramıyorlar. Bazen, sanki zihnime yansıtılıyormuş gibi anıların, görüntülerin anlık görüntülerini bile görüyorum. Sanırım bu, belirli bir parfümü kokladığınızda veya bir anıya o kadar sıkı bağlı bir müzik parçası duyduğunuzda, birini diğerinden ayırmak zor

oluyor. Düşünceler... anılar, duygular beynin diğer kısımlarına o kadar olağanüstü bir şekilde bağlı ki, bunların bazı unsurlarının bana da geçmesi anlaşılabilir bir durum.

İşte bu yüzden, şu anda, burada, benimle birlikteyken, uzun zamandır olmadığı kadar mutlu ve hafif hissettiğini biliyorum. Ve bu bana, belki de eski adama dönüş yolunu bulmasına yardım edebileceğim konusunda bir umut ışığı veriyor. Düşünceler duymak beni uzun zamandır normal bir hayattan alıkoydu, ama kaderin bizi bir araya getirmesinin bir sebebi var; zihnindeki boşlukları doldurmasına, cevapları bulmasına yardım edebilirdim.

Ekrandaki öğrencilerimiz - Emilio Estevez, Judd Nelson ve Molly Ringwald - kütüphanede otururken toplumsal farklılıklar arasında yol almaya çalışıyorlar; hepsinin gözaltında olmasının farklı nedenleri var.

Şu anda, mutlu bir şekilde çakırkeyifim ve Jack'in sakladığı şeyleri bilmeme rağmen onunla konuşmak kolay. Sohbetimiz çoraplardan Crocs'a kadar uzanıyor - benden evet, ondan kesinlikle hayır; gelmiş geçmiş en iyi kutu setleri - ben, Buffy the Vampire Slayer, o The Sopranos; satranç mı yoksa dama mı? Her seferinde dama oynardım. Ona Romy ve flörtlerinden bahsediyorum; o bana Nell ve ailesinden bahsediyor. Çocukken köpekleri vardı ama son golden retriever'ı Bumper öldüğünde kalbi kırılmıştı.

"Hep temizlikçi mi olmak istedin?" Ne kadar içten konuştuğuna şaşırdım. Mesleğim genellikle acıma veya yargılamayla karşılanıyor, sanki her şeyde başarısız olmuşum gibi, ama onun sorma şekli, "Peki, hep beyin cerrahı mı olmak istedin?" ile aynı olabiliyor.

'Aslında astronot olmak istiyordum.'

"Gerçekten mi?" diye soruyor, ses tonu alaycı değil etkileyici.

"Uzayda olma, tüm vücudumun bir uzay giysisiyle korunduğu, dünyadan milyonlarca mil uzakta olma fikrini her zaman sevmişimdir." Sesim hüzünlü bir tona büründü. "Ama... Matematikte veya fizikte iyi olmadığımı fark ettim..."

'Ve bir de uzaylılar meselesi var.'

"Doğru." Gülümsedim. "Uzaylılar en kötüsü." Tekrar ekrana bakıyoruz. Ergenlik çağındaki çocuklarımız birbirlerine en derin sırlarını anlatıyorlar.

"Peki, günlük işin ne? Dur, tahmin edeyim." Parmaklarımla alt dudağıma vurdum. "Jaws'ı hiç izlemedin ama kitabını okudun, James Joyce'tan bahsettin, insanlardan kaçınmayı seviyorsun..."

"Herkes değil," diyor. Bana bakışı tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

'Anladım. Sen bir yazarsın.'

'Hayır, ama yaklaşıyorsun.'

'Gazeteci?'

Başını sallayıp pipetten uzaklaşıyor. 'Çok müdahaleci.'

'Hmmm...' Jack hakkında başka neler biliyorum? 'Soyadın ne?'

'Çadwick.'

"Chadwick? Bu neden sana tanıdık geliyor?" Kaşlarımı çattım. "Şehirdeki kitapçıyla bir ilgin var mı?"

"Benim. Aferin - tam not." Gülümsedi ama ağzının çevresi kısa bir süreliğine gerildi, gözlerinin ardındaki ışık bir anlığına söndü.

'Buna inanmayacaksın ama bu gece neredeyse dükkanına girecektim.' Çiğnerken kaşları kalktı. 'Ama yapamadım.'

'Neden?'

Tereddüt ediyorum. "Mikrop," diye cevap veriyorum eldivenlerimi kaldırarak.

Kaşlarını çatmasını, eldivenli caz ellerime tepki vermesini bekliyorum ama onlara bakmıyor bile. İçeceğimden bir yudum daha alıyorum.

'Belki de,' Jack başını eğdi, 'bir şekilde bu gece buluşmamız kaderimizde vardı?'

Yutkundum. "Belki."

'Bunu yaptığımıza sevindim.'

'Ben de.'

"Kendini dışlanmış hissettiğini mi düşünüyorsun?" diye fısıldadı Jack, ağzının kenarından, gözleri Henry'ye dikilmiş bir şekilde. Ben de aynı ağız kenarı diksiyonunu kullanarak cevap verdim.

'Duyguları yok. O bir elektrik süpürgesi.'

Jack yavaşça gülüyor; midemde ılık şekerleme gibi birikiyor. Elbette, bunun sebebi tekila da olabilir.

'Sana bir soru sorabilir miyim?' diye başlıyorum, vücudumda dolaşan alkolün verdiği cesaretle.

"Ateş et," diyor koltuğunda dönerken, dirseğini kol dayanağına yaslıyor.

"Bu gece nerede olman gerekiyordu?" Bir an durdu, gözleri karardı, derin düşüncelere daldı, başparmağıyla kol dayanağına vurdu. "Özür dilerim, sormamalıydım. Açıklamana gerek yok..."

"Hayır, sorun değil." Bana hafifçe gülümsedi. "Dükkanım bir ödüle aday gösterildi."

'Tebrikler!'

'Teşekkür ederim.' Jack bir yudum daha alırken bacağı hafifçe zıplıyor.

"Ya da taziye mi?" diye sordum. Jack, şeffaf plastiğin dışındaki buzlu içecek logosuna odaklandı. Bardak önce sağa sonra sola devrildi. Gözlerini yavaşça bardaktan ayırdı.

Ona dokunmama gerek yok. Kahverengi gözlerinin benimkilerle buluştuğu andaki acı hissini deneyimlemek için düşüncelerini okumama gerek yok, çünkü orada, aramızdaki gergin havada haykırıyor. "Özür dilerim, ben... burnumu sokmak istememiştim. Senin işin senin." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Yanınızda bir elektrik süpürgesiyle yaşamamanın olayı bu: cilalanması gereken paslı sosyal beceriler.

"Hayır, sorun değil." Bana nazıkçe gülümsedi, yerinde kıpırdandı ve başparmağının üstündeki iyileşmiş kulak delme deliğini çekti. "Benim bir..."

Ama sözleri, jenerik sonundaki tüm parlaklığıyla yanan ışıklar tarafından yutuldu. Jack ve ben gözlerimizi siper ettik.

Ve Romy odaya giriyor.

* * *

Dışarıda fırtına coşkusunu yitirmiş, hafif bir çiseleme paltomun kürkünü kaplıyordu.

"Ben..." Jack ve ben ikimiz de aynı şeyi söylüyoruz.

"Önce sen," diye ekliyorum.

'Buraya gelmeyi seçtiğim için mutluyum, Maggie.'

'Ben de memnun oldum.'

Romy, nazıkçe uzaklaşmaya başlar.

"Seni tekrar görmek isterim," diyor Jack. Ama bu sefer bunu söylerken, benimle tanıştıktan birkaç dakika sonra bana çıkma teklif eden, tanımadığım adam değil. Hayatımın karmaşık labirentinin bir parçası haline gelen adam. Farklı olduğumu bilen ve gören adam.

Tanıdığı kişi, flört edip asla sahip olamayacağı bir hayatta rolünü oynayan bu kadın gerçek değil. Ama beni ona bağlı hissettiren o görünmez bağ beni çekiyor ve kelimeler ağızımdan dökülüyor.

'Ben de isterim.'

"Öyleyse... gelecek cuma mı?" diye sordu, başını sağa doğru eğerek. "Sen, ben, Henry...?" Tanıdığım o yoğun bakışla gözlerimin içine baktı, sanki cevap arıyormuş gibi gözlerimi tarıyordu.

'Ah, sanırım Henry bir sonraki maçta forma giyemez. Notting Hill'i çoktan izledi.'

Jack, mor çizmelerimin tabanından kafa derime kadar tüm vücudumu saran yumuşak bir kahkaha attı.

Romy pek de belli etmeden öksürüyor. İkimiz de ona doğru bakıyoruz, aramızda tuhaf gülümsemeler dolaşıyor.

'İyi geceler, ben Jack değilim.'

'Gece.'

Sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi tereddüt ediyor ama sonra uzaklaşmaya başlıyor. Panik göğüs kafesimde büyüyor, o özlem duygusu şimdiden yükselmeye başlıyor. Tekrar görüşme teklifine rağmen,

bunun daha ileri gitmesinin bir hata olacağını; yumuşak ışık ve sihirle doğan bu özel ilişkinin gerçek yüzünü ortaya çıkaracağını ve beni tüm kusurlarımla, gün ışığında, soğuk bir şekilde göreceğini anlarsa diye öne çıkıyorum. "Jack?" Duruyor, bana doğru hafifçe dönüyor. "Dur bir dakika..."

Ellerim çantamda kalem kağıt arıyordu bile. Eldivenlerimi çıkarıp ayrıntıları karaladım. Nefesim kesilerek bana doğru yürüdü, koyu gözleri o kadar yoğunlu ki istese aklımı okuyabilecek gibiydi. "İşte numaram. Bir gün bir arkadaşına veya uzaylılarla savaşacak birine ihtiyacın olursa diye." Uzandım. Yüzü düştü, kaşlarını çatarak karalamalarıma odaklandı. "Boş ver, ben..." diye atıldım, kağıdı geri çektim ama eli hızla dışarı fırladı, aşağı bakarken parmak uçları parmak uçlarıma hafifçe değdi.

Jack'in düşünceleri ve duyguları benimkilerle çarpışırken bir çatırtı sesi duyuluyor. Sonra elektrik akımı gibi bir çatırtı duyuluyor ve düşüncelerini hem göreceğimi hem de duyacağımı biliyorum. Bir yırtılma, bir direnç oluyor ve semboller ve kelimeler çarpışıp kayboluyor; başımın arkasında bir ağrı oluyor ve sonra ses kesiliyor, sanki bir boşluk anılarını yutmuş gibi. Kendimi hazırlamaya fırsat bulamadan bir görüntü belirliyor. Bir adam.

Tanıdığım bir yüz.

Gerçek beni derinden sarstı. Nefesim boğazımın arkasında sıcak ve kuruydu.

Benim hatam.

Jack'in hayatının altüst olmasının sebebi benim.

Kağıdı alıyor, zihninden geçen her şeye rağmen bana gizemli ve rahat bir şekilde gülümsüyor.

'Yakında görüşmek üzere, Maggie Wright.'

Ve kağıdı cebine koyup yolun karşısına geçiyor.

11

13 EYLÜL CUMA

Maggie

"Sarı olmasın. Kusura bakma dostum ama sarı senin rengin değil; seni sarımsı gösteriyor. Turkuaz dene." Tess bir kazak attı. Ona Jack'ten ve ikinci "buluşmamızdan" bahsettiğimde trene binmekte ısrar etmişti.

Duvarlarıma işaret ediyorum. "Sarıyı severim. Neşeli bir renk."

Kazak giyip yatağıma oturuyorum. Tess sarı saçlarını tepeden topuz yapıyor, gözlüğünü burnunun üstüne itiyor ve yanıma gelip bağdaş kurup oturuyor.

Geçtiğimiz hafta boyunca başka bir temizlik işi bulmaya çalıştım ama başaramadım. Banka hesabım tehlikeli derecede düşük, ama yarın bir kasaba ötedeki bir mağazada gece vardiyası için başka bir görüşmem var. Benzin depomu dolduracak kadar benzinim olmadığı için yürümek zorundayım. Ve sürekli olarak, bölgemdeki temizlik işlerini internette araştırırken, Jack'ten duyduklarımı ve gördüklerimi anlamaya çalıştım. Yanılıyor

olabilirim; gördüğüm yüz, Jack'in hayal ettiği yüzle aynı olmayabilir, ama içimden bir ses öyle olduğunu söylüyor.

'Çok güzel görünüyorsun, Mags.'

Derin bir nefes verdim.

'Ona bunu nasıl anlatacağım ki?'

"Sürekli söylediğim gibi, ona henüz bir şey söylemene gerek yok. Daha önce hiç yanılmamışsın gibi değil."

'Çok sık değil.'

Kollarını kavuşturup bana meydan okuyor. 'Bir zamanlar hamile olduğumu sanmıştın çünkü endişelendiğimi biliyordun ve pozitif bir gebelik testi sonucu gördün.'

Anıyı hatırlayınca gülüyorum. Ona bir fincan çay uzatırken Grey's Anatomy izlediğini fark etmemiştim. "Sana sormadan önce bir hafta endişelendim."

'Saçmalık.'

"On iki yaşındaydım! O zamanlar işlerin nasıl yürüdüğünü tam olarak bilmiyordum. Ama bu... çok canlı bir şeydi, Tess. Oydu. Bundan eminim."

Yamuk komodininin üzerindeki kitaba uzanıp kaşlarını çattı. "Addie LaRue'nun Görünmez Yaşamı"ydı; Jack önermişti. Kütüphaneden almıştım - yıllardır ilk kez bir kütüphaneye adım atıyordum. "İngiliz Hasta"yı izlemesini önermiş ve filmin kitaptan daha iyi olmadığını söylemeye cesaret etmiştim.

Tess kitabı, peri ışıklarıyla doldurduğum yeşil şarap şişesinin yanına geri koyuyor.

'Bak. Kendin söyledin: Uzun zamandır seninle vakit geçirmekten daha mutlu hissediyordu.'

"Biliyorum ama belki de iptal etmeliyim? Bugün 13'üncü Cuma. Bu, iptal etmem gerektiğini haykırmak değil mi?

Yani, adamın hayatını mahvettiğimi fark etmeden önce bile, hiçbir yere varamayacak gibi."

'Onun hayatını mahvetmedin, neden bir yere varamıyor?'

Ona, nedenini çok iyi bildiğini söyleyen bir bakış attım.

'Bak, senin biraz... olduğunu biliyor.' Burnunu kırıştırıyor.

'Garip?'

"Tereddütlü diyecektim ama tuhaf da işe yarıyor." Bana limon biçimli bir yastık fırlattı. "Ona kimseye dokunamayacağın gerçeğini söyledin ve hâlâ seni görmek istiyor, o yüzden neden şansını denemiyorsun?"

"Bunu yapmadım, değil mi? Ona gerçeği söyledim ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, eğer bunu yaparsam, bir mil kaçır."

'Bunu bilmiyorsun. Hellie bilmiyordu. Ben de bilmiyordum.'

"Sen farklısın; yıllarca birlikte yaşadık ve Hellie, ona gerçeği söylediğimi gösterdikten sonra anladı." Hellie, bana inanan, bana inanan ilk kişiydi. Hakkımdaki gerçeği biliyordu ve yine de beni seviyordu.

Onu o kadar çok özlüyorum ki içim yanıyor.

Yatağında, derin uykuda öldü. Sağlık görevlilerinin onu götürmesini beklerken kalp krizi geçirdiğini söylediler.

O, benim gerçekliğimi anlamasına rağmen, belki, sadece belki, sevdiğim, istediğim, ait olduğum bir hayatım olabileceğine beni inandıran ilk kişiydi.

'Öyleyse önce onu tanı. Gerçekten hoşlandığın bir adamla ilk ilişki şansını mahvetmeden önce, olanları sana anlatmasına izin ver.'

Mücevher kutuma uzanıp eldivenlerime takılmayacak birkaç sade yüzüğü takıyorum, aklım dönüyor.

'Ya da en azından gerçekleri doğru anladığınızdan emin olun. Başka bir hamilelik testi senaryosuysa, gidip bunu mahvetmek istemezsiniz.'

"Belki ona yardım edebilirim? Sanki, ne bileyim, düşüncelerinde boşluklar varmış gibi hissettim."

"İşte ruh bu!" Ellerini çıırttı. "Bu lanet, hediye ya da her ne derseniz deyin, hayatınızın büyük bir bölümünde sizi mesafeli tuttu. İşte bunu kendi lehinize kullanma şansınız."

"Ona anlatmam gerekecek. Kendim hakkında. Neler yapabileceğim hakkında."

"Sonunda evet. Ama henüz değil, değil mi? Birbirinizi biraz daha yakından tanıyın, ayrıca bu gece dışarı çıktığınızda onun tam bir pislik olduğunu fark edebilirsiniz."

Jack'i düşünüyorum, gülümsemesini, samimiyetini.

'O bir salak değil.'

Omuz silkti. 'Ona kim olduğunu söylemek için doğru zamanı bulmalısın. Kimse ikinci buluşmada her şeyi itiraf etmez.'

'Peki, bunu başarana kadar kaç randevum var? İtiraf et bakalım?'

Düşünürken gözlerini kısıyor. 'Beş.'

'Beş mi? Neden beş?'

'İlk birkaçı en iyi tavrını takındığın zamandır, dördüncüsü çatlakların belirginleşmeye başladığı zamandır, beşincisi? İşte o zaman her şeyi riske atmaya değip değmeyeceğini anlayacaksın.'

"Anlamayacak. Asla anlamazlar. Deli olduğumu düşünecek. Dürüst olmaya çalıştığım her seferinde yüzüme patlıyor."

Sesi yumuşadı. "Mags, seni tanımadan önce onu kendinden uzaklaştırma. Sonra ona kendi kararını verme şansı ver."

'Peki beş buluşma?'

"Beş buluşma, sonra istediğin kadar içini dökebilirsin ve en azından o zaman buna değip değmediğini anlarsın." Eğilip makyaj aynamı alıp bana doğru çevirdi. "Sadece kendine bak Mags, gerçekten bak." Yansımama baktım. Cildim temiz; ergenliğim boyunca mücadele ettiğim sivilceler yok oldu. Gözlerim parlak; uykusuzluktan kaynaklanan koyu gölgeler kalktı. Makyajım doğal - hatta Tess'in yanında getirdiği bukle serumu sayesinde saçlarım bile kendine geliyor. "Sen duvar çiçeği değilsin Mags, sen kanayan merkez parçasısın."

Tamam. İkinci tarih.

* * *

Sırrımı cebimde kapalı bir kitap gibi taşıyarak Flicks'e doğru merdivenleri çıkıyorum. Jack hikayemin tamamını dinlemeye istekliyse, belki de ona cevaplar bulmasında yardımcı olabilirim. Ve belki de daha fazlası olabilir.

Ama tiyatroyu temizledikten sonra yerime oturduğumda, ışıklar söndüğünde ve perdeler çekildiğinde yanımdaki koltuk boş kalıyor.

Jack burada değil.

Geç kalıyorum.

Kazuo Ishiguro'nun Günden Kalanlar adlı kitabı hakkındaki kitap kulübü tartışmasına çekildim, sonra müşterilerimizden biri geçen hafta aldığı ciltsiz kitabı tüm kitabı okuduktan sonra beğenmediği için para iadesi talep ettiğinde Nell'in yerini aldım. Yani, kim yapar bunu? Bu, oturma odanızın duvarlarını süsleyen bir boya kutusunun parasını iade istemek gibi, sonra da bunun hiç de size göre olmadığını anlamak gibi. Nell, şikayetler konusunda kendi başının çaresine bakabilir ama bu adam acımasızdı ve Nell'in söylediği hiçbir şeyi dinlemiyordu. Yaklaştığımda sakinleşmişti, bakışları 'sonunda beni anlayacak biri' gibiydi. Pislik. Ve şimdi buradayım, Flicks'e gidiyorum, kot pantolon ve SAS'ın acıya dayanıklılığını artırmak için kullanabileceği yeni bir çift kahverengi botla koşuyorum. İstediğim serinkanlı, sakin ve toplu giriş tam olarak bu değildi.

Fragmanlar çoktan başlamıştı, boş koltuklarımıza bakarken midem rahatsız botlarıma doğru dönüyordu. Maggie'yi göremiyordum. Henry'yi de.

Odayı didik didik arıyorum.

Bir sonraki büyük süper kahraman filminin fragmanı oynuyor. Gözlerim ışık huzmeleriyle aydınlanan diğer yüzlerde gezinirken, süper kahramanların dizlerini betona çarpma sesleri odanın içinde yankılanıyor. Ortada dört kadından oluşan bir sıra var ve hepsi benim gözetimimde olmayan diyaloglarla sohbet ediyor. Arkalara doğru kırklı yaşlarında bir çift var; adam telefonuyla konuşuyor, kadın ise partnerine öfkeyle bakarken çikolatasını yiyor. Koltuğumuzun arkasında kırklı yaşlarının sonlarında bir çift kadın var. Rahat vücut dili ve birbirlerinin sözünü kesme biçimleri uzun bir dostluğun hikayesini anlatıyor; iki kadın da birbirlerinin alışkanlıklarını kabulleniyor, ikisi de hararetle konuşuyor, elleri hızla hareket ediyor ve kahkahalar konuşmalarını bölüyor. Yanlarında bir adam ayağa kalkmış ceketini çıkarıyor - ama Maggie'yi göremiyorum.

Bok.

O herif bir daha asla dükkanımdan kitap almayacak. Odaya bir kez daha göz atıyorum. Hâlâ o kalın buklelerden eser yok. Ekran kararıyor, gözlerim izleyicilere yaş sınırını belirten sembollere kayıyor.

Sonra onu görüyorum. Bizim yerimizde değil, ceketini çıkarıp az önce oturan adamın önündeki sırada oturuyor.

"Affedersiniz?" dedim. "Burada oturan var mı?" Kaşlarını kaldırdı, kedi gözleri parlıyordu. Başımı kaldırdım, onu ilk gördüğümde içimi kaplayan o rahatsız edici hisle, onu tanıma hissiyle bir kez daha şaşkına döndüm.

'Birini bekliyordum ama sanırım beni terk etti.'

'O zaman şanslı gecem.'

Sağa doğru kayıyor, oturduğumda kokusunun bir bulutu bana ulaşıyor. Omuzları açık turkuaz bir kazak, diz üstü lacivert çizmelerinin üzerinde duran pembe kadife bir etek ve geçen hafta giydiğiyle aynı türden, parmaksız eldivenleri ortaya çıkaran, eldiven kısmı geriye çekilebilen yumuşak gri eldivenler giyiyor. Saçları geçen haftaya göre daha yumuşak görünüyor, sola doğru kayarken bukleleri uçuşuyor. "Seni eken adam," diye fısıldıyorum. "Nasıl biri?"

'Zeki. Kitap kurdu. Hoş' - Cümlesinin sonunu beklerken başımı eğdim - 'dişler.' Bana hafifçe sırttı.

Bir homurtu çıkardım. "Çocukken diş teli takıyordur herhalde. Ergenliğinin büyük bir bölümünde peltek konuşmuştur."

"Belki. Ama değdi diyebilirim. Adamın harika bir gülümsemesi var."

"Şey," dedim kalbime götürerek, "Benimle sıkışıp kaldığın için üzgünüm."

'Yapacaksın.'

Film başlıyor ve Hugh Grant'in Notting Hill'de yaşadığını anlatmasıyla konuşmamız bir anlığına kesiliyor.

"Merhaba," diyor gözlerini ekrana dikerek.

'Geç kaldığım için özür dilerim. Normalde sinir bozucu derecede dakikimdir.'

"Nasıl bu kadar dakik olabiliyorsun? Dakik olmak kimseyi rahatsız edemez, değil mi?"

Vicky'nin, acil bir e-postayı bitirirken saate baktığım veya kıyafetinin olmazsa olmazı kolyesini ararken odada volta attığım zamanki yüzünü düşünüyorum. "Bu, o kişinin dakiklik konusunda rahat olup olmadığına bağlı."

Gözlerim gözlerimle buluşuyor. Gözleri biraz farklı görünüyor ve kirpik kıvrıcının etkisini fark ediyorum. Bir kız kardeşe ve yeğenle büyümek, kirpik kıvrıcının üzerinde pratik yapmayı seven biri olarak iz bırakıyor. Acaba Maggie kullanırken ağzını açıyor mu diye merak ediyorum.

"Anlıyorum." Bir çikolatayı emip cebine koydu. "Bu, onların zamanının diğer herkesinkinden daha önemli olduğu anlamına geliyor."

Farkında olmadan, Vicky'yi özetlemiş. Felç geçirmem ve iyileşme sürecim epey sıkıntılıymış meğer. Haksızlık ediyorum gerçekten. Meğerse, yaklaşan yeminlerimizin "sağlıklı" kısmına bağlı kalmış, "hastalıklı" kısmına ise pek de değilmiş... Sanırım felç geçirsem de geçirsem de beni her zaman mahvedecekti. Beni maddi olarak da mahvedeceğini fark etmemişim.

"Anlardım, biliyor musun. Bir kez daha düşünseydin." Maggie'nin sesi beni kendime getiriyor. Nazik ve temkinli. Hugh Grant'in yaşadığı yerle ilgili monoloğu, Notting Hill sokaklarında yürürken arka planda devam ediyor. Flörtöz atmosfer sönmüş, sanki güvensizlik gözlerini benimkilerle buluşmadan önce kısıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Bütün hafta bu filmi bekliyordum."

"Yalanlar," diyor başını sallayarak, bukleleri omuzlarının soluk teninde kayıyor.

"Asla yalan söylemem. Aslında asla. Bir keresinde nişanlıma kirpiklerini yaptırdığında çok güzel görüldüğünü söylemiştim..." Parmaklarımla gözlerimin önünde örümcek bacakları taklidi yapıyorum. "Ama bu bir nezaketti."

'Nişanlın mı?' diye sordu nazikçe.

'Eski. Eski nişanlım,' diye açıkladım.

'Üzgünüm.'

"Sorun değil. Yani, bilirsin işte," - çenemi kaşıyorum - "sorun değil. Kimse düğününden bir ay önce terk edilmek istemez, değil mi? Oldukça trajik, değil mi?" Hafife alıyorum ama bana attığı bakışta, üzüntü göğsümü delip geçiyor. Vicky'den kimseye bahsetmeyeli aylar oldu, ama işte buradayım.

"Vay canına. Yani nişanlı dediğinde, gerçekten nişanlı demek istiyorsun. Nişanlanalım, Instagram'da paylaşalım, sonra da düğünü asla planlamayalım demek gibi. Koridordan sadece bir şapka ve kuyruk uzaktaydın, öyle mi?"

"Bir smokin uzakta... aslında." Ne demek istediğimi anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Omuz silktim. "Geçen hafta yeni bir takım elbise almanın bir anlamı yoktu."

'Ne olduğunu sorabilir miyim?' Sanki bu hareket sorusunu silecekmiş gibi başını sallıyor.

Felçten sonraki günleri ve haftaları düşünüyorum. Vicky ilk birkaç hafta boyunca başucumdaydı, bana yardımcı olmak için oradaydı ama sonra... daha mesafeli oldu. Yanıma gelmemek, hastane randevularına gitmemek için bahaneler uyduruyordum. Sonra: "Aşık olduğum adam değilsin," demişti. Ve ben değildim. Değilim. O adam artık yok. Vicky'yi tebrik ederim. Benden önce fark etti.

"Sorun değil. Artık üzerimize olmuyordu. Değiştim ve..." Omuz silktim. "Olmadı. Hepsi bu." Bir de yeni dükkâna yatırdığı parayı yanında götürmesi var. Bu düşünceyi bir kenara ittim.

"Üzgünüm. İşler yürümediği için." Maggie gerçekten üzgün görünüyor. Vicky'nin bana bittiğini söylediğinde olduğundan daha üzgün.

'Teşekkür ederim, ama en iyisi buydu.'

Bir an duraklama oluyor ve bir an için bana uzanıp dokunacağını düşünüyorum ama bunun yerine ellerini kucağında kavuşturuyor ve cesur bir gülümseme takınıyor, koltuğunda kıpırdanıyor ve sola doğru biraz daha uzaklaşıyor.

"Bu arada kitabı çok sevdim. Addie LaRue mu? Çok güzel ve samimi." Eldivenlerini kaldırıp bana bilmiş bir bakış atarken kaşlarını çattı. Tavrında bir değişiklik oldu, söyleyeceklerimi duymak için bir tür heves ama başka bir şey.

Konuyu değiştirdim. 'İzledim—'

'İngiliz Hasta mı?'

'Evet.'

'Ve...?'

Gözleri meydan okumayla parlıyor ama sonra başımı sallıyorum. "Haklıymışsın."

'Hah! Sana söylemiştim.'

Arkamızdaki arkadaşlardan "şşşt" sesi geliyor ve birbirimize surat asarak koltuklarımıza gömülüyoruz. Film güzel ama yanımda o varken konsantre olmakta zorlanıyorum. On dakika sonra ikinci tanışmamız gerçekleşiyor: Julia Roberts, Hugh ile kitapçısında tanışmış ve sonra sokakta karşılaşmışlar, portakal suyu kızın üstüne dökülmüş.

Maggie sessizce "Klasik," dedi ve ekrana bakıp sırtırken ağzına bir çikolata daha attı.

"Aşkı bulmanın bu kadar kolay olduğunu kim bilebilirdi ki?" diye fısıldadım, ona doğru hafifçe eğilerek ama yine de saygılı bir mesafe bırakarak. Maggie başını çevirdi. Gözleri hafifçe irileşti ve o cümlenin ima ettiği şeyi anladım. Aceleyle devam ettim. "Portakal suyumu sakarca içmem gerektiğini bilseydim, okul çok daha kolay olurdu."

"Hıh," diye cevaplıyor hafifçe başını sallayarak, sonra fısıldıyor, "Benim hayatımı da kolaylaştırırdı."

"İyi ki o zamanlar aynı okula gitmemiş ve bu kadar üstün bilgiye sahip olmamışsınız. Portakal suyu kaosu olurdu." Ne saçmalığından bahsediyorum ben? Portakal suyu kaosu mu?

"Şşş!" diye tekrarlıyor arkadaki arkadaşlardan biri. Maggie başını sallayıp ekrana işaret ediyor, parmağını dudaklarına götürüyor. Ona dönüp bakıyorum ama dudakları kenetlenmiş, kahkahasını bastırıyor.

Hugh gözlüğünü ararken ve Julia Roberts'ı şnorkelli yüzme gözlüğüyle sinemaya götürürken, Maggie koltuğunda kıpırdanır, telefonunu çıkarır ve ekrana kaşlarını çatarak bakar.

Arkamdaki dostlarımın gazabına uğramayı göze alıyorum.

'Her şey yolunda mı?'

'Üzgünüm... Bunu almam gerekiyor.'

Koltuğundan kalkıp arkasındaki kadınlardan özür diler ve aceleyle dışarı çıkar.

13

MAGGIE

Fuayeye doğru ilerlerken ekrana kaşlarımı çatarak bakıyorum; iki cevapsız arama bildiriminin altında Riz'in adı var. Gecenin bu saatinde neden beni arıyor? Telefonumu kulübedeki Colin'e doğru sallayıp dışarı çıkıyorum. Rüzgâr bana çarpıyor ve tuzlu havaya karşı kolumu kendime çekip onu geri arıyorum.

'Riz?' Rüzgarın şiddetiyle sesimi yükseltiyorum, saçlarım yüzüme dolanıyor.

"Mags? Bu saatte aradığım için çok üzgünüm ama... mesele şu ki, kendimi zor bir duruma sokmuş gibiyim ve gerçek şu ki, arayabileceğim başka kimsem yoktu."

'İyi misin?' En son orada olduğumda, onu sandalyesine oturtmak zorunda kaldığımda aklımdan geçen düşünceleri düşündüm.

Neredeyse bitti. Yaşlanmak çok kötü bir şey.

Kalçasındaki ağrı, huzurevi, eşyalarını kutulayıp evinin kapısını son kez kilitlemeyi düşündüğünde sözcükleri arasında yankılanan kapanma hissi.

Onun bu işe ne kadar bağımlı olduğunu biliyorum.
O çok parlak bir kıvılcım.
Kendimi onda görüyorum.
Keşke hayat ona birkaç iyi şans daha verseydi.
Bu muhtemelen benim son gerçek bağımsızlık hareketim
olacak.
Ve bu benim kalbimi kıracak.

"İşte sorun burada. Sanırım biraz zor durumda kaldım ve merak ettim, çok büyük bir rahatsızlık olmazsa, uğrayabilir misiniz? Anahtarınız hala sizde mi?" Telefonun diğer ucundan bir inleme sesi geldi, sanki pozisyonunu değiştirmiş ve acı çekiyormuş gibi.

Riz'in anahtarı ceket cebimdeki anahtarlığımda, hâlâ Jack'in yanındaki koltuğumun altında katlanmış halde duruyor. "Evet. Ambulansa ihtiyacınız var mı? Ben..."

'Hayır. Hayır. Bütün bu telaşa ihtiyacım yok ama biraz yardıma minnettar olurum.'

'Sıkı tutunun. Yola çıkıyorum.'

Rüzgar neredeyse kapıları ellerimden çekip alacaktı ama ben kapıyı arkamdan kapatıp Jack'e doğru yol aldım.

"Sorun mu var?" Jack, ona baktığımda yüzümü tarıyor. Gözlerinde endişe ve nezaket var.

"Riz," diye aceleyle söze başladım, ceketimi toplarken. "Temizlikçisiyim. Sanırım düştü. Üzgünüm, gitmem gerek."

'Ben de seninle gelirim.'

'Hayır, hayır... sen kal. Filmin sonunu izle.'

Ama o zaten ayakta.

* * *

Anahtarımı kapıya sokuyorum, Jack arkamda. Koridordaki ışıklar kapalı. Işıkları açıyorum.

'Riz?'

"Yukarıda, sevgili Maggie." Yukarıda bir yerden müzik çalıyor: "Moon River". Tiffany'de Kahvaltı'dan hatırlıyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, Jack de peşimden geliyor. Yatak odası kapısından leylak rengi halıya yumuşak, sıcak bir ışık dikdörtgeni dökülüyor.

"Burada bekleyeceğim," diyor Jack, ben kapıyı yavaşça iterek açarken koridorda kalarak. Riz odanın ortasında oturuyor, yürüteci yan yatmış, etrafı kutularla çevrili, fotoğraf albümleri üst üste, mücevherler ve kıyafetler de dağınık bir şekilde duruyor. Üzerinde lacivert pullu bir elbise, boynunda uzun boncuklar, ayaklarında sekiz santim topuklu parlak kırmızı saten ayakkabılar var. Şifonyerinin üzerindeki bir buz kovalarında bir şişe şampanya duruyor; kırmızı ruj ağzının kenarına bulaşmış.

'Riz.' Yanına koşup çömelıyorum.

'Sevgilim, çok üzgünüm. Bu saatte kendimi böyle bir belaya soktuğum için beni aptal ve aptal biri sanıyorsun herhalde.'

'Hiç de bile.'

Odanın etrafına hüznle bakındı. 'Her şey toplanıp hayır kurumlarına gönderilmeden önce son bir kez eğlenmek istemiştım ama' - odaya şöyle bir göz attı ve çenesini kaldırarak bileğini işaret etti - 'sanırım dans günlerim sona erdi.'

"Asla asla deme, ha?" diye hafifçe gülümsedim. "Ayağını oynatabilir misin?" Yerinden kıpırdamaya çalıştı ama yüzünü buruşturdu, mavi gözleri yaşlarla doldu.

'Büyük patlama.'

'Riz, yanımda Jack adında bir arkadaşım var. İçeri girmesinin bir sakıncası var mı?'

'Aman Tanrım. Randevudaydınız.'

'Hayır. Aslında tam olarak öyle değil.'

"Canım kızım, eğer sadece adını anmak bile yüzünü aydınlatıyorsa, evet. Eminim randevudaydın." Ben olabildiğince hafifçe geriye çekilirken hafifçe öne doğru eğildi. "Yakışıklı mı?"

"Jack?" diye seslendim. Riz boynunu çevirip omzumun üzerinden onu gördü. Jack odaya girdi, 1.80'lik boyuyla kapı aralığını doldurdu.

'Vay canına.' Onu içeri alıyor, takdirle kaşlarını kaldırıyor.

"Merhaba," diyor. Odanın etrafına bakmıyor, sanki pullu ve rujlu değil de, bir restoranda öğle yemeğinde buluşuyormuş gibi Riz'e gülümsüyor. "Ben Jack."

"Elbette  ylesin. Gel içeri Jack. Korkarım uzun zamandır yatak odama yakışıklı bir adam girmede ve görünüşe göre beni oldukça dağınık bir halde buldun."

"Sanırım burkulmuş," diyorum yukarı bakarak. Jack, Riz'e gülümsüyor ama aklının çalıştığını görebiliyorum. Buz kovaşına doğru yürüyor, atılmış bir bezi alıp içine sarıyor. Bana uzatmaya gidiyor ama yüzümdeki direnci görüyor olmalı. Bunun yerine, durup Riz'in diğer tarafına   meliyor.

'İzin verir misiniz?' diye soruyor, bileğini işaret ederek.

'Buyurun.' Adam buz uygularken irkildi.

'özür dilerim' diye cevaplıyor.

'Neden? Kendini piste atmadın.'

'Ben daha çok tango dansçısıyım.' Gülümsedi, sırtarak göz göze geldi ve buz torbasını baskı uygulamadan ona yaslayabileceği şekilde kaydıldı.

"Tahmin edebiliyorum." Öfkeyle yolunmuş kaşlarından birini bana imalı bir şekilde kaldıldı. Kıpırdandı. "Maggie, bana bir iyilik yap da sigaralarımı uzatır mısın?" Odayı taradım, gözlerim üzerinde pırlantalarla kaplı bir çakmak bulunan bir pakete takıldı. Yanına koydum. Riz hemen bir tane bulup dişlerinin arasına aldı. Jack hiç tereddüt etmeden çakmağı yaktı, alev titreşirken Riz derin bir nefes aldı ve uzun, mor-gri bir duman bulutu üfledi.

'Peki Jack, bana kendinden bahset.'

"Ah, anlatacak pek bir şey yok." Bilgime tutunarak odayı inceliyorum. Yanına, yere oturuyor, sırtını duvara yaslıyor, bacaklarını bileklerinden çaprazlıyor ve başını Riz'e doğru eğiyor. "Senin hakkında bir şeyler duymayı tercih ederim. Maggie bana fotoğrafçı olduğunu söyledi, değil mi?"

Bunu şimdiki zamanda söylemesini seviyorum. Jack'in Romy ile kısa bir sohbet dışında kimseyle etkileşimde bulunduğunu görmemiş olmam dikkatimi çekiyor. Ondaki bu özgüveni, bu rahat çekiciliği ve karizmayı görmek tuhaf. Geçen hafta bana gösterdiği kırılğanlık yok. Riz gülüyor; Jack ona kolayca iltifat ediyor. Bu nişanlı olan adamdı. Ödüller kazanan ve başarılı bir işletmenin sahibi olan hırslı ve azimli adam. O gözlerin ardındaki acıdan ve boşluktan zerre eser yok. İkisi konuşurken ben de kıyafetleri toplamaya başlıyorum. Jack, yanında yerde oturmaya devam ediyor, Riz'e odaklanıyor. Riz ona bir zamanlar daha önce hiç duymadığım ama Jack'in aşına olduğu bir Fransız dergisinde çalıştığını söylüyor.

"Bir kutu dolusu var..." Etrafındaki kaosa kaşlarını çatarak bakıyor. Kutuları inceliyorum. Ev, iyi yaşanmış bir hayatın kanıtlarıyla dolu. Huzureviyle ilgili broşürü görüyorum ve içindeki kararlılığı fark ediyorum. Tüm bunları kendisi yapmayı planlıyor.

"Taşınıyor musun Riz?" diye çekinerek sordum. Sigarasından derin bir nefes çekti, sonra başını salladı, gözleri önce bana, sonra Jack'e çevrildi.

"Son maceram. Emeklilik evi diyorlar ama kendimi orada emekliye ayıracağım. Dolu dolu bir hayat yaşadım, iyi bir adamın sevgisini tanıdım. Ve zamanı geldi. Burada tek başıma sıkışıp kalmaktan bıktım. Ailem yok ve tüm arkadaşlarım ya öldü ya da aklını kaybetti." Tekrar nefes alıp verirken odanın etrafında el salladı. "Bunların çoğu gidebilir."

Jack bana baktı. Sessiz bir konuşmaydı bu: Bütün bunları tek başına toparlayamazdı. "Şirkete ihtiyacım var, anlıyor musun?" Dikkatini tekrar Jack'e çevirdi. "Kahkaha!" Dikkati tekrar bendeydi. "Ve çok geçmeden, cesaret edip bir lazımlık alacağım. Ve kendi kendime idare edeceğim. Bu şekilde, bu benim seçimim. Tanrı'nın unuttuğu bir kuruma düzgün bir bakım olmadan yatırılmayacağım. Seçtiğim yer mükemmel. Cumartesi gecesi müzik ve... bir de bingo var ki, buna tahammül edemiyorum... tüm o aptalca sözler takma dişlerimi sızlatıyor ama günlük menü iyi, iyi bir şef tarafından hazırlanıyor ve odam için kendi eşyalarımı götürebiliyorum." Gözleri atılmış eşyalarda, duvardaki fotoğraflarda gezindi. "Son günlerimi, tıpkı yaşadığım gibi geçirmek istiyorum. Seçimlerim kendi kararlarım tarafından yönlendiriliyor."

Sigarasını bitirip küçük bir tabağa çeviriyor. Jack, bileğindeki buzu kaldırıyor. "Çok sert bir adamsın Riz," diyor. "Şişlik biraz indi bile." Jack bana bakıyor; göğsümde bir plak tutuyorum. "Ama yarın seni doktora götürüp kontrol ettirebiliriz, değil mi?" O "biz"i özlemiyorum. Davetiyeyi. Gözlerindeki soruyu.

Evet demek istiyorum, elbette onu doktora götürebiliriz ama götüremiyorum. Çok fazla insan olacak ve bu kadar çok özel düşünceye erişmek çok fazla müdahale olur. Tereddütlerimi anlamış olmalı ve anlayışlı bir şekilde yüz ifadesi yumuşadı. Ona gerçeği söylemeliyim; bu çok ileri gidiyor. Yani, Flicks'te ikinci bir buluşma fena değildi - o kadar büyük bir bağlılık değil - ama şimdi onu sinema dışındaki hayatıma aldım ve... ve bunun bir parçası olabileceğinden emin değilim. Ya da ben onun bir parçası olabileceğimden, açıklayana kadar.

'Yarın sabah uğrasam nasıl olur?' diye devam etti, 'seni kontrol ettirmeye götürsem?'

Şöyle demeliyim: Hayır, sorun değil. Yoğun bir adamsın. Yaşlı arkadaşımı kalabalık bir doktor muayenehanesine götürebilirim, sorun değil. Ama insanların kendi endişeleri ve korkularıyla onlara dokunmaktan kaçınabilsem bile, nasıl olacağını biliyorum. Ona taksi çağırabilirim ama o zaman merdivenlerden inmesine kim yardım eder? Çocuğu olmadığını, kocası olmadığını biliyorum...

"Eminim ikinizin benim gibilerle uğraşmaktan çok daha ilginç işlerle uğraşıyorsunuzdur. Bir taksiye atlayıp..." Odanın içinde hayatının enkazına bakıyor. Bir değişiklik oluyor, tam olarak yenilmemiş bir şey, ama omuzlarında bir

düşüş var, sanki elindeki işin ağırlığı aniden incecik bedenine baskı yapıyormuş gibi.

'Bugün benim izin günüm,' diye devam ediyor Jack.

"Benimki de. İstersen eşyalarını toplamana yardım edebilirim, değil mi?" diye çekinerek öneriyorum. "Muhtemelen bileğini dinlendirmen gerekecek," diye ekliyorum.

Önce ikimize, sonra odanın etrafına bakıyor.

"Pekala." Elbisesinin ışıltılarını düzeltti. "Israr ediyorsan. Teşekkür ederim. Ama sana öderim canım Maggie." Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu belli etmemeye çalıştım. "İnsanların iyi niyetinden asla yararlanmadım ve şimdi de bunu yapmayı düşünmüyorum. Şimdi, Maggie... bunun çalışmalarını aksatmayacağından emin misin?" Anlamam biraz zaman aldı. Ona bahsettiğim sahte ders.

'Olmaz. Ben... Yeni yıla kadar başlamayacak, bu yüzden bol bol boş zamanım var.'

"Peki o zaman. Her şeyin bir sebebi olduğuna inanırım, bu yüzden iyi ki sarhoş olup kışımın üstüne düştüm. İkinize de teşekkür ederim."

Jack, Riz'in kalkmasına yardım ediyor ve biz de o giyinirken dışarıda banyoda bekliyoruz.

"Dersler mi?" diye sordu duvara yaslanarak, elleri ceplerinde.

"Bu" - sesimi alçalttım - "artık onun için temizlik yapmadığım için kendini kötü hissediyordu. Onun işini kolaylaştırmak için küçük bir yalan söyledim."

Riz, vücuduna sıkıca tutunarak dışarı çıkıyor. Onu yerleştiriyoruz, vedalaşıyoruz ve ön kapıya doğru

ilerliyoruz; birbirimize bakışlarımızla dile getirilen sessiz bir sohbet.

'Filmin sonunu göremediğin için üzgünüm,' diyorum ceketimi omuzlarıma asarak.

'Bir dahaki sefere yakalarım.' Yumuşakça gülümsüyor.

'Tekrar teşekkürler. Fazlasıyla yaptın.'

Jack kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce başını sallıyor. Duruyor, dönüyor ve bana doğru yürüyor. Kalbim yine çarpıyor. "Paltomu unuttum," diyor. Kendimi bu kadar saçmalamaktan vazgeçirmem gerekiyor. Ne olacağını sanıyordum ki? Ne yapacaktı? Beni tekrar dışarı mı çıkaracaktı? Geri gelip kapı pervazının yanında yüzümü öpecek miydi?

'Ben alırım.'

Yukarı koşup ceketini alıyorum, içindeki ağır bir şey uyluğuma çarpıyor. Riz'e tekrar veda ediyorum.

Aklım o kadar onunla, söylemem gerekenlerle dolu ki eldivenlerimin geriye doğru soyulduğunu, parmak uçlarımla çıplak olduğunu fark etmiyorum. Ceketine uzanmış bir şekilde bana doğru yürüyor.

Ve dokunuyoruz.

Tekrar.

14

MAGGIE

Ne yapıyorum? Daha çok erken.
Hazır değilim.

Elimi geri çekiyorum.

"Özür dilerim," diye hemen cevap veriyor, elimi cebime sokuyorum.

'Sorun değil.' Davranışlarından dehşete düşmüş gibi görünüyor.

'BEN-'

"Gerçekten mi Jack?" Düşüncelerinden sersemlemiş olmama rağmen gülümsedim. "Sorun değil. Benim hatamdı; dikkat etmiyordum."

Cebimin içini tutuyorum, sanki çoktan kaybetmişim gibi. "İyiyim," diye tekrar güvence veriyorum ona ama o, gözleri cebimde, kıpırdamadan duruyor.

Düşüncelerinin ardındaki grenli görüntüyü uzaklaştırmaya çalışarak arkamı döndüm. White Lion pub'ının önündeki yol. O gece bulunduğum yerin hemen aşağısında. Arkamızdan ön kapıyı kapattım, güvenlik ışığı kaldırımda bizi aydınlattı, eldivenlerimi tekrar giyerken

kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Düşünceleri zihnimde tekrar yankılanıyordu: Bu çok erken. Hazır değilim.

'Yarın uğrayacağım ve-' diye söze başlıyor Jack.

"Bu... gerçekten çok naziksin ama... bak." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ben... Sanırım daha iyi olabilir eğer..." Alnımdaki kaslar geriliyor ve kendimi nefesime odaklanmaya zorluyorum. "Ben, eğer biz... karmaşık olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?"

'Evet, ama—'

Devam etmeden önce acıyı bastırıyorum. 'Ben... bu... sen ve ben... müsait değilim, eğer bu iş düşündüğüm yere gidecekse, senin bana ihtiyacın olan şekilde müsait değilim.'

Ellerini cebine sokup sokağın sağına doğru bakıyor.

Sesimi yumuşattım. "Ve bence sen de hazır değilsin."

Etrafımızda bir sessizlik var, söylemediğimiz her şeyle dolu hava ağırlaşmış. Hafifçe başını sallıyor, küçücük bir hareketle.

'Peki bundan sonra nereye gidiyoruz?' diye sordu sessizce.

Ona tekrar dokunmak, ne düşündüğünü duymak istiyorum. Rahatladı mı? Ama bunu yapamam. Onunla olmaz. "Arkadaş olmamızı ister misin?"

Başını hafifçe eğdi. 'Arkadaşlar mı?'

Başımı sallayıp botlarıma baktım. "Ama..." Gözlerinin içine baktım. "Birbirlerine portakal suyu dökmeyen türden arkadaşlar." Ona hafifçe gülümsedim; bakışlarımı kaçırmak istiyordum. Ama istemiyordum.

Derin bir nefes verdi, gözleri benimkileri süzdü. Bir araba geçti, bir köpek iki kez havladı, hayat etrafımızda,

sanki normal bir hayata sahip olma şansına veda etmemişim gibi akıp gidiyordu.

"Tamam. Arkadaşlar," diyor ve göğsümü sıkıştıran acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ama Cuma günleri birbirimizi görebiliriz, değil mi?" diye umutla sordum. "Cuma'nın haftanın en güzel günü olduğunu düşünürüm hep, değil mi? Hafta sonundan daha da özel bir şey var - sonuç ama yine de bir sonrakinin vaadi var. Ama istemezsen anlarım."

'Hayır, yani evet, bunu isterim.'

"You've Got Mail gelecek hafta yayında. Bir kitapçı sahibiyle ilgili, tam size göre."

Parmak eklemlerini çenesinde gezdirip başını sallıyor. "Ah," diyor iç cebine uzanıp bir kitap çıkarıyor. "Bunu beğenebileceğini düşündüm?"

Tereddüt ediyor, kitaba ve eldivenlerime bakıyor, sanki bana nasıl uzatacağından emin değilmiş gibi. Uzanıp kitabı elinden alıyorum. "Zaman Yolcusunun Karısı mı?"

"Evet." Bir adım geri çekildi. "Bence beğeneceksin. Kitap kulübünün favorilerinden biri."

'Teşekkürler, harika görünüyor. Biraz zaman yolculuğunu severim.'

Şimdi aramızdaki diyalogda bir tuhafılık var. Sanki arkadaştan çok yabancı gibiyiz. "Bu gece başlayıp sana haber veririm. Favorilerimizi paylaşıırken, Keira Knightley'nin Gurur ve Önyargı'sına bir bak."

Kaşlarını kaldırıyor. 'Bundan daha iyi olması mümkün değil.'

"Kitap. Biliyorum, biliyorum..." Gözlerimi deviriyorum. "Ama müzik muhteşem ve şimdiye kadar gördüğüm en iyi

oyunculuk orada."

'El oyunculugu mu?'

'Göreceksin.'

'Yapacak.'

'Notlarımızı karşılaştırabilir miyiz?'

Başını sallıyor ama gözleri çoktan yolu tarıyor. Havada bir serinlik var, kış hızla yaklaşıyor, yapraklar çoktan soluyor ve kaldırıma dökülüyor.

'İyi geceler, Jack.'

'Yakında görüşürüz, Maggie.'

Akşamın karanlığı onun silüetini yutana kadar yol boyunca yürüyüşünü izliyorum.

Ancak o zaman ciğerlerimdeki havayı geri veriyorum.

* * *

Eve döndüğümde Tess kanepede kıvrılmış uyuyordu. Arka planda Bridget Jones sessizce çalışıyordu.

Soluk bej pijamaları ve özenle vurgulanmış sarı saçlarıyla oturma odamda yersiz duruyor.

Küçük oturma odam tam bir renk cümbüşü. Duvarlar zümrüt yeşili, kanepeler koyu turuncu; sıcak renkler, odanın sürekli soğuk havasıyla tezat oluşturuyor. Kanepenin üzerinde, yazın asla seyahat etmeyeceğim yerlerin kartpostalları asılı; maaşımla, eldiven ve palto olmadan asla.

Evimi her zaman bakabileceğim, keyif alabileceğim şeylerle doldurmak istemişimdir. Ama şimdi, sanki hepsi asla sahip olamayacağım bir hayatın sembolleri gibi geliyor.

"Hey," diyor esneyerek. Zamanı ve ifademi incelerken yüzü düşüyor. Yanına çöküp eldivenlerimi çıkarıp odanın karşısına fırlatıyorum.

'Konuşmak ister misin?' diye soruyor.

"Pek sayılmaz. Ben..." Jack'in düşünceleri ve barın dışındaki patikanın görüntüsü aklıma geliyor: Ne yapıyorum? Çok erken. Hazır değilim.

'Hazır değil. Ve hiçbir şey olamayacağımızı biliyor... ve sanırım onu Beyaz Aslan'ın dışındaki yolu düşünürken gördüm.'

"Bunun bir anlamı yok, Mags. Bir bira içmek isteyebilirdi."

'Biliyorum ama ben tam sokağın karşısındaydım ki ben —'

"Bir nefes al. Bana ne olduğunu anlat."

"Riz düştü, biz de onun evine gittik ve ona paltosunu verirken yeterince dikkatli değildim." diye devam ettim. "Sonra onu barda düşünürken gördüm ve hazır olmadığını duydum ve ben... Ona yalan söylemekten nefret ediyorum, anlıyor musun? Sadece mikrop meselesinde değil. İyi olmadığını biliyorum ve sanırım hayatı benim yüzümden boka döndü, ama ona bunu, ben, ben olduğumu açıklamadan söyleyemem..."

Ayağa kalktı. "Bir nefes al, Mags. Bunların hiçbirini kesin olarak bilmiyorsun."

'Ona yalan söylediğimi biliyorum.'

Pijamasının paçalarını ellerine geçiriyor. "Ona yalan söylemiyorsun, sadece henüz her şeyi anlatmıyorsun. Sana gerçeği söyledi mi? Neden hayatı boktan?"

'Şey... hayır.'

Ellerini tabakları dengeliyormuş gibi 'işte bu' der gibi uzattı. 'Gördün mü? Onun da kendi sırları var. İkinizin de zamana ihtiyacı var.'

'Ona sadece arkadaş olabileceğimizi söyledim.'

Omuzları biraz düştü. "Arkadaş olmak iyi bir başlangıç noktası sanırım."

'Belki.' Tırnağımın tırnağını çiğniyorum.

'Bu gece en azından birinci üsse ulaşmanı umuyordum.'

Ona hafifçe gülümsedim. 'Ne, Luke'a yaptığım gibi ne kadar çok dil kullandığımı da duydun mu?'

'Luke bir aptaldı ve sen kendin onun her şeyi doğru yaptığını düşündüğünü söyledin, ama aslında senin çok ince bir şekilde ifade ettiğin gibi, Paul Hollywood gibi hızla senin göğüslerini yoğuruyordu.'

'Doğru.'

Başımı kanepeye yaslayıp ona doğru eğdim. 'Jack bana okumam için başka bir kitap verdi.'

Kaşlarını çattı. Okuldaki kızlar benimle dalga geçtiğinde gösterdiği koruyucu tavrın bir anlığına farkına vardım. "Ne, ödev gibi mi?"

'Hayır... o öyle biri değil... Bizim yaptığımız bir şey. Ben film öneriyorum; o kitap öneriyor.'

"Bu bir başlangıç, değil mi? Seni tekrar görmek istiyor olmalı?" Yanağını eline dayadı. Tess'in doğal güzelliğine her zaman hayran olmuşumdur. Bir cilt bakımı reklamında oynuyor olabilir.

'Evet, önümüzdeki cuma tekrar buluşuyoruz.'

'Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?'

Başımı sallıyorum, gözlerim yanıyor, yaşlar şimdiden batıyor.

'Bitirmeliyim.'

"Henüz erken. Hepimizin ilişkinin ilk birkaç haftasında ağzımızdan düşürmediğimiz şeyler vardır. Sıcak çikolata mı?" diye soruyor.

'Ben dışarıdayım.' Burnumu çekip başımı sallıyorum.

'Ey imanı kıt olanlar! Erzak getirmiştım, değil mi?'

Ayağa kalkarken başıma hızlıca bir öpücük konduruyor, duyduğum tek şey şu oluyor:

Buradayım.

Dükkan neredeyse boş, kitap kulübünün son üyeleri -üstlerinde paltoları bile var- hâlâ konuşuyor, gülüyor, tavsiye alışverişinde bulunuyorlar. Maggie'nin sözlerine rağmen, Chadwick'in yarattığı topluluk karşısında göğsümde eski gurur duygusu yeniden canlanıyor. Ama kısa sürede sönüyorum.

Çünkü odanın köşesinde, deri koltukta babam oturuyor.

Kaçındığım kişi.

Bok.

Kendini açıyor, bana doğru geliyor.

Elimi kaldırıp onaylarcasına tezgahın arkasına yürüdüm. Nell tezgahın arkasına bardakları dizerken ağzımın ucuyla "Ne kadar zamandır burada?" diye sordum.

"Yaklaşık bir saat," diye cevaplıyor. Babamın adımlarından kaçınıp kitabın kapağına odaklanıyorum: Bir çift gözün dışarı baktığı sarı bir kapak. Bana kısık sesle konuşmaya devam ediyor. "Ona randevuda olduğunu söyledim."

'Bu bir randevu değildi-' Kaşlarını kaldırdı, keskin kakülleri bu hareketle birlikte havalandı.

'Biz sadece arkadaşız.'

Arkadaşlar. Sadece bu kadar mıyız? Düşünceyi bir kenara itiyorum. Maggie haklı. İşler çok hızlı ilerliyordu ve...

"Peki. Bu yüzden mi bugün üç kez kıyafet değiştirdin?"

Babam yanıma geliyor. "İşler çok iyi gidiyor!" Duraksıyor, müşteriye gülümsüyor. "Harika bir okuma," diye devam ediyor babam. Sıklıkla "kibar" olarak tanımlanan bakışları var. Ve bu doğru. Öyle. Kibar bir adam, iyi bir baba. Yetenekli bir yazar. Ama aynı zamanda artık eskisi gibi olmadığımı kabul etmeyi de nazıkçe reddediyor.

'Bir yere gidip konuşabilir miyiz?'

Kapının yanındaki gruptan kahkaha sesleri geliyor ve ben de o tarafa bakıyorum. Bildiğim sohbetle karşılaşmamak için her şeyi yapıyorum.

"Yapamam." Zaten düzgünce istiflenmiş ayraç yığınınını düzelttim. "Burada bana ihtiyaç var. Nell'in vardiyası bitti ve kilitlemem gerekiyor."

"Ah, burada iyiyim," dedi Nell. "Yarım saat daha gevezelik edecekler." Bana çok tatlı bir şekilde gülümsedi. Hain.

'Ancak-'

'Elbette. Nell'ini rahatsız etmek istemem.'

İçimi çekip ellerimi cebime soktum. "O benim Nell'im değil."

"Özür dilerim. Beş dakika evlat. Tek istediğim bu."

'İyi.'

Merdivenlerden yukarı beni takip ediyor, Riz'deyken bir hayranına imzaladığı kitaptan bahsediyor. "Biliyor musun, o

kitabın sonunu yazdığımı bile zar zor hatırlıyorum. O zamandı..."

Bu hikayeyi milyonlarca kez duydum. Kardeşlerimle birlikte suçıçeği geçirdiğimiz ve onun günlerdir neredeyse hiç uyumadığı zamanları. Bilinçaltı...

'Bilinçaltı iş başında.'

Işıkları yakıyorum. En azından daire, son davetsiz misafirimden beri olduğundan daha düzenli.

"Kahve?" diye sordum mutfağa doğru yönelerek.

"Hayır, teşekkürler. Zaten aşağıda bir tane vardı. Senin Nell'in epey bir şey." Başımı iki yana sallıyorum; dinlemiyor bile. Kitaplığa doğru yürüyor, sayfaları odaya doğru çeviriyor. Küçük kız kardeşim Charlotte, daireme bakarken hissettiği dehşeti gizlemeye hiç yaramayan bir sırıtışla, yapılması gereken gerçek konuşmayı üst üste koyarak bu konuda yorum yapmıştı. "Instagram'ını mı açıyorsun?" diye sormuştu. "Bayıldım, çok minimalist. Tam bir Marie Kondo." Raflarıma bakıyorum, kitaplarımın her biri yanlış yöne bakıyor, sadece bej renkli kağıt kenarları görünüyor. Babam gergin bir ifadeyle parmaklarını sayfalarda gezdiriyor. "Müşterilerle arası çok iyi."

"Biliyorum. Bu yüzden dükkanı o yönetiyor." Sesimdeki sertliği, sinirliliği duyabiliyorum. Pencereye doğru yürüyorum, uzaktaki körfezi çevreleyen ışıklara odaklanıyorum.

"Jack, bir anlığına dikenlerini derinden yol. Sana saldırmaya gelmedim." Ona dönüp baktığımda, o da okuma koltuğuma bakıyor; üstündeki çamaşırlardan dolayı neredeyse görünmüyor. O ise kanepeye oturuyor.

'Hayır mı? O zaman sen neden buradasın?' Kollarımı kavuşturdum.

"Seni neden görmeye geldiğimi biliyorsun. Yeni dükkân henüz yarı yarıya yenilendi, Jack."

'Biliyorum. Üzerinde çalışıyorum.'

"Öyle mi? Çünkü gördüğüm kadarıyla son dört ayda hiçbir ilerleme kaydedilmedi. Ev sahibine yıl sonuna kadar açılacağını söyledin. O zamana kadarki kira bedelinin sadece kirayı düşürdüğünü biliyorsun."

"Kararımı verdim. Kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum. Yeni bir dükkan açıp işletecek durumda değilim." Derin bir nefes verdim. "Mekânı kiraya vereceğim."

"Doğru. Peki Chadwick'te bir kitapçı zinciri kurma hayalin var mı?"

'Bu daha önce de hayalini kurduğum bir şeydi... Bunu sana anlatmaya çalışmıştım.'

'Hiç denemeden nasıl bilebilirsin ki?'

Başımı sallayıp denize dönüyorum, dalgaların kıyıya vuruşunu hayal ediyorum.

'Biliyorum, işler senin için... zor oldu.'

Tekrar arkamı döndüm. "Hayır, bilmiyorsun. Bilmiyorsun." Sesim alçak ama kırılıyordu, sanki dökülüyordu.

"Haklısın. Bana sen söylesene?" Sesi sinir bozucu derecede sakindi. Biz büyürken de öyleydi, kardeş kavgalarımızı hep aynı sakin ve kontrollü tavırla yatıştırırdı. Asla bağırılmaz, asla soğukkanlılığını kaybetmez. Bu çok sinir bozucu.

Kitap raflarına, içinde bankadan gelen mektubun bulunduğu çekmeceye, sonra tekrar ona bakıyorum. Gözlüklerinin ardındaki gözleri sevgi ve ilgiyle, kararlılıkla ve merakla dolu, yumuşak.

Açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Cevabım yine aynı olacak. "Yapamam baba."

'Şimdi, işte burada anlaşıyoruz.'

Büyürken, ailemin gözünde neyi yapıp neyi yapamayacağımız konusunda hiçbir zaman bir sınırlama yoktu. İstersen dışarı çıkıp sarhoş ol. Aldırılmaya ihtiyacın olduğunda bizi ara. Üniversiteden bir yıl izin mi almak istiyorsun? Elbette, kendini toparla. Hazır olduğunda üniversiteye geri dön. Sana tamamen uygun olmayan bir kızla mı evleneceksin? Karar senin. Ama fikrini değiştirirsen yanındayız. Düğünü istediğimiz zaman iptal edebiliriz. Her zaman kendi yolumuzu, kendi sınırlarımızı, kendi zaferlerimizi bulmamıza izin verdiklerine inandılar - bu yüzden onun bu müdahalesine katlanmak çok zor.

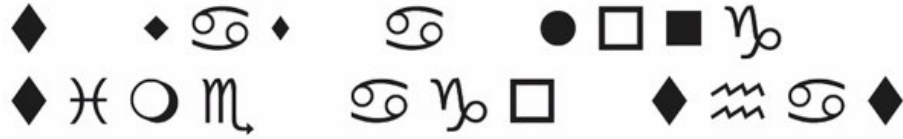
"Hayatında hiçbir şeyden vazgeçmedin Jack. Bu senin elinde değil. Chadwick senin hayalindi ve seni desteklemek için elimizden gelen her şeyi yaptık. Ama yeter artık. Tek bir aksilik yüzünden her şeyi çöpe atmana seyirci kalmayacağım."

Maggie'nin sözleri düşüncelerimde yankılanıyor: Sanırım sen de hazır değilsin...

'Bir aksilik mi?' Sesimi yükselttim. 'Lanet olası bir aksilik mi?'

Kitaplığa yürüyüp bir kitap çıkarıyorum; kapağını At Sırtındaki Su olarak tanıyorum. Sırtı çatlamış, sayfaları yıpranmış. Bu kitabı en az beş kez okudum. Derin bir nefes

alıp sayfaları açıyorum, boğazımı dramatik bir şekilde temizliyorum. "Birinci sayfa." Sayfada dans eden sembollere bakıyorum, sonra metne işaret ederek ona doğru yürüyorum ve sayfaları aralıyorum.

Sembollere bakıyorum, kafatasımın arkasındaki ağrı çoktan zonklamaya başlamış, midemde çömelmiş gibi oturan başarısızlık hissi. "Ne yazdığını biliyor musun?" diye soruyorum. "BİLİYOR MUSUN?" Babam irkilmiyor, göz temasını kesmiyor. "Hayır, çünkü oradan sayfadaki o lanet kelimeleri göremiyorsun. İşte bu kadar zor." Kitabı sehpa bırakıyorum. Kirli bir şarap kadehi devriliyor. Kadehin ikiye bölünerek kırılma sesi, bir ünlem işareti gibi yankılanıyor.

'Bitirdin mi?' diye sordu babam sakince.

'Evet. Bitirdik.'

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum evlat. Ama değiliz. Hayatına hiç karışmadım çünkü kendi hatalarından ders çıkaracağını biliyordum ama aylar geçti ve hâlâ hiçbir şey öğrenmedin."

'İNme geçirdikten sonra bunu yapamayacağımı söylemiştim. Vicky yürüdükten sonra...'

'Yine de onun payını karşılamak için kredi aldın. Yapamayacağını düşünüyorsan neden yaptın bunu?'

'O zamanlar bunun ne kadar zor olacağını bilmiyordum baba. Onu düzeltebileceğimi, kendimi düzeltebileceğimi sanıyordum ama yanılmışım.'

"Belki de haklısın. Ama ebeveynler olarak tek bir görevimiz var, o da çocuklarımıza mutlu ve tatmin edici bir hayat yaşamayı ve mutluluğu bulmayı öğretmek." İlham verici bir konuşma yapma çabasına gözlerimi devirdim.

Kanepeye yığılırken derin nefesler alıyorum.

"Anlamalısın ki... kafam çatladığı anda o rüya öldü." Bir dakika durdum. "Yeni bir dükkânın iyi bir müdüre ihtiyacı var, baba. En azından okuma yazma bilen birine."

Başını iki yana sallıyor. "Başını kuma gömmeye devam edemezsin. Sorumluluklarının kontrolünü ele almanın zamanı geldi. Benim önerim şu. Bir uzman buldum. Yoğun bir kurs..."

"Baba, ben..." Bıkkınlıkla iç çektim. "Hayır." Hızlı nefes alıyorum. Kulaklarım hışırtılı bir sesle dolu. Babam ayağa kalkıp ellerini omuzlarıma koyup beni kanepeye geri götürüyor.

"Dinleyin beni. Dr. Levin, okuma güçlüğü çeken yüzlerce kişinin yeteneklerinin bir kısmını geri kazanmasına yardımcı oldu. Daha iyi bir kelime bulamadığım için, bu sizi "düzeltmeyecek", ancak eksik bilişsel işlevlerinizin bir kısmını geri kazanmanızı sağlayabilir."

Sözleri bir tren kazası gibi çarpıyor bana, her biri birbirine karışıyor. "İnanılmaz sonuçlar elde etti. Sana yardım edebilir."

'Yapamaz.'

'Peki o zaman? Evi alt kiraya vermek senin cevabın mı?'

'Eğer gerekiyorsa.'

'Hayallerini çöpe atıp yerine... Bilmiyorum, el falcısı ya da kristaller ve tütsü çubuklarıyla dolu o woo-woo kiracılardan birini mi koyacaksın?'

Sözlerinin, kendime yüklediğim mali yükün etkilerinin farkına varmasına izin verdim. Kredi borcundan kaynaklanan düşük kira yakında tükenecek ve tam fiyata ulaştığında ne olacak? Her şeyimi kaybedebilirim. Bu dükkan, dairem, Nell'in işi yok olur. Utanç gibi bir şey odaya sinsice giriyor.

Ama işe yaramayacağını biliyorum. Zaten denedim.

'Sadece... bana bunun hakkında düşüneceğine söz ver?'

Gözlerindeki umuda bakıyorum ve başımı sallıyorum, zaten çok kırıldığımı ve kimsenin, hatta bu Dr. Levin'in bile bana yardım edemeyeceğini bilmeme rağmen.

Babamın yüzü bir gülümsemeyle buruştu ve ona umut vermeme izin verdiğim için nefret ediyorum. Ellerini birbirine vurarak iyimserlik ve güneş ışığıyla aydınlandı.

"Hadi bakalım. Bana hayatındaki yeni kadından bahset."

16

CUMA 20 EYLÜL

Maggie

"Riz?" Salon kapısından başımı uzattım. "Ben gidiyorum. Seren yarım saat içinde gelip üstünü değiştirmene yardım edecek, tamam mı?"

Gözlüklerinin üzerinden bana sırtıyor. 'Jack'e benden selam söyle.'

'Nasıl yaptın?'

"Ah, bana biraz güven canım. Yüzün kızarmış ve bütün öğleden sonra kor ateşinde bir kedi gibiydin."

'Öyle değil... Biz sadece arkadaşız.'

'Hımmm.'

Son hafta su gibi akıp geçti. Jack, doktor ziyaretleri hakkında beni bilgilendirdi, Riz'in ona geçmişinden bazı kesitler anlattığını ve Riz'in arkadaşlığından keyif aldığını söyledi. Sosyal hizmetlerin bir bakım ayarlaması için baskı yaptı ve artık günde iki kez onu kontrol etmeye gelen bir hemşiresi var.

Daha da iyi haber şu ki, gece vardiyasında da çalışmaya başladım ve hemen başladım. Haftada üç gece,

Pazartesiden arşambaya; Pillow Paradise'da aldığım kadar kazanmıyorum! Ama geçimimi sağlamama yardımcı olacak... en azından gelecek hafta maaşımı aldığımnda. Gündüz uyumak zor ama gecenin bir yarısı bir mağazada olmakta çok özgürleştirici ve büyüğü bir şey var. Spor giyim, kamp ve teknoloji reyonu gibi farklı bölümleri keşfetmek için zaman ayırıyorum. Son teknoloji stereoları çalıştırmayı başardım, böylece temizlik yaparken müziğı son ses açabiliyorum. Tasarımcı kıyafetlerine göz atabiliyor, örnek parfümleri deneyebiliyorum, ama insanların düşüncelerini rahatsız etmekten de kaçınmıyorum. Kim Cattrall olmasam da sanki Mannequin filmindeyim ve Andrew McCarthy ortalıkta yok. Güneş doğarken eve dönmenin de kendine has avantajları var. Kimse yok, yolumu bulmanın en kolay yolunu aramak yok.

Çoğı öğleden sonra buradayım. Riz'in yatak odası çoğunlukla toplanmış durumda ve ben de kutuları koridor boyunca yığdım.

"Bu iyi görünüyor mu?" diye sordum odaya girerken. Yeşim yeşili bir etek, diz üstü kahverengi çizmeler ve Riz'in ısrarla almamı istediğı bordo kaşmir bir kazak giyiyorum. Neyse ki önlüğüm onu tuvalet ördeğinin ani patlamalarından koruyacak.

"Çok güzelsin. Şu kutuyu bana uzatır mısın?" Büfeye doğru yürüyüp küçük mavi kadife bir kutuyu alıp yanına koydum. Kutuyu açıp bana döndü. "Şimdi, bunlara ne dersin?"

Öne eğiliyorum. İçinde bir çift küpe var. Altın ovaller, içlerinde yeşil değerli taşlar. "Ben... Ben... Yapamadım..."

'Saçmalık. Yapabilirsin ve yapacaksın.'

"Teşekkür ederim Riz. Çok güzeller." Başını sallıyor. Kutuyu alıp şöminenin üstündeki aynaya doğru yöneliyorum, onları kulaklarıma takıyorum. Ona dönüp parmak uçlarımı kulaklarımin yanında oynatıyorum.

"Mükemmel. Hadi bakalım. İyi eğlenceler canım, olur mu?"

Onu yanağından öpmek istiyorum. Ama bunun yerine parmaklarımı öpüp ona doğru üflüyorum.

* * *

Jack üçüncü buluşmamıza erken geldi. Sanırım artık bir buluşma değil ama yine de Tess'in gerçeğe doğru geri sayımı hızla atan nabzımı zonklatıyor. Tuvaletleri temizlemeyi bitirdiğimde Jack çoktan koltuğuna yerleşmişti. Ona doğru yürürken adımlarımı durdurdum. Işıklar hâlâ yanıyordu, karavanlar henüz başlamamıştı. Onu yakalamak için bir an durdum: lacivert bir kazağın altındaki geniş omuzlar, gür koyu saçlar, telefonuna bakarken başını eğme şekli. Eldivenlerimin içinde ellerim her zamankinden daha nemliydi. Hayatında ona bu kadar acı veren şeyin ne olduğunu açmam gerekiyordu. Cevaplar bulmasına yardım etmek istiyordum ve eğer yapamazsam, hayatının görüldüğünden daha karmaşık olduğunu nasıl bildiğimi açıklamaya çalışmam gerekecekti. Tereddüt ettim. Belki de arkamı dönüp dışarı çıkmalı, ona bir mesaj atıp grip olduğumu söylemeliyim? Ama derin bir nefes aldım, doğruldum. Biz arkadaşız. Arkadaşlar. Ve arkadaşlar zor zamanlarda birbirlerine yardım eder. Ama koltuklarımıza doğru adım atarken boğazım hâlâ düğümleniyor.

Sanki beni hissediyormuş gibi başını çeviriyor. Ayağa kalkıyor, hareketi çok hızlı, çok beceriksizce. "Merhaba!"

"Merhaba!" Seslerimiz çok yüksek. Jack saatine dokunarak durumu telafi etmeye çalışıyor. Ağzımdan aşırı istekli bir kahkaha kaçıyor.

'Vay, vay... tam zamanında, anladım?' Gülümsedim.

'Evet. Söz verdiğim gibi sinir bozucu derecede dakıktım.'

Jack oturmadan önce garip bir şekilde ayağa kalktık, aramızdaki mesafeyi kontrol etti. Bardak tutucusunda bir buzlu içecek duruyordu bile. "Onları alma cüretini gösterdim... tekila yok, korkarım."

"Teşekkürler." Kürkümü çıkarıp koltuğumun altına katladım. "Güzel kokuyorsun." Kahretsin. Bunu söylememeliydim. Ama doğru - taze ama bir de karanfil esintisi var. "Özür dilerim, biraz tuhaf mıydı?"

"Hayır." Ensesini kaşdı. "Arkadaşlar birbirlerini tamamlayabilir. Sanırım. Biraz pratiksizim. Bu arada, sen de öylesin. Güzel küpeler."

'Teşekkürler. Riz ısrar etti.'

Kıpırdanıyor, bacağı sekiyor ve pipetiyle oynuyor. "Ee," - boğazını temizliyor - "toplama işi nasıl gidiyor? Kusura bakma, pek gelemedim... Birkaç kez gittim" - kulak memesini çektiştiriyor - "işler yolunda."

'Endişelenme.' Aramızdaki mesafenin artmasıyla hayal kırıklığımı bastırmaya çalışsam da gülümsüyorum.

'Nasılsın?'

"Güzel!" Ona yeni işinden ve Riz'le vakit geçirmenin ne kadar keyifli olduğundan bahsediyorum. Eşyalarını karıştırmak, bir pembe dizi izliyormuşum gibi hissettirdi;

seyahatleri, düğün günü ve fotoğrafçılık hayatıyla ilgili hikayeler.

"İyi gidiyor. Çok fazla hikâyesi var. Peru'da bir kaktüs çiftliğinde çalıştığını ve Salvador Dalí ile öğle yemeği yediğini biliyor muydunuz? Üstelik çok bilge."

'Rizdom mu?' diye soruyor Jack ve ben gülüyorum.

'Evet, Rizdom.'

Hiçbir şey değişmemiş gibi konuşmaya çalışıyoruz, halbuki her şey değişmiş. Jack biraz daha temkinli, benim kahkaham biraz fazla coşkulu.

Arkamızdaki sinema dolmaya başlıyor.

"İnanabiliyorum," diyor. "Sanırım en sevdiğim kitaplardan biri olan At Üzerindeki Su'ya ilham kaynağı oldu."

Merakla ona baktım. "Gerçekten mi?"

'Doktorda beklerken onunla bu konuyu konuştum.' Beni güldürdü, bana saçma sapan şeyler söylediğini söyledi.

Yarım ağız gülümsüyorum, kaşlarımı çatarak. "Mor düzyazı mı?"

"Çok süslü bir dil kullanılmış ama o kitabı seviyorum. Beş kere okumuşumdur, belki daha fazla. Neyse, ondan önce bana Art'la Tayland'da olduklarını ve Art'ın da orada olup tapınakları incelediğini anlatıyordu ve birden aklıma geldi: At Üzerindeki Su orada geçiyor ve ana karakter Adam tapınaklara takıntılı hale geliyor ve" - Jack, aramızdaki bariyeri daha fazla kelimeyle onarmaya çalışıyormuş gibi hızlı hızlı konuşuyor - "Clarissa adında, tam bir güç merkezi olan bir kadın var, tesadüfen... sanırım."

'Fotoğrafçı mı?' diye soracağım.

"Öyle mi? Yazar Chris Renford'un Art'ı hiç bu kadar sevmediğini söyledi. Anlaşılan Chris'in saçmalıklarını sürekli dile getiriyormuş."

'Ona onun olup olmadığını sordun mu?' İnceceğimden bir yudum alıyorum.

"Kendimi tutamadım. Clarissa, tüm zamanların en sevdiğim karakterlerinden biri. Uzun boylu, kırmızı dudaklı, son derece hırçın."

'Ve?' diye soruyorum.

'Omuzlarını silkti. 'Kim bilir?' dedi.'

Başımı sallıyorum. "Ah, gayet iyi biliyor. Ne zaman bir süs, atkı, kitap ya da plak alsam, anlatacak inanılmaz bir hikayesi oluyor. Kocasını Art'la olan hayatı inanılmaz geliyor. Gerçek, gerçek, hakiki aşk, anlıyor musun?"

Işıklar sönüyor ve fragmanlar başlıyor.

'Peki, bu neyle ilgiliydi yine?' diye sordu Jack, patlamış mısırını açarken.

Eteğimi düzeltiyorum. "Bir kitapçı. Aslında iki tane."

Patlamış mısır ağzına yarıya kadar geldiğinde tereddüt etti. 'Tamam.'

Geç gelen biri var: Uzun boylu bir adam ve kısa boylu kız arkadaşı sıramıza oturmayı seçmiş. Meg Ryan'ın kitapçısının Jack'inkine benzediğini söylemek üzereyim ama kadının bacağı çıplak dizlerime çarpıyor, adamın bacağı da öyle ve yüzümdeki neşe kayboluyor.

Onunla burada buluşmayı kabul etmemeliydim.

Harry çok tatlı.

Ya eşim öğrenirse veya doğum sancıları başlarsa?

Çift, bacaklarının yanları ve sarkan elleri dizlerimin üzerinden sürtünerek yanımdan geçiyor: Kadının heyecan ve umut dalgası. İçinde bulunduğu koşullar hakkındaki gerçek. Öfke içimde nabız gibi atarken ayakta duruyorum. Bu lanetin işe yaradığı zamanlar oluyor. Tam bir yılan.

"Harry?!" diye haykırıyorum. Adam yüzünde şaşkınlıkla arkasını dönüyor. "Sen olduğunu sanıyordum! Nasılsın?" Kaşlarını çatıp etrafına bakınıyor, gözlerinde panik var. "Peki, sevgili karın nasıl, yakında doğacak; her an doğacak, değil mi?"

"Karın mı?" diye sordu kadın, incinmiş ifadesi hızla öfkeye dönüşerek. "Karın mı?" diye tekrarlayıp öfkeyle uzaklaştı. Harry şaşkınlıkla bana baktı, sonra da onu kovalarken dik dik baktı.

"İyi misin?" diye sordu Jack, oturduğumda nazikçe.

Başımı sallıyorum ama titriyorum.

"Ne alet ama," diye ekliyor Jack ve ağzım kuru olmasına rağmen gülüyorum, çiftin düşüncelerinin artçı şoku sağ şakağımda keskin bir şekilde zonkluyor.

Filmin geri kalanını izliyoruz ama benim dikkatim dağılmış durumda, baş ağrım artıyor.

Ona gerçeği söylemek istiyorum.

Ama onu kaybetmek istemiyorum.

* * *

Dışarıda hava serin, gece gökyüzü açık. Flicks'ten çıkarken ellerimi eteğimin ceplerine sokuyorum.

"Ee, ne düşündün?" diye sordum, eldivenlerimi takıp deniz havasına karşı ceketimin fermuarını çekerken. "En sevdiğim Nora Ephron değil ama..."

'İyiymiş.' Jack, yola doğru merdivenlerden inerken yanımda yürüyor.

"Ama?" diye sordum ona sırtarak.

"Ama..." Paltosunun yakasını yukarı çekti. "Yani, biraz salaktı, değil mi? Kimliğini gizli tutuyordu?"

'Ah, bilmiyorum. Kendince sebepleri vardı, değil mi?'

'Belki. Hâlâ ona karşı dürüst olması gerektiğini düşünüyorum.'

Yolda tereddüt ediyorum. Sözleri kulaklarımda çınlıyor.

'Jack, ben—'

"Başka bir yere gitmek ister misin?" Kaşlarını çatı. "Hadi bir şeyler yiyelim mi? Yüzde doksanı havadan oluşmayan bir şey."

Bu benim şansım, ona söyleme şansım.

"Bir yer biliyorum..." diye devam ediyor. "Sadece ikimiz olacağız. Özür dilerim, biraz cinayetvari oldu sanki, değil mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Sorun değil. Sanırım beni öldürecek olsaydın, bunu sinemada kilitliyen yapardın."

'Arabayla bir gezintiye çıkmak ister misin?'

* * *

Araba sessiz. Daha önce hiç elektrikli bir arabaya binmemiştim ve ses kısık ve sakinleştiriciydi. Uzanıp radyoyu açtı, uzun ve kendine güvenen elleriyle yerel bir müzik istasyonu seçti; beni birçok yönden mahvedebilecek ellerdi bunlar. Sesi kısıtı.

"O adam, ha?" diye sordu. "Onu nereden tanıyorsun?"

'Ah... Onlara temizlik yapardım.' Yalan dilimde kabarıyor.

'Umarım hak ettiğini bulur.'

'Ben de.'

Film hakkında daha fazla konuşurken farların memleketimden uzaklaştığını, sağımda denizin sürekli bir yoldaş olduğunu izliyorum. Ona Tess'ten ve komedisinden bahsediyorum ve onun şakalarından birini yaptığımda gülüyor.

Sessiz bir dükkan sırasının önünde durduğunda, şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bayside'dayız. Daha önce de sezon dışında buraya gelmişim - çoğunlukla hayır amaçlı alışverişler için.

Jack bir sıra dükkânın önüne park ediyor. Biri boş görünüyor; yanında bir kebabçı var. "Burada bekle, akşam

yemeğini hazırlayayım. Alerjin var mı?"

"İnsanlar dışında mı?" diye şaka yaptım. "Hayır. Beni memnun etmek oldukça kolay. Ve bunu yapmak zorunda değilsin. Ödeyebilirim," dedim kalbim hızla çarparak, banka hesabımın sadece kara geçtiğini bilerek.

"Benim ikramım. Ben önerdim ve bunlardan birini denemeden yaşamış sayılmazsın." Gülümsedi ve arabadan indi. Rahat deri koltuklara yaslandım. Eminim bu bebekler ısınıyordur. Pencereye doğru eğildim ve Jack'in tezgahın arkasındaki adamla gülüp şakalaşmasını izledim. Tanrım, çok yakışıklı. İnledim. Ona gerçeği söylediğimde ve o kaçtığında kalbimin nasıl paramparça olacağını neredeyse hissedebiliyorum. Gözlerim yan taraftaki dükkana kaydı. Boş olması çok yazık. Eski dünya cazibesi var, bir zamanlar sevilen bir binayı anlatan türden. Ön cam yuvarlak, cam küçük dikdörtgen bölmelere ayrılmış, koyu orman yeşili boyası yer yer dökülmüş. Kapıya çıkan basamak engebeli; ortasındaki cam panel tahtalarla kapatılmış.

Jack elinde plastik bir poşetle dükkandan çıkıyor, ama arabaya binmek yerine yanımdan geçip boş dükkanın önünde duraksıyor ve beni çağırıyor. Anahtarlarını çıkarırken kaldırımda ona katılıyorum. Anahtarlığın üzerindeki kolyeyi, düşünürken açıp kapattığı küçük gümüş kitabı tanıyorum.

"Anahtarlar sende mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Anahtarı çevirirken bana baktı, kapı açılırken hafifçe başını salladı ve sonra içeri girip bir ışık düğmesine bastı. Duvarlardaki loş ışıklı lambalar, toz zerrecikleri sıcak bir parıltıyla yansıtıyordu.

Aldatıcı derecede geniş oda, bazıları kahverengi bantlarla asılmış, bazıları ise açılmamış kutularla dolu. Odanın ortasında devrilmiş bir kitaplık, arkada ise istiflenmiş tahta levhalar ve bir çalışma tezgahı var. Talaş gibi kokuyor ve potansiyelle dolu.

"Vay canına..." Odanın etrafına bakıyorum, eldivenlerim bir kutuya değiyor. Küçük aralıktan bir kitabın sırtını seçebiliyorum. "Bu senin mi?" diye soruyorum.

'Evet... öyle sayılır.'

Anahtarlığıyla tekrar oynuyor ve içeriye doğru yürüyüp çantayı açılmamış kutuların üzerine bırakıyor.

'Ne demek istiyorsun?'

Dönüp duvara yaslanıyor, elleri ceplerinde.

"Kira sözleşmesini daha önce yaptırmıştım..." Ensesini kaşıyor. "İkinci Chadwick's olacaktı. Deniz kenarında bir kitapçı daha, bir topluluk kurmaya odaklı yeni bir kitapçı, ama bu sefer bir bar ekleyecektim, iş açısından iyi olacağını ve birkaç biradan sonra satışların artacağını düşündüm, değil mi?" Gülererek homurdanıyor ama olmuyor.

Gözlerim odanın içinde dolaşıyor, kutuları, büyük polietilen örtülerin altında boğulan kitapları inceliyordum.

"Ne oldu?" diye sordum nazikçe. "'Önce'" dedin: Neyden önce?"

Kendimi hazırladım. Bana ne söyleyecekse, onun için zor olacak; ona yaşattığı acıyı, kaybı ve kafa karışıklığını bizzat yaşamıştım.

Duraksıyor, cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra sorudan kaçınıyor, poşeti kapıyor ve strator kutuları karıştırıyor. "Sana kuzu köfte ve nane sosu. İnan bana, en iyisi bu."

Teşekkür ederek aldım, hâlâ onu izliyordum. 'Jack?'

Durdu, gözleri bir diğer paket servis kutusunu almaya odaklandı.

'Beni neden buraya getirdin?'

'Çünkü sana kendim hakkında biraz daha fazla şey anlatmak istiyordum. Kim olduğum hakkında.' Bir an duraksadıktan sonra pencere kenarına oturup elindeki kutuyu açıyor.

'Ben... Ben felç geçirdim. Geçtiğimiz ekim ayında.'

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyorum ama felç geçirmek değildi mesele. Hepimizin uyarıldığı belirtileri arıyorum - geveleyerek konuşma, bir tarafta hareket kaybı - ama bunların hiçbirisi yok, zaten en yıpratıcı hastalıkların bazıları dışarıdan bakanlar için görünmezdir. Düşüncelerindeki boşluğu, hissettiğim boşluğu bu açıklıyor. "Özür dilerim." Kelimeleri duyunca içten içe irkiliyorum. Çok gevşek, dokusuz. Ekim. Tam zamanı. Ağzım kuruyor.

Hafifçe gülümsüyor - gözlerinin ardındaki acıya hiç uymayan bir "işte bu" ifadesi. "Çok korkutucu olmalı." Daha fazlasını söylemek, daha fazlasını yapmak istiyorum. Normal olsaydım elini tutardım. Hâlâ tutabilirdim. İstiyorum. Elim bu olasılık yüzünden karıncalanıyor.

'Okuyamıyorum.' Kelimeleri dobra dobra söylüyor ama her biri keskin bir üslupla. Yüzünde bir şok seziyorum, sanki kelimeler sahne arkasında saklanmış ve ona sinsice yaklaşmış gibi: üh. Sessiz kalıyorum, konuşmayı yönlendirmesi için ona alan bırakıyorum. 'Adı alexia mı?' Terimi bilip bilmediğimi sorgulayarak bekliyor. 'Daha önce duymamıştım. Kelimeleri görebiliyorum ama beynim onları işleyemiyor. Sanki saklılar, hayır... gizli değiller...' Tavana,

seksenlerin Noel süsleri gibi asılı duran örümcek ağlarına bakıyor. Gözlerini tekrar bana doğru çekiyor. 'Oradalar ama anlayabileceğim bir dilde değiller. O gece Flicks'te olmamın sebebi bu. Ödül törenine gitmeye çalıştım ama orası eski hayatımdan insanlarla doluydu: yazarlar, yayıncılar, temsilciler.' Bana tekrar bakıyor. 'Kalamam. Sahtekâr gibi hissettim. Sanki o insanlarla aynı odadaymışım ama onların dışındaymışım gibi. Bu mantıklı mı?'

"Öyle." Yabancı olma hissini anlayabildiğimin asıl sebebi göğüs kafesime çarpıyor. Pencereden dışarı bakıyor; köpeğini gezdiren bir kadın yanından geçiyor. "Hiç hayatını dışarıdan izliyormuş gibi hissediyor musun? Sanki içinde olduğunu biliyorsun ama sanki başkasının başına geliyormuş gibi?" Başını iki yana sallıyor. "Beni boş ver, hiç mantıklı değildi."

'Gerçekten öyle.' Dükkanının önünde durduğum an, onunla tanıştığım gece, zihnimde parlıyor.

Bunu duyunca yüzü biraz asıldı. "Ödül törenlerinde de öyleydi. Sanki başkasının hayatını yaşıyormuşum gibi." Gözleri yavaşça odada dolaştı. "Eskiden dükkanı kendim işletebiliyordum. Haftada üç, dört kitap okurdum... şimdi ise sokak tabelasını okumaya çalışmak Shakespeare okumak gibi, hatta daha da zor."

'Yani...' Odayı işaret ediyorum.

"Büyüyecektim. Biz" -bana baktı- "Vicky ve ben..." Vicky'den bahsedildiğinde içimde oluşan sarsıntıyı ve gözlerindeki acıyı görmezden gelmeye çalıştım. "Büyüyecektik, bu yüzden burası."

'Ne oldu?'

'Felçten önceki kişi değildim. Vicky hırslıydı - sanırım hâlâ öyle. İkimiz de öyleydik, geleceğimizi planlamıştık. Ama sonra,' - koyu renk saçlarının arasından elini geçirdi - 'benim... değiştiğim apaçık ortadayken, o bitirdi, paranın payını aldı ve ben işletemediğim bir dükkanla açılmayı bekleyen bir başkasıyla baş başa kaldım. Sanırım bu, ilişkimizde zaten sorunlar olduğunu gösterdi. İlk başta kalmaya, yardım etmeye çalıştı...' Tereddüt etti. 'İlk başta hâlâ yapabileceğimi, düzeltebileceğimi, beni, Alexia'yı düzeltebileceğimi düşündüm, bu yüzden geri kalanını karşılamak için kredi çektim. Ama şimdi, şimdi kitaplardan kaçınıyorum ve her zaman ait olduğumu hissettiğim yer, bir hapisane gibi geliyor.' Odaya geri döndü, sanki bu dükkanı tam da istediği gibi görebiliyormuş gibi, ışık ve sohbetle dolu, rafları kitaplar dolduruyor, bardan gelen yumuşak müzik ve kahkahalar. Sıfırlanıyor, sanki yanlışlıkla yüksek sesle konuştuğu için utanmış gibi tüm vücudu kıpırdıyor.

Eldivenlerimi çıkarıp yanıma koyuyorum.

Jack kaşlarını çatarak aşağı baktı ve sonra gözlerimle buluştu.

"Nasıl olur?" - ilk tanıştığımız anı hatırlayarak gülümsüyorum - "yalnız ama birlikte olsak?"

Gözleri beni tanıdığını gösterircesine parladı; başımı eğip ona küçük, cesaretlendirici bir gülümseme sundum.

"Bu çok kötü bir replik, biliyor musun?" diye cevaplıyor ama gözlerinin arkasındaki ışık geri geliyor.

"Gerçekten mi? Bence oldukça harika." Kebabımı kaldırıp küçük bir ısırık alıyorum. Çok lezzetli. Ben yutarken Jack de bir ısırık alıyor.

"İyi mi?" diye sordu, ağzını kapatıp sırtını kabın içine soktu.

Başımı sallıyorum. "Evet, şaka yapmıyordun."

Poşete uzanıyor. "Su mu yoksa..." Etikete gözlerini kısarak bakıyor; tüm vücudu kasılıyor. Okumanın onun için ne kadar zor olduğunu nasıl kaçırmışım? Birlikte geçirdiğimiz zamanı tekrar tekrar düşünüyorum ve kendimle ilgili gerçeği dünyanın geri kalanından saklamakta usta olan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Sıvı pembe. Vücudu hafifçe gevşeyerek yukarı bakıyor. "Sanırım pembe limonata? Dükkada işaret etmiştim, hoşuna gidebilecek bir şeye benziyordu. En parlak renkti."

Tekrar etikete bakıyor ve bana uzatıyor.

"Teşekkürler." Gülümsedim ve o da bana karşılık verdi, ama sanki özgüveni yerle bir olmuş gibiydi. Bir ısıruk daha aldı, hava kayıp hayaller ve sırlarla doluydu.

'Nasıl oldu?' diye çekinerek soruyorum.

'Açıkçası hatırlamıyorum.'

Bir lokma daha alıyorum.

'Herhangi bir şey?'

'Bara gittim, birkaç tane içtim. Bir adama çarptım ve sonra... hastanede uyanana kadar hiçbir şey olmadı.'

Yutkunmakta güçlük çekiyorum, pide ekmeği boğazımda çok kalınlaşıyor.

'Nasıl görünüyordu?'

Jack kaşlarını çatarak uzaklara baktı. "Aslında oldukça ortalamaydı: orta boylu, orta yapılı, sarı saçlı." Kalp atışlarım hızlandı. "Bir şeye çok sinirlenmişti... Ama

hatırlayabildiğim tek şey bu. Bir de kafatasımın arkasındaki ağrı."

'Yani sana vurdu mu?'

"Dürüst olmak gerekirse? Hiçbir fikrim yok. Belki de ayağım takıldı. Birkaç bira ve bir shot içmiştim... Yol arkadaşşımdan bir tane. Tek hatırladığım vedalaşmamız, ardından yüzü, itilme hissi ve çatırtıya benzeyen bir acı. Okumamdaki sorunlardan biri de bu. Denediğimde, sanki o gecenin travması beni durduruyor. Yakıcı bir acı hissediyorum, değil mi?" - başını çevirip kafatasının tabanını işaret ediyor - "burada."

"Daha iyi olma ihtimali var mı?" diye çekinerek öneriyorum. "Destek veya terapiyle belki?"

Tereddüt ediyor, bir şişe su açıyor ve uzun bir yudum alıyor, kapağını geri kapatmak için zaman harcıyor.

"Denedim... Bir konuşma ve dil terapistine gittim ama kelimeler... çıkmıyor. Okumaya çalışmak çok yorucu. Ve acı verici. Ama babam bir uzman buldu - Dr. Levin, iyi sonuçlar almış. Görünüşe göre."

'Harika... değil mi?' Şişeyi pencere kenarına koyuyor, etiketi kendisine doğru çeviriyor, parmağını 'w' harfinin üzerinde gezdiriyor.

'Sanırım korkuyorum.'

'Denemek için mi?'

'Umut etmek.'

Sessizce oturuyorduk, onun gözleri dükkanın içine, benimkiler ona odaklanmıştı.

"Belki yardımcı olabilirim?" Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Biraz daha konuşursak, hafızanı geri kazanabiliriz

ve belki o zaman o acıyı hissetmezsin, belki okumaya çalışmak o kadar zor olmaz?"

Başını sallıyor. "Denedim. Hatırladığım tek şey bu."

Hafifçe eğildim. "Bana hoşgörü göster?" diye teşvik ettim. "Ne giymişti?"

Jack bir ısırık alır ve düşünceli bir şekilde çiğner.

'Siyah. Tamamen siyah.'

'Deri ceket gibi mi?'

'Evet. Belki.'

Sakinliğimi korumaya çalışıyorum. Vücudumun tepki vermesine izin vermemeye çalışıyorum.

'Bir şey var... Sanırım kaşında bir yara izi vardı.' Kendi anılarını yok saymaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

'Burada mı?' 'Yara'nın olduğu yeri işaret ediyorum, bunu bilerek yaptığını biliyorum.

"Evet? Bunu nereden bildin?"

Düşüncelerim o geceye geri döndü. Luke bana akşam yemeği hazırladıktan sonra yürüyüşe çıkmıştık. Ne kadar nazik davrandığını düşünüyordum. Bana çiçek almış ve o gece çok ilgili davranmıştı, ben de ona söylemenin doğru zamanı olduğunu düşünmüştüm.

İlişkimizde bir sonraki adıma geçtiğimizde ve her şey daha fiziksel olduğunda, düşüncelerini birçok farklı şekilde engellemeye çalışmıştım: alfabeyi tersten okuyarak, içimden şarkı söyleyerek, onu duymamak için her şeyi yaparak. Yıllar içinde Tess'le bunu kontrol altına almak için birçok tuhaf ve harika yöntem önermiştik ama küçük parçalar hep sızmayı başarıyordu. Sonra onu öptüm ve duyduğum ilk şey -mümkün olduğunca çok meyvenin adını

söylemeye çalışırken- Becca ismi ve ona daha çok "aşık" olmasıydı. Şiddetle geri çekilmiştim.

'Başkasıyla mı yatıyorsun?!'

'HAYIR!'

"Bana yalan söyleme Luke! Söylediğini biliyorum!"

"Ne bekliyordun ki? Dokunmama neredeyse hiç izin vermiyorsun ve dokunduğumuzda da sanki aklın bir milyon farklı şeyle meşgul oluyor. Kendimi yer kaplayan biri gibi hissettiriyorsun."

O zamanlar bağırması, benimle ilgili yanlış olan her şeyi yüzüme vurmuştu, benimle olmanın ne kadar zor, ne kadar tuhaf olduğunu ve bir erkeğe istendiğini hissettirmek için birkaç şey öğrenmem gerektiğini söylemişti.

Sonra Jack'in hayatını mahvedecek o sözleri söyledim: "Bana yakalandığın gerçeğini kendine mal etme. Başkasından al. Benden bu kadar."

Haklıymışım. Görüntüyü karıştırmamışım. Benim hatammış.

"Jack..." Maggie derin ve derin bir nefes verdi. "Sanırım... Sanırım kim olduğunu biliyorum."

Daha fazlasını bilmek istiyor muyum? Benden bu kadar çok şey alan adamın kim olduğunu bilmek istiyor muyum? Evet. Evet istiyorum.

"Nasıl? Kim olduğunu nereden biliyorsun?" Maggie bana baktı. Bir tereddüt, söylenecek daha çok söz var.

"Ben... görüyorsun ya, sanırım oradaydım Jack - felç geçirdiğin gece. Ve ben" - kaşlarının arasını ovuşturdu - "Sanırım benim hatamdı. Aslında tam olarak benim hatam değildi ama..."

Oda çok sıcak, hava çok sıkışık, çok dolu.

'Bu nasıl senin suçun olabilir?' Kelimelerim boğuk çıkıyor.

"Luke mu? Seni ittiğini düşündüğün adam mı? Kaşında bir yara izi vardı, o gece siyah giymişti ve sarı saçları vardı. O benim erkek arkadaşımdı ve ben, şey, öğrendim ki" - gözlerini kaçırdı, sonra bana döndü - "başka biriyle yatıyormuş. Arkamdan. Bir şeyler söyledim. Ama o zamanlar çok incinmiştim, çok kızgındım ki... En iyi halimde

değildim. Neyse, sahil kenarındaydık ve şiddetli bir kavga etmiştik... ve-" Yüzünün yan tarafını iki eliyle ovuşturdu. "Ona hıncını başkasından çıkarmasını söyledim. Ve... görünen o ki... o başkası... sendin." Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Çok üzgünüm Jack. Söylememeliydim."

Bir görüntü var o zaman. Geçici ama bir zonklamayla geliyor ve acıyı hafifletmek için başımın arkasına dokunuyorum. Bardan çıktığımda, sokağın karşısından yükselen sesler duymuştum. Bağırırken etrafındaki gölgeleri, önündeki başka bir figürün izini, arkalarındaki denizi, gökyüzünde alçakta asılı duran yarım hilal şeklindeki ayı hatırlıyorum. Ama sonra telefonuma bakmıştım. Vicky ona mesaj attığımı ama ne gönderdiğimi hatırlamadığımı söyledi ve sonraki günlerde telefonumu kontrol etmeye çalıştığımda... Ne dediğimi sormaya çok utanmıştım. Ama şimdi telefonu elimde tuttuğumu hatırlıyorum.

Maggie yüzümü tarayarak, "Oldukça sinirliydi," dedi. "Sanırım seni bu yüzden itmiş olabilir." Su şişemin üzerindeki etikete baktım; başımın arkasındaki ağrı hafiflemeye başladı.

Kıpırdamadan oturuyorum, hayal etmesi çok zor olan anlık görüntüler oluşmaya başlıyor. Rüzgarın yüzümün sağ tarafına nasıl estiğini, Vicky'ye mesaj yazarken telefon ekranına nasıl gözlerimi kısarak baktığımı. Yürümeye başladığımda Sambuca'nın son yudumunun beni nasıl etkilediğini.

'Sen orada mıydın?'

'Hayır, yani düştüğünü falan görmedim. Ben bir yöne yürüdüm, o diğer yöne yürüdü. Öfkeliydim, üzgündüm...'

Başımı sallıyorum, bir şeylerin beynime doğru ilerlediğini hissediyorum.

"Çok üzgünüm Jack. Söylediklerimi yapmasaydım, asla çekip gitmezdi."

Görüntüler keskinleşiyor, ait olmadıkları boşluklara sığmaya çalışan yapboz parçaları gibi birbirlerine çarpıyorlar: nereye gittiğine dikkat et... Benim sesim mi? Yoksa onun sesi miydi?

Başımı kaldırıyorum. Yanakları kızarmış, gözleri neredeyse yaşlarla dolmuş. Gözlerimi kırıştırıyorum, şimdi odaya geri dönmüş durumdayım.

"Üzgünüm"ün yeterince büyük bir kelime olmadığını biliyorum ama gerçekten üzgünüm. Başına böyle bir şey geldiği ve tüm bu olaylar zincirini başlattığım için üzgünüm."

Oturuyorum. Şaşkın. Söylediklerini anlayacak doğru kelimeleri veya düşünceleri bulamıyorum.

'Jack?'

'BENCE...'

'Keşke geri alabilseydim.' Ellerini kavuşturdu.

'Üzgün olmana gerek yok.' Ona baktım. 'Bu senin hatan değil.'

Jack

Geçtiğimiz hafta boyunca, konuşmamızı tekrar tekrar kafamda canlandırdım. Hafızam... tam olarak net değil ama... bir gerilim romanı okuyup, beklenmedik bir şekilde şaşırdığımda ve cevapların sürekli yüzüme baktığını fark ettiğimde hissettiğim gibi. Sanki beynim yeniden çalışmaya başlıyor, geçen yıl olmadığı kadar bağlantı kurmaya çalışıyor. Ve belki de, parçaları birleştirmeye devam edersem, şunu başarabilirim... Bu dükkânı açabilirim. Hatta yönetebilirim.

Maggie'yi suçlamıyorum. Hiç de azıcık bile. Sinirlenen o değildi. Bana çarpan da o değildi. Yine de kendini sorumlu hissettiğini görebiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

Elimdeki açılmamış mektup yığınının gözlerimle tarıyorum ve yeni dükkânı başarılı kılabilieceğime dair o umut ışığı, zarfların üzerindeki kelimeler gibi buharlaşıyor.

Mektup yığınının karıştırırken, bir daha asla okuyamayacağımı fark ettiğim tam zamanı saptamaya çalışıyorum.

Hastanede ilk uyandıgımda, ağrı kesicilere, hastane perdelerinin arasından bile birinin retinamı kızgın bir iğneyle deldiğini hissettiren baş ağrısına yormuştum. Gerçek sebebi açıkladıklarında, bir hata olmalı diye düşündüm. Edebiyatla, kitaplarla ve hikâyelerle çevrili bir şekilde büyümüştüm; elbette tekrar okuyacaktım. Diğer seçeneği düşünmek çok zordu.

O zamana dair anılarım paramparça, minik kıymıklar halinde canlanıyor. Vicky beni ziyarete geldiğinde, içinde pijamalar, enerji içecekleri, üzümler ve bir kitap olan bir çantayı açıyordu. Bana karşı kaba veya duyarsız davranmıyordu. Yanımda her zaman bir kitap veya bir Kindle olurdu... Bana mücevher almanın bir anlamı olmadığını, kitaplar her zaman aksesuarım olduğunu söylerdi.

Beni öpmüş, saçlarımı bandajı kapatacak şekilde düzeltmişti. "İyi olacaksın. Kitapları senden daha çok seven kimse yok. Bir yolunu bulacaksın."

Ve gerçekten mi? Ona inandım. Gittikten sonra, zonklayan baş ağrıma rağmen, ciltli kitaba uzandım. Ellerimde her zamankinden daha ağır hissettim ve kapağındaki resim gözlerimin önünde uçtu. Tanıdık olması gereken kelimeler bana alaycı bir şekilde karşılık verdi. Bölüm başlığını okuyamadım, sayfadaki hiçbir şeyi çözemedim. Sanki bir şifreye ihtiyacı vardı. Mide bulantısı bir dalga gibi üzerime çöktü, vücudunuzu ele geçiren ve sizi hastane yatağının kenarlarına bir cankurtaran salı gibi sımsıkı tutunmaya bırakan türden bir deniz tutması. Lazımlığa uzanıp kusmuştum.

Polisin gelip bana sorular sorduğunu hatırlıyorum ama o zamanlar pub'dan ayrıldığım ve Luke'un yüzünün belli belirsiz bir izi dışında hiçbir şey hatırlamıyordum. Bana saldırdığını da doğrulayamıyordum. Tek bildiğim orada olduğuydu. Sarhoş olduğumu, kan alkol seviyemin de bunu doğruladığını söyledim. Test sonuçlarımda bilinmeyen bir madde, başka bir yaralanma yoktu ve cüzdanım hâlâ cebimdeydi. Başka bir şey hatırlarsam polisi aramam söylendi, ancak yaralanmanın sarhoşken yapılan bir kabahatten kaynaklandığı varsayıldı.

Sonraki haftalar başarısızlıklar ve hayal kırıklıklarıyla dolu sıkı bir zincirdi, ama mikrodalgada ısıttığım bir yemeğe uzanıp talimatları okumaya on dakika harcadığımı hatırlıyorum. Elimde yemekle ağlamıştım. Kapılar kapanmıştı. Perdeler çekilmişti. Yalnızdım.

İşte o an anladım.

Hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Kapı sıkışmış ve Maggie 'Oof' diye bağırarak dükkana giriyor. Saçları dağılmış, yanakları kızarmış, Henry Hoover arkasından geliyor.

Sadece Maggie, kapıdan elektrikli süpürgeyle girmeyi büyüleyici bir hale getirebilirdi. Dükkanı temizlemeye başlamayı kararlaştırmıştık, böylece kira sözleşmesini alt kiraya verirsem, mekan yarım kalmış bir projeden çok bir dükkana benzeyecekti. Sanırım biraz da bana benziyor.

"Hey!" Saçlarını gözlerinin önünden üfledi. "Hazırlıklı geldim!" Ellerini kalçalarına koyup etrafına bakındı. Güneş ışığı kirli pencerelerden içeri süzülüyordu, sanki kendi spot ışığı varmış gibi onu aydınlatıyordu. Maggie'nin etrafında

her zaman bir enerji tayfunu olurdu. Bunu çekici bulmamalıydım, kaosun içinden kaçmalıydım ama bunun yerine vücudumun sakinleştiğini, göğsümdeki kaygının sızısının dindiğini fark ettim. Arkadaşlıktan fazlası için çok erken olduğunu biliyordum; hâlâ birden fazla şekilde iyileşiyordum ve o "sadece arkadaş" dedi ve ben de katıldım. Başka ne yapabilirdim ki? Şu anda yapabildiğim tek şey bu. Onun içindeyken odanın nasıl genişlediğini ve aydınlandığını görmezden gelmeye çalışacağım.

Maggie, Luke'la konuşmaya kararlı, olup bitenler hakkında daha fazla bilgi edinebilmek için. Ancak şimdiye kadar Luke mesajlarını görmezden geliyor. O geceyle ilgili daha fazla cevap bulmanın iyileşme yolculuğumda bana yardımcı olabileceği umuduna kapılmamaya çalışıyorum. Onun şiddet yanlısı biri olmadığına ikna olmuş durumda... Sahip olduğum belirsiz anılar ve felcimin kafama aldığım bir darbeden kaynaklandığı gerçeği bununla çelişiyor gibi görünüyor. Yine de, onun yargısına güveniyorum.

"Sabah nasıl bir sabah geçirdiğime inanamazsın." Sırt çantasını ve pembe kürk mantosunu çıkarıp yere atıyor, bir toz bulutu havaya kalkıyor. "Önce, sarılmayı seven yeni potansiyel işverenim Ola'yı görmeye gittim."

Onun yararına dramatik bir şekilde yüzümü buruşturuyorum.

"Öyle mi? Üç adım geri çekilmek zorunda kaldım ve kanepeye düştüm. Sana şıklığımı yaptığımı söylemek isterdim ama sanki Furniture Land için bir fotoğraf çekimine davetsiz gelmişim gibi görünüyordum. Söylememe gerek yok, işi alamadım." Eğilip temizlik ürünlerini çıkarmaya başladı, göğsüne bastırdı ve kaşlarını çatarak

etrafına baktıktan sonra bana doğru yürüdü ve ürünleri devrilmiş kitap rafına bıraktı. "Sonra arabam yine çalışmadı, bu da bir sonraki görüşmeye geç kalmama ve iş çoktan gitmesine neden oldu. Neyse, işte buradayım!" Duraksadı, ellerini kavuşturdu.

Eldivenlerinin koruması olmadan ellerini görünce içim sızlıyor. Bana arkadaşı olarak güveniyor. Benim de aynısını yapmam gerek. Ve bu iyi bir şey. Şu anda bir arkadaşaya ihtiyacım var. Ve arkadaşlar bunu yapar. Birbirinize yardım edin, gününüzü anlatın, komik anekdotlar anlatın. Bu aynı zamanda her cuma gününü tüm hafta boyunca iple çektiğim bir şeye mi dönüştürüyor? Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Beni nerede istiyorsun?" Söyledikleri karşısında gözleri kocaman açıldı, yanaklarında utanç vardı. "Demek istediğim..."

Günüme ne kadar ışık kattığının, kendi hayatımda başarısız olmadığımı hissettirdiğinin farkında bile değil. Ama beni asıl sinirlendiren, bunu yaptığının farkında bile olmaması. İçinde olduğu için dünyanın ne kadar genişlediğini fark etmiyor.

"Kahve?" diye sordum ona doğru bir fincan uzatarak.

"Sen, Jack Chadwick, tam bir cankurtaransın." Uzanıp bardağı alıyor. Bardağı elimden alırken gözlerindeki konsantrasyonu kaçırmıyorum.

'Mesajlarınıza cevap alabildiniz mi?'

'Hiçbir şey. Ama yapacak; gardırobumun arkasında onun değerli plaklarından birini buldum.'

'Onu görmenin güvenli olduğundan emin misin?'

"Luke mu? Evet. Dürüst olmak gerekirse Jack, o sert bir adam değil. Bu yüzden hatırladıklarınız uyuşmuyor. Söylediklerime rağmen" - yanaklarında pembe çiçekler açarken bakışlarını kaçırdı - "ona. Düşünüyordum da..." diye başladı.

'Ve?'

'Ve CCTV de olmalı?'

Başımı sallıyorum. 'Polis kontrol etti. Hiçbir şey bulunamadı.'

'Belki biraz daha bilgi edinebiliriz, bakalım hafızanı tazeleyebilecek mi? Arkadaşlarına sordun mu?'

'Arkadaşlar mı?' diye gülüyorum.

'Evet arkadaşlar, dostlar...'

'Aslında hayır... Birbirimizle iletişimimizi kaybettik.'

Steve'i ve cevapsız mesajlarını düşünüyorum. Kapımı çalmasının sesini ve yatağımın kenarındaki, beni yokluğa götürecek ağrı kesicilere uzanışımı. Steve, en sevdiğim yayınevlerinden birinin satış ekibinde. Daha önce iletişime geçmeliydim ama gururum ve sanırım sahtekârlık sendromum beni eski hayatımdan uzak tuttu. Ailem polisin onunla konuştuğunu söyledi ama bildiğim kadarıyla, söylediklerinden hiçbiri olanları aydınlatmıyor.

'Steve'e sorabilir miyim? O gece benimle dışarıdaydı...'

'İşte bu kadar!' diye sıırttı. 'Ona bir şey görüp görmediğini soralım, ufak bir ipucu bile işe yarayabilir mi?'

'Belki.'

"Güzel. O zaman anlaştık. Gidip ona soralım. Suç ortağın olabilirim ya da, bilirsin işte, Freddie'nin Daphne'si. Ya da Velma. Ben onu hep en havalısı olarak görmüşümdür."

Kahvesinin kapağını açıp üstüne üflüyor, gözleri pencereye kayıyor. "Şuradan başlayalım mı?" Fincanıyla camı kaplayan kiri işaret ediyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Her yer kadar güzel."

* * *

Pencereler temiz, duvarlardaki sıvalar hâlâ sarkıyor, raflar plastik örtünün içinde duruyor ve sipariş ettiğim ilk stokla dolu kutular içeride saklı duruyor, ama odanın ihmali ve beklentisi daha az boğucu geliyor.

Maggie, tüy toplayıcısıyla odanın köşelerine uzanıp Tina Turner'ın "Private Dancer" şarkısını söylüyor. Yerel radyo istasyonu son iki saattir aralıksız klasikler çalıyor ve Maggie neredeyse her şarkıya eşlik etti. Hareketlerini takip ediyor, merdivenin basamaklarında ellerini kullanarak nasıl dengede durduğunu izliyorum. Gülümsediğimi fark ediyorum ve - onunla tanıştığımdan beri ilk kez değil - onun yanında olmanın nasıl bu kadar... kolay görüldüğünü merak ediyorum ve hayatımın bu kadar basit olup olamayacağını sorguluyorum. Şarkı söylemeyi bırakıyor, art arda beş kez hapsiriyor. Merdiven sallanıyor. Öne doğru bir adım atıp sabit tutuyorum, yukarı bakıyorum.

'Tamamsın?'

"Ne-" Tekrar hapsirdi, minik bir "ssnnnyyup" sesi.

Aşağı inerken merdiveni sabitliyorum. Gözlerim kot pantolonu ile lacivert tişörtünün kenarı arasında kalan belinin küçük bir kısmında takılıp kalıyor, teni pürüzsüz ve porselen gibi. Kendine gel, pislik. Sana güvendi. Şu anda arkadaştan öteye gidemeyiz. Bugünden sonra bile bunu

düzeltebileceğimi sanmıyorum. Başarısız olacağım. Ben başarısız olacağım.

'Yavru kedi gibi hapşırıyorsun,' diyorum.

'Ne gibi? Ssnnyyup!'

Merdivenden inip geri çekilirken gülüyor ve başımı sallıyorum. Gözleri odayı tarıyor, eldivenlere iniyor. Parlak sarı kadife çiçekleri, yan komşumuzun öğle yemeği artıklarının yanında, tezgahta el değmemiş duruyor. Şimdi neden dikkatimi çektiğini bilmiyorum ama çekiyor. Merdivenden inerken elinin elime değdiğini fark ediyorum. Aramızdaki hava çok hafif değişiyor.

'Tamamsın?'

'Evet, toz...'

Dükkanın diğer tarafına doğru yöneliyor, artık mırıldanıyor, dakikalar önce olduğu gibi "Özel Dansçı"yı bağırarak söylemiyor. Midem kasılıyor. Elleri eldivenlere uzanıyor ama sonra geri bırakıp, odanın potansiyelini görüyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Şey, umarım aldırmazsınız ama... Dr. Levin'i kontrol ettim."

Sözleri beni hızla yere seriyor. Başkası olsa öfkelenirdim. Ama şu anda umursuyor muyum? Garip bir şekilde... hayır. Maggie beni daha önce tanıımıyordu ve ailemin veya Vicky'nin aksine, beni düzeltmek değil, bana yardım etmek istiyor. Bunlar çok farklı iki şey.

'Öyle mi?' Manşetimin kenarındaki ipliği çekiyorum.

"Evet." Sesindeki yumuşaklık dikkatimi tekrar ona çekti. "O... yani, yöntemlerinin biraz sıra dışı olduğu izlenimini ediniyorum ama..." Her şeyin birkaç dakika öncesine, her şeyin kolay geldiği zamana dönmesini istiyorum.

Hemen lafı geiştiriyorum. 'Ne yani, beni hipnotize edip bir restorandaki balık tankında sıkışıp kalmış bir kalamar olduğumu mu dūřündürcek?'

Yüzündeki gerginlik dağılırken homurdandı. "Bilmiyorum, yani belki? İzlemesi eğlenceli olabilir. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum Jack ve yardım edebilirim, ya da belki bu doktor?"

Bakışlarını kaçırdı, sonra gözlerimin içine baktı. 'Özür dilerim, haddimi aştımdı; söylediklerimi unutun.'

Riz'in mesai saatleri dışında açık olan doktor muayenehanesinin bekleme odasında otururken sorduğu soru aklıma geldi. Maggie'ye bahsetmeden önce ona felç hakkında açılmak çok kolaydı.

"Yapılabilecek bir şey var mı? Bu aralar biraz uzağım ama bu çığır açan tedavilerden hep bahsedildiğini duyarsınız..."

'Hayır. Aslında değil.'

'Peki 'aslında değil' muamelesi nedir?'

"Asla... daha iyi bir kelime bulamadığım için 'sabit' olmayacağım ama beynimi biraz eğitebilirim. Kelimeleri hecelemeyi, harfleri kopyalamayı ve sesi tekrarlamayı. Kum tepsileri ve tüm bunlar..."

'Anlamsız?'

'Bu... bana göre değil.'

"Neden? Neden sana göre değil? Genç bir adamsın. O harika uygulamayı kullanarak biraz Mandarin Çincesi öğrendim ve seksen dört yaşındayım. Seni ne durduruyor?"

'Okumak artık hayatımın bir parçası değil. Bunu kabullendim.'

'Affet beni, benim yaşımda lafı dolandırmaya pek vaktim yok ama bu tamamen saçmalık. Denemeye cesaret edemeyecek kadar gururlusun.'

Maggie'ye, umut dolu ifadesine bakıyorum. "Sınırı aşmıyorsun." Sesim kısılıyor ve boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim."

'Seni dev bir kalamara dönüştürebilecek bir terapistle görünmeni önerdiğim için mi?'

"Hayır." Başımın arkasını kaşıdım. "Bunun için. Bilirsin, yardım etmek için."

'Yardım benim ikinci adım; aslında Gertrude ama ondan bahsetmiyoruz.'

Gülüyorum, ses Maggie'nin yüzünü aydınlatıyor ve boş dükkanın köşelerini dolduruyor.

'Gertrude?'

"Mmmhmmm." Şakacı bir şekilde yüzünü buruşturdu. Yanakları kızarmıştı. Belki de berrak pencerelerden içeri sızan güneşin sıcaklığındandır ama bir yanımda bunun benim yüzümden olabileceğini merak ediyor - ya da umuyor? -

'Kimseye söylemeyeceğine söz ver.'

'Bunu mezara götüreceğim.'

Telefonunun bildirim sesi duyulur ve ekranı kaydırır, gözleri mesajı kolayca tarar. Gözleri parlayarak yukarı bakar.

"Cevap verdi. Yarım saat içinde görüşmek istiyor." Yeni asılmış saate bakıp gülümsedi. "Bak, mutlu zaman!"

Kaşlarımı çattım. "Yeni pillere ihtiyacı var. Doğru zaman değil. Saat dört buçuk."

Yorumumu elini sallayarak geçiştiriyor. "Önemli değil, hâlâ onu on geçiyor, gülen bir surat gibi..." diye açıklıyor. "Belki de iyiye işarettir?"

Onun bu yönlerini seviyorum, en küçük şeylerden bile mutluluk bulmasını.

'Peki ya saat sekizi yirmi geçiyorsa?'

"Kötü. Kötü." Başını kapıya doğru eğdi. "Sanırım lüks araban burada değil, değil mi?"

Küçük parkı tarıyorum. Yaz aylarında genellikle heyecanlı çocuklarla dolu olan oyun alanı boş. Birkaç kararlı koşucu dışında etraf sessiz, bulutlar yoğun ve yağmur vaat ediyor. Luke'u eski müzik standının yanındaki piknik masasında otururken görüyorum. Her zamanki paket servisi yulaf sütlü latte'sini içtiğini tahmin ediyorum. Onu görmeyeli neredeyse bir yıl oldu ve bu süre zarfında sakal bırakmaya karar verdi. Dağınık bir sakal. Hâlâ reddedilmenin, öfkenin acısını hissediyorum, özellikle de Jack'e olanları keşfettiğimden beri. Ama sanırım, insanlardan uzak durabileceğimi bildiği bir yerde benimle buluşmayı kabul etmesini takdir ediyorum. Ona düşüncelerini okuyabildiğimi söyleme şansım hiç olmadı. Birkaç kez denemiştım ama içimden bir ses, belki de asla anlamayacağını biliyordum. Ama bu, beni öpmesinden ve Becca'nın yatağında geçirdiğim önceki geceyi düşünmesini duymamdan önceydi.

"Bu o," diyorum Jack'e, masasını işaret ederek. "Bir şey çağırıştırıyor mu?"

Jack adımlarını yavaşlatıp ona baktı. "Pek sayılmaz, o olmayabilir. Sakalı yoktu."

"Ah, sakal yeniymiş. İyi misin? Bunu kendi başıma yapıp sana ne dediğini anlatabilir miyim?"

Ellerini ceplerine soktu. "Teşekkürler, ama ne söyleyeceğini duymak istiyorum. Gözlerinin içine bak. Başka bir şey hatırlayıp hatırlayamayacağıma bak."

Hâlâ Jack'in felç geçirmesine neden olanın Luke olmadığını umuyorum. Ya da öfkeyle söylediğim sözlerin olaylar zincirini başlatmadığını.

"Merhaba Luke," diyorum. Bıyıklarında kahve köpüğü parçalarıyla yukarı bakıyor.

"Mags." Jack'e baktığında içimde hafif bir heyecan hissetmediğimi iddia edemem. Sadece arkadaş olduğumuzu biliyorum ama yine de yanında olmak güzel hissettiriyor. Biraz mesafeli de olsa.

"Seni görmek güzel," diye başlıyorum, öyle olmasa da. Yattığım, ilişki yaşadığım ilk kişiydi ve bu, sadakatsizliğini daha da derinden hissettirdi. Oturup bankın kenarına kaydım. "Bu Jack."

Jack, hakkını vermek gerek, elini uzatıyor ve Luke, gözlerini biraz açarak elini hafifçe sallıyor.

Jack, birbirimize dokunamayacağımız kadar uzakta bir yere oturuyor.

'Nasılsın?' diye soruyorum.

"Fena değil. Sen misin?"

'İyi.'

"Peki benim vinilim?" diye soruyor, omzumdaki çantaya bakarak.

"Ona birazdan geleceğim. Aslında başka bir sebepten dolayı görüşmek istiyordum."

'Öyle mi?' İçkisinden bir yudum daha alıyor.

Sarı saçları da uzun. Saçlarının her zaman kendi halinde olmasını, sanki kendi isyanını başlatıyormuş gibi olmasını çok severdim. Jack'inkiyle kıyaslandığında dağınık görünüyor.

'Acaba bize bir konuda yardımcı olabilir misiniz? Ayrıldığımız geceyle ilgili bir şey mi?'

Kaşlarını çattı. "Ne olmuş yani?" Deri ceketinin fermuarını düzeltti.

'Jack sizin daha önce tanışmış olabileceğinizi düşünüyor.' Jack'e bakıyorum ve bana o gece gördüğü kişinin bu olduğunu belirten küçük bir baş sallaması yapıyorum.

Luke, Jack'e baştan aşağı bir bakış attı. "Hayır. Sanmıyorum."

Jack, 'White Lion pub'ının dışında birbirimize çarptık mı?' diye söze başlıyor.

Luke süt köpüğünü elinin tersiyle silip Jack'in yüzüne baktı. "Sanmıyorum... dur. Bana çarpan adam sendin."

Jack başını eğip sordu. "Sana mı çarptım?"

'Evet, telefonuna o kadar odaklanmışsın ki nereye gittiğine bakamıyorsun. Fişini çekmen gerek dostum.'

'Dur, yani onu sen itmedin mi?' diye soruyorum.

'Onu itmek mi? Hayır!' Başını sallayıp bir yudum daha alıyor.

Jack'in eli uyluğuna vuruyor. "Luke? Sana Luke dememde bir sakınca var mı?"

'İşte adım bu; onu eskitme.' Sanki bu şimdiye kadar söylenmiş en orijinal cevapmış gibi sırtıyor.

"Doğru. Şey, mesele şu ki Luke," diye devam etti Jack, masaya doğru eğilerek. "O gece bir kaza geçirdim.

Başımdan yaralandım. Sadece cevap arıyorum, hepsi bu. Seni herhangi bir şeyle suçlamak için burada değiliz. Birkaç şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum."

'Bize tam olarak ne olduğunu anlatabilir misin?' diye soruyorum Luke'a.

"Deneyeceğim ama anlatacak pek bir şey yok. Biliyorsun, "ayrı yollara gittikten" sonra -" diye alıntı yaptı; bunu yaptığını unutmuştum - "Eve gidiyordum ve bu adam..." Bardağıyla işaret etti.

"Jack," diye düzelttim.

'Evet, sen, dediğim gibi, telefonda konuşuyordun, bana çarptın, özür diledin ve hepsi bu.'

'Hiçbir şey söylemedin mi?' diye sordu Jack.

"Evet, sana izlemeni söylemiştim ya da buna benzer bir şey. Aslında biraz bağırmış olabilirim. Biraz duygusal davrandım," - bana anlamlı bir şekilde baktı - "belli sebeplerden dolayı, ama hepsi bu."

'Başka bir şey yok mu?'

'Hayır dostum. Yemin ederim.' Öf. Yemin etmek mi? Luke'la birlikte geçirdiğim zamanın hatıraları, beni güldürdüğü, lezzetli yemekler yaptığı ve sabırlı olduğu anlarla dolu. Hatta sevimliydi. Ve benden de hoşlanıyordu, elimden geldiğince mesafeli durmama rağmen. Beni daha fazlası için zorlamadı. İşe yaraması için uğraştım. Tanrım, nasıl da uğraştım. Düşüncelerini ve eleştirilerini engellemek için ama sözleri her zaman bir şekilde bana ulaşmayı başarırdı. Bu yüzden o geceden sonra mesafeli durmaya karar verdim. İnsanlardan bir bütün olarak. Jack'e kadar, hayattaki kaderimi kabullenmeye başlamıştım. Her gün etrafımda, ekranda, aşk şarkılarında gördüğüm türden

kolay ilişkilere sahip olamam. Ama şu anda, Jack'e yardım edeceksem, Luke'un gerçeği söylediğini bilmem gerekiyor.

Ellerimi birleştirip Luke'un yanındaki masaya koyuyorum, serçe parmağım tenine değecek kadar yakın. Fark etmiyor. Jack'e hızlıca bir bakış atıyorum ama o Luke'un yüzüne odaklanmış. "Önemli Luke. Başka bir şey hatırlıyor musun? Herhangi bir şey?" diye soruyorum.

Başını sallayıp Jack'e bakmaya devam ediyor.

'HAYIR.'

'Tekrar deneyebilir misin? O geceyi hatırlamak için gerçekten çok çabala.'

Hiçbir şey yapmadım.

Onun erkek arkadaşı mı?

Kurnaz piç.

Nereye gittiğine dikkat etmeliydi.

'Onun düştüğünü gördün mü?' diye soruyorum.

HAYIR.

Becca'nın evine doğru yürüdüm.

Mags ne bekliyordu?

Zaten ondan pek bir şey aldığımı söyleyemem.

Elimi biraz oynattım. Ayrıldıktan birkaç dakika sonra onun evine gitmesinin verdiği acı ve ihanet duygusunu bastırdım.

'Hayır. Yürümeye devam ettim. Bak, başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm dostum, ama benim yaptığım bir şey değildi.'

'Emin misin?'

'Kesinlikle. Dışarıda birkaç sigara içen vardı... Bunu doğrulayabilirler, belki de yerlilerdir?'

Jack'e bakıyorum ama o çoktan ayağa kalkmış.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi Jack ayağa kalkarak. "Sizinle tanışmak güzeldi. Ve özür dilerim. Size çarptığım için."

'Sen de, umarım ne olduğunu öğrenirsin.'

'Teşekkürler.' Jack, banktan kalkmamı bekliyor.

'Bu arada Becca nasıl?' diye soruyorum.

"Becca?" Adını nasıl bildiğimi anlamaya çalıştığını görebiliyorum. "Bilmiyorum. Şey, albümüm mü?"

"Ah, o! Özür dilerim," diyorum yüzümü buruşturarak. "Meğer Sergeant Pepper düşündüğüm kadar havalı bir masa örtüsü olmamış." Dehşet dolu bir bakışla elimden alıyor, ellerini çoktan diski çıkarmaya zorluyor.

Jack ve ben arabaya geri dönüyoruz. Yağmur çiseliyor. "Gerçekten onu masa örtüsü olarak mı kullandın?"

'Hayır, ama yüzündeki ifadeyi görmek buna değerdi.'

Jack'in derin kahkahası içimi ısıtıyor.

'Bir şey hatırlamana yardımcı oldu mu?' diye soruyorum, arabanın kilidini açmak için çift tıklıyor.

"Biraz." Jack kapıyı benim için açıyor, sanki çok doğalmış gibi. Eski moda ama bunu abartmıyor. "Bana izlememi söylediğini hatırlıyorum, yani bu yeni bir şey. Ve haklı, ona çarptığımı hatırlıyorum. Tam tersi değildi."

Arabaya biniyorum. Jack yanıma geliyor. "Doğruyu söylüyor. Bil diye söylüyorum."

'Emin misin?'

'Hımmm.'

Emniyet kemerinin tokasını yerine takıyorum.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye soruyorum, kontağı çevirip yola koyulurken.

"Sanırım sonrasında ne olduğunu öğrenmem gerek. Belki bara gidip yerel halktan birinin bir şey görüp görmediğini sorabilirim?"

"Bir de Dr. Levin'e bakayım," diye sordum. Bana yan yan baktı.

'Ve belki Dr. Levin'e görün.'

Silecekler, görüşü ritmik vuruşlarla bölmeye başlıyor. Camlardaki buğu - ki süngerimle temizlemem birkaç tur sürerdi - neredeyse anında kayboluyor.

'Bir sorum var?' diye soruyor kavşağa geldiğinde.

'Hımm?'

'O adamda ne buldun?' Kaşlarını kaldırarak bana doğru baktı.

Gülüyorum. "Ah, o kadar da kötü değildi. Komikti ve nazikti... çoğu zaman. Ve sabırlıydı. Bana karşı da..." Parmaklarımı sallıyorum.

'Bence o dünyanın en büyük aptalı.'

'Aslında çok zeki, yarışma programlarında bir dahi.'

"Hayır, demek istediğim-" Bana bakmak için döndü. "Çünkü seni elde etmişti ve başkasının daha iyi olduğunu düşünüyordu."

Aman Tanrım.

"Teşekkür ederim," diyorum ve yüzüme doğru yükselen sıcaklığı görmesin diye bakışlarımı kaçırıyorum.

Bir süre sessiz kalıyoruz, ben de kendimi toparlıyorum. Dışarıda yağmur daha da şiddetleniyor, şemsiyeler havaya kalkıyor ve yayalar çılgınca koşuşturuyor.

'Düşünüyordum da...' Jack bir yaya geçidinde duruyor, bebek arabalı bir kadın hızla yanından geçiyor.

'Kazayla ilgili mi?' diye soruyorum.

"Hayır, dükkandaki ve diğer her şeydeki yardımın için sana borcumu ödemek istiyordum" - kulak memesini çekiştiriyor - "... Seni tanıdığım kısa sürede, geçen yıldan daha fazla ilerleme kaydettim. Gelecek Cuma öğleden sonra müsait misin? Flicks'teki vardiyandan önce?"

'Aslında gelecek hafta çalışmıyorum. Projektör temizleniyor, bu yüzden kapalı...'

'Harika! Bir fikrim var.'

Kaşlarımı çattım. "Nasıl bir fikir?"

'Bu sürprizi mahveder. Sanırım bana güvenmek zorundasın.'

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bilmiyorum Jack. Sana güvenebilir miyim?" diye meydan okudum.

Ton değişti, mizahın çatlakları arasından daha fazla bir şey belirdi.

'Yapabilirsiniz.'

21

CUMA 4 EKİM

Maggie

"Peki tam olarak ne dedi?" Tess ekrana doğru eğildi. Telefonumu su ısıtıcısının yanına dayayıp neredeyse boşalmış mısır gevreği kutusunun kalanını bir kaseye döktüm. Riz'in bana toplamam için para ödemesine ve gece vardiyalarına rağmen, maaş gününü beklerken ev sahibimden bana birkaç haftalık ek süre vermesi için yalvardığım için kiramın iki katını ödemek zorunda kaldım.

Tereddüt ediyorum. Jack'in bugün için planladığı sürprizden bahsediyor ama Luke'la buluşmaya gitmeden önce merdivenden indiğim anı düşünmeden edemiyorum. Hapşırırken elimin hafifçe elini sıyırması.

Arkadaştan öteye gidemeyiz. Başarısız olurum. Ben de başarısız olurum.

Tess'in dördüncü buluşmada çatlakların ortaya çıkacağı yönündeki tahmininin doğru olduğu ortaya çıktı.

Jack'e yolunu bulmasında, ona söylemeden önce ihtiyaç duyduğu cevapları bulmasında yardım etmeliyim. Jack'i Jack yapan küçük tuhaflıkları her fark ettiğimde kalbimin

kendi içine kapandığını hissetsem de, arkadaştan öte olamayacağımızı biliyorum. Beni kızdırdığında ağzının sağ tarafının yukarı doğru kıvrılması. Gözlerinin sanki bana meydan okuyormuş gibi parlaması. Ellerini saçlarının arasından geçirmesi, sanki altındaki zihnini onarmaya çalışıyormuş gibi. Adımı söylemesi, sanki sadece kendisinin bildiği bir şeymiş gibi.

"Dergiler mi? Merhaba? Perilerle birlikteymişsin gibi görünüyor."

"Özür dilerim." Görüntüleri yutuyorum. "Sadece bir sürprizdi. Ona yardım ettiğin için teşekkür etmek istedim. Önemli değil." Bir ağız dolusu mısır gevreğini mideye indiriyorum.

'Ve hepsi bu kadar mıydı?'

"Evet." Bir kaşık daha aldım. "Çok... nazik davranıyor, bilirsin işte."

'Hımmm.'

"Hmmm?" diyorum, süt çenemden aşağı akarken. Kalan mutfak havlusuyla siliyorum.

'Bu romantik bir buluşma havası yaratıyor.'

"Öyle değil - sana söylemiştim. Öyle olabileceğini sanmıyorum. Beni Riz'den alacak" - TikTok Shop'a özel akıllı saatime baktım - "bir saat, kahretsin. Hemen yola koyulsam iyi olur."

'Nasıl gidiyor?'

"O iyi biri. Tam bir karakter ve onun işlerini inceledikçe, yaşadığı hayata daha çok hayran kalıyorum. Şu fotoğrafı vardı, eski usul, siyah beyaz, lüks bir otelde çekilmiş ve kanepede oturan kadın Jackie O.'ydu."

'Şaka mı yapıyorsun?' Tess sandalyesine yaslandı ve sarı saçlarını ustaca düzenlenmiş dağınık bir topuz haline getirmeye başladı.

"Hayır. JFK'nin ölümünden sonra Life dergisine verdiği röportajın fotoğraf çekiminde olduğunu söyledi. Gerçekten de kadın bir efsane."

Riz'in bana hikayeyi anlatış biçimini düşünüyorum; kariyerinin gidişatını değiştiren o fotoğraftı ama ihtişamı, gittiği yerleri, her şeyi, kocası Art ile olan hayatının fonu gibi anlatıyordu. Kocasını öldüğünde, o parçasının alınmasının onun için ne kadar zor olduğunu ancak hayal edebiliyorum.

"Bir ara onunla tanışmak isterim. Birkaç hafta içinde gelirim. Sadece bu turu bitirmem gerek."

'Dün gece nasıl geçti?'

İç çekiyor, kameradan uzaklaşıp kirpiklerini maskarayla siliyor. "Pek iyi değil. Dürüst olmak gerekirse her şeyi mahvetmeyi düşünüyorum." İçim parçalanıyor. Tess hep komedyen olmak istemişti.

'Ama ben her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum?'

"Eğer" - maskarayı tüpe daldırıp maskarasını sürmeye devam ediyor - "sahnedeki yuhalanarak inmek 'rüya' ise, evet. Yaşıyorum. Belki de bu kadar reddedilmeye uygun değilimdir, biliyor musun? Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç bekleyebileceğin çok zaman vardır. Sanırım artık 'rüya'nın peşinden koşmayı bırakıp biraz daha pratik olmamın zamanı geldi. Neredeyse otuz iki yaşımdayım ve... sanırım bir değişim zamanı."

Sözlerinin içime işlemesini bekledim. "Daha sonra beyin fırtınası yapalım mı? Artıları ve eksileri?"

Bu, gençken çok yaptığımız bir şeydi.

"Kulağa hoş geliyor ama ben geç saatlere kadar dışarıda olacağım ve ayrıca bu gecenin seni nereye götüreceğini asla bilemezsin." Kaşlarını çatarak bana baktı. "İkinizin de arkadaş bölgesi olayını savsakladığınızı biliyorum Mags, ama gerçekte ne hissediyorsun?"

Duraksıyorum. Bu soruya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum ama yine de deniyorum. "Hayatımda olduğu için mutluyum, onu kaybetmekten korkuyorum, ona yalan söylediğim için suçluluk duyuyorum - hangisini isterseniz."

'Sadece şunu hatırla ki sen mükemmel bir şekilde sensin ve eğer o bunu kaldıramıyorsa o zaman seni hak etmiyordur.'

"Yarın daha detaylı konuşalım. Önce kariyerini halletmemiz gerek."

* * *

'Bakamıyorum da ne demek?' Jack'e döndüm.

"Sürprizi mahveder." Vitesi değiştirip bana, üzerine kapalı göz kapakları işlenmiş, gülünç derecede parlak mor bir göz maskesi uzatıyor. Ayrıca bana bir çift kahverengi deri eldiven de uzatıyor. "Bana güvendiğini söylemiştin..." Tek kaşını kaldırıyor.

'Yaptım.' Tereddüt ediyorum. 'Yapıyorum.' Başımı sallayıp önce eldivenlerimi giyiyorum, sonra yapmacık bir bezginlikle iç çekip göz maskemi takıyorum. Duyularım keskinleşmiş. Ellerimin nerede olduğunu görememe korkusu daha da korkutucu olmalı. Karanlıktan her zaman korkmuşumdur. Doğa programları çalmadan ve arka planda

David Attenborough'nun sıcak ve hoş tonları olmadan uyuyamıyorum bile. Sanırım bu, nerede olduğumu, daha doğrusu diğer insanların nerede olduğunu sürekli görme ihtiyacıyla birlikte geliyor. Ama bunun yerine, yanımda Jack varken, camlar açıkken, biçilmiş çimen kokusu ve altımdaki deri koltuklara vuran sıcak güneşle kendimi... güvende hissediyorum. Yine de kalbim göğsümde, ellerinde sembolleri çarpıştıran pille çalışan maymunlardan biri gibi çarpıyor. 'Ama beni bununla fotoğraflasan, biter. Arkadaşlık biter.'

Jack'in derin kahkahası içimde yankılanırken gülümsüyorum.

Telefonu hoparlörden çalıyor. "Steve," diyor.

'Meyhanedeki arkadaşın mı?'

'Evet.'

"Senden haber almak güzel dostum!" diye gürledi arabada.

'Sen de, biraz ortalıkta görünmediğim için özür dilerim.'

"Ah, merak etme. Çok yoğunsun. Nasılsın?"

'İyi. İyi. Sen?'

'Esas olarak baba hayatı!' diye gülüyor. 'Bu arada meyve sepeti için teşekkürler. Çok güzel.'

'Rica ederim. Nasıl?'

"Akciğerler sis düdüğü gibi!" Tekrar gülüyor. Jack'in ses tonu değişene kadar bebek hakkında sohbet ediyorlar.

'Steve, kazam hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyorum ve acaba sen bir şey hatırlıyor musun diye merak ettim?'

Derin bir nefes veriyor. Arka planda bir bebeğin boğuk ağlaması duyuluyor.

'Yardımcı olmayı çok isterdim ama anlatacak pek bir şey yok. Bir tane daha bekleyip gittim. Ortalıkta görünmüyordun.'

'Ambulans görmedin mi?' diye soruyorum.

'Ah merhaba, Vick—'

"Steve, bu arkadaşım Maggie. O gece hakkında daha fazla bilgi edinmeme yardımcı olmaya çalışıyor."

Gözlerimin bağlı olması beni mutlu ediyor, böylece Jack'in arkadaşını düzeltirkenki yüz ifadesini görmek zorunda kalmıyorum.

'Hayır dostum, sen o zamana kadar çoktan gitmiş olmalısın.'

'Ne zaman ayrıldın?' diye sordu Jack.

'Saat on birden hemen sonra mı? Son emirleri vermişlerdi.'

'Ne kadar sarhoştum ayrılırken? Bayılmış olabilirim, düşmüş olabilirim falan diye düşünüyorum.'

Arka plandaki ağlama sesi artıyor ve arkadaki biriyle konuşurken ahizeyi kapatmış olmalı. "Özür dilerim, Milo dış çıkıyor. İkimiz de bir yudum içmiştik. Sarhoştun dostum, ama o kadar da sarhoş değildin. Dinle. Gitmem gerek ama yakında görüşürüz, olur mu?"

"Evet. Sağ ol dostum."

Çağrıyı sonlandırıyor.

'Bu işe yarar mı?' Hiçbir şey göremesem de yüzümü ona doğru çeviriyorum.

"Zamanların toplamı tutmuyor. Polis ambulans geldiğinde saatin on bir olduğunu söyledi. Görmeliydi. Neyse," diyor neşeyle. "Sıkı durun, neredeyse geldik."

On dakika önceki hava tahminine göre, Ekim ayı için hava sıcak olacaktı ki Jack'e göre bu mükemmel. Üstelik başta seçtiğim kazak yerine daha açık renkli, uzun kollu mavi bluzu giydiğime sevindim. Jack radyoyu açıyor, Taylor Swift de şarkıya eşlik ediyor. Jack'in şarkıya eşlik etmesine gülüyorum.

'Sen bir Swifty misin?'

'Aman Tanrım, hayır, yeğenim.'

Göstergeler tıkırdıyor, araba dönüyor, yol daha da dengesizleşiyor. Kendimi sabitlemek için eldivenimi gösterge paneline uzatıyorum. Dışarıda çakılların çıtırtısını ve uzaktan çim biçme makinesi gibi bir şeyin sesini duyabiliyorum, ama daha yüksek sesle. Araba dönüyor, hareket sensörleri Jack motoru durdurana kadar bip sesi çıkarıyor. Parmaklarım uyku maskesini çıkarmak için hareket ediyor.

"Hayır, henüz değil," diyor. Sesi nazik ama bir yandan da heyecan dolu. "Gelip sana yardım edeceğim. Sıkıca otur."

Kapısı yumuşak bir sesle kapanıyor, ardından arabanın etrafından dolaşan ayak seslerini duyuyorum ve kendi kapım açılıyor. Çimen, çalı ve bir de başka bir şeyin kokusu geliyor burnuma, yağmurdan sonraki asfalt gibi bir şey.

"Elimi tutmakta rahat hissediyor musun?" diye sordu. Ah, şimdi eldivenleri anlıyorum. Bir an tereddüt ediyorum, istemediğimden değil, istediğimden. Parmaklarımı ona doğru uzatıyorum, sıcak eli elimi tutuyor. Eldivenlerin kalınlığıyla düşüncelerinin çoğunu benden gizleyeceğini biliyorum ama yine de çok samimi, hatta elektrikli geliyor. Tutuşu biraz daha sıkılaştığında kalp atışlarım hızlanıyor. Beni arabadan dışarı çıkarıyor.

Bunu kafamdan atmaya çalışıyorum ama hâlâ onun düşüncelerinin fısıltılarını duyuyorum.

Acele etmeyin.
Çukura dikkat edin.
Dikkatli olmak.

'Bunu şimdi çıkarabilir miyim?'

"Biraz daha ileri," diyor. Dengemi sağlamaya ve engebeli zeminde ilerlemeye çalışırken ses tonu gülümsediğini hissettiriyor. Ellerin gücüne odaklanıyor, Jackness'ın kokusunu içime çekiyorum. Periyodik tabloyu okumaya başlıyorum ama yine de onu duyuyorum.

Bu bir hata olabilir.
O gergin.

Bizi durduruyor, ayaklarım artık düz zeminde.

'Tamam.' Beni bıraktı. 'Sağına dön.'

Onun talimatlarını takip ediyorum.

"Hazır mısınız?" diye soruyor, sesinde heyecan ve bir miktar da gerginlik var.

'Sanırım her zaman olacağım gibi.'

"Artık maskeyi çıkarabilirsin." Kadifeyi gözlerimden çekip güneş ışığında gözlerimi kırıştırıyorum. Jack gülümsüyor, koyu kahverengi gözleri yüzümü tararken etrafımız görüş alanına giriyor, ağzım kocaman açılıyor. Önümde küçük bir bina var; sağımda büyük, gri bir hangar ve geniş çimenlik alana kurulmuş küçük bir pist. Güneşi gözlerimle silip, küçük, mavi bir uçağa inerken gözlerimi

kapatıyorum; uçağın önünde bir pervane ve iki yanında iki alev var. Daha geride, benzer büyüklükte üç uçak daha var. Jack'e dönüyorum, ifademi izlerken başı sola doğru eğiliyor. Hafifçe eğiliyor, kaşlarını kaldırıyor. "Sürpriz mi?"

"Ben... Ben anlamıyorum..." Binadan bir adam bize doğru yürüyor. Kırklı yaşlarının ortalarında, kırklı yaşlarının sonlarında, George Clooney'nin tuz ve biber karışımı saçlarıyla, elinde bir pano tutuyor.

Jack ellerini arka ceplerine soktu. 'Astronot olmak istediğini söylemiştin, ben de tam olarak buna hazır değildim, bu yüzden bunun da ikinci planda olabileceğini düşündüm?'

Göğsüm heyecanla sıkışıyor, ama aynı zamanda bunu yapmasına dair korkunç bir hayretle. Çocukken saçma düşüncelerimi dinleyip bana, çok sevdiğim filmlerde gördüğüm tüm görkemli jestlerden çok daha fazlasını sunan bir hediye vermesi. Gözlerimin arkası yanıyor ve Jack bana hem utangaç hem de gururlu bir şekilde bakıyor.

'Beni uçağa mı bindiriyorsun?' Heyecanımı ve gerginliğimi yutuyorum.

'Evet ve endişelenme, mikrop meselesini anlattım ve—'

Gözlerim pilota, sonra tekrar Jack'e kayıyor; kollarımı boynuna dolama isteği o kadar güçlü ki öne doğru hareket ediyorum. Aramızdaki hava, keşkelerle gergin. Gözleri benimkileri tarıyor, sonra da ağzıma kayıyor. Yaklaşıyor, hava saçlarını kaldırıyor; kendi özlemimin bana yansıdığını görüyorum.

Başını hafifçe bana doğru eğdi. Onu öpme ihtiyacı daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi.

"Jack! Seni görmek güzel dostum!" O an bozuldu ve geri çekildim. Jack'in gözleri yüzümü taradı ve sonra ona döndü. Neler olduğunu anlamaya çalışırken el sıkıştılar. Ne düşünüyordum acaba?

'Sanırım bu senin Maggie'n?'

"Öyle." Jack boğazını temizleyip tekrarladı. "Şey, Maggie... Maggie Wright."

"Ben Greg. Tanıştığımıza memnun oldum." Bana başını sallıyor, el sıkışmadan. Aralarındaki rezervasyon görüşmesinin nasıl geçtiğini merak ediyorum. "Uçuş için sabırsızlanıyor musun?"

"Ben... evet, öyleyim." Uçağa, Greg'e ve sonra Jack'e bakıyorum. Gözleri parlıyor ve yine gülümsüyor, asfalt ve benzin kokan havada kaybolan o tuhaf an.

"Daha önce hiç uçtun mu?" diye sordu Greg, mavi gözlerinin kenarları kırışmış, tüm vücudu gevşemişti.

'Ben. Hayır!' Jack'e baktım.

Greg gülümsüyor. "Bunun için harika bir gün. Birkaç güvenlik noktasından geçeceğim, sonra kalkışa hazır olacağız." - saatine bakıyor - "yirmi dakika."

Greg uçağa doğru ilerlemeden önce güvenlik kontrollerinden geçiyor. "Emniyet kemeri ve kulaklık takacaksınız, bu yüzden uçuş sırasında beni dikkatlice dinleyin. Asıl soru şu," - bana dönüyor - "adamımız Jack ile arkaya mı binmek istersin, yoksa uçmak mı?"

'Özür dilerim?' Kaşlarımı çattım.

Jack öne doğru eğildi. "Greg harika bir öğretmen. Endişelenme, emin ellerde olacaksın."

'BENCE...'

Greg gülümsüyor. "Hiçbir baskı yok Maggie. Seçim senin: Arkada bir turist olarak mı yoksa... Penelope'yi burada mı kontrol edebilirsin?" Uçağın burnuna vuruyor. "Yukarı çıktığımızda."

'Hiçbir baskı yok.' Jack gözlerimin içine bakıyor. 'Sana kalmış.'

Jack'ten Greg'e, sonra da uçağa, Penelope'ye bakıyorum.

'Peki Maggie, ne olacak? Uçmayı öğrenmek ister misin?'

"Evet." Derin bir nefes alıyorum, başımı sallıyorum. "Evet, ben... teşekkür ederim." Jack'e dönüyorum, o da gözlerinde bir gülümsemeyle cesaretlendirici bir şekilde başını sallıyor ve ardından uzanıp uçağın arkasına yerleşiyor.

Greg beni öne götürüyor, kapıyı açıyor ve kendimi yardımcı pilot koltuğuna çekiyorum. Önümdeki tüm kadranslara ve kollara bakarken boğazımdaki kuruluğu yutuyorum. Greg biniyor, önce dönüp pilotun arkasında oturan Jack'e bir kulaklık veriyor, sonra o da bana kendi kulaklığını veriyor, sonra da kendi kulaklığını takıyor. Emniyet kemerimi takıyorum ve yine önümdeki tüm kadranslara bakıyorum.

"Ah, merak etme, görüldüğünden daha karmaşık. Ben her şeyle ilgilenirim, yukarı çıktığımızda sen liderliği devralabilirsin... Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet." Gözlerim ilerideki asfalt yola bakarken tüm vücudum titriyor. Motor çalışıyor ve uçak yavaşça piste doğru ilerlerken tüm makine gürlemeye başlıyor.

"Günaydın, kontrol," Greg'in sesi kulaklıktan geliyor, sanki bizi gökyüzüne fırlatmak üzere değil de China City'den bir chow mein sipariş ediyormuş gibi rahat.

"Burası G-ADCF, Cessna 172, kalkış izni istiyoruz. Üç kişi var ve kalkışa hazırız. Tamam."

Omzumun üzerinden, sanki aramızda Henry varken Top Gun izleyecekmişiz gibi rahat bir şekilde arkaya yaslanmış Jack'e bakıyorum. Dudaklarını oynatarak "İyi misin?" diyor. Başımı sallayıp başımı geriye çevirip podyuma bakıyorum.

"Roger, G-ADCF, kalkış izni verildi." Greg'in bu cevaba gülümsemesiyle hayranlıkla ona baktım. Sanki pistte değil de bir kavşakta bekliyormuş gibi.

Greg kolu işaret edip gaz kolu olduğunu açıklıyor ve ileri itiyor. "İyi misin Maggie?" diyor Greg, pistte ilerlemeye başladığımızda artan motor sesinin arasından. Asfaltta sarsılarak ilerlerken vücudum sanki koltuğuma doğru itiliyormuş gibi hissediyorum.

"Her şey yolunda!" diye cevaplıyorum. Direksiyonu geri çekiyor ve burun kalkıyor. Uçak sola doğru yatarken öne doğru eğiliyorum. Yer altımızda çöküyor, ağaçlar ve tarlalar hızla yanımızdan geçiyor. Uçak düzleşene kadar yükselirken nefesimi ciğerlerimde sıkıca tutuyorum. Altımızdaki tarlalar, uzaktaki denizden yansıyan ışıkla yeşil ve sarılardan oluşan bir patchwork gibi görünüyor. Yollar ve arabalar çocuk oyuncakları gibi, kıyı şeridi batıya doğru denizin etrafında kıvrılıyor. Tam da hayal ettiğim gibi.

'Aman Tanrım, orası Harrowsby mi?' diye sordum kısa bir süre sonra.

"Evet," diye duyuldu Jack. Öne eğildi, kolunu uzattı, parmağıyla işaret etti. "İşte ana cadde."

Aşağıya bakıyorum ve o sokaklarda yürüdüğüm zamanları düşünüyorum. Denize doğru ilerliyoruz, uçak yavaşlıyor.

"Maggie, dizginleri sen almak ister misin?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama Greg'in dediği gibi, ellerimi dümene, ya da boyunduruğa koyma ihtiyacı hissediyorum. Omzumun üzerinden sırtıp başını sallayan Jack'e bakıyorum. Kulaklıktan "Hadi," diyor, sonra geriye yaslanıp bacağını uyluğunun üzerine atıyor.

Ellerim titrerken çekinerek uzanıyorum. Eldivenlerimin derisinin altında güçlü ve kuvvetli. Tutunuyorum, uçağın titreşimleri artık parmaklarımın altında daha belirgin. Güçlü, canlandırıcı ve korkutucu, ama aynı zamanda derin bir sakinlik, kendimi topraklanmış hissediyorum ki bu, yerin altında ne kadar uzakta olduğu düşünüldüğünde ironik. Greg, nasıl nazıkçe baskı uygulanacağını açıklıyor; uçak her küçük harekete tepki veriyor ama şu anda tamamen kontrol bende.

'İşte bu kadar, güzel ve istikrarlı.'

"Uçuyorum, Jack!" diyorum, yanaklarım gülümsemekten zaten ağrıyor. Tanıdık kahkahasını duyuyorum.

'Öylesin. Tom Cruise, canını dişine tak.'

Greg geriye yaslandı, başını hafifçe çevirdi. "Başını çevirme!" diye bağırdım, panik tüm vücudumu gerdi. "Ah, harika gidiyorsun. Biraz kestirebilirim." Gözlerinin kenarları kırıştı ama gösterge panelinde kaldı.

Greg, kilise ve uçurum gibi önemli yerleri gösteriyor ve ardından ben -ben!- körfezin üzerinde uçarken rahat bir sessizliğe gömülüyoruz.

"Baban nasıl Jack? Son kitabını çok sevdim. Bitirmek için sabahlara kadar uyanık kaldım."

Parmaklarımın altındaki boyunduruğa odaklanıyorum ama konuşma beni şaşırtıyor. Jack'in babası yazar mı?

'İyi, teşekkürler.' Jack'in sesi umursamazdı.

'Onun herhangi bir yazısını okudun mu, Maggie?'

'BENCE...'

'Maggie daha çok sinema tutkunu,' diye araya giriyor Jack.

"Gerçekten mi? En sevdiğin hangisi?"

"Şey, aslında her şeyi severim, ama özellikle romantik filmleri. İyi bir korku filmini de severim. Birkaç tane tavsiye ederim ama cevap verip hepimizi öldürmemeye odaklanmakta zorlanıyorum." Elim titriyor ve uçağın hafifçe hareket ettiğini hissediyorum, her şey kontrolüm altında.

Greg hafifçe gülüyor. "Harika gidiyorsun. Hemen dönelim, hafif hareketlerle. Hafifçe yana yattığımızı hissedeceksin. İşte bu kadar, sabit tut. Harika! Doğuştan yeteneklisin! Tamamen kontrol sende."

Sözleri düşüncelerimi ele geçiriyor. İçimde bir çekim, bir tutunma hissi oluşuyor ve direksiyonu daha sıkı kavıyorum. Hayatımın direksiyonunda olduğumu hissettiğim son zamanı hatırlamıyorum. Kumandayı Greg'e geri verirken gözlerim bir anlığına Jack'inkileri buluyor. Ve işte o anda, yeniden bir yolcu oluyorum.

Jack'in gökyüzü fonundaki yan profiline, çıkık elmacık kemiklerine, koyu saçlarına ve Akdeniz ışıltılı tenine bakıyorum. Arkasında ufukta hızla ilerleyen birkaç beyaz bulut var. Her şey yerle bir olmadan önce, Jack'in, bu anın, zihnimde bir fotoğrafını çekiyorum.

Neredeyse öpüşecektik.

Jack'le arkadaşlıktan fazlasını istiyorum.

Tess haklıydı. Beşinci buluşma. Zamanı geldi. Ona gerçeği söylemeliyim.

Ya da bitirmem lazım.

Maggie'nin uçağı uğururken yüzündeki ifade uzun süre aklımdan çıkmayacak. Eve dönerken uçuştan, Greg'den, o an dışında her şeyden konuşuyoruz. Arabayı dükkanımın önüne park edip motoru kapatıyorum.

'Aç mısın?' diye soruyorum, arabadaki sessizlik üzerimize çökerken.

'Ben her zaman açım.' Gülümsedi ama bu gülümsemesi temkinliydi.

'Pizza mı?' diye soruyorum.

"Aslında... Sanırım bu gece erken yatmalıyım. Bu gün" - bana baktı, yeşil gözleri batan güneş ışığında neredeyse yeşim rengindeydi- "oldukça yoğun bir gündü."

Bana öyle baktığında, sanki gerçeğı görüyormuş gibi baktığında hissettiklerimi inkar etmeye çalışıyordum.

'Ama güzel bir gün mü?'

'Kesinlikle.' Gülümsedi. 'Kesinlikle güzel bir gün.'

Kapıyı açıp dışarı çıkıyor.

Fiziksel mesafe sembolik geliyor. Yaklaşık bir metre uzakta ama nedense daha uzak hissettiriyor. Aramızdaki

açık kapı, okuyamadığım bir bölümün sonundaki duraklama gibi.

Çok uzun süre bekledim ya da çok erken hareket ettim. Ama o anda, bana doğru adım attığında, onun da aynı şeyi hissettiğinden o kadar emindim ki. Beni öpmek istediği kadar ben de onu öpmek istiyordum.

'Sanırım konuşmalıyız?' diye önerdim. 'Daha erken hakkında...'

"Dinle Jack." Bana döndü. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Ve işte burada. Bu yüzden kendimi geri çekiyorum, ışıklar yandığı ve onu bir sinema perdesinin önünde gördüğüm andan beri ona karşı hissettiğim çekimi görmezden geliyorum. Bunu, onu kaybetmek istemiyorum.

'Bu?'

"Sen ve ben. Bu..." Sesi boğuk ve acı dolu. "İşe yaramayacak. Olamayız..." Gözlerimin içine bakıyor. "Bilmen gereken şeyler var ve, ve... Sana dokunamam bile ve..."

O kadar emindim ki. Hazır olmadığımı o kadar ikna olmuşum ki... ve şimdi her şeyi mahvetmiş olabilirim. Aylar sonra ilk kez kendim gibi hissettim. Ama o da korkuyor.

'Maggie?'

Gözlerinde yaş olmasından nefret ediyorum.

"Senden hoşlanıyorum. Hem de çok," diye başlıyorum.

Ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Biliyorum. Ben de senden çok hoşlanıyorum. Ama..."

'Size bir soru sorabilir miyim?'

Uzun ve derin bir nefes veriyor.

'Eğer bu bir film sahnesi olsaydı, ne olmasını isterdiniz?'

'Bu bir film değil, Jack.'

"Bana biraz hoşgörü gösterin. Diyelim ki bir çiftimiz var, arkadaş ama sanırım aralarında başka bir şey daha var, ama önlerinde her zamanki - tamam, her zamanki değil - engeller var. Sırada ne olmasını isterdiniz?"

"Ben..." Bakışlarını kaçırıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Ama bir anlık tereddüt, bir ihtimal belirtisi var. "Bu bir film olsaydı? Sanırım bu engelleri aşmalarını isterdim."

'Zor olsa bile mi? Yaklaşmaktan korksalar bile mi?'

Başını sallıyor. 'Ama bu bir film değil ki...'

"Ya da bir kitap. Ama her zaman bir yolunu bulurlar, değil mi? Kahramanlarımız? Yol boyunca biraz karmaşıklısa bile."

"Bu bir peri masalı değil. Sonsuza dek mutlu yaşayamayız. Peri masalları gerçek değildir."

'Kim diyor?'

Ellerini havaya kaldırıyor. 'Herkes!'

"Çoğu hikâye gerçeğe dayanır. Tamam, Grimm kardeşler oldukça Grimm'di ve Goldilocks da bencil ve her şeyi bilen biriydi, ama hikâyelerin özünde yolculuk vardır. Biz de yolun başındayız. Lütfen senaryoyu yırtıp atmayın. Henüz değil." Arabanın kapısını kapatıp biraz daha yaklaşıyorum, umudumu göğsümde sıkıca tutuyorum. Başımı dükkana doğru eğiyorum. "Kitap kulübü gecesi..." Sesim, vitrindeki etiketlerle eşleşen yeni kitapların sergilendiği vitrine bakarken kısılıyor, sonra tekrar Maggie'ye dönüyorum. "Burada bekleyebilir misin?"

'BENCE...'

Ceketimi çıkarıp ona uzatıyorum. "Bunu sakla; ihtiyacın olacak."

'Ne? Jack, ben...'

'Bir sahne daha mı?'

Bana kısa bir baş sallaması yapıyor. 'Bir sahne daha.'

* * *

Kapıyı iterek açıp içeri daldım, daireme çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Düşünceler zihnimin içinde pinpon topu gibi zıplayıp duruyordu.

İhtiyacım olan her şeyi toplayıp gece çantama tıktırıyorum. Merdivenlerden aceleyle inip, Nell'i şaşkın bir bakışla ve neden bu kadar erken döndüğüm ve ne yaptığım ile ilgili sorularıyla bıraktığım dükkana geri dönüyorum. Yapmasını istediğim iki sıcak çikolatayı alıp bir mataraya koyuyorum. Tartışmanın harareti artıyor; ayın kitabı okuyucuları açıkça ikiye bölmüş. Ben odanın karşısına doğru hızla ilerlerken Nell, sandalyenin kenarındaki yerinden fırlıyor.

"Jack!" Peşimden geliyor. "Neler oluyor?" Günün olaylarını anlatırken kelimelerimi zor tutuyorum, bir avuç şeker poşeti alıyorum. "Dışarıda mı?" diye dehşet içinde soruyor, sonra neredeyse pencereye doğru sekiyor. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle boynunu uzatıyor. Görüş alanını takip ediyorum. Maggie yolun karşısındaki bir bankta oturmuş, sokağa bakıyor. Nell kıkırdıyor. "Ceketini mi verdin? Çok tatlı!"

"Sevimli değil." Başımı tezgahın altına sokup yedek pilimi arıyorum. "Dışarısı soğudu. Pratik davranıyorum."

"Okurlar!" diye döndü Nell, kitap kulübünün dikkatini çekmek için. "Jack randevuda!" Nell'e öfkeli bir bakış attım.

"Ve ona ceketini vermiş!"

Kitap kulübü üyeleri pencereye koşup Maggie'yi görmeye çalışırken, "Aman Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime.

Kitap kulübü üyelerinin yorumları hızla yükseliyor. "Ah, ne kadar güzel! İçeri davet edin. Adı ne?" Nell ustaca cevaplıyor ve çantamı omzuma atıp matarayı alıp kalabalığın arasından geçerken soruları görmezden gelmeme izin veriyor. Nell beni kapıya kadar takip ediyor.

'Ne yapıyorsun?' diye soruyorum.

'Onunla tanışmayı özleyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?'

"Şey. Evet. Sana söylemiştim," dedim onu kenara çekerek. "Bir fobisi var."

'Doğru, doğru. Mikroplar.'

"Ciddiyim, Nell. Ona. Dokunamazsın.'" Nell'in gözlerindeki heyecan söndü.

"Anlaşıldı," diye cevaplıyor. Ağzı sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi açılıyor. Kapıyı açıyorum ama Nell, kitap kulübü kapının eşiğinde sıkıca tutunarak peşimden geliyor.

'İçeri gir,' diyorum.

"Milyon yıl geçse de olmaz." Gözleri meydan okuyor. "Mesafemi koruyacağım," diyor masum bir sesle. "Tanıştığım herkese sarılmam."

'Ama sen öyle yapıyorsun.'

'En iyi tavrımı takınacağım. Dokunmak yok. Kaptan Birdseye'a yemin ederim.' Selam verdi.

Allah yardımcım olsun.

Ne yapıyorum ben? Dükkanın karşısındaki banka oturuyorum.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve ne kadar güzel olduğunu görünce, tam bir klişe, solar pleksusumun derinliklerine iniyorum. Sokağa bakıyor. Açık kapı onu sıcak bir ışıkla çerçeveliyor, rüzgar saçlarını uçuşturuyor. Başımı çevirdiğimde yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Ah, kimi kandırıyorum? Ondan asla uzaklaşmayacaktım. Gecenin sonunda düşüncelerimi duyabildiğimi söyleyeceğim. Kim bilir? Belki deli olduğumu düşünmez ve benden olabildiğince uzağa kaçır.

An, bir kadının yanına gelmesiyle bozuluyor. Nell, diye anlıyorum. Ayağa kalkıp yolun karşısına geçiyorum. Jack, gerekirse onu yere sermeye hazırmış gibi hafifçe önüne geçiyor.

'Sen Nell olmalısın?' diye soruyorum.

'Ve sen bu zavallı aptalı biraz daha katlanılır kılan kadınsın.'

Cevap vermeden önce durakladım. "Berbat mı?" diye sordum, biraz savunmacı bir tavırla.

"Şunu açıkça belirtmeliyim ki, o sadece benim yanımda mutsuz. Eminim senin yanında gökkuşağı gibi tek boynuzlu at osuruklarından oluşan, zıplayan bir ışın gibidir."

Gülüyorum. Ondan hoşlanıyorum.

"Harika," diye araya girdi Jack. "Artık ikiniz de tanıştığınıza göre, Nell, içeri girip—"

Şimdi kaldırımda bir grup insan var. Çeşitli yaşlardan, cinsiyetlerden, hepsi rahat ama bir o kadar da heyecanlı, benim bu manzaraya baktığımı görüyorlar.

Jack, fısıldaşarak sohbet eden gruba işaret etti. 'Maggie, bunlar Cuma gecesi kitap kulübü çetesi ve içeri giriyorlardı.'

Başlarının üzerinden uçan bir kaz sürüsü gibi tek bir gürültü halinde gevezelik ediyorlar.

Nell beni süzerek bakıyor. Bakışlarımı kaçırıp Jack'in ceketinin paçasını sıvamaya odaklanıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum Maggie," diyor Nell.

"Sen de," diye neşeyle cevap veriyorum.

"Tamam, hepiniz, içeri girin." Nell, cam pencereleri çerçeveleyen peri ışıklarıyla grubu kapıya doğru yönlendiriyor. "Sanırım bundan sonrasını Jack halledebilir." Jack'e göz kırpmıyor. "Oğlumuza bakabilir misin?" diye ekliyor Nell, omzunun üzerinden. Gülümsemesi rahat ama sözlerinde anlamlı bir şey var.

'Nell...' Jack onu uyarıyor.

"Elbette," diyorum bakışlarımı ondan kaçırarak.

'Özür dilerim.' Jack, kitap kulübü üyelerinin onu izlediğini sanıyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

'Nell seni koruyor.' Ona baktım. 'İkiniz hiç...?'

"Nell ve ben mi?" Yavaşça gülüyor. "Hayır. Nell ve ben çift olarak mı?" Uzun bir nefes veriyor. "Birbirimizi öldürürdük. Ayrıca göğüslerim yok. Bu taraftan," diyor ve bizi ana girişten parka doğru yol boyunca ilerletiyor.

"Önce soğuktan korunmam için ceketini veriyorsun, sonra da ay ışığında yürüyüş yapmayı öneriyorsun." Ona bakıyorum. Normal olsaydım, omzuma hafifçe vururdum. "Romantik kahraman sana çok yakışıyor, Jack Chadwick."

'Ben Hugh Grant değilim.'

"Hayır, değilsin. Daha çok..." Başımı ona çevirip adımlarımı durdurdum. Geri çekilip onu inceledim. "Theo James." Kaşları alaycı bir şekilde kalktı. "Sanırım Yunan soyundan gelen bir hava var, koyu saçlar, koyu gözler, çıkık elmacık kemikleri... ve sen, şey..."

'Ne?'

'Biraz sık.'

Gülüyor ve başını sallıyor.

"Aslında İtalyan. Annemin tarafındaki büyük büyükbabam Sicilyalıydı."

Yürümeye devam ediyoruz. 'Hâlâ orada ailen var mı?'

'Biraz, ama o zamandan beri gelmedim...' Bana 'benim inmem' anlamına gelen bir bakış attı.

'Peki nereye gidiyoruz?' diye lafı yumuşatıyorum.

'Linton Park, uygunsa?'

'Elbette.'

Yürümeye devam ediyoruz. 'Kitap kulübündekiler eğlenceli bir grup gibi görünüyor.'

'Olabilirler.' Tereddüt ediyor. 'Geçtiğimiz yıl boyunca çoğunlukla onlardan kaçındım.'

Arkamızdan gelen ayak seslerine ikimiz de başımızı çeviriyoruz; bir sahip, köpeğini gezdiriyor, tasmaı eldivenli ellerine takılıyor. Boş yola adım atıp geçmelerine izin veriyorum. Telaşlı adam, omzuma çarpmaktan kıl payı kurtulurken "Özür dilerim!" diye bağılıyor. Tekrar kaldırıma çıkıyorum.

'Her zaman bir kitapçı dükkanı sahibi olmak istedin mi?' diye soruyorum.

"Gerçekten mi? Eskiden yazar olmak istiyordum. Merdiven boşluklarında okumak dışında, ergenlik çağında boş zamanlarımda yaptığım tek şey buydu. Biraz inektim. Popüler kalabalığa asla tam olarak uyum sağlayamadım."

'Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Eminim ders öncesi dudaklarında karpuz rengi parlaticı sürüp saçlarını düzelten bir sürü hormonlu genç vardı.'

'Eğer sosyal açıdan beceriksiz, şişe kapağı camlı gözlük takan, diş teli takan ve peltek konuşan uzun boylu erkekler senin ergenlikteki klişe aşkınsa.'

'Şişe kapağı bardaklar mı?'

"Evet. Benimkiler sürekli düşüyordu ve incelen üçüncü lens çiftinden sonra annem pes etmeye karar verdi. Ve onları değiştirmeye gücüm yetmiyordu. Yeterince büyüdüğümde lazer ameliyatı oldum."

'Ah, o çok katı bir anne mi?'

"Paranın değerini daha çok öğrenen bir anne, çünkü işçi sınıfından geliyor. Oldukça ayrıcalıklı bir ailede büyüdü. Babam, annemin "zengin zengin" dediği bir aileden geliyor. Aile evimiz Chadders... oldukça büyük bir ev. Çok gösterişli falan değil ama bir asırdan fazla bir süredir ailemizde. Annem ve babam, ev işlerinden kazandığımız harçlıkla

kendi yolumuzu ödememizi sağlayarak mirasımızı düzeltmeye hevesliydi. Borç istediğimizde faiz ödemek zorundaydık. Ama aynı zamanda bize tam bir özerklik verdiler, hatalarımızdan ders çıkarmamıza izin verdiler ve işler ters gittiğinde bizi desteklediler."

'Harika görünüyorlar.'

"Öyleler. Seni çok isterler," diye ekliyor. "Özür dilerim, sanki seni zaten ailelerle tanıştırmaya davet ediyormuşum gibi geldi."

"Çok güzel görünüyorlar," diye tekrarlıyorum, gereksiz yere. Ona kendimden bahsettiğimde isteyeceği son şeyin beni ailesiyle tanıştırmak olacağını da göz ardı ediyorum.

'Peki Jack Chadwick romanına ne oldu?'

Sağa doğru başını sallıyor ve Linton Park girişini işaret ederek yolun karşısına geçiyoruz. "Babam Tom Ridgeway."

Kaşlarımı çattım.

'Gece Yarısı Kaçağı mı?' diye ekliyor, filmi izlediğimi bilerek.

'Mümkün değil?!'

'Evet.'

Alçak sesle ıslık çaldım. "Peki, Henry Cavill'le tanıştın mı?"

Sırt çantasının omzunu düzeltiyor ve parka giden taş kemerin altından geçerken eğiliyor. "Bir kere. İyi biri. Normal. Kocaman."

"Vay canına." Başımı iki yana sallıyorum. "Çok farklı hayatlar yaşıyoruz. Baban neden Tom Chadwick değil?"

'Takma ad. Her şey korkunç bir şekilde ters giderse diye.'

'Peki neden yazmayı bıraktın? Ailende birden fazla kişinin yazar olabileceği bir alan var mı?'

"Ben, yani, yeterince iyi değildim. Çocukken bunun dünyanın en havalı işi olduğunu düşünürdüm. Babam öğle yemeğine kadar pijama giyerdi. "İşe gitmek" zorunda değildi. Ama büyüdükçe yazar olmanın gerçekliğini, teslim tarihlerini, babamın bir sonraki kitapla boğuşurken yaşadığı stresi görebildim; bunun bana göre olmadığını biliyordum. Kitap önermek daha kolay."

Viktorya dönemi sokak lambalarının altında parkın ana avlusuna doğru uzanan patikayı tarıyorum. Yol, loş ışıklı, yol şeridi boyunca uzanan köknar ağaçları şeritleri. Küçük avluya yaklaşırken ay tepede, büyük ve heybetli dairesel çeşmenin üzerine soluk mavi bir ışık düşürüyor. Ortada, vücudu savaşa hazır, saçları çoktan geçmiş bir rüzgarla yüzünden geriye savrulmuş bir kadın heykeli var. Yazın, bulunduğumuz yerden çeşmenin fışkırdığı duyulabilir, ama bu gece savaşçı sessizliğini koruyor.

'Biz buradayız' diyor.

'Beni akmayan bir çeşmeyi görmeye mi getirdin?' Gülümsedi ve çantayı omzundan indirdi.

"Notting Hill'in sonunu kaçırdık." Çeşmenin sırtına tırmandı, aniden dönüp bana elini uzattı. Başımı hafifçe salladım; kendini tekmelemek istiyor gibiydi. Sırta tırmanıp havuza atladım. Dizüstü bilgisayarını çıkarıp açtı ve Netflix logosunun ta-dum sesi soğuk gece havasına karışarak atın kaidesinin yanına koydu. Yanaklarım ısınarak güldüm. İki yoga matı serdi, aralarında yanlışlıkla dokunmamızı engelleyecek kadar geniş bir boşluk vardı ve iki battaniyeyi açtı.

"Vay canına. Ben..." Güçlükle yutkunup kollarımın üst kısımlarını kavradım. "Teşekkür ederim, Jack."

' kinci sahneyi özel kılmam gerektiğini düşündüm.'

'Tam isabet.' Sıcak çikolatayı iki paket servis bardağına doldurup yere koyduktan sonra dizüstü bilgisayarına eğilip Notting Hill'i seçerken ben de yanına oturdum.

'Ne, krema ve şekerleme yok mu?' diye takıldım.

'Bir adım  nde.' Bir torba şekerleme ve pille çalışan bir kilise mumu çıkarıp çeşmenin çanağının etrafına yerle tiriyor.

'Orada saklı peri ışıkları yok mu? Kuru buz makinesi mi?'

'Hayal kırıklığına uğrattığım için  zg n m.'

"Bunu hiç yapacağını sanmıyorum." Gözlerim onunkilerle buluştu. Aramızda bir bağ oldu: Daha önce var olan ve romantik filmlerde sıkça görülen o kıvılcım.

Hayatım boyunca, ekrandaki çiftler kadar, bir restoran penceresinin dışından gördüğüm, masanın üzerinde el ele tutu an insanlar kadar mutlu olamayacağımı kabullendim. Ama film oynarken ve biz konuşurken, ben gülüp onunla dalga geçerken, ona Hellie'den, evcil balığı Bruce'dan bahsederken ve o da kardeşlerinin onu iki hafta boyunca g r nmezmi  gibi davrandığı zamandan bahsederken, bunun muhtemelen hayatımın en mutlu günü olduğunu fark ediyorum.

Ama sonra film bitiyor ve zamanının geldiğini anlıyorum.

Ona dönüyorum.

'Jack? Sana söylemem gereken bir şey var.'

Jack boynunu bir yandan diğer yana ovuşturuyor. Bu geceye, bu sefer onun gerçeklerin yükünden kurtulmuş olmasına duyduğum kaçınılmaz nostalji hissi, etrafımdaki havayı daraltıyor. Berrak gece üzerime çöküyor, ay ışığı ağırlaşıyor, soğuk, keskin hava nemli, karanlık bir nemle doluyor. Bu günü mahvetmek üzereyim. Kusursuz, kusursuz Cuma gecesini.

Çekingen bir şekilde ona dönüp bacaklarımı kıvrıyorum. Kollarımı dizlerime doluyor ve ona dönerken derin bir nefes alıyorum. Arkasına yaslanmış, başını beton çıkıntısının arkasına yaslamış, gözlerini yukarıdaki yıldızlara dikmiş.

"Hmmm? Bak!" Ağzı açık bir şekilde işaret ediyor. Ama ben bakmıyorum. Binlerce kayan yıldız olabilir, kuzey ışıkları tüm gösterişli renkleri ve ihtişamıyla gökyüzüne tüy boa gibi saçılmış olabilir ve hiçbiri Jack'in yüzünün rahat ama aynı zamanda heyecanlı bir şekilde açılmasını izlemek kadar muhteşem olamaz. Gözlerimi çenesinin kıvrımında, Roma burnunda, üst dudağının aşk tanrısı yayında gezdirdim. Cildindeki her bir sakal kılını saymak, gözünün altındaki benin tam genişliğini ve uzunluğunu ölçmek

istiyorum. Rüzgar saçlarını kaldırıp düşürüyor, nem bastırılmış çocukluk buklelerinin ipuçlarını ortaya çıkarıyor. "Boş ver," diyor, heyecan yüzünden siliniyor. "Yanlış alarm. Bu bir uydu."

Söylemem gereken kelimeler boğazımda düğümleniyor, ağırlaşıyor. Bana dönüyor, ifademi inceliyor.

'Neyin var?' diye soruyor.

"Ben-" Dizlerimi daha sıkı kendime çektim. "Sana bir şey söylemem gerek." Omuzlarını geriye atarak doğruldu, gözlerindeki endişe, vücut dilindeki temkinle uyumsuzdu. Tetikte olması doğaldı. "Bu kulağa-" Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıp, zincirlerinden kurtarmaktan bu kadar korktuğum kelimelerden nasıl kurtulacağımı düşünmeye çalıştım. Ama Jack gerçeği hak ediyor. "Sana yalan söyledim, Jack."

Gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri kayboluyor, kaşlarının arasındaki deri geriliyor.

"Bruce bir Japon balığı değil, Danimarka prensi mi?" diye umutla soruyor. Korktuğunu, sesimdeki çatlaklığa rağmen konuşmayı mizaha yönlendirmeye çalıştığını görebiliyorum.

'Hayır. Kesinlikle bir Japon balığı.'

'Bu yüzden...?'

'Sana anlatmadan önce, koşmadan önce söyleyeceklerimi dinlemenı rica edebilir miyim?'

'Ben koşmayacağım.' Bu sözler kulağa doğru geliyor ama henüz bilmiyor.

"Olabilir." Başımı kaldırıp, yanlış kelimelerin yanlış sırayla dökülmesini engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Mikroplardan korkmuyorum. İnsanların yanında

olamamamın sebebi bu değil." Jack geriye doğru kaydı. Gözlerinde savunmacı bir ifade belirdi, hemen ardından şaşkınlık geldi. "Düşüncelerini duyabiliyorum." diye devam ettim. "Birine dokunduğumda. Düşüncelerini duyabiliyorum. Bazen onları görebiliyorum da."

"Ne?" Kelime aramızdaki duvara çarpıyor. Ağır ağır nefes alıyor, kollarını kavuşturup açıyor. Etrafımızdaki hava donmuş, sanki "duraklat" tuşuna basmışım gibi.

"Bak, bunun nasıl duyulduğunu biliyorum, sana anlattıklarımın bir Marvel filminden fırlamış gibi olduğunu biliyorum ama sana söz veriyorum Jack... Sana söz veriyorum, bu gerçek, ben böyle yaratıldım. Ve sana yalan söylediğim için  zg n m ama açıklanamaz olanı açıklamaya çalıştığımda genellikle nasıl sonuçlandığını biliyorum." Hafifçe ona doğru eğildim. "İşte bu yüzden bir ilişkimiz olamaz, bu saçma gerçeği sana söyledikten sonra beni tekrar görmek istemeyeceğinden değil." Bir an bekledim, bir şey söylemesini umarak.

O yapmaz.

Battaniyelerden oluşan yuvamızdan çıkıp ayağa kalktım, ondan uzaklaşmaya hazırdım. Bizden.

"Bekle." Yavaşça dönüyorum, Jack hareketsiz duruyor ama sanki tüm vücudu titriyormuş gibi. "Bu bir şaka numarası mı?" diyor, umut ve korku sözcüklerine karışırken yukarı bakıyor. "Benden bir sayı düşünmemi istiyorsun, sonra da bana birkaç matematik problemi mi veriyorsun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu bir hile değil." Yıldız ışığının kıvılcımları bulanıklaşırken, tekrar o ağır gökyüzüne bakıyorum. Gözlerimi kırpıştırıyorum, yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor. "Nedenini

bilmiyorum, nasıl olduğunu bilmiyorum. Hep başıma geldi." Ayağa kalkıp yanıma geliyor, gözlerim yüzünü tarıyor, söylediklerimi anlaması için yalvarıyorum.

'Düşünceleri duyabildiğini mi sanıyorsun?'

'Sanırım yapamam. Yapabilirim.'

Jack başını sallıyor, bakışlarını kaçırıyor.

Acele ediyorum. "Bunu durdurmak, başka şeyler düşünmek, meditasyon yapmak için defalarca denedim. Doktora kafamda çok fazla düşüncenin uçtuğunu söyledim ve neredeyse işlev görmemi engelleyen bir anksiyete ilacı yazdı, ama tek yaptığı, işleme yeteneğimi uyuşturmak, onların duygularını ve anılarını kendi duygularımdan ayırmaktı. Düşüncelerden kaçmak daha zordu ve..." Elini kaldırdı - susma işareti yaptı. Ağzımı sıkıca kapattım.

'Yani mikroplardan korkmuyorsunuz?'

"Hayır. Sadece insanlar. İnsanlar en kötüsüdür," diye ekliyorum ama gülümsemiyor.

Bizi buraya getiren lambalı patıkaya bakıyorum; parkın iki yanındaki sık ağaçlar birbirinden uzaklaşıyor, ilişkimizin kendi kendine yok oluşunu izlemekten utanıyorum. Konuşmuyorum, aramızdaki çökmekte olan mesafeyi yerle bir edebilecek başka bir şey söylemek istemiyorum. Jack'le geçirdiğim tüm zaman boyunca bizi ayıran mesafe sadece fizikseldi. Artık değil.

Çeşmenin dairesel kenarının etrafında yavaşça yürüyor. Hareketlerini, omuzlarının nasıl kasılıp kalktığını, çenesindeki kasların nasıl gerildiğini analiz ediyorum. Çeşmenin etrafında iki tur atıyor ve sonunda atlı kadına bakmak için duruyor. Sonra dönüp arkasına yaslanıyor, bir

bacağını diğerinin arkasına atıyor ve bana okuyamadığım bir bakış atıyor. "Diyelim ki söylediklerin gerçek..."

Ve işte böyle. Her zaman böyle olur. Neden bunun başka türlü olmasını umduğumu bilmiyorum.

"Gerçek." Bakışlarını kaçırdı. "Ben şarlatan değilim Jack. Neden yalan söyleyeyim? Doğru değilse sana neden bunu söyleyeyim? Sana karşı neler hissettiğimi biliyor olmalısın, değil mi?"

'Belki de birini terk etmenin dünyadaki en orijinal yolunu bulmaya çalışıyorsun?'

'Öyle bir şey değil. Sana yalan söylemek istemedim.'

'Ama sen yaptın.'

Başımı sallıyorum, güçlkle yutkunuyorum.

'Öyle yaptım. Kendini benimle sinemada kilitli bulduğunda sana söyleseydim bunun nasıl sonuçlanacağını hayal edebiliyor musun?'

"Bunu açıklamaya çalışmak için bolca fırsatın oldu..." Bunu söyleyiş şekli, bana inanmadığını göstermeye yetiyor. Ve anlıyorum. Kim inanırdı ki? "Benden önce..." Bakışlarını kaçırıp tekrar bana baktı. "Sana yaklaşmama izin vermeden önce."

'Biliyorum. İşte bu yüzden daha fazla ilerlemeden sana şimdi söylüyorum. Seni ne kadar öpmek istediğim hakkında bir fikrin var mı?' Koyu gözleri ağzımın üzerinden geçiyor, sonra da benimkileri dağlıyor. Boğazımdaki çaresizliği yutkunuyorum. 'Geçtiğimiz hafta boyunca düşünebildiğim tek şeyin, sana gerçeği söylemem gerektiği ve aynı zamanda seninle bir gece daha geçirmek istediğim olması mı?' Bakışlarını uzaklara dikti, duruşu sabit, savunmacı, tavizsizdi. 'Asla normal bir ilişkim olamaz Jack. Sen asla sır

saklayamazsın, mahremiyetin olmaz,' dedim yumuşak bir sesle. 'Asla özlediğim ya da senin hak ettiğin o mutlu sonla yaşayamam.' Gözleri yere dikilmişti. Bir rüzgar esintisi onları uçurmadan önce ayaklarımızın etrafında bir yaprak sürüsü toplandı. 'Bir şey söyle.'

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Sesi bezgindi. "Bana insanların düşüncelerini duyabildiğini söylüyorsun, Maggie. Nasıl olduğunu biliyor musun?"

'İnanılmaz?'

Jack geldiğimiz yola, onu eve götüren yola bakıyor, sonra bana geri dönüyor. Sesini alçaltıyor ama titrek bir sesle. "Bana düşüncelerimi duyabildiğini mi söylüyorsun? Beni öpmek istiyorsun ama öpemiyorsun. Son birkaç haftadır tek düşünebildiğim senken bana bir ilişki yaşayamayacağını mı söylüyorsun? Ne söylememi istiyorsun Maggie?"

'Gitmemi söyle, bunun bir hata olduğunu söyle, keşke o gece Flicks'e gitmeye karar vermeseydin. Bir şey!'

"Ben. Yapamam." Kelimeler onu paramparça etti. Jack, hayatını bilgiyle, kendi kaderini kontrol etme ihtiyacıyla yaşayan bir adamdı. Geçirdiği felç bunu ondan çalmıştı ve şimdi ilişkimizden büyüyen tek istikrar parçasını da alıp bozdum. Ensesindeki gür saçlarını sımsıkı kavramış, gözleri eve giden yolda. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Gitmek, dükkanının sıcaklığına ve güvenliğine, Nell'e, etrafını saran insanlara geri dönmek istediğini anlamam için ona dokunmama gerek yoktu; bir parçası olamayacağım bir yer.

Yüzünün rengi atmış ve geri çekiliyor. Gerçek çok fazla. Ceketini çıkarıp katlayıp yanına koyuyorum. "Bilmeni isterim ki, olduğum şeyden hiç nefret etmedim..."

Seninleyken olduğumdan daha fazla." Başını sallıyor, gözleri tekrar botlarına dikilmiş. "Sinemama girdiğin için her zaman mutlu olacağım."

Bir an için bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama o sözler benim gerçeğimin ağırlığı altında kilitli kalıyor.

Bakışlarını kaçırıyor.

Cevap vermiyor.

Ve bunun son olduğunu biliyorum.

'Hoşça kal Jack.'

Ona sırtımı dönüyorum. Hızlandıkça gözlerimden sıcak yaşlar akmaya başlıyor ama gerçeği yıkayamıyorlar ve istediğim tek ilişkiyi kaybetmekten kaçamıyorum.

Jack

Cuma günü. Son üç haftadır olduğu gibi bu gece de nerede olacağını biliyorum.

Tren penceresinin dışında, Guildford'un sınırları görünüyor; eğri büğrü binaların ardında batan güneş; gökyüzünü hırpalayan katedral. Tren çok kalabalık ve her biri bana çarptığında, her omzuma bir şey dokunduğunda onu düşünüyorum.

O konuşmayı defalarca tekrar tekrar izledim. İnsanları okumakta gerçekten iyi olup olmadığını sorguladım. Ama düşünceleri duyabildiğine, görebildiğine inanıyor. Bu çok saçma. Bunu düşündüğüme göre deli olmalıyım.

Alnımı ovuşturuyorum, migrenim yaklaşıyor.

Yine de yazabiliyorum ama okuyamıyorum... Bunu kaç kez açıklamak zorunda kaldım? Son üç haftadır aklımda dönüp duran düşünceler bunlar, bozuk bir plaktaki çizik gibi.

Ya daha fazlası varsa ve başkalarının ne düşündüğünü gerçekten duyabiliyorsa? Nell'e söylediklerini anlatsam

güler ve ondan olabildiğince uzaklaşmamı söylerdi ama yine de... Yine de zihnimin sorgulamasını engelleyemiyorum. Geceleri beni uyandırıyor. Hâlâ göndermediğim dükkanı alt kiraya vermek için e-posta ilanını yazmaya çalışırken bu durum beni rahatsız etti.

Sonraki günlerde Maggie'nin düşüncelerimi okuyabildiği bir anı bile hatırlamaya çalıştım. Ne duymuş olabilir ki? Kendimi başarısız hissettiğimi mi? Felç geçirdiğimi ona söylemeden önce mi biliyordu? Luke'un doğruyu söylediğini bu şekilde mi anladı?

Kabullenmesi en zor şey bu. Çünkü onunla tanıştığımdan beri hiçbir şeyi saklama ihtiyacı hissetmedim. Dürüst olmak gerekirse, bir yanımda bunun gerçek olmasını, bir kişinin benim en karanlık yanlarımı, Vicky'yi korkutan, kendimden bile saklamaya çalıştığım yanlarımı görmesini ve yine de benimle bir ilişki istemesini istiyor. Söylediği buydu. Beni öpmek istiyordu, neler hissettiğini bilmemi istiyordu. Ne düşündüğümü duysaydı, yine de bunu yapmak ister miydi? Başımı sallıyorum. Bu çok saçma. İnsanlar zihin okuyamaz.

* * *

Dr. Levin'in ofisi üniversite kampüsünden çok uzakta değil ve bilmediğim bir kasabada, okuyamadığım yol işaretleriyle yolumu bulmaya çalışmam gerekecek. Durağımda duyup inene kadar bekledim. Evden çıktığımdan beri kazara dokunulduğum zamanları sayıyorum. Sokağına çıktım ve şimdiden on altıya ulaştım. Maggie'nin "duyabileceğini" söylediği on altı kişi.

Güneşe karşı gözlerimi kısıyorum. Sola mı sağa mı yürümem gerektiğini, istasyondan doğru çıkışı mı kullandığımı bilmiyorum. Talimatları içeren sesli notumu açıp, Black Swan Inn'in önündeki yolun karşısına geçiyorum - renklerinden kolayca seçilebiliyor. Duruyorum. Kasabanın sesi kendi kaotik senfonisini çalıyor: korna çalan trafik, tartışan bir çift ve geceyi sıcak geçirmek için benden beşlik isteyen bir adam. Veriyorum ve yol tarifi soruyorum.

Birkaç kez yanlış yola sapıyorum, ayaklarım kaldırıma değdikçe giderek daha fazla sinirleniyorum. Zemin parke taşlı ve etrafımdaki hava sıkışmış gibi. Bu yerin sanki sizden bir şey, dünyaya dair daha fazla bilgi bekliyormuş gibi bir havası var ve kampüsün dış mahallelerinde dolaşırken bu his daha da güçleniyor. Atkımı çözüp eldivenlerimi cebime sokuyorum.

Ayrılmadan önce ofisinin fotoğraflarına baktım ama çıkmaz sokağın sonunda küçük bir ev sırası bulana kadar üç kişiye daha sormam gerekiyor. Kulağımda çalan Google Haritalar'a göre, varış noktama ulaştım.

Derin bir nefes alıp Viktorya dönemine ait binanın ön cephesindeki plakaya bakıyorum.

Yan taraftaki evin dışında annemin yaşlarında bir kadın var. Kelimeleri duyunca gözlerimi kısarak öne doğru bir adım atıyorum. İçimden, eğer "Dr. Levin" yazıyorsa iki şekil lekesi arasında bir boşluk olacağını biliyorum ama parmağım hâlâ zilin üzerinde. Boynumu kaşıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar açıyorum, böylece daha

fazla netlik kazanıp kazanamayacağımı görüyorum. Luke hakkında daha fazla şey öğrendiğimden, felce neden olanın o olmadığını öğrendiğimden beri acım biraz hafifledi.

"Gözlüklerini mi unuttun?" diye soruyor kadın yanıma gelerek: Kısa sarı bob saç, parlak kırmızı ruj.

"Ben... evet." Gözlerimi abartılı bir şekilde deviriyorum. "Dr. Levin'i mi arıyorum?"

'Doğru yerdesin.' Yüzü yumuşayarak binaya doğru baktı ve kolumu hafifçe sıktı.

Kapıyı çalıyorum, arkamdan bir köpeğin havlama sesleri geliyor.

Dr. Levin kısa boylu, kıllı ve kalın gözlük takıyor. Bana bir köstebeği hatırlatıyor.

"Merhaba, ben Jack Chadwick. Bir randevumuz var - kusura bakmayın, biraz geciktim..."

'Endişelenmeyin. Geçin.'

Ofisinde yüksek tavanlar, sarı duvarlar, yıpranmış deri koltuklar ve dışarıdaki sesleri engellemeye pek yaramayan kemerli pencereler var.

"Ee, Jack." Oturduğu sandalye onu neredeyse yutacak gibi. "Seni kapıma getiren ne?"

'İnme geçirdim ve—'

"Evet, evet. Bunların hepsini biliyorum ama neden buradasın?" Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Çünkü gelmezsem kendimi maddi olarak mahvedebilir, evimi kaybedebilir ve Nell'in işini kaybetmesine neden olabilirim. Ve bu bana odaklanacak başka bir şey veriyor.

'Ben... Ben tekrar okumak istiyorum.'

'Emin misin?'

Ne soru ama. Elbette isterim. Kaşlarımı çattım. "Evet."

'Çünkü geçmişinize baktım ve son altı ayda konuşma ve dil randevularınızdan sadece yedisine gelmişsiniz ve henüz tam olarak kararlı olmayan bir hastayla deneye başlamaya vaktim yok.'

Koltuğumda kıpırdandım. "Her şey değişti. Eskiden, olayın yaşandığı geceyi pek hatırlamıyordum ve okumaya çalıştığım her an kafatasımın arkasında bir acı hissediyordum."

'Psikosomatik ağrı.'

'Üzgünüm?'

'Adına öyle deniyor. Travmayla bağlantılı bu tür bir acıyı deneyimlediğinizde.'

"Doğru. Ama o zamandan beri..." Maggie'nin bana cevapları bulmamda nasıl yardım etmeye çalıştığını hayal etmekten vazgeçtim. "Birkaç şeyi bir araya getirmeye başladığımdan beri acı o kadar... dayanılmaz değil. Bu yüzden artık öyleyim. Kararlıyım."

Not defterine kalemle vuruyor. Ve bekliyor. Ve bekliyor. Ve bekliyor.

'Okumak benim bir parçam...'

'Hayır. Değil. Artık değil.'

"Öyleyse burada ne yapıyorum?" diye soruyorum, sinirli bir şekilde. "Senin işin bu değil mi? Bana öğretmek? Şu anda kitap okuyor olmamız gerekmiyor mu?" Gereksiz yere kabalık ediyorum ama Maggie'yi kaybetmek, uyuyamamak ve yeni dükkânın baskısı canımı sıkıyor.

'Sen okuyamıyorsun.'

'Biliyorum!' Ellerimi havaya kaldırıyorum.

'Güzel. Şimdi başlayabiliriz.'

Dur, ne?

Elinde yeşil bir tabakla öne doğru eğildi. 'Çikolatalı bisküvili?'

Aman Tanrım. Düşündüğümden daha kötü olacak.

Sonraki bir saat boyunca, temel değerlendirmesini okumak zorunda kaldım. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla düşünmememi söyledi. Ve dürüst olmak gerekirse? Bana verdiği sayfadaki kelimelerin hiçbirini neredeyse tanıyamıyorum. Odanın köşesindeki masada oturuyorum, güneş enseme çok yakıyor. Dr. Levin karşımda oturuyor. Masa düzeni, evdeki annemle babamın masasıyla aynı. Gözlerini neredeyse hiç kırpmıyor; gözleri her hareketimi, her girişimimi dikkatle inceliyor.

'Llll—' Durup bir nefes aldım ve kağıda tekrar baktım. 'Llll... aaaa.'

'Devam et.' Uzatılmış bir işaret çubuğu kullanarak kağıda vuruyor.

Ne olacağını bilmiyordum ama buraya gelirken içimde yeşeren ufak bir umut tohumu hissetmesem yalan olurdu. Son bir saat bana tek öğrettiği şey, okuyamadığım. Ve Levin'in zavallı girişimlerime pek tahammülü olmadığı. Derin bir nefes verdim, bana umutsuz bir vaka olduğumu söylemesini bekledim. Bunun yerine, başka bir hiyeroglif sayfası çıkardı.

Bu test farklı. Dört veya beş kelimedenden oluşan bir set.

'Bunlardan hangilerinin gerçek, hangilerinin sahte olduğunu söyleyebilir misiniz?'

'Okuyamıyorum.'

"Biliyorum. Şimdi söyle bana hangisi gerçek, hangisi sahte." Kağıda tekrar vuruyor ve ben de çubuğu alıp tam onun... "Bugün, Jack. Gelecek hafta değil."

Derin bir nefes verdim ve kağıda baktım. "Bu sahte mi?"

"Hayır, orada "kral" yazıyor. Tekrar deneyin. Sonraki kutuya."

Bir sonraki kutuya baktığımda bir şey tıklıyor. Okuyamıyorum ama vücudum içten içe kayıyor, sanki otobüste dururken fren yapınca dengemi yeniden ayarlıyormuşum gibi.

'Bu sahte.'

'Güzel. Sıradaki.'

Dediğini yapıyorum. Sahte kelimelerin bazılarını bir şekilde ayırt edebiliyorum ve daha da şaşırtıcı olanı, bir sonraki sayfada İngilizce yerine İtalyanca kelimeleri görebiliyorum.

Listeyi bitiriyorum. Başım zonkluyor ama hissediyorum... hissediyorum. Memnun muyum? "Bunu nereden biliyorum?"

'Bu, Alexia'nın ortak bir özelliği. Sözdizimi kalıplarını hâlâ tanıyabiliyorsun.'

'Ha.'

"Şimdilik bu kadar. Öğle yemeği vakti ve şarküteriye gitmezsem bütün çavdar simitleri bitecek. Pazartesi görüşürüz."

'Pazartesi?'

'Babana da anlattığım gibi, bu yoğun bir kurs, Jack; seni haftada üç gün, altı hafta boyunca görüyorum.'

'Ah. Tamam.' Kağıdı katlıyorum.

'Aynı saatte mi?'

"Şey. Evet. Burada olacağım." Montumu giyip kapıya doğru yöneliyorum.

"Gitmeden önce..." Düşüncelerimi bir kenara itmeli, Maggie'yi ve itirafını eski hayatımın geri kalanıyla birlikte kilitli tutmalıyım. Kanıtlar gerçeğe aykırı olsa bile hâlâ Noel Baba'ya inanmaya çalışan bir çocuk gibi davranıyorum. Yine de, Maggie'nin söyledikleri gerçekse veya bir kısmı gerçekse, olmadığım biriymişim gibi davranmak zorunda kalmadan beni anlayan tek kişiyle olan ilişkiyi mahvetmişim demektir. Kelimeler yine de ağızımdan çıkıyor.

'Gitmeden önce, bir arkadaşım var ve düşüncelerini duyabildiğini düşünüyor.'

"Bir arkadaş mı?" Kaşları alaycı bir şekilde kalkıyor. Gözlüğünü çıkarıp lacivert kazağının ucuyla temizliyor.

Anladım. 'Gerçek bir arkadaş. İnsanların düşüncelerini duyabildiğimi sanmıyorum.'

'Tamam.' Gözlüğünü tekrar takıyor.

"Yani, var mı..." Duvardaki, kameraya bir bira bardağı tutan çok daha genç Dr. Levin'in resmine bakıyorum. "Bununla ilgili herhangi bir çalışma var mı? Ya da herhangi bir teori?"

'Korkarım ki bu benim alanım değil.'

Saçmalıyorum. Ne söyleyeceğini sanıyordum ki? Her şeyi açıklayacak cevapları mı verecekti? Yine de o küçük umut ışığının sönmesine izin vermenin ne kadar acı verdiğini görmezden gelemiyorum. En ufak bir çareye sarılıyorum ve keşke elimde tutabileceğim somut bir kanıt olsa diye düşündüğümü inkar edemiyorum. Söylediklerinin doğru olma ihtimali bile varsa, ona inanmak istediğim için aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissetmem.

Başımı sallıyorum. "Yine de teşekkürler."

"Ama bir yerlerde bununla ilgili bazı makaleler vardır. Biraz araştırın. Eminim bir şeyler bulacaksınız. Biz akademisyenler kendimizi bir şeyleri araştırmaktan alamıyoruz."

Okuma yazma bilmediğim halde bunu nasıl yapacağımı sormuyorum.

'Peki ya Jack?'

'Hmmm?' Atkımı boynuma doladım.

'İyi iş çıkardın.'

Karton kutunun üzerindeki kahverengi bandı söküp dizlerimin üzerine yaslanıyorum.

Heritage Yaşlı Bakımevi beklediğim gibi değildi. Sanırım aklıma gelen, yerleştirildiğim daha kurumsal evlerden biriymiş, ama burası beş yıldızlı bir otel gibiydi. Gürcü tarzındaki büyük bina, dönümlerce yemyeşil arazinin ortasında, çevresinde uzun meşe ağaçları var. Riz'in odasından denizi görebiliyorsunuz ve her yer mobilya cilası kokuyor, üstelik ucuz bir şey de değil.

Odasına bakıyorum, belki de süit demek daha doğru olur? Geniş, şık yuvarlak bir masanın arkasında iki büyük pencere, küçük bir mutfak alanı ve sağda yatak odası var. Yatağı geniş ve bunun bir otelden başka bir şey olduğuna dair tek ipucu, hastane tarzı yatak, yan taraftaki çağrı düğmeleri ve banyodaki tırabzanlar.

Taşıma şirketi eşyalarını getirmişti ve Riz şimdi en sevdiği koltuğunda oturmuş, dizlerinin üzerinde büyük siyah bir A4 portföyüyle evinde gibi görünüyordu.

'Elbette onu reddettim,' diye devam ediyor Riz.

'John Lennon mı?' Saçlarımı gözlerimden üfledim. 'John Lennon'ı reddettin mi?'

"Kesinlikle öyle. Evli olmasam bile, hiç de benim tipim değildi. İşte, bak."

Dosyayı açtı. Ayağa kalkıp sandalyenin arkasından baktım ve orada kameraya gülümseyen adamın ta kendisi vardı. Gençti, yirmili yaşlarının başındaydı sanırım. Siyah kravat ve beyaz gömlek giymişti. Yaramazlık kıvılcımı saçıyor ve kameranın arkasındaki kişiyle flört ettiği belliydi. Sayfayı çevirdi ve işte yine oradaydı, jokey şapkası, mini etek ve üç çeyrek uzunlukta deri ceket altında kalın siyah saçlı, elinde kamerası olan bir kadına gülüyordu. "Art çekmiş bunu." İç çekti ve başını salladı. "Orantılarla hiç başa çıkamadı, soldaki tuğla duvarın çok fazlası vardı. O ceket lacivertti. Senin için bıraktığım kutulardan birinde olmalı; sana yakışır."

'Çok etkileyicisin Riz. Sana göz dikmesine şaşmamalı.'

"Dürüst olmak gerekirse, kovalamacayı daha çok seviyordu sanırım. Yirmili yaşlarında, ayaklarına kapanmayan bir kızla tanışmak ferahlatıcı olmalı. Başına gelenler çok trajik."

Başımı sallıyorum. Hayatı hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, her şey o kadar inandırıcı olmuyor. Ama abartıyor olabileceğini düşündüğüm her seferinde, bir tür kanıt ortaya koyuyor.

Mor taytımın tozunu siliyorum. "Gitmeden önce bir fincan çay içmek ister misin?"

'Bu harika olurdu.'

"Peki, Jack'imiz nasıl?" diye soruyor, yumuşak bir sorgulamadan daha fazlasını ifade eden bir ses tonuyla.

Midem düğümленirken su ısıtıcısını dolduruyorum.

'Bilmiyorum. Onu görmedim.' Düğmeye basıp tezgaha tutunuyorum.

'Peki neden?' diye soruyor.

Dönüp arkama yaslanıyorum, gözlerimi ona doğru sürüklüyorum.

'Karmaşık.'

"Pssssh. Bu kelime yasaklanmalı. Karmaşık demek, çözülmesi gereken birçok unsur olduğu anlamına geliyor, o yüzden çözün."

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım, bana bakışını hatırladım, sanki bölümlere ayrılmaya bir adım kalaydım.

'Ben ona iyi gelmiyorum, Riz.'

Gerçek ortaya çıktığında tüm vücudunun nasıl gerildiğini tekrar tekrar hatırlıyorum. Ardından gelen ihanet ve acı dolu bakış. O ilk geceden sonra onu görmeyi bırakmalıydım. Geçmişte, yeteneğim etrafımdakilerden daha çok bana zarar vermişti. Ama bu sefer daha derinden yaralıyor. Hayatının istikrara ihtiyaç duyduğu bir dönemde onu kandırdım. Paylaştığımız her şeyden sonra bana bakış şekli... ve ondan bana inanmasını istediğim çok şey olduğunu biliyorum, ama bir yanımda... farklı olmasını, en azından anlamaya çalışmasını umuyordum.

'Ona iyi gelmiyor mu? Maggie, ikinizi birlikte gördüm; ona fazlasıyla iyi geliyorsunuz.'

"Çalışmıyoruz. Çift olarak. Böylesi daha iyi. Ona sadece acı çektireceğim." Bardağı yanına koydum.

'Elbette ona acı çektireceksin. Aşk budur işte: acı, sevinç ve ikisi arasındaki her şey.'

'Sen ve Rizdomların.' Başımı iki yana sallıyorum. 'Yarın görüşürüz?'

'Bu harika olurdu, ama beni ziyaret etmekten daha iyi işlerin yok mu?'

"Seni ziyaret etmeyi seviyorum. Şimdi uslu dur ve yaramazlık yapma."

* * *

Jack hakkındaki düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Kapıları açmak için ziyaretçi kartına dokunmak üzereyken, dikkatim şık bir takım elbise ve yelek giymiş yaşlı bir adama kayıyor. Bana yaşlı bir Pierce Brosnan'ı hatırlatıyor. Tereddüt ediyor, dönüp koridorda yürümeye başlıyor, sonra tekrar dönüyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Merhaba," diyorum gülümseyerek.

"Merhaba!" dedi neşeyle. "Ben... Ben..." Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bir yere gidiyordum ve..."

Bu gururlu görünen, açıkça kaybolmuş adam için yüreğim biraz kırılıyor. Koridoru taradım ama hiçbir personel göremedim. "Gidip odanı bulalım mı?" diye önerdim. Ona doğru adım attığımda yüzü aydınlandı. "Senin için bilmiyorum ama ben burada hep kayboluyorum, bu kadar çok kapı varken!"

"Kesinlikle doğru. Bu... teşekkür ederim genç bayan. Bu taraftan!" diye talimat veriyor. Yanında yürüyorum.

'Ben Maggie'yim.'

"Derek Hill." Bana sırtıttı. "Tanıştığıma memnun oldum." Elini uzattı; kaçınılmazdı. Ona dokunamayacağımı ve daha

fazla sıkıntıya neden olmak istemediğimi anlatmaya çalışamazdım. Elimi elinin içine koyup pi sayısının rakamlarını saydım. Düşünceleri sessiz ve uzaktı; iki yanında kapılar olan uzun koridora bakarken zihni dönüyordu.

Hangisi. Hangisi.

"Ee, Derek," diyorum kolumu onun koluna geçirerek. Bu hareket bana yabancı geliyor ama düşünceleri sessiz, duyguları sönük olduğu için geri çekilmiyorum. Rakamları saymayı bırakıp rahatlıyorum. "Bana odandan bahset. Deniz manzarası var mıydı yoksa tepeleri görebiliyor musun..."

Hatırlamaya çalışırken düşüncelerini duyuyorum: koyu yeşil duvarlar, bir gemi resmi, koyu renkli mobilyalar. Pencerenin dışında ağaçlar var, arka planda deniz yok, bu da binanın diğer tarafında olduğu anlamına geliyor.

'Ah, işte bir soru.' Bana gülümsedi ve göz kırptı. 'Odamı görmek isteyip istemediğini mi soruyorsun, genç bayan?'

'Derek, benimle flört mü ediyorsun?' Gülümsedim.

'Güzel bir yüzü asla kaçırmam. Her zaman dediğim gibi, kazanmak için işin içinde olmak gerekir.'

Bir anlığına bir düşünce beliriyor. Tarif etmesi zor ama sanki bir rol yapmayı hatırlıyor gibi. Koridorda yavaşça ilerlemeye devam ediyoruz. Geçerken odalara göz atıp yeşil duvarlar ve koyu renkli mobilyalar arıyorum. Sağa doğru bir köşeyi dönüp devam ediyoruz. Düşüncelerini daha söylemeden duyuyorum, sanki iyi prova edilmiş bir senaryo ve replikleri okuyormuş gibi. Ama alıştığımdan daha sessiz; zihninde daha az arka plan gürültüsü var.

'Peki senin gibi güzel bir kız böyle bir yerde ne arıyor?' diye sordu, soluk gözlerinde bir parıltıyla.

'Çok çekicisin, değil mi?'

Daha fazla odayı tarıyorum, düşüncelerini dinliyorum ama orada bir sis var, anılarını gölgeleyen bir şey.

Odasını görüyorum, içinde bir rahatlama hissi doluyor.

Aptal ihtiyar. İşte burada.

Başının yan tarafına vuruyor. "Ah, işte buradayız. Bir içki ister misin?"

'Hadi seni içeri alalım da sana bir tane yapayım?'

'Mükemmel. Sakıncası yoksa çayımı ballı ve limonlu içerim.'

"Hiç de değil." Odaya girerken onu bıraktım. Temiz, ferah ama aynı zamanda hüznü bir yanı da var, sanki o değilmiş gibi.

Kendini büyük, yeşil bir koltuğa katlayıp atılmış bir gazeteyi alıyor. Dönüp bir mutfak alanı arıyorum ama çay yok ve buzdolabı boş. Kaşlarımı çattım. Burası onun odası mı? Duvardaki fotoğrafları tarayıp eğiliyorum. İşte orada, çok daha genç, yat gibi görünen bir şeyin üzerinde duruyor; yanında kızıl saçlı ve al yanaklı bir adam var. Odanın içinde dolaşıyorum. İkisnin de yaşlandıkları ama gülümsedikleri çeşitli yerlerden çekilmiş başka fotoğrafları var.

"Derek! İşte buradasın!" Bir bakıcıdan ziyade otel personeline daha uygun bir üniforma giymiş güzel bir hemşire içeri giriyor. Gür siyah saçları düzgün bir topuzla toplanmış ve küçük yüzünde elle tutulur bir rahatlama ifadesiyle içeri giriyor. İsim etiketinde Ravina yazıyor. Bana

minnettarlıkla bakıyor. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyor.

"Sorun değil. Onu odasına getirdim, kimseye bir zararı olmadı." Alt dudağını ısıyor ve ona doğru yürürken tam olarak anlayamadığım bir şeyi anlatmaya çalışıyor. "Bir dakikalığına arkamı dönüyorum." Başını sallıyor. "Derek, canım. Akşam yemeği vaktin geldi."

"Odamda tutacağım," diyor gazetesinin arkasından. Omuzları düşüyor ve bana neredeyse sempatik bir bakış atıyor.

'Aşağıya inip...'

'Hayır, teşekkürler. Burası iyi.' Gazeteyi düşürdü ve yüzüne yine bir şaşkınlık ifadesi çöktü.

'Derek, odan alt katta. Burası senin... arkadaşının odası.'

İki adamın fotoğraflarına geri dönüyorum ve içimi bir hüznün kaplıyor. Sahne. Senaryo.

'Peki, nerede o?'

Çömeli elini avucunun içine aldı. "William bir süreliğine dışarı çıktı. Hadi sana biraz yiyecek alalım. Kuzu pırzola - en sevdiğin yemek."

Derek ayağa kalkıp gazeteyi katlıyor. "Benimle akşam yemeği yemek ister misin?" diye soruyor, kolunu uzatarak, o ışıltıyı geri getiriyor.

'Bugün olmaz Derek, ama başka zaman?' diye gülümsedim.

Elime dokundu. "Pekala. Şimdi yabancılık çekme, olur mu?" Göz kırptı. "Güzel bir yüzü asla unutmam."

"Hadi bakalım, seni ihtiyar serseri," diyor, kapıya doğru yürürken. Rastalı ve nazik bakışlı başka bir hemşire onlara yaklaşıp Derek'i kolundan tutuyor.

"Partneri William geçen hafta öldü," diyor Ravina zgn bir şekilde ayrılırken. "Unuttu. Burası Will'in odasıydı ve... geriledi. Bize ilk geldiklerinde harika bir ikili oldular! Sürekli el ele tutuşuyor, gülüyor ve türlü yaramazlıklar yapıyorlardı ama bunama onları etkilemeye başladı. Derek toplum içinde ondan uzaklaşmaya ve bütün kadınlarla flört etmeye başladığında William'ın kalbi kırıldı. Kendini dolaba geri koydu," dedi William. "İzlemek çok zcyd." Doğruldu. "Onu bulduğun için teşekkürler. Aklı başında olduğunda çok kurnaz, insanların güvenlik kapılarından geçişini izliyor ve istediğin kadar küstahça takılıyor."

'William'a ne oldu?'

'Kalp krizi. Ama huzur içinde öldü. Bu işte tek umudumuz bu.'

'çok ziyaretçisi var mı?'

'Hayır. Artık değil.'

"Msaitsen, ona bir göz atabilir miyim? Burada bir arkadaşım var, zahmet olmazsa."

'Bu harika olurdu...?'

'Maggie.'

'Maggie. Tanıştığımıza memnun oldum.'

Büyük merdivenleri takip ederek resepsiyon alanına iniyoruz. Ortak alandan gelen sesler bana doğru sızıyor: bir televizyon, bir öksürük, bir kahkaha, biraz ileride oynanan pinpon gibi bir şey. Kalemi alıp ıkışımı işaretliyorum. Düşüncelerim Jack'e geri dönüyor. Beni, birlikte geçirdiğimiz zamanı şimdiden unutmaya mı alışıyor? Bu düşünceyi kafamdan atıyorum.

Jack'i hayatıma dahil edemeyebilirim ama belki de lanetim her zaman saklanmam gereken bir şey olmak

zorunda değildir.

Jack

Hızla yağan yağmur, yanıp sönen yol işaretlerini bozuyor. Silecek kolunu çalıştırıyorum. Keşke Maggie hakkındaki sorularımı gidermek bu kadar kolay olsaydı. Guildford'a ulaşmak için Google Haritalar'ın anlatımına güvenmiştim. Artık yolları iyi tanıyorum ve Dr. Levin'e giden yolu bulabilecek kadar kendime güveniyorum.

Otoyola girme talimatını izliyorum, hızla girerken omzumun üzerinden kontrol ediyorum.

Ailemle konuştum ve ambulans geldiğinde saatin on bir olduğunu doğruladılar. Ve barın dışında değil, iki sokak ötede bulunduğumu. Gitmem gereken yerin tamamen yanlış yönündeydim. Son bir haftadır yaptığım gibi, beynimi daha fazla ayrıntıyı hatırlamaya zorluyorum. Ama sadece Luke'un yüzü var.

Dinlediğim podcast'in bir sonraki bölümü, suçlu bir sır gibi beni bekliyor. Ama bunun yerine radyoyu açtım.

Bugün Levin ile dördüncü seansım olacak ve ne bekleyeceğimi bildiğimi düşündüğüm her seferinde yeni bir

şeyle çıkıyor. En son Darth Vader'ın imparatorluk marşını dinlerken, balonlu naylona sarılmış kocaman bir J harfine basıp ayaklarımın altındaki hava kabarcıklarını patlatmıştım. "Ch" yerine Bob Dylan'ın "Times They Are a-Changin" şarkısını dinliyordum. Ve dürüst olmak gerekirse? Yöntemleri... benzersiz olsa da, onlara minnettarım ve Woodstock'a doğru yola çıkan yürüyen bir cosplay hayranı gibi hissetsem bile, adımları bir listede göremediğimi söylesem yalan olur.

Ve buraya gelmek boş zamanımı Maggie ve o gece olanlar dışında başka şeylerle dolduruyor. Belki de sarhoşluğum yüzünden yere düştüm ve hepsi bu kadardı. Bunca zamandır başkasını suçlamaya çalışıyordum, oysa aslında muhtemelen benim hatamdı, bir de bir kadeh Sambuca.

Geçen hafta Flicks'e doğru yürüyordum, onu görmek, onunla konuşmak için can atıyordum. Her gün paylaşmak istediğim bir şey düşünüyorum. Baloncuklu naylondan ölüm yürüyüşünü canlandırırken gülüşünü duy; gülümsemesini gör.

Direksiyona parmaklarımla vurarak durmadan dinliyorum. Podcast'e tıklamadan önce yaklaşık yarım saat direniyorum.

Dinleyicilerimiz, aramıza katıldığınız için teşekkürler. Geçen sefer önseziler dünyasına dalmıştık, ancak bu hafta bir adım daha ileri gidiyoruz: Acaba farkında olmadan insanların düşüncelerini duyuyor muyuz?

Kulağa çılgınca geliyor. Ne yazık ki bir süper kahraman gibi zihin okuma yeteneğini birdenbire keşfetmedim, ancak güncel araştırmalar, birinin en derin düşüncelerini duyma

fikrinin yalnızca bilimkurgu severlere özgü bir şey olmadığını, bunun gerçekten mümkün olabileceğini gösteriyor.

Sesi biraz açıyorum.

Gerçekleri daha derinlemesine inceleyelim; öncelikle, beynin "ayna nöronları" adı verilen çok gerçek bir parçasına bakalım. Bu kısım, başkalarının tepkilerini onlarla aynı anda hissetmemizi veya yansıtmamızı sağlar. Araştırmacılar, "aynalamanın" yalnızca bir gerçeklik olmadığını, aynı zamanda empatik insanlarda daha baskın olduğunu keşfettiler. Birisinin derin bir duygu anı yaşadığını veya acı çektiğini gözlemlediklerinde, bu nöronlar sanki onlar da aynı şeyi yaşıyormuş gibi harekete geçiyor.

Maggie'yi düşünüyorum, Riz'e olan şefkatini... Ne zaman alana ihtiyacım olduğunu, ne zaman konuşmaya ihtiyacım olduğunu neredeyse hissedebilmesini...

Bu zeki küçük nöronlar, biri parmaklarını kapıya çarptığında irkilmemizin veya birini utanç verici bir durumda gördüğümüzde utanıp kızarmamızın sebebidir. Özellikle empatik insanlar, bu deneyimi genellikle taklit eder, sanki başkasının hayatını gizlice dinliyormuş gibi.

Biliyorum, biliyorum, asıl meseleye gelmeyi bekliyorsunuz; peki ya bu çizgiler daha somut hale gelirse ve bu nöronların becerebildiği tek şey dolaylı duygular değilse? İşte can alıcı nokta, millet - bilim insanları artık bu nöronların içsel fikirleri veya hatta düşünce biçimlerini simüle edebileceğine inanıyor.

Bu kısa reklamdan sonra bizi izlemeye devam edin.

Sinirle iç çekiyorum ve vites düşürüyorum.

Kapatmam gerektiğini biliyorum ama son bir haftadır bu "düşünceleri duyma" olayının giderek daha fazla "kanıtını" buldum. Bunu Nell veya ailemle paylaştım mı? Hayır. Kendimi dışarıdan içeriye bakarken görebilseydim, geleceği görme ve zihin okuma hakkında podcast'ler dinleyen bu kişinin kim olduğunu sorgulardım. Ama Maggie'nin söylediklerinde en ufak bir doğruluk payı varsa, dinleyeceğim.

Bir sonraki kavşaktan çıkıp trafik ışıklarında bekliyorum.

Tekrar hoş geldin! Hâlâ benimle olduğun için mutluyum. Özetle, beynin diğer açıklanamayan işlevlerini de hesaba kattığımızda, ayna nöronlarının duyguları simüle etmekten daha fazlasını nasıl başarabileceğini inceliyoruz.

İşte bir başka gerçek durum: sinestezi. Duyuların inanılmaz sonuçlarla kesiştiği yer burası. Bazı insanlar sesleri tadar, bazıları duyguları renkler olarak görür veya haftanın günlerini belirli şekiller olarak hisseder.

Hah. Geçen seansımı düşündüm. J harfini duyabiliyordum, Star Wars müziğinin sesini duyabiliyordum.

Bu tür sinesteziler, düşünceler ve algı arasındaki çizginin şaşırtıcı derecede bulanık olabileceğini düşündürür. Sinestezinin ortaya koyduğu şey, beynin duyuusal kısıtlamalarının bir zamanlar sandığımız kadar sabit olmadığıdır. Vizyonlar düşüncelere sızabilir ve içsel olan, dışsal olandan etkilenebilir.

Öyleyse, o zeki beyniniz algıyı içsel düşünceyle yansıtip harmanlayabiliyorsa, belki de düşüncelerimizin ve başkalarının çizgileri o kadar net değildir. Belki de birinin ne söyleyeceğini daha söylemeden önce bilmemizin sebebi

budur? Belki de empatik insanların bu kadar keskin bir içgörüye sahip olmasının sebebi budur.

Bu çizgilerin bulanıklaşmasının telepatiyle bağlantılı olabileceğine inanmak çok mu büyük bir sıçrama?

Hala Mulder'ımın Scully'si misin?

Sadece bu cümle bile beni kapatmaya yetmeli ama işte buradayım.

Uzmanların "Zihin Kuramı" dediği şeye dönelim. Kendimiz hakkında verdiğimiz küçük ipuçlarıyla (arzu, korku, niyet) birinin ne düşündüğünü çıkarsamaya yarayan, insana özgü bir yetenek. Bunu her zaman yapıyoruz; kalabalıklarda, barlarda, ofislerde, romantik ilişkilerde.

Biz insanlar olarak toplumsal durumlarda bu şekilde yol alıyoruz.

Ama bir an için şunu düşünün: Ayna nöronları, sinestezi ve Zihin Kuramı ile bir araya geldiğinde, belki de, sadece belki, empatik insanlar sadece zihin ve duygulara uyum sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda onları hissediyor, görüyor veya duyuyor olabilirler mi? Bu gerçek bir telepati olabilir mi?

Belki de. Belki de asıl soru zihin okumanın mümkün olup olmadığı değil, şu: Bunu farkında olmadan mı yapıyoruz?

Bugünlük benden bu kadar arkadaşlar, ama gitmeden önce şunu düşünün: Bir dahaki sefere birisi hakkında bir şey bildiğinizde ürperdiğinizde veya sevdiğiniz birinin dile getirmediği düşüncelerin kendi kafanızda yankılandığını hissettiğinizde, bunu görmezden gelmeyin.

Çünkü belki de, sadece belki de, beyniniz, sessiz ve mucizevi bir şekilde... dinliyordur.

Bunun, muhtemelen ailesinin evinden misafir ağırlayan ve hiçbir yerinde P, H veya D harfi bile olmayan bir adam olduğunu biliyorum, ama bir ihtimal var. Maggie'nin doğruyu söyleyip söylemediğini sorgulamak tamamen olasılık dışı değil.

Başımı sallayıp derin bir nefes verdim. Ona inanmak için o kadar çaresizdim ki, imkansızın mümkün olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Jingle çalarken motoru kapatıyorum, Levin'in kapısına bakıyorum, yan komşunun sarışın kadını elini sallıyor.

Aman Tanrım, buraya nasıl geldim? Bir yıl önce işimi büyütüp evlenmek üzereydim. Bu dünyadaki yerimi biliyordum. Şimdi ise arabasında oturmuş, düşüncelerimi duyduğum podcast'leri dinleyen ve J harfini bulmak için Star Wars baloncuklu naylonunu kullanmak zorunda kalan bir adamım.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

* * *

"Yala onu," diyor Levin bana doğru yeşil bir tabak uzatarak.

'Ne?' Ona baktım, kalın gözlüklerinin üzerinden gözleri bakıyordu.

Levin topuklarının üzerinde sallanıyor ve önümdeki kırmızı kıvrımı işaret ediyor.

'Yala onu.'

'Neden?'

'Jack, daha fazla ilerleme kaydedeceksen bana güvenmelisin; şimdi çilekli dantel zımbırtısını yala.'

Nefesimi sıkıca tutuyorum, sonra nefes veriyorum, eğiliyorum ve kıvrımın üst kısmını çekinerek yalıyorum.

Tekrar ayağa kalktım. "Şimdi ne olacak?"

"Yani her yerini yala. Uç kısmından" - kıvrımın tepesini işaret ediyor - "ayak ucuna kadar."

Başımı sallıyorum ama masanın üzerine doğru eğilip dilimi şeklin üzerinde gezdiriyorum.

'Şimdi bana bunun hangi harf olduğunu söyle.'

'Bilmiyorum, C?'

'Hayır. Tekrar dene.'

Hareketi tekrarlıyorum, şekle odaklanıyorum. 'Z?'

'Güzel. Tekrar.'

Dilim acıyor, şeker bitti ve dilim uyuştı. Çilekli bağı çıkarıp bana bir kalem uzattı. "Bulabildiğin tüm z'leri daire içine al." Sayfada titreşen sembollere, kelimelere baktım. Oturdum, kalemi kavradım ve parmağımı sembollerin üzerinde gezdirdim. Ve sonra en tuhaf şey oldu. Tadını aldım. Z'leri. Çileğin tadını alabiliyorum, dilimdeki şekeri hissediyorum.

Ve eğer ben harflerin tadını alabiliyorsanız, Maggie'nin bunu yapabileceğine inanması çok mu ileri gidiyor?

"On beşte dokuz. Mükemmel! Biraz yürüyüşe ne dersin?"

Cevap vermeye vaktim olmadan, sanki ağabeyinin kendisine bıraktığı kıyafetleri giymiş gibi görünen büyük boy yağmurluğunu çıkarıp omuz silkiyor.

Levin beni binasının arka tarafına götürüyor. Alan küçük ama güneş yeşil çimenliğe vuruyor. Üzerinde nehir gibi kıvrılmış uzun, mavi bir örtü var.

'Mavi şekle odaklanmanı istiyorum ve bunu yaparken' - küçük beyaz bir kağıt torba çıkarıp bana doğru sallıyor-

'bunu em.'

Kaşlarımı çattım ama haşlanmış bir şeker çıkarıp ağzıma attım: limon şerbeti. Kokusu ve tadı hemen aklıma Maggie'yi getirdi. Tanrım, onu özlüyorum.

'Bana dişimi çürütmeye mi çalışıyorsun, sonra da bana acı yoksa kazanç da yok mu diyorsun?'

'Hayır.' Kaşlarını çattı, kendi şekerini emdi. 'Mektubu gezdirmeni, limonu tatmanı ve bunun hangi harf olduğunu düşündüğünü söylemeni istiyorum.'

Ellerimi cebime sokup, şekli takip ederek yürümeye başlıyorum. Yolculuğu kuzeyden güneye, güneyden kuzeye beş kez tekrarlıyorum.

'Ve? Söyle bakalım, hangi harf?'

'M.'

'Hayır. Yakınından bile geçmiyor. Tekrar dene.'

İç çekiyorum ama bir kez daha deniyorum. Bana bir tatlı daha veriyor, serinleyen havaya, yaprakların rengine, ayaklarımın yere vuruş sesine, botumun altındaki kumaşın hissine odaklanmamı söylüyor. Ama gördüğüm ve düşündüğüm tek şey o.

"Hâlâ M," diyorum. Yoğun kaşları çatılıyor. Kollarını kavuşturmuş, neden doğru harfi bulamadığımı anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

"Sanırım... Sanırım limondan kaynaklanıyor. Şey," - gökyüzüne, kayıp giden beyaz bulutlara bakıyorum - "bana birini hatırlatıyor." Şerbet dilimde köpürüyor ve aniden kendimi Flicks'te buluyorum, Maggie saçını kulağının arkasına sıkıştırmış, bana sırtlıyor.

"Ah?" dedi, gözleri heyecanla parlayarak. "Kim?"

"Bir kadın," dedim nefes nefese. "Limon gibi kokuyor."

'Tamam. Kız arkadaşın mı?'

'Şey, hayır. Aslında hiç öyle değildi.' Yüzü yumuşadı ve bana adını sordu.

"Ah, işte bu her şeyi açıklıyor!" Ellerini çırpıyor, birbirine sürtüyor ve mavi nehri geçmeye çalışıyor. "Tekrar dene."

Evet, biliyorum ve içimden bunun M harfi olduğunu biliyorum. M harfinin limon gibi bir tadı olduğunu, temiz havayı, mavi gökyüzünü ve mutluluk gibi hissettirdiğini biliyorum.

"M," diyorum gülümseyerek.

'M.' Sırıttıyor.

Tekrar yukarı çıkıyoruz, önüme bir çarşaf daha koyuyor ve bu sefer her 'm' harfini daire içine almamı istediğinde, çoğunu doğru cevaplıyorum.

O çarşafı toplarken ben de boynumu bir yandan diğer yana büküyorum.

"Şimdilik okumamız bu kadar. Önümüzdeki birkaç hafta içinde iki harfli grafemlere geçeceğiz. Bunlar için güzel taktiklerim var!" Durup gözlerini yoğunlaşarak kıstı. "Kalp rahatsızlığınız veya kalp piliniz yok, değil mi?"

'Ne? Hayır.'

'Mükemmel, mükemmel.'

'Neden diye sorabilir miyim?'

'Aklıma küçük bir fikir geldi. Hani şu palyaçoların kullandığı ziller var ya?'

'Beni elektrikle mi çarpacaksın?'

'HAYIR!'

'Oh be.'

'Küçük bir statik şok, hepsi bu.'

Şaka mı yapıyor yoksa gerçekten ciddi mi, hiçbir fikrim yok. Dosyayı karıştırıp önüme boş, çizgili bir kağıt koyuyor.

'Şimdi... senden bir mektup yazmanı istiyorum.'

Kaşlarımı çattım. Bitkindim ama kalemi ve kağıdı aldım. "Ne yazmamı istiyorsun?"

'Ne yazmak istiyorsun? Aklına gelen ilk şeyi yaz.'

Maggie'nin veda ederkenki yüz ifadesi. Yüzümde bir şey belirmiş olmalı ki sesi yumuşadı. "Okumayacağım Jack, sadece senin için. Yaptığımız egzersizleri düşün ve süreçte bir değişiklik olup olmadığını bana bildir. Okuma ve yazma arasındaki bağı güçlendirmek için."

Kalem kağıda değiyor, ellerim harfleri ve noktalama işaretlerini oluşturuyor. Ne zaman yeni bir paragrafa geçeceğimi, ne zaman boşluk bırakacağımı biliyorum.

'Sevgili Anne-' Durup yukarı bakıyorum. 'Limon tadı alıyorum.'

Başını sallıyor, sakalının altında gamzesi beliren hafif bir gülümsemeyle, sonra odanın arkasına doğru yürüyor.

Sevgili Maggie,

Elim hareketsiz. Bu çok büyük geliyor. Sadece adını yazmak bile onu bırakmaya hazır olmadığımı itiraf etmemi sağlıyor. Eğer, ki bu büyük bir eğer, doğruyu söylüyorsa... işleri bırakma şeklim hakkında ne hissederdin?

Bunların herhangi birinin sayfada bir anlam ifade edip etmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok, ancak Dr. Levin'in haklı olmasını ve tüm bu kelimelerin bir şekilde korteksimde derinlere gömülmüş olmasını umuyorum.

Pencereye bakıyorum, uzaktan bir siren çalıyor. Duyularım sarsılıyor, başımın arkasındaki yara izi nabız gibi atıyor. Sayfadaki kelimelere tekrar baktığımda anlamsızlaşıyorlar. Limon tadı gitmiş. Alnımı ovuşturuyorum, yine bir baş ağrısı başlıyor.

'Bugünlük bu kadar yeter.'

'Bitirmedim...' Sesimdeki hayal kırıklığını duyabiliyorum.

'Kendi başına bitirebilirsin. Öğle yemeğı vakti.'

'Ah. Tamam.' Kağıdı katlıyorum.

'Aynı saatte mi?'

"Şey. Evet. Burada olacağım." Montumu giyip kapıya doğru yöneliyorum.

'Jack?'

'Hmmm?' Montumun fermuarını çekiyorum.

"Maggie kim olursa olsun? Onu özlediğini söyle. Hayat çok kısa ve ne zaman elinden alınacağını asla bilemezsin."

Tereddüt ediyorum, gözlerim duvardaki düğün fotoğrafına kayıyor. Buraya geldiğimden beri Bayan Levin'den hiçbir iz olmadığını fark etmemiştim.

'Teşekkürler.' - Boğazımı temizledim - 'Haftaya görüşürüz?'

Kapıyı kapatıp arabaya doğru yöneliyorum.

Belki de gerçek olmamasının bir önemi yoktur. Ona karşı hissettiklerim gerçek.

Ve bu yeterli olabilir.

* * *

Flicks'in karşısındaki yolda otururken etrafımda deniz havası esiyor. İçeri girmek için cesaretimi topluyorum.

Levin'in sözleri şu anda pek inandırıcı gelmiyor. Julia Roberts gibiyim: Ben sadece bir erkeğim, sinemanın dışında oturmuş, bir kızıdan, tam olarak beni sevmesini değil, ama bana bir şans daha vermesini bekliyorum. Dinlemesini. Anlamaya çalışmasını.

Saatime bakıyorum. Film başlayana kadar bekledim. Şu anda patlamış mısır yiyip ekrana bakıyor olacak. Ayağa kalkıyorum, gökyüzü artık karanlık. Bir an duruyorum, elimi saçlarımın arasından geçirip içeri giriyorum.

Romy, kedi gözü gözlük takmış bir şekilde kabinin içinden yukarı bakıyor. Pembe bir baloncuk üflüyor, dolma kalemin ucuyla başını kaşıyor, ben yaklaşırken kalem inceliğindeki kaşlarını kaldırıyor. İfadesi meraklı ama saldırgan değil. Maggie'nin ona bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum.

'MERHABA.'

"Şu meşhur Jack Chadwick değil mi bu?" diyor kollarını kavuşturarak.

'Bunu Maggie'ye verebilir misin diye merak ettim?'

Romy geriye yaslanıyor, sandalyesi bir sağa bir sola sallanıyor. Öne doğru hareket ediyor, ağzı delikli cama yaklaşıyor. Şeftali rengi parlaticılı dudaklarıyla, "İçeride," diye açıklıyor.

'Ben onun akşamını bölmek için burada değilim; onun bunu yaşamasını istedim.'

Para gözüne bakıyorum, mektubu çıkarıyorum.

Bana gözlerini dikip uzun floresan tırnaklarını uzatarak zarfı alıyor. Bir an sıkıca tutuyorum. "Bu... oldukça özel."

"Açmayacağım ya da yerel gazeteye basması için göndermeyeceğim, Jack." Omuzlarım biraz düştü. "Kimden

olduğunu söyleyeyim mi?" diye sordu, kaşları kalkık ve alnı kırış kırıştı.

'O bilir.'

'Ona ulaştıracığım.' Teşekkür ederek başımı sallıyorum ve binadan çıkıyorum.

Kasabanın içinde ayaklarımı takip ediyorum, ellerim cebimde. Tamam, Levin... Bakalım dedikleri kadar iyi misin?

Zarfı yırtıp açtım, kağıdı açtım ve tezgahın üzerine koydum. Yukarıda, Sandra Bullock ve Nicole Kidman'ın bu akşamki filmi olan Pratik Sihir'in posterı var.

El yazısı kıvrımlar ve iniş çıkışlarla dolu ve ben de bu toprakların imalarını düşünmek için bir an duruyorum. Bunu başarması çok zaman aldı.

Sevgili Maggie, bunların herhangi birinin sayfada bir anlam ifade edip etmeyeceğini bilmiyorum ama Dr. Levin'in haklı olmasını ve tüm bu kelimelerin bir şekilde korteksimde derinlere gömülmüş olmasını umuyorum.

Gülümsedim; Dr. Levin'e gitmişti. Jack tekrar okumaya çalışıyordu.

İkimizin de söylemek istediklerini nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum ama... Sanırım mesele şuraya dayanıyor: Seni özlüyorum. Yanına oturup yüzünün ekrana nasıl aydınlandığını izlemeyi özlüyorum. Gülüşünü ve kulaklarının arkasından dökülen saçlarını özlüyorum. Beni nasıl gördüğünü özlüyorum.

Ama en çok da bizi özlüyorum. Her şeyin ne kadar hızlı ilerlediğini biliyorum ve daha kısa bir süredir tanıdığım biri hakkında böyle hissetmenin yanlış olduğunu biliyorum. Ama en çok seninleyken mutluyum. Anlamama yardım et. Bize bir şans daha ver. Sonsuza dek mutlu olma şansını hak ediyoruz.

Jack

Mektubu katlıyorum.

'Ne oldu?' diye soruyor Romy. 'Jack'le mi?'

"Ben... kim olduğumu açıklamaya çalıştım ve... Bu çok şey. Çok şeyim. Yani, onu gördün. En azından Tanrı aşkına dokunabileceği bir kız arkadaşına sahip olmayı hak ediyor. Hayatını kolaylaştıracak biri. Zorlaştırmayacak."

Sözleri zihnimde dönüp duruyor: Anlamama yardım et. Sonsuza dek mutlu yaşama şansını hak ediyoruz.

"Bak. Flört ve romantik aşk bulma konusunda tavsiye verecek dünyadaki son kişi ben olabilirim ama insanlar hakkında bir iki şey bilirim. İkinizin birlikteliğini gördüm ve ekranda sadece bu kadar kimya gördüm. Evliliğimi olmadığım biri gibi davranarak, kendimi ona uyacak kadar küçük bir kalıba sokmaya çalışarak geçirdim. Şimdi kim olduğumu biliyorum, nelerden hoşlandığımı biliyorum ve eğer kendimden başka biriyle çıkmak istersem, bu, ikimizin de boyun eğmesine gerek kalmadan, yanıma uyan bir partnerle, kendi şartlarımla olacak." Elini uzatıp bıraktı. "Ona kim olduğunu göster Mags. Ama boyun eğme. Başka biri gibi davranmana asla gerek yok. Hadi, git."

'Ama randevun...'

'Randevum bekleyebilir.'

Eğer yapabilseydim yanağından öperdim.

* * *

Hava deniz yosunu kokusuyla dolu, deniz sisindeki tuz saçlarıma yapışmışken sokakları tarıyorum. Pembe kürkümü belime sarıp ara sokaklardan ve dar sahil yolundan ilerliyorum; sağımda, binalar önemli bir ziyaretçiye el sallamak için sokakları sıralayan bir kalabalık gibi öne doğru eğilmiş, her bina farklı, bazıları kısa ve uzun boyluların ötesini görmekte zorlanıyor. Leylak rengi topuklu ayakkabılarım kasabadan geçerken tıkırdıyor, ta ki kaldırıma dökülen krem si kayısı ışığını görene kadar. Yavaşlayıp nefesimi tutuyorum.

Mutluluk şansından kaçmayı bırakmanın zamanı geldi.

İçeri adımımı attığımda etrafımı bir sıcaklık sarıyor, kapının üstündeki zil gelişimi haber veriyor.

Kitap kulübü tüm hızıyla devam ediyor, okuyuculardan oluşan yarım daire, ellerinde kitapların kopyalarıyla fikirlerini birbirlerine atıyor. Konuşmalar, bir şarkının son notaları gibi kesiliyor. Herkesin gözü bana çevriliyor.

"Alo?" diyorum. Nell başını çevirip ayağa kalkıyor, kitapseverler gülümsüyor ve garip bakışlar atıyor. "Ben," - sesim titriyor - "Jack'i arıyorum."

Jack, kolları kitaplarla dolu, çenesini kitaplara dayamış bir şekilde odaya girdi. "Serideki ilk kitap olan kırmızı olan bende, bir de ikinci kitap olduğunu düşündüğüm yeşil olan var ama..." Adımları yavaşlayarak yukarı baktı.

"Merhaba" diyorum gülümseyerek.

Kitap yığınına masaya bıraktı, eli kapağın üzerindeydi. "Merhaba."

"Ben... Mektubunu aldım." Nell'in kaşları Jack'e doğru kalktı. Gözleri bir anlığına onun gözlerine kaydı, sonra yavaşça bana doğru yürüdü. Grubun manzarayı süzdüğünü,

meraklı ve şefkatli bakışlarını hissedebiliyordum. "Teşekkür ederim."

Ellerini ceplerine soktu. "Buyurun."

"Üzgünüm-" diye başladık ikimiz de.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum sessizce. Sıcaklığa rağmen titriyorum.

Başını salladı. 'Dışarı çıkabiliriz ya da... dairem yukarıda?' Sesindeki umut dolu eğim kalbimi hızlandırdı.

"Yeriniz harika olurdu." Dönüp yolu gösterdi, birkaç sandalyeyi çekmek için durdu ve yolu açtı. Birkaç adım gerisinden takip ettim. Nell ile göz göze geldim. Nöbet tutuyordu, Minnie Mouse elbisesi ve siyah göz kalemi giymiş bir anne ayı gibiydi. Aşağı bakıp kollarımı gövdeme doğru çektim. Gruba dokunmadan geçmem için yeterli alan vardı ama elimden geldiğince mesafemi korudum. Jack, kolu başımın üzerinde, kapıyı benim için açık tuttu. Kapı arkamdan sertçe sallanırken, arkamdaki sesler hızla canlandı.

Koridorun duvarları, görkemli bir evde veya bir Oak Furniture Land reklamında bulabileceğiniz türden, pahalı, koyu zümrüt yeşili. Jack'i siyah beyaz fayanslı zeminde takip ediyorum, elimi eski, koyu renkli ahşaptan yapılmış, yukarı doğru kıvrılan korkuluğun etrafında gezdiriyorum.

Üç kat merdiveni tırmanıyorum, ikisi Jack'in arkasında. Duvarlarda çerçeveli kitap kapakları var: Akıl ve Tutku, Drakula, Büyük Umutlar, Brideshead'e Dönüş, Rebecca, Uğultulu Tepeler. En üstte: Gurur ve Önyargı.

"Buradan geçiyor," diyor Jack, kapı kolunu çevirip içeri girerken. Çeşme başında gece üzerime sardığım battaniyenin ılık kokusunu tanıyorum; vanilya ve hindistan

cevizi gibi rahatlatıcı bir koku. Işıkları yakıyor. Geniş oda neredeyse dairesel, cumbalı pencere üç uzun bölmeye ayrılmış, üzerlerine koyu meşe panjurlar çekilmiş.

"Vay canına. Sanırım buradan deniz manzarası görüyorsun?"

İleri doğru bir adım atıp panjurları açtı. "Daha iyi görebilirsin, eğer ben..."

Elektrik düğmesine doğru yürüyüp düğmeyi kapatıyor. Aşağıda, kasabanın ve ötesinin çatılarını görebiliyorum; limandan gelen ışıklar körfezin etrafında parıldıyor, gece göğüne kazınmış bir yaşam çemberi. Ay alçakta asılı duruyor, dünyanın kenarı bize doğru yuvarlanıyor. Cama yaklaşıyorum.

"Penceremden görebildiğiniz tek şey bir süpermarketin arkası ve çöp kutuları. Ah, bir de Harrowsby Bay'in Banksy'ye cevabı. Çoğu sabah, Dec ve Carly'nin birbirlerine uygun olup olmadıklarına dair yeni bir güncelleme alıyorum."

Jack sağımdaki şömineye doğru eğilip bir kibrit çakıyor ve titreyen aleve hafifçe üflüyor. Odanın sol köşesinde büyük, kahverengi deri bir koltuk duruyor, üzerinde yumuşak bir ışık yayan bir okuma lambası var. Arkasında bir kazak asılı, içinde de bir karton kutu var.

Jack, elleri arka ceplerinde ayakta duruyor. Ateş tütüyor, alevler odayı aydınlatmaya başlıyor. "Bir içki ister misin?"

'Şey, tabii. Evet, lütfen.'

"Oturmak ister misin?" Odanın karşısına koşturarak, üstünden bir rulo baloncuklu naylon çıkan kutuyu aldı. "Ben sadece..." Başka bir kapıyı açıp odadan kayboldu ve boş

kollarla geri döndü. "Çay? Kahve? Ya da biraz şarabım var? Ya da bira?"

"Çay harika olur, teşekkürler." Başını sallıyor, başka bir kapıyı açıp gözden kayboluyor, su ısıtıcısının doldurulma sesi sessizliği bölüyor. Şöminenin iki yanındaki girintili duvarları kaplayan kitap raflarına doğru yürüyorum, kitapların çoğu ters yöne bakıyor ama yaklaşık on tanesi öne bakıyor. Sebebini bilmesem, dekorun hoş olduğunu düşünürdüm ama Jack'in çok sevdiği kitapları sırtları ona dönük görmek canımı acıtıyor.

Alçak bir sandıkta bir pikap var, plaklar alttaki boşluklara özenle yerleştirilmiş. Pikabın üzerine bakıyorum: Bob Dylan'ın The Times They Are a-Changin' albümü.

"Bu albümü çok seviyorum," diyorum, geri dönüp masaya iki kupa koyarken. Yanıma geliyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Eski koruyucu ailelerimden biri Pazar sabahları bunu çalardı. Zencefilli ve reçelli Fransız tostı yapmama yardım ederdi. Sadece sonbaharda yanımdaydım. Sonra eve döndüm. Bana çok iyi davrandı... yanında olduğum sürece." Plak çaların üzerinde, hepsi farklı karelerden oluşan bir avuç fotoğraf var. Kızıl saçlı bir kız görüyorum, kollarını birbirlerine dolamış bir erkek ve kadın, başlarını geriye atmış gülüyorlar.

'Bir yerden bir yere taşınmak zor olmuştur herhalde?' dedi Jack yanıma gelerek.

"Bazen, ama alıştım artık. Ve ilginç insanlarla tanıştım, farklı hayatlar yaşadım. Bu sizin aileniz mi?"

İğneyi kaldırıyor.

"Evet." Omzunun üzerinden gülümsüyor. "Zamanlar Değişiyor" başlıyor.

Ben kareden kareye geçerken yanımıda duruyor. "Bu annem ve babam; bu da kız kardeşim." - arka planda bir havuzun olduğu kadeh kaldırılmış şarap kadehiyle kızıl salıyı işaret ediyor. "Charlotte ve bu da George." Jack'le aynı sırtışa sahip, daha zayıf bir sarışına doğru başını sallıyor. Einstein gibi giyinmiş. Jack, pijamalarıyla kollarını omuzlarına atmış duruyor.

'Kimin kılığına girdin?'

"Arthur Dent'ten..." Gözleri parıldıyarak, parmakları havada, kitaplara doğru yürüyor. Duruyor, eli kramp girmiş gibi açılıp kapanıyor. Midemde hüzün ve pişmanlık yayılıyor. Artık okuyamadığını, çok sevdiği kitapların isimlerini artık göremediğini unutmuş gibi göründüğü o kısa an için. "Otostopunun Galaksi Rehberi'nden," diye devam ediyor, sonra boğazını temizliyor.

'Bunlar parlayanlar...' Yüzünde beliren acıyı gizlemeye çalışarak konuşmayı ilerletiyor.

'Parlaklar mı?'

"Yeğenlerim... Bir gece bebek bakıcılığı yapıyordum ve ikisi bir ses duymuşlar, tıpkı The Shining filmindeki sahnedeki gibi merdivenlerin başında duruyorlardı. Neredeyse kalp krizi geirteceklerdi." Parmaklarıyla her birine dokunuyor. "Jaz ve Greta."

Hepsini incelerken gözlerim kocaman açıldı. O da rahat tavrını takınıp her birinden teker teker, sevdikleri ve sevmedikleri şeylerden bahsetti.

'Harika bir aileniz var' diyorum.

Hepsinin Amerikan filmlerinde gördüğüm türden, etrafı saran verandalarda oturduğu bir fotoğraf var. Kanepeyi

işaret edip karşıdaki okuma koltuğuna oturuyor. Çayımı elime alıp ağzıma götürüyorum.

Ateş püskürüyor. Arka planda Bob Dylan'ın mızıkası çalıyor. Jack, kupasını hafifçe çarparak masaya bırakıyor. "Düşünüyorum da," diye başlıyor. "O geceyi... söylediğin şeyleri."

Ona bakıyorum, boğazım kurumuş, vücudum onun reddini kabul etmeye hazırlanıyor.

"Ben..." Gözünün altını kaşdı. "Nasıl anlayacağımı bile bilmiyordum. İlk başta yaklaştıktan korktuğunu ve o kadar tuhaf bir cümle kurduğunu düşündüm ki, kaçmaktan başka çarem kalmayacaktı." Çenesinin yan tarafını eklemleriyle ovdu. "Daha iyi idare edebilirdim."

Başımı sallayıp bardağı geri koyuyorum. "Düşüncelerini duyabildiğimi söylemiştim. Dürüst olmak gerekirse, kaçıp gitmemene şaşırdım." Çantamı karıştırıp mektubu çıkarıp kupamın yanına koyuyorum. "Bu çok hoş bir şeydi Jack. Kimse bana daha önce mektup yazmamıştı. En azından faturamı ödememi istemeyen bir mektup. Bu günlerde oldukça nadirler, değil mi? Gerçekten özeldi."

Karşıdan bana baktı. Koyu gözleri parlıyordu. "Nadirsin. Özelsin. Bunu bilmeni istedim." Yanımdaki yeri işaret etti. "Girebilir miyim?" Kalbim hızla çarparak başımı salladım. Kanepenin diğer tarafına oturdu, gözleri benimkilerle buluştu. "Sen gittikten sonra nasıl hissedeceğimi bilemedim. Yanlış anladığımı sandım ya da... ya da öyle olduğunu, bilmiyorum..."

'Deli?'

"Hayır, öyle bir şey değil. Neden böyle bir şey söylediğini anlamaya çalışıyordum." Boğazı düğümlendi.

"Sanırım neden bunun doğru olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Sonra da bunu ya da seni düşünmeden edemedim. Biraz... araştırma yaptım." Sanki kelimeleri silmek ister gibi eliyle ağzını ovuşturdu.

'Araştırma?'

'Evet, podcast'ler falan... Empati ve beyin bilimi hakkında araştırmaya başladığınızda çok fazla şey var...'

Umut gibi bir şey geliyor içimden. Tıpkı Flicks'teki perdenin önündeki perdelerin açıldığı, yeni bir şeyin ortaya çıkmak üzere olduğu o an gibi. Hayatım boyunca yeteneğimi sakladım, tıpkı büyükannemin yıllar önce bana söylediği gibi, sır olarak sakladım ve işte burada. Bana inanmaya çalışıyor.

'Bana inanıyor musun?'

"Ben... Umarım. Anlamak istiyorum." Başını eğdi. "Bana nasıl çalıştığını biraz daha anlat. Sana dokunursam, hayatımla ilgili her şeyi duyabilecek misin?"

Başımı sallayıp gözlerimi onunkilerle buluşturuyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğinin farkında değil, gerçek beni görmenin bir yolunu arıyor.

"Hayır, her şeyi değil, sadece o an düşündüklerini. Bazen, daha duygusal biriysen, düşüncelerini de görebiliyorum ama bu pek sık olmuyor. Açıklaması zor ama... sana kanıtlayabilirim."

Kaşlarını çattı, kaşlarının arasında bir çizgi oluştu.

'İstersen gösterebilirim.'

Yanağının içini ısıyor, bakışlarını kaçırıyor ve sonra bana hafifçe başını sallıyor. 'Tamam.'

'Emin misin?'

'Evet. Eminim.'

'Sadece sizin bildiğiniz bir yeri hayal edin, belirli bir ayrıntıya odaklanın ve sanki her şeyi yazıyormuş gibi tarif edin. Birkaç kez tekrarlayın, böylece aklınızda sadece o kalsın.'

Odanın içinde düşünürken gözlerini gezdirdi, önce tavana sonra bana baktı, ağzının köşesinde küçük bir endişe düğümü oluşmuştu.

'Hazır?'

Başını sallıyor. 'Her zaman olduğum gibi.'

Nefesimi sakinleştirmek için bir an duruyorum, sonra çekinerek uzanıp yüzünün yan tarafını avuçluyorum. Sakalının kılları avucuma sürtünüyor. Sesi berrak ve hafif gergin bir şekilde yankılanırken gözlerini kapatıyor.

Küçük ve karanlık. Montlar ve çizmeler yere saçılmış.

Leylak kokusu alıyorum.

Elimde bir kitap var.

Aslan, Cadı ve Dolap.

Lütfen gerçek olsun. Onu tekrar kaybetmek istemiyorum.

Elimi indirip geriye doğru kaydım, o da gözlerini açıp yüzümü inceledi.

"Küçük ve karanlık bir yer. Leylak gibi kokuyor ve sen kitap okuyorsun." Gözleri kocaman açıldı, ifadesi hem etkilenmiş hem de korkudan ölmüş gibiydi.

'Hangi kitap?'

"Aslan, Cadı ve Dolap," diyorum nazikçe.

Yüzünün rengi atıyor. Ve korktuğunu biliyorum. Gerçek çok fazla.

'Aman Tanrım.' Kendini kanepeye bıraktı.

"Hayır." Omuz silktim. "Sadece ben."

Elini saçlarının arasından geçirdi, yanakları kızarmıştı. Bir dakika sessiz kaldık.

'Ne zaman, yani nasıl başladı?'

Annemle babamın ölümünü, büyükannemin bakımına verilmemi, onun düşüncelerini ilk duyduğum günü, bunların ağzından çıkan sözlerle nasıl uyuşmadığını anlatıyorum. Ona koruyucu ailelerden, Tess ve Hellie'den bahsediyorum ve bu arada Jack dinliyor.

'Senin için çok zor olmuştur herhalde.'

"Öyleydi. Başlangıçta. İlişkiler kurmaya, normal bir hayat yaşamaya çalıştım ama insanların en mahrem düşüncelerini duyabildiğim zamanlarda onların yanında olmak zor. Bu onlara da haksızlık. Bu yüzden kendimi uzaklaştırmayı seçtim. Elimden geldiğince."

'Eldivenler de bu yüzden.'

'Evet.'

'İlk gece, yangın çıkışını açmaya çalıştığımızda... benden bir şey duydun mu?'

Tereddüt edip başımı sallıyorum. "Daha çok bir izlenimdi, birçok şeyin bir araya gelmesiydi. Senin için zor zamanlar geçirdiğini, önemli bir şeyi kaybettiğini hissettiğini biliyordum. Bir şekilde kendini bütün hissetmediğini biliyordum. Yardım etmek istedim."

Ellerini birbirine kenetleyip başparmaklarını birbirine vuruyor.

"Peki ya Luke? Onun o olduğunu biliyor muydun?"

'Evet.' Kelime sessizce, bir nefes veriş gibi çıkıyor.

'Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum.'

"Keşke hemen söyleyebilseydim ama emin değildim. İlk başta değil ve ben..." Gözlerine baktım, yüzüm kızardı. "Senden çok hoşlandım Jack. Ve düşündüm ki, eğer önce beni tanırsan... belki bana bir şans verirsin. Bana. Senin hakkında her şeyi, istediğim zaman öğrenebilecek bu tuhaf adama değil. İşte bu yüzden arkadaş olmamız gerektiğini söyledim. İstemedim ki..."

'Bana istediğin zaman dokunabilirdin.'

Yavaşça yukarı bakıyorum.

"Neden yapmadın?" diye soruyor, ben de cevabımı düşünürken başını sola doğru eğiyor.

'Çünkü bu bir müdahale.' Kaşları çatıldı. 'Senin iznini almadım.'

Bana doğru eğiliyor. İsteddiği kadar yaklaşmasına izin veriyorum. İlk kez bu onun seçimi, benim değil. Ama yine de her şeyi bitireceğine, benden ayrılmamı isteyeceğine ve bana iyi dileklerini ileteceğine ikna olmuş durumdayım. Ve hayatına devam etmesi için gereken cevapları bulmasına yardım etmeden buna izin veremem.

"Jack? Ben..." O kahverengi gözlere baktım. "Sana yardım etmek istiyorum."

Kaşlarını çattı.

'Bardan çıktıktan sonra neler olduğunu hatırlamana yardımcı olur mu?'

'Bunu yapmanı istediğimden emin değilim—'

"Önemli değil," diyorum sertçe. "Sadece bir fikirdi."

Aceleyle devam ediyor. "Sana güvenmediğimden değil. Sanırım ne bulacağımdan korkuyorum."

"Öyleyse seninle bulayım," diyorum sesim kısık bir sesle. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Ve eğer sana

dokunmamı bırakmamı istiyorsan, söylemen yeterli, bırakırım."

Yüksek sesle nefes veriyor.

'Hiçbir baskı yok. Seçim senin.'

Sanki bunun gerçekten kötü bir fikir olup olmadığını düşünüyormuş gibi bir an duraksıyor, ama sonra kelimeler ağzından dökülüyor.

'Tamam. Denemeye değer.'

Elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyorum. Jack aşağı bakıyor, sonra çekinerek elimi tutuyor.

"Gözlerini kapat," diyorum nazikçe. "O gecenin aklındaki en net görüntülere odaklan."

Düşünceleri bulanık, sis ve gölgelerle örtülü.

Ben meyhanedeyim.

Barda ayakta duruyorum.

Jack'in bir kadeh içtiğini görüyorum; Steve adında bir adama veda ediyorum ve onun bardan çıkarken yanında yürüyorum.

Binaların olması gereken yerlerde sis bulutları uçuşuyor, her yer siyah ve gri tonlarında boşluklar ve gölgelerle dolu.

Çiftin tartıştığını görüyorum.

Görüş alanımdan saklısın.

Bir telefon ekranı görüntüsü var, harflerin olması gereken yerde semboller var ve altında da Jack'in hayal kırıklığının titreşimi var.

Ardından Luke'un yüzü geliyor.

'Onunla tanıştığımndan beri her şey biraz daha net,' diyor Jack, ama sesi uzaktan geliyor; ben de onun düşüncelerinin derinliklerinde, hemen yanındayım.

Jack'in ona çarptığını hissediyorum, Luke'un bana dikkat etmemi söylediğini duyuyorum ve bir küfür mırıldanıyorum.

Şimdi konsantrasyonu elindeki telefona geri dönmüş durumda, parmakları yazmaya hazırlanıyor ama ekrana tam olarak değmiyor. Sonra sadece gölgeler var. Ama orada, çevresinde bir şey var.

'Karşıya bak,' diyorum.

Odak noktası değişiyor, daha fazla gölge var ama daha karanlık bir şey, hareket eden bir şey ve karşı konulmaz bir his...

Bir şeyler yolunda değil.
Orada biri var.

Bir acı dalgası geldi. Elimi çektim. Jack'in gözleri aniden açıldı, perdeleri aralamış gibi kırıştı ve ışığa alışması biraz zaman aldı.

'İyi misin?' diye soruyorum.

Uzaklara bakıyor, düşünürken gözlerini tarıyor. "Farklıydı..." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sanki bir şekilde oradaymışsın gibi?" Duraksıyor, az önce olanları kelimelere dökmeye çalışıyor. "Ve yalnız olmamak beni daha az... korkuttu sanırım?"

'Orada başka biri daha mı vardı, gölgelerin içinde biri?' Öne doğru eğiliyorum.

Başını salladı. "Bir sorun vardı; hissedebiliyordum. Bir tehdit mi? Ama..."

'Sana bir tehdit oluşturmuyordu,' diye tamamlıyorum.

"Kesinlikle. Sanırım... belki de bir şeylerin olmasını engellemeye çalışıyordum."

'Ne?'

Başını sallıyor. 'Hiçbir fikrim yok.'

Jack ikimize de birer bardak viski dolduruyor, dumanlı sıvı gerginliği biraz olsun azaltıyor. Sonrasında neler olabileceğini konuşuyoruz. Bana hayatım hakkında daha fazla soru soruyor ve Vicky ile olan ayrılığını anlatıyor. Artık sohbetimiz sakinleşiyor. Çok yakın oturuyoruz. Ayaklarım altımda, Jack'in kolu kanepenin arkasına dayanmış.

'Peki bundan sonra nereye gidiyoruz?' diye soruyor.

"Bilmiyorum. Belki bara geri dönelim? Etrafta soruşturalım? Ya da polise tekrar güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol ettirmelerini söyleyelim?"

Yavaşça gülümsedi. 'Yani... bizim hakkımızda.'

Birbirimize bakarken hava değişiyor, konuşma kayboluyor.

"Hepimizin sırlarına ihtiyacı var Jack. Şüphelerini, endişelerini... Düşündüğünün farkında bile olmadığın şeyleri duymak isterim." Sesim fısıltı gibi çıkıyor. "Özel düşüncelerimiz her zaman sadece bize ait olmalı. Bu yüzden bu asla işe yaramaz."

Yüzlerimiz birkaç santim uzakta olacak şekilde bana daha da yaklaşıyor. "Ya senden hiçbir şey saklamak istemiyorsam?"

Duraksadım. "Hiç kimseye sana dokunmak istediğim kadar dokunmak istemedim Jack. Tanrım, ne kadar istedim. Hiç kimseyi seni öpmek istediğim kadar öpmek istemedim. Sana sarılmak. Ama yapamıyorum. Sana asla alan ve mahremiyet sağlanmaz. İstesem, senin hakkında her şeyi, istediğim zaman öğrenebilirim. Sen hiçbir şeyi saklayamazsın."

'Ama yine de, gece boyunca bir binanın içinde kilitli kalmama rağmen, ben bir yabancı olmama rağmen, sen bunu yapmadın.'

'HAYIR.'

'İzin verirsem seni öpmeme izin verir misin?' Sesi sakın ve derindi, gözleri bana bakıyordu.

Hayır demeliyim.

Ama hiçbir kelime çıkmıyor ağızından.

Jack'in eli saçlarıma doğru uzanıyor, tereddüt ediyor ve saçlarım düşüyor. Teninin sıcaklığı kollarımda kayıyor.

Şimdi daha da yakınım; nefesindeki sıcak, topraksı viski kokusunu alabiliyorum. Vücudumdaki her kası kasıyorum; en ufak bir hareket bile bizi mahvedebilir. Alnı alnıma doğru eğiliyor. Bu kadar yakinken, kahverengi gözlerinin arasında kehribar kıvılcımları görebiliyorum. Ağızımı açıp kapatmama konusunda kararsız bir şekilde yutkunuyorum. "İstediğin şeyin bu olduğundan emin olmalısın." Sesim kısılmış, tüm vücudum titriyor.

Gözleri saçlarıma uzanırken elini takip ediyor. "Eminim." Bir tutam alıp işaret parmağına doluyor. Düşünceleri nazik

ve sessiz. Henüz tenime dokunmamıştı ama tüm vücudum daha fazlasını özlüyor. Kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Bir, iki, üç.

Kulağıma o kadar yakın bir yerden gelen kısık bir kahkaha attı ki, vücudumun sağ tarafındaki tüylerim diken diken oldu.

Her zaman üç saniye.

"Üç saniye nedir ki?" diye soruyorum, sesim boğuk, nefesim düzensiz. Odağını tekrar bana çeviriyor, gözleri kocaman açılıyor.

'Bunu duydun mu?'

Bir an duruyor. Gözlerimin içine derin derin bakıyor.

'Saçların üç saniyede bir kulağının arkasından düşüyor.'

'Öyle mi?'

Başını sallıyor. "Bu uygun mu?" Tekrar uzanıyor.

'Evet... evet.'

Gülümsedi. "Peki ya bu?" Yaklaştı, burunlarımız neredeyse birbirine değecekti.

'Hımmm.'

'İhtiyacın olursa durmamı söyle.'

"Aynı," dedim. "Tuhaf ayak fetişlerin varsa... şimdi bana söylemenin zamanı geldi."

Gülümsedi, dudaklarımız arasında milimetrelerce mesafe vardı, sonra dudakları dudaklarıma değdiğinde hafif bir temas oldu. Narin, hafif ama içimde bir sıcaklık hissettim.

Yavaş yavaş ilerleyin.
Yavaş yavaş ilerleyin.
Yavaş yavaş ilerleyin.

Geri çekiliyor. Elim boynunun arkasına doğru kalkıyor, değmiyor ama hazırım.

'Dursam mı acaba?' diye soruyor.

'Hayır.' Sesim sanki başkasına aitmiş gibi geliyor, alçak, boğuk.

'Şimdi ne dersin?' Elini yanağımın kıvrımında gezdiriyor ve ben de dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Çok güzel.

Bana olan gerçek hislerinin derinliği sesinde parıldıyor. Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Bir korku kıvılcımı var. Bana mı yoksa ona mı ait olduğunu anlayamıyorum. Çünkü durmazsak geri dönüş yok. Gözlerimi açıyorum, bakışlarım tekrar yukarı doğru kıvrılan ağzına kayıyor.

'Ne duyuyorsun?'

"Yavaş yavaş ilerlemek istiyorsun," diye cevaplıyorum sesim titreyerek. "Güzelim." Bunu söylerken utanmam gerekirdi ama artık aramızda sadece dürüstlük var.

Durumumun manzarasında yolunu bulmaya başladığında kaşları bir parça kalktı.

Elini çeviriyor ve ben yüzümü avucuna yaslıyorum, arzuyla, sıcaklıkla, şefkatle çarpıyorum.

'Senin düşüncelerini benimkilerden ayırmak zor.'

Bunu duyabiliyor musun?
Seni tekrar ne kadar öpmek istediğimi duyabiliyor musun?

"Evet." Bakışları ağızıma kaydı. Başparmağını alt dudacağımın şişkinliğinde gezdirdi.

Seni düşünmekten kendimi alamıyorum.

'Ben de seni düşünmeden duramıyorum.' O kadar yakınıma eğiliyor ki aynı nefesi alıyoruz.

"Ben..." Yutkundum. "Sana dokunabilir miyim?"

"Sormana gerek yok." Başparmağını indirip daha da yaklaştı. Bir adım geri çekildim, gözlerim onunkileri tarıyordu. "Her zaman senin iznine ihtiyacım var, Jack."

"O zaman, evet. İstiyorum." Elimi ensesine koydum; sıcaktı, tendonları güçlüydü, nabızı hızlıydı. Dudakları dudaklarıma bastırırken saçlarını tuttum. Düşüncelerimiz birbirine karışıyordu:

Aman Tanrım

Hiçbir şey hissetmedim.

Beğenmek-

Bu.

Duygular tüm vücudumu sarıyor; uyarılma, şefkat ve aciliyetin yakıcı ihtiyacı. Düşüncelerinin kime ait olduğunu anlayamıyorum. Dili benimkine değıyor, tüm vücudumu

uyandırıyor. Hafifçe inliyorum; elim saçlarını çekiyor, bedenini bana daha da yakınlaştırıyor.

Yavaşla.

Geri çekildi, gözleri kısık, koyu gözleri neredeyse siyahtı ama hâlâ iyi olduğumu arıyordu.

'Bütün hayatım boyunca böyle öpülmeyi bekledim,' diye onu rahatlatıyorum.

'Aynı.'

Kollarımı boynuna doladım. Yavaş yavaş ilerleme düşüncesi ikimizin de aklından çıktı.

Birbirimizde kaybolmuşuz... ve bu bir bakıma harika.

Jack

"Peki, film hakkında ne düşündün?" diye soruyor Maggie, paltosunu yukarı çekerken, şifreyi girip kapıları kilitliyor. "Çok güzel, değil mi?"

'Beklediğim bu değildi, Adam Sandler dediğinizde daha fazlasını bekliyordum, bilmiyorum...'

'Salak mı?'

Gülüyorum. "İlginç bir ikilem, değil mi? Onun için elli buluşmalarının her biri ilk buluşmayken, onun için giderek daha da derin bir aşka kapılıyor. Harika bir başlangıç."

Dürüst olmak gerekirse, aklım filmde değildi; Maggie'nin bana karşı gardını indirmeye başlamasıyla birlikteydi. Geçen haftadan beri görüşmedik ama bariyerleri biraz indi. Dışarıdan bakan biri için, Maggie'nin eğilmek yerine dik oturması, bir gözlemcinin anılarında dipnot bile olmazdı, ama bu onun için büyük bir adım. Bizim için de.

'Onu asla doğru düzgün hatırlayamayacak olsa bile, onu çok sevdiği için normal bir ilişkiden vazgeçmesi hoşuma

gidiyor.'

Sesindeki umudu özlemiyorum ve acaba Romy'den bu hafta bu filmi oynatmasını istedi mi diye merak ediyorum, böylece ilişkimizin nasıl yürüyebileceğini görebilirdim. Kesinlikle tam zamanında. Dürüst olmak gerekirse, tam olarak şüphelerim yok ama bunun uzun vadede nasıl yürüyebileceğini merak ediyorum. Ondan hiçbir şeyi asla saklayamam. Yine de atlıyorum. Tek bildiğim, işe yaradığı. Mutlu olduğum. Ve şimdilik bu kadarı yeterli.

Duruyor, eğiliyor ve çizmelerinin üst kısmına takılan eteğinin ucunu çözüyor.

Cuma gecesi gitmenin o gece orada birileri olup olmadığını öğrenme şansımızı artıracaklarını düşünerek Beyaz Aslan'a doğru yürümeye başladık. Ama yaklaştıkça Maggie geriliyor. Bar tıklım tıklım. Spor tişörtlerine ve kaldırıma dökülen bira bardaklarına bakılırsa bir futbol maçı bitmiş olmalı.

"Ben..." Maggie ona baktı. "Oraya giremem Jack. Sarhoşken düşünceler o kadar saf ki..."

Ona döndüm. 'Başka zaman tekrar geliriz.'

"Hayır!" diyor. Çekincelerine rağmen sesinde bir cesaret parıltısı var. "Bu iyi. Birisi bir şeyler biliyor olabilir. Tam zamanı." Yolun karşısındaki bir banka başıyla işaret ediyor. "Burada bekleyeceğim."

Tereddüt ediyorum.

'İyi olacağım.'

Bara, Tudor tarzı cepheye, rüzgarda sallanan tabelanın üzerinde şaha kalkan beyaz aslana bakıyorum.

'Çek git!' Beni sırtarak uzaklaştırıyor.

'Beş dakikaya gelirim.'

"On," diye meydan okuyor. "Mümkün olduğunca çok kişiye sor." Telefonunu çıkarıp oynatıyor. "Kindle uygulamam var; Trendeki Kız'a devam edeceğim." Duraksıyor, neredeyse utanmış bir şekilde bana bakıyor. "Sana iyi şanslar öpücüğü verebilir miyim?"

Gülümsedim ve eğildim, dudakları kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu, dudakları yumuşak ve gülümsüyordu.

'Hadi git!'

İçerideki hava sıcaktı, parfüm ve bira kokusuyla doluydu, bir bardak yere düştüğünde yüksek bir tezahürat duyuldu. Konuşmalar gürültülü ve teatraldı. İçeri girmemekte haklıydı.

Barın içinden omuzlarımla ilerliyorum. Barmen, kusursuz bir şekilde taranmış sakalının arasından, dövmele koluyla bir bira çekerken, "Size ne getirebilirim?" diye soruyor.

Orada kalmayacağımı bilmeme rağmen bir Heineken Zero sipariş ediyorum ve hayatımı değiştiren geceden bahsediyorum.

'Kusura bakma dostum, geçen cuma gününü bile hatırlamıyorum, bir yıl öncesini hiç hatırlamıyorum.'

'Müdavimlerimiz var mı? Sigara içenler bir şey görmüş olabilir mi?'

"Frank orada mı?" Köşede oturan, yıpranmış tenli, kulaklarını örten mavi yün şapkalı adama başıyla işaret etti. "Frank!" diye bağırdı. "Adam konuşmak istiyor!"

"Şerefe," diyorum ve Frank kalabalığın arasından geçerken kartıma dokunuyorum.

Elimi uzattım. 'Jack.'

'Senin için ne yapabilirim Jack?'

Olanları anlatıyorum ve o geceyi hatırlayıp hatırlamadığını soruyorum. Alnındaki kırısklıklar belirginleşirken, "Herhangi bir şey yardımcı olabilir," diye teşvik ediyorum. "Üzgünüm evlat, aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Endişelenme, çok zordu. Ama bir şey hatırlarsan beni arayabilir misin?" Barmenden bir kağıt ve kalem isteyip, umarım adımı ve numaramı karalıyorum.

'Tamamdır. İyi şanslar, umarım aradığın cevapları bulursun.'

Birkaç kişiye daha soruyorum ama olmuyor, bardan çıkıp Maggie'nin oturduğu bankı görüyorum; pembe kürk yakası serin deniz havasına karşı yukarı çekilmiş.

"Hey." Gülümseyerek yukarı baktı ve telefonunu cebine koydu. "Bir şey var mı?"

"Hayır," diyorum iç çekerek.

Omuzları çöktü. "Gazeteleri tekrar Google'da araştırıyordum. O gece bir soygun olmuştu ama birkaç kasaba ötedeydi."

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anladım; soğukta dışarıda oturup ihtiyacım olan cevapları bulmama yardım etmeye çalışması. Midem guruldadı.

"Bir şeyler atıştırmak ister misin? Uzakta bir yer var. Genelde sessizdir..."

Uzaktan bir siren çalışıyor, bir itfaiye aracı ya da ambulans. Hafızamın parıltıları bilinçaltıma hücum ediyor: mavi ışıklar, birinin adımı sorması, sonra kırmızı bir şeyin parıltısı. Kızıl saçlar. Uzun ve dalgalı, havada asılı kalmış.

Yolun karşısına bakıyorum, gözlerimin arasında derin bir oluk oluşuyor.

"Sanırım bir şey hatırlıyorum." Hareketsizim, gözlerim sağa sola kayıyor, yüzüm konsantrasyondan gergin. Yavaş adımlar atıyorum. Önce ileri, sonra geri, gözlerim karşımdaki karanlık yolu tarıyor.

'Jack?'

Çömelip başımı sola yasladım, gözlerimi kısıtım ve sokağa farklı bir açıdan baktım. "Sanırım..." Tekrar ayağa kalktım, elimle ağzımı ovuşturdum. "Uzun kızıl saçlı bir kadın vardı. Önümde. Yanılıyor olabilirim ama... bir şey mi var?" Sesim umutlu ama şüpheyile doluydu.

'Nereye?' Maggie bana doğru bir adım attı.

'Bilmiyorum... Uzun, kızıl saçları vardı, parlak, itfaiye arabası kırmızısı gibi. Arkasında rüzgar esiyordu.'

'Belki biriyle birlikte oldun?'

Gülüyorum, başımı sallıyorum, elimi kaldırıp yüzük parmağıma vuruyorum. "Nişanlıydım, hatırlıyor musun?"

"Tamam. Evet, özür dilerim. Başka bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Hepsi bu."

'Polise gidelim mi? Davanızı yeniden açabilirler mi?'

"Olabilir mi? Daha katı bir şeyler yiyene kadar bekleyelim. Hadi gidip yiyelim. Aç karnına düşünemem."

Bizi kasabadaki American Diner'a götürüyorum: bar boyunca kırmızı deri tabureler, ayrı bölmeler, sadece ellili yılların müziklerini çalan bir müzik kutusu. Sanırım Maggie bu atmosferi beğenecektir.

'İzin verir misin?' Elimi uzatıyorum. Tereddüt ediyor, aşağı bakıyor.

"Yapabilirsin, sadece..." Cebinden bir çift eldiven çıkarıyor. Gökkuşığı renklerinde eldivenler. Bana bakıyor, alt dudağını dişleriyle çekiştirip cebine koyuyor.

Ellerimiz buluşuyor ve ben düşüncelerimi olabildiğince tarafsız tutmaya odaklanıyorum. Kahkahalarla gülüyor ve elimi bırakıyor.

'Ne?'

'Milkshake'imin bütün erkekleri partiye getirdiğini söyleyerek beni engellemeye mi çalışıyorsun?'

"Kahretsin. Özür dilerim. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum."

'Evet. Beni American Diner'a mı götürüyorsun?'

'Eh, sürprizim patladı.'

Yüzünde bir kırgınlık ifadesi beliriyor, ardından yerini bir gülümsemeye bırakıyor. Ama bir geleceğimizin olmasının, en ufak bir sırrı bile ondan saklamamın ne kadar zor olacağını hatırlıyorum. "Hâlâ benim için bir sürpriz. Düşünmek yerine bana söylediğini varsayalım, olur mu?"

"Bunu yapabilirim. Ee, Maggie," - elini elimde salladım - "Seni şehirdeki American Diner'a götürmeyi düşündüm. Muhteşem muzlu milkshake'leri var."

"Harika bir fikir gibi görünüyor Jack!" Gülüyoruz ama elimi bırakıp ceketinin cebine geri koyuyor. "Dr. Levin ile seansın nasıl geçti?"

'Güzel. Yani, artık K harfinden nefret ediyorum ama...'

'Nasıl olur?'

"Oyun hamurundan şekil verirken bana meyan kökü yedirdi. Deliliğinin bir yöntemi var gerçi, ama ilerleme kaydediyor olsam da..." Derin bir nefes verdim. "Zor, biliyor musun?"

'Peki ya dükkan?'

'Ben...' Aldığım alt kiralama teklifini ve sesli okuma özelliğini kullandıktan sonra hissettiğim acıyı düşünüyorum. Hâlâ bitmemiş bir yanıt yazmanın saatlerce sürdüğünü.

"Kaydettiğim ilerlemeye rağmen, yapabileceğimden emin değilim. Devam edersem her gün kendimi rezil etmekten korkuyorum. Dikkat et!" Kolum içgüdüsel olarak dün geceki yağmurla dolu devasa çukurdan kaçınmasına yardım etmek için uzanıyor ve onun su birikintisinden geçmesine kahramanca yardım etmek yerine, elimi savuşturma içgüdüğü onu çukura düşürüyor.

"Vay canına!" Bana baktı, vücudu yolun üzerindeydi, ellerini suya vuruyordu. İkimiz de gülmeye başladık. Kalkmasına yardım etmek istedim ama başını iki yana salladı.

"Kahretsin, özür dilerim." Kelimeleri söylemeye çalışıyorum ama ikimiz de o kadar çok gülüyoruz ki sözlerim atmosferde neredeyse hiç yankılanmıyor. Özrümü savuşturmak yerine, asfaltta metrelerce uzanan bir çatlaktan ziyade köpüklü bir banyoya gömülmüş gibi mor botlarının uçlarını ileri geri oynatıyor. Bacaklarını katlayıp ayağa kalkıp gereksiz yere kıyafetlerini silkelerken kahkahalarımız diniyor.

'Gördün mü? Felçten kurtulmaya çalışan bir aptal gibi görünmekten endişeleniyorsun, bir de şu içine düştüğüm duruma bak!'

'Al.' Paltomu çıkarıyorum ama o başını sallıyor.

"İkimizin de ıslanmasının bir anlamı yok." Durağa doğru ağır ağır ilerleyen bir otobüse bakmak için sokağın karşı

tarafına baktı. "Akşam yemeğine bu şekilde gidemem. Benimkine dönmek ister misin? Üzerimi değiştirmem gerek." Kıyafetlerini işaret ederek otobüse doğru başını salladı.

"Evet. Bunu isterim." Yolun karşısına koştuk ve elimi kaldırıp otobüsü çağırdım. Maggie tereddüt etti, gözleri camları taradı. Arka koltukta yüz yüze oturmuş birkaç genç dışında boştu. Oturması için geri çekildim ve yanına oturdum. Uyarırcasına başını salladı. Alan çok dardı. Koridorun karşı tarafına oturdum. Maggie'nin mizah ve kahkahası azaldı, gözleri cama ve yanımızdan geçen sokağa odaklanmıştı. Bana döndü, yüzünde cesur bir gülümseme vardı ama hüznün de vardı. Bir süre konuşmadık, ilişkimizin gerçekliği aramızda fazladan bir yolcu gibi duruyordu. Bu hiç işe yarayabilir miydi? Sonunda gülümsedi, zile uzandı. "Burası benim durağım ama geç oldu Jack, bu yüzden eve gitmek istersen, ben..."

'Yorgun değilim. Yoksa... gitmemi mi istiyorsun?'

Derin bir nefes alıyor, ıslak paltosunun paçalarını çekiştiriyor, tırnağını çiğniyor ve sonra başını hafifçe sallıyor.

Filmi tartışıyoruz. Dar sokağında yürürken önceki rahatlık daha da kısıtlayıcı geliyor. Havada bir değişiklik var. Maggie daha sessiz, kahkahası daha kontrollü hale geliyor. Yeşil bir kapıyı işaret ediyor. Gösterişsiz ama bir çekiciliği var; tepede asılı saksı bitkileri: karanlık bir yolda renk parıltıları.

"Bu benim," diyor ama kelimeler kulağa fazla parlak geliyor. Anahtarı oynatıyor, hareketleri gergin, omuzları gergin, paltosunu çıkarıp ışıkları yakıyor.

'Senin evin kadar etkileyici değil ama' - kollarını beline dolamış etrafına bakıyor - 'burası benim evim.'

'Bayıldım. Çok—'

'Darmadağın?'

'Sen.'

'Bu iyi bir şey mi?' diye soruyor, kendine güvensiz bir şekilde.

'Elbette.'

"Bu da Bruce olmalı, değil mi?" Eğilip akvaryumun içine bakıyorum. Bruce sanki merhaba der gibi bir baloncuk çıkarıyor.

"Senden hoşlanıyor." Maggie gülümsüyor. "Bir saniye içinde dönerim. İhtiyacım var..." Taytını çekiştiriyor. "Mutfak şu tarafta... Su ısıtıcısını ocağa koyabilir misin?" Dönüp yatak odasına doğru koşuyor.

Mutfak küçük. Bebek mavisii dolaplar, daha fazla bitki, kokulu mumlar, tertemiz. Su ısıtıcısını doldurup çay poşetlerini arıyorum. Dolapları açıyorum. Birkaç temel ihtiyaç dışında boşlar: bir paket yulaf ezmesi, makarna, resimsiz ama çizgili ve yazılı konserve kutuları. Çay poşetlerini arıyorum, farklı boyut ve şekillerde kutular buluyorum; biri pembe, biri beyaz, diğeri koyu yeşil, üzerinde altın rengi yazılar var. Uzanıp ilk sembole dokunuyorum ve Bob Dylan'ın yankısını duyuyorum.

Maggie dairenin arka tarafında dolaşıyor, döşeme tahtaları hızla gıcırdıyor. Kabı açıyorum; birkaç tane hazır

kahve var. Kendi evime ve dolapları yağlar, otlar ve her çeşit çeşniyle dolu ailemin evine gidiyorum sanırım. Makarnanın arkasında, hazır erişte paketleriyle dolu plastik bir kap var.

"Özür dilerim!" diye içeri daldı. "Alışverişe gitmeye fırsatım olmadı," dedi hızla, buzdolabını açıp benim dükkândakilere benzer bir avuç mini süt kutusu alıp tezgahın üzerine koydu. Bir dolap kapağını açtı, içinde kahve poşetleri olan bir fermuarlı poşet çıkardı ve poşetleri dişlerinin arasında tutarken, birbirine uymayan iki kupayı alıp su ısıtıcısının yanına koydu. Kenara çekildim. "Aç mısın?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bir kutu çorba ısıtabilir miyim?"

"Paket servise ne dersin?" diye soruyorum. "Benim ikramım mı?" Omuzları düşüyor ve sırtını buzdolabına yaslıyor.

'BENCE...'

'Seni akşam yemeğine çıkaracaktım ve annemin her zaman bir kadının Hollandalı olmasına izin vermem gerektiği yönündeki önerisine rağmen, içimde babamdan çok fazla şey kaldığından korkuyorum.'

'Bunu yapmak zorunda değilsin.' Sesi kısık.

'Biliyorum. Ama cidden, şu anda bir pizza için her şeyi yapabilirim.' Başımı eğip tepkisini inceledim.

'Anlaştık ama ödemene izin vermiyorum.'

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama o arkasını dönüp bir çekmece açıyor ve bana bir kupon uzatıyor.

'Üzgünüm... Yapamam...' Önümdeki kağıda gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Özür dilerim." Leylak rengi ojeli tırnaklarıyla kelimeleri işaret ediyor. "İkisi bir arada. Pizzanı sen al, ben bedava olanı alayım, olur mu?"

'Anlaşmak.'

Ellerimi uzatıp tokalaşmak istediğimde, o bana baktı ve ikimiz de gülmeye başladık.

"Aman Tanrım, ne çift!" diyorum. Bana bakınca kahkahası kayboluyor.

Yaklaşmak üzereyim. "Çift" kelimesi havada asılı kalıyor.

Ama elektrikler kesiliyor, oda bir anda karanlığa gömülüyor.

"Ah, kahretsin. Sadece... orada bekle. Kıpırdama." Sesinde bir panik tınısı var. Yardım etmek isteyerek kıpırdamadan duruyorum ama sanırım bu, Maggie'ye alan tanımam gereken zamanlardan biri.

Çekmecelerin açılma sesini, kibritin çıtırtısını duyuyorum. Maggie'nin yüzü, bir mumun parıltısıyla aydınlanıyor, ifadesi gergin. Mumunu mutfak tarafına koyuyor, gözlerimle buluşmuyor ama odanın etrafına gölgeler düşüren yumuşak ışık her şeyi çok daha tehlikeli hissettiriyor. Maggie dinlenme odasına çekiliyor. Birkaç dakika sonra, "Geçebilirim" diye bağılıyor.

Oda şimdi aydınlanmış, odanın çeşitli yerlerindeki rengarenk mumlar yumuşak bir ışık yayıyor. "Oturun." Kanepeyi işaret ediyor. "Su soğumadan içecekleri hazırlayayım."

Oda küçük, sadece oturulacak bir kanepe var. Bir ucuna tünedim, vücudum kumaşa gömüldü. "Ah!" Duraksadı.

"Dikkatli ol, kıcını ısırabilecek bir yay var. Orası daha iyi bir yer." Sağ tarafı işaret etti. Fincanı yere bırakıp kendini halının üzerine katlayıp bacak bacak üstüne atarak kenardan üflerken ben de kıpırdandım. "Kafeinsiz, üzgünüm."

'Görünüşe göre elektrik kesintileri sırasında birlikte vakit geçirmek kaderimizmiş.' Hiçbir şey söylemiyor, sadece bir yudum alıyor, gözleri benimkilerde. 'İyi ki bu kadar çok mumun var.'

'Evet. Bu... bu burada sıkça yaşanan bir şey.'

'Gerçekten mi?'

Başını sallıyor, vücudunu çeviriyor ve bacaklarını uzatıyor. "Önemli değil. Bazen sessiz olmak iyidir, biliyor musun?"

"Evet. Okumanın en çok özlediğim yanı bu. Sessizlik. Kendi dünyanı, kendi düşüncelerini kapatabilmenin, dünyayı dolaşabilmenin, kendini yeni bir yere götürebilmenin, kendi hikâyelerini anlatan ilginç insanlarla dolu olmanın. Kendi hayatından, kendi dertlerinden çok çok uzakta olmanın."

'Sana kitap okumamı ister misin?' Tereddüt ediyor. 'Sana kitap okumamı ister misin?'

Kalbim hızlanıyor. Aylardır sesli kitap dinlemeye bile cesaret edemiyorum ama ona bakınca uzun zamandır hissetmediğim bir özlem hissediyorum, çözülen bir düğüm gibi.

'Bunu gerçekten çok isterim.'

Gülümseyip ayağa kalkıyor. 'O zaman sen pizzayı sipariş et, ben de gidip ne bulabileceğime bakayım.'

Telefonumu çıkarıp arama motoruna yazıyorum ve sipariş veriyorum. İçine biraz kurabiye ve mozzarella çubuğu da atıp ellerimi fincanın etrafında ısıtıyorum. Sıcaklık hızla düşüyor. Kalkıyorum, perdeleri çekiyorum ve sokağa bakıyorum. Karşıda ışıklar yanıyor, burada elektrik kesintisi belirtisi yok. Kaşlarımı atıyorum, radyatörleri ve duvardaki termostat kadranını fark ediyorum. Rakamları okuyamıyorum ama düşük ayarda olduğunu görebiliyorum. Televizyonun etrafına dizilmiş birçok DVD'ye bakıyorum, eğilip birkaçını çıkartıyorum. Televizyonun arkasındaki kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. Öğrenci yurdundakine benzer bir elektrik sayacı. Midemde bir batma hissi var. Bu bir elektrik kesintisi değil.

DVD'ler ve bibloların arasında raflardan birinde duran, bozuk para dolu bir reel kavanozuna bakıyorum; içeriğini açıklayan, okuyamadığım bir etiket. Dolapları, kahve poşetlerini ve tek tek süt kutularını düşünüyorum. Maggie'nin patlamış mısırını nasıl yediğini. Kanepede battaniyeler var ve bir örgü torbasının yanında parmaksız eldivenler.

Bu 'elektrik kesintisi' gerçeğinin ağırlığı beni çok sert bir şekilde vuruyor, etrafıma baktıkça midem kasılıyor.

Yardım etmek istiyorum. Elektriğini, ısınmasını ödemek, alışverişe götürmek, hayatını kolaylaştıracak herhangi bir şekilde ona yardım etmek istiyorum. Ama onu tanıyorum. Zaten ona çok değer veren birinden bile olsa yardım kabul etmez.

İsrar edebilir miyim? Düşünceyi hemen kafamdan attım. Mesele boş sayaç ve bomboş dolaplar değil, mesele onun öz

saygısı. Bunu tehlikeye atabilecek hiçbir çizgiyi aşmayacağım.

"Çok fazla yok ama yolun aşağısındaki hayır kurumu dükkanından Muhteşem Gatsby'yi aldım. Baz Luhrmann'ı severim. Vay canına, hava çok soğuk, bir saniye..." Tekrar ortadan kaybolup büyükbabamın saksı kulübesindekine benzer eski bir taşınabilir gazlı ısıtıcıyı içeri itiyor. "Bunu acil durumlar için saklıyorum," diyor. "Tencerede pek bir şey yok ama biraz yumuşatır." Yakmaya başlıyor. Kapı çalınıyor. Pizzaları alıp kutuları Maggie'nin oturduğu yerin yanına, yere diziyorum ve kendimi de karşısına katlıyorum.

Artık aramızdaki gariplik ortadan kalktı, sanki kelimeler olmadan birbirimizi anlayabiliyoruz.

Vicky her zaman büyük jestlerin ve kusursuz bir şekilde düzenlenmiş 'Instagram' anlarının' hayranıydı, ancak bu küçük odada, mumların yumuşak ışığıyla, sanki sadece bizim için, dış dünyanın baskılarından korunduğumuz güvenli bir yer yaratmışız gibi.

Ve mükemmel.

"Peki, mektup arkadaşların kimler?" diye soruyor Jack, konuşurken ağzını kapatıp gözlerini kanepenin üzerindeki kartpostallara dikerek. Başımı çevirip onlara bakıyorum.

"Mektup arkadaşı yok." Gülümsedim. "Sadece bir hobi. Bazen emlak satışlarından önce ev temizlerim. Çöp kutusunda bir yığın buldum ve onlardan kurtulmak yanlış geldi." Uzanıp kanepenin üstündeki bir tanesini açtım. "Bu benim favorim: Kışın New York." Kartı çevirdim: "Keşke burada olsaydın, L."

'Hiç gittin mi?'

"New York'a mı?" Gülüp başımı sallıyorum. "Hayır." Konuyu değiştiriyorum çünkü gerçek şu ki, asla gidemeyeceğim. "Çok fazla insan, çok fazla düşünce. Sen?"

'Bir veya iki kez. Ama bir süre değil.'

Bana Central Park'tan, Noel'deki Macy's'den, Empire State Binası'ndan bahsediyor; bu da beni Seattle'da Uykusuz ve Unutulmaz Bir Olay'a götürüyor. "O üçüncü dilimi yememeliydim," diyorum dolu karnımı ovuşturarak. "Ve kurabiyeyi."

Jack, kalanların üzerine kapağı kapatıyor. "Kalanını buzdolabına koyacağım. Şampiyonların kahvaltısı," diye ekliyor mutfağa doğru yürürken omzunun üzerinden.

Kanepeye oturduğunda uzanıp kitabı çırpıyorum. 'Hazır mısın?'

'Sen olduğun zaman.'

'Ben pek iyi bir okuyucu değilim...' diye başlıyorum ve nezaketsizliğimden dolayı irkiliyorum.

'İkimiz de aynıyız.'

'Üzgünüm.'

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." Kulak memesini çekştirip arkasındaki yastığı kaydırıldı. "Sevdiğim şeylerden biri de bu; aklından geçeni söyleyebiliyorsun."

"Eh, ben de eşit şartlar yaratmayı severim." Tanrım, ona böyle şeyler söyleyebilmek ne güzel bir his. Gülümseyip sayfaya bakıyorum. "Daha genç ve daha savunmasız yıllarımda..." diye başlıyorum. Jack arkasına yaslanıyor, başını eğiyor ve ben okurken yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. İlk bölümün sonuna yaklaşırken sırtım ağrımaya başlıyor ve boynum tutuluyor.

Jack kolunu kanepeye doğru uzattı. "İster misin..." Eliyle ağzını ovuşturdu. "Lanet olsun, bunu söylemenin daha iyi bir yolunu bulamıyorum ve bu kelimedden nefret ediyorum ama sarılmak?" diye homurdandım, kelimeyi söylerken neredeyse kıvranıyordu.

"Evet... Evet. Sanırım "kucaklaşmak" hoşuma gider. Ama biraz alana ihtiyacın olursa bana söyleyeceğine söz ver, değil mi?"

'Yani sana yapmak istediğim şeyler hakkında uygunsuz düşüncelere kapılırsam?'

Sıcaklık tenime hücum ediyor.

"Kızarıyorsun," diyor bana hem arzu hem de eğlence karışımı bir ifadeyle bakarak. "Aklımı Gatsby'de tutmaya çalışacağıma söz veriyorum."

'Yapamayabilirsin.'

"Sana karşı hissettiklerime bakılırsa, Maggie, bundan da şüpheliyim." Yerinden kıpırdandı ve ben de yanına oturdum. Hâlâ birbirimize dokunmuyoruz. Kolu kanepenin arkasına doğru uzanmış.

"Hazır mısın?" diye sordum, yanına yerleşip koluna yaslanmayı beklerken. Jack'in düşüncelerini olabildiğince tarafsız tutmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Ona yaslanırken kahkaha attım.

'Ne?' Bir daha dokunmamak için yüzümü çeviriyorum.

'Yine bütün oğlanları bahçeye getiren senin milkshake'lerin mi?'

'Bunun neden hâlâ aklımda olduğunu gerçekten bilmiyorum.'

"Sadece... rahatla, tamam mı? Rahatsız olursam uzaklaşıyorum." Kaşımı kaldırdım. "Hazır mısın?"

"Milkshake'im getiriyor..." diye kısık sesle şarkı söylemeye başlıyor ama bunu yaparken yüzünde bir sırıtma var. "Hazırım."

Kolunun kıvrımına yaslanıyorum.

Teşekkür ederim.
Bana güvendiğin için.

Cevap vermiyorum. Düşüncelerimi duyabilseydi, hepsi bir karmaşadan ibaret olurdu: Tenine dokunmak, kollarında

güvende hissetmek, istendiğimi hissetmek ne kadar güzel, olduğum kişiye rağmen. Eli yavaşça omzuma düşüyor ve sayfayı çeviriyorum. Jack'in sesi içimde yankılanıyor.

Odak.

Sayfadaki kelimeleri okumaya çalışın.

Hadi, bunu başarabilirsiniz.

Kelimeleri çözmeye çalışırken duyduğu ihtiyacı ve yoğunlaşmayı duyuyorum. Bob Dylan'dan bir dize ve aşına olmadığım başka bir şarkı.

"Parmağımı... yönlendirebilir misin?" diye sordu Jack yüksek sesle. "Kelimelerin altına mı? Odaklanmamı kelimelere ve kitaba odaklamama yardımcı olacak, yola değil..."

Omzunun üstünü öpmek istiyorum.

Boynuma yayılan ve gözle görülür bir şekilde yayılan sıcaklığı gizlemeye çalışıyorum. Elini tutuyorum.

'Bunun gibi?'

Elinin altı sıcaktı.

'Evet.'

Parmağını bir sonraki sayfanın üst kısmında takip ediyorum. 'İlgileri beni oldukça etkiledi...'

Onların, ben...

i harfinin üstündeki nokta nerede?

Duruyorum. 'Ben'e geri dönüyorum. 'Burada.' Parmağını harfin gövdesinde gezdiriyorum ve bir pop sesi çıkarıyorum.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle parmaklarımla harfleri takip etmeye devam ediyorum.

Limon gibi kokuyorsun.

'Konsantre ol Jack,' diyorum ama gülümsüyorum.

Parmağını 't' harfinin üzerine koydum. Jack'in sesi kafamın içinde bir kıvılcım, bir heyecan dalgası yarattı.

Durun bakalım, o bir 't' miydi?

"Evet!" Mektubu tekrar yazıyorum, acele etmiyorum ve mektubun üzerini çizmeden önce parmağını sayfadan kaldırıyorum.

Kaybettim.

"Tekrar bulacaksın." Başımı çevirip ona bakıyorum. Duyguları sevinçten arzuya dönüşüyor.

Milkshake alabilir miyim? Çocuklar. Bahçe. Özür dilerim.

"Daha iyi bir şarkı bulman gerekecek. Kitaba geri dön, Jack."

Kahkahalarla güldüm. 'Katy Perry'nin 'I Kissed a Girl' şarkısı mı?'

'Özür dilerim. Uğraşıyorum ama—'

'Kelimeler, Jack. Sayfaya odaklan.'

'Sağ.'

'Gözlerini kapat. Daha önce işe yaramıştı.'

"Bana. Öyle. Görünüyordu ki..."

Görmek

'S?' diye soruyor.

'Evet!'

'Aman Tanrım.'

Gözlerini kapatıyor ve mektubu tekrar bulmaya çalıştığını duyabiliyorum. Mektuplara odaklanırken, ara sıra bir klasik müzik sesi veya eski moda bir şekerciden alabileceğiniz bir şeyin görüntüsü duyuyorum. Ama sonra, sanki mektup boşluğa düşmüş gibi, düşüncelerinde bir damla yaş belirliyor.

'Şimdilik duralım da ben sana okuyayım ne dersin?'

'Denemeye devam edebilirim. İşe yarıyor.'

'Sinirleniyorsun. Mektupları görünce rahatlamıştın.'

"Haklısın." Elini bırakıyorum. Kaldırıyor ve çıplak tenime bırakıyor. İçimde bir sarsıntı, bir enerji dalgası hissediyorum. Tenimde yavaş daireler çizmeye başlıyor. "S" harfinin ana hatlarını hissedebiliyorum. Hiçbir şey söylemiyorum; kendi arzumla ve parmaklarının tenimde bıraktığı küçük kıvılcımlarla mücadele ediyorum. Jack'in düşünceleri duruldu. Paragrafın sonuna kadar okudum, sonra kitabı kapatıp ona döndüm.

"Neden durdun?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Çünkü şu anda odaklanmakta zorlanan benim." Gözlerim dudaklarına kaydı. "İstiyorum..." Gözlerine

baktım. Bir merak kıvılcımı belirdi. "Seni öpebilir miyim?"

Aklından geçen kelimelerle, söylediği kelimeler neredeyse aynı anda geliyor.

"Hiç sormayacağını sanmıştım." Tek bir hareketle dizinin üzerindeydim, kollarım boynuna dolanmıştı. Düşüncelerimiz çarpışmadan önceki gibi: Ateş yükseliyor, ihtiyaç sancıları, istek ve arzu midemde birikiyor, dilim onunkinin ucunu çekinerek yalıyordu.

Aman Tanrım.

Öpüşmeye kendimizi kaptırıyoruz, Jack'in düşünceleri ve benim düşüncelerim, ağzı ağzıma bastırılırken birbirine çarpıyor. Kolları beni daha sıkı sarıyor. Pazılarının gücünü, parmaklarının altındaki tenimin yumuşaklığını hissedebiliyorum.

Sen.

Ev tadında.

Daha fazla.

Durmak.

Hayır. Lütfen.

Aman Tanrım.

Düşünceleri artık sadece kelimeler değil, bir imgeler girdabı halini alıyor: Çıplak tenimin, köprücük kemiğimin kemiklerinin imgesiyle savaşıyor bir tedirginlik duygusu.

Geri çekiliyor. 'Durayım mı?'

Düşüncelerini kontrol etmeye çalıştığını hissedebiliyorum.

'Hayır. Durmanı istemiyorum.'

Saçlarımı dayanılmaz bir yavaşlıkla geriye doğru çekiyor, sıcak dudakları köprücük kemiğimi okşuyor.

'Limon gibi kokuyorsun, sanki...'

Güneş. Aman Tanrım, bunu söyleme... Lanet olsun.

'Güneş ışığı?' Kaşımı kaldırıp ona baktım.

'Özür dilerim. Hayatını kelimelerle çevrili geçiren biri olarak, daha iyisini bulabileceğimi düşünürdünüz.'

"Konuşmayı kes Jack." Beni kaldırdı, elleri omurgamda gezindi. Kot pantolonunun altında şiştiğini hissedebiliyordum. Hiç böyle bir şehvet hissetmemiştim. Ellerim gür saçlarına uzandı. Yavaşça çektim. Yüzü gerildi, ağzı tekrar benimkine değdi. Bacaklarım onu sıkıca sardı. Geri çekildim, kollarımı vücudumda kavuşturdum ve kazağımı başımın üzerine çıkardım. Jack'in zihninde bir dizi kelime çarpıştı; hayranlık, çekim, ihtiyaç duygusu.

"Çok güzelsin," diyor. Sesi boğuk. Söylemesine gerek yoktu; hislerini duyabiliyorum. Saçlarımı kaldırıp boynumda bir öpücük yolu açıyor. Dudaklarını geri çekiyor.

'Neyin var?' diye soruyorum.

Yüzümü ellerinin arasına almış, gözleri yüzümü tarıyor. Düşüncelerini yeniden düzenlemeye çalıştığını, bir cümle kurmaya çalıştığını hissedebiliyorum ama kelimeler birbirine dolanıyor.

Çok hızlı.

"Hayır. Çok hızlı. Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Ben de seni istiyorum.

'Acele etmek istemiyorum. Daha yeni tanışıyoruz.'

'Beni aceleye getirmiyorsun. Bu benim seçimim.'

Dudaklarımız buluşuyor ve yine kendimizi, birbirimizin tadında kaybediyoruz. Geri çekiliyorum.

'Beni yatağa götürmeni istiyorum, Jack.' Gözleri hafifçe büyüdü, arkalarında bir arzu kıvılcımı belirdi.

'Ben... İnan bana, bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok, ama—'

'Zaten yeterince vakit kaybettik.'

'Emin misin?'

Bir an duraksıyorum. Kararımdan şüphe duyduğum için değil, bu anı hissetmek ve deneyimlemek, beni bu yeni, güven ve umut dolu yere bağlamak istediğim için. Çünkü onunla her şey çok farklı.

Çünkü onun ne düşündüğünü biliyorum, kalbinde ne olduğunu biliyorum.

Bu yüzden soruyu tekrarladığında, onun da aynısını istediğinden hiç şüphem yok. Cevap vermek için zaman harcamama gerek yok. Her yerim onun dokunuşunu özlüyor. "Evet."

Hiçbir şeyi, hiç kimseyi bu kadar istemedim.

Önden yürüyüp onu odama götürüyorum. Sokak lambalarının yumuşak turuncu ışığı duvarları ısıtıyor. Bana doğru yürüyor, silueti karanlığa karşı belirginleşiyor. Jack parmağıyla saçlarımı yanaklarımdan çekiyor, ağzı ağzıma yaklaşıyor.

'Durdurmamı istiyorsan söyle.' Sesi sertti, koyu gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

Başımı sallıyorum. Tek kelime edemiyorum. Dudaklarımız birbirine yaklaşıyor. Dudaklarının baskısı tüy kadar hafif, dili önce nazikçe, sonra daha derine, daha kararlı bir şekilde benimkini arıyor. Ateş gibiyim.

Eli eteğimin arkasını kavradı, vücudumu bana yaklaştırdı. Bizi döndürdü ve ben geri çekildim. Onun ve benim düşüncelerim, istek ve ihtiyaçların bir kakofonisi gibiydi. Aramızdaki ilkel bir şeyin yakıcılığı. Dudaklarımız birbirine karışıyor, dili benimkinin üzerinde, dişlerim alt dudağını çekiştiriyor, bu koordinasyonun onun zihnini okuyabilmemle hiçbir ilgisi yok. Hafifçe inliyor. Ağzım onunkine değiyor, yatağıma inerken çıkardığı sesleri tadıyorum.

Eteğimi yukarı çekip üzerine çöktüm. Eli bacağımdan yukarı, dizlerimden uyluklarımın dışına doğru çıktı, eteğim belime kadar yükseldi. Gözlerimi ondan ayırmadan arkama yaslandım ve bluzumun düğmelerini açmaya başladım. Başını eğdi, dudakları köprücük kemiğim boyunca uzandı, kıyafetlerimi arkaya atarken sırtım kavislendi. Luke'la olduğumdan çok farklıydı. Onunlayken, onu duymamak için her zaman çok çabalıyordum, bu yüzden asla tam olarak orada değildim. Tekrar öpüştük, her hareketimiz içgüdüsel olarak birbirimize karşıydı. Bu, daha önce erkekleri öptüğüm zamanlara benzemiyordu. Korkunç düşünceler ve beklentiler yoktu, bu hareketin beni nasıl 'cıldırırtacağına' dair sürekli bir anlatım yoktu, sadece özlem, arzu ve hayranlığın saf yankısıydı. Sütyenimin kopçasını açtım ve yere düşmesine izin verdim. Jack bir an beni öpmeyi bıraktı. Geriye yaslandım. Bana bakmak istiyordu.

Geri çekilip sonra yaklaşması, elini başımın üzerinde, diğer elini göğüs kafesimin kıvrımında gezdirmesi, başparmağının yukarı doğru hareket etmesi bir dans gibiydi. Her dokunuşta, her sürtünmede ve her inlemede düşüncelerimiz buluşuyordu. Benim sesim, onun teni, onun sesi, ihtiyacımız. Ona bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söyleyebilseydim, kendi düşüncelerini birebir yansıtırdı. Sanki tek bir kişiymişiz gibi.

Kazakının alt kısmını tutup çekiyorum, parmaklarım omurgası boyunca yukarı doğru çıkıyor, omuzlarını kavıyor, teni benimkine değişiyor.

Hiç bu kadar bütün hissetmemiştim.

Bu kesin.

Bu tamamlandı.

'Bu uygun mu?' diye soruyor, nefesi kesiliyor.

"Tanrım, evet." Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi, eli eteğimin fermuarına kaydı. "Ya bu?" Diliyle göğüs kafesimde gezinirken başımı salladım, sakalının sürtünmesi tenime sürtünerek alçalırken. Bana baktı, düğmeyi açtı ve dayanılmaz bir yavaşlıkla fermuarı indirdi. Eteğimi çıkarabilmesi için kendimi kaldırdım. Ellerini tenimden çekerek geriye yaslandı ve ben kendi düşüncelerimle baş başa kaldım.

Sanki yarımı kaybetmişim gibi.

Gülümseyip ayağımı kaldırıyor ve düşünceleri geri geliyor. Şimdi acele etmeyeceğini, beklememi, bana ihtiyacı olduğu kadar ona da ihtiyacım olmasını istediğini biliyorum. Kumaşı bir bacağından aşağı doğru yuvarlayarak, tüy kadar hafif parmaklarını baldırımın arkasından, dizimden yukarı doğru kaydırıyor. Tayt çıkana kadar hareketi tekrarlıyor. Tekrar yukarı çıkıyor, dudaklarımız birbirine gömülüyor.

"Hiç kimseye karşı böyle hissetmedim," diyor, sesi boğuk ve derin.

"Ben de." Ağzı tekrar üzerimde, sonra göğsümde, dili sinir sistemimde kıvılcımlar saçıyor, sonra ağzı vücudumdan aşağı doğru çekiliyor. İç çamaşırımı indiriyor, gözleri üzerimde. İçimdeki ateşe rağmen tüylerim diken diken oluyor, titriyorum. Sakalları uyluğumun içini tırmalıyor, ağzı beni ele geçiriyor. Gözlerimi kapatıyorum. Düşünceleri arzuyla, tadımla, diline karşı hissettiğim hisle bulanıyor. Orgazmın yaklaştığını hissedebiliyorum ama o geri çekiliyor.

Henüz değil.

Bana baktığında nefesim kesildi. Düşünceleri kafamın içinde, yüksek ve net bir şekilde yankılanıyordu.

Sana karşı neler hissettiğimi duymanı istiyorum.
Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?

Şu anda.

Tam şu anda.

Sonra ağzı tekrar bana döndü ve kalçalarım ona doğru yükseldi. Bu sefer geri çekilmiyor. Tüm vücudum ona doğru yaylanıyor.

Bana kendime gelmem için bir an veriyor, dudaklarıyla yukarı doğru çıkarken öpücükleri tenimde geziniyor. Jack üzerime eğiliyor, elinin tersiyle çenemi takip ediyor.

'Şu an seni istediğim kadar hiç kimseyi istemedim.'

'Öyleyse beni al.'

Ayağa kalkıyor ve fermuarlarını açıp kot pantolonunu indirirken onu içime çekiyorum. Bir an hareket edemiyorum, konuşamıyorum. Ona bakıyorum, her yerine: geniş omuzlar, göbek deliğinden aşağı inen koyu saçlar, uzun kirpikler, şişkin dudaklar. Dizlerimin üzerine oturup onu yatağa geri çekiyorum. Bana sertçe yaslanıyor ve dudaklarımız birbirine çarpıyor; dişlerimiz, dilimiz, sertliğimiz ve yumuşaklığımız. Elimi uzatıp komodinin çekmecesini hızla açıyorum, bir prezervatif çıkarıp eline tutuşturuyorum. Duruyor, geri çekiliyor. "Emin misin?" diye tekrar soruyor.

"Evet." Paketi dişleriyle yırttı ve birkaç dakika sonra tepemdeydi. Düşünceleri gürültülü ve nabız gibi atıyordu.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırıyor, beni tekrar öpüyor ve sonra kalçalarının benimkilere değdiği yerde onun uzunluğunu hissediyorum. Kollarım boynunu sarıyor ve onu hayal edebileceğimden çok daha derine ve yakına çekiyor.

Ve gördüğüm, hissettiğim ve duyduğum tek şey biziz.

Geç oldu ama uyumaya direniyorum. Parmaklarımı göğsündeki koyu renkli tüylerde gezdiriyorum, düşünceleri neşe, şefkat ve hayret dolu yumuşak bir ritimle akıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, bir tutam saçını parmağına dolayarak.

'Sanırım daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Bunu yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim.'

Beni göğsüne doğru çekiyor, kolunu omzuma doluyor.

'Kalbinin atışlarını duyabiliyorum.'

Birbirimize olan duygularımızın ağırlığı sessizliğe bürünüyor.

"Biraz alana ihtiyacın var mı?" diye nazıkçe sordu. Eli kolumda daireler çizmeyi bıraktı.

'HAYIR.'

'Orası çok gürültülü olmalı.' Alnıma hafifçe vurdu.

'Aslında öyle değil. Sakinsin; düşüncelerin normalden daha sessiz.'

'Ve biz...'

'İkimiz de çok gürültü yapıyorduk Jack. Çoğu zaman kimin kim olduğunu anlayamıyordum.'

Yerden bir yerden telefonu çalıyor.

'Bunu alman gerekiyor mu?'

'Hayır.'

Bana doğru dönüp kıpırdanıyor. Beni öperken bacağımı kalçasına doladım. "Hayır, çok hızlı değil ve evet, seni tekrar istiyorum," diyorum. pcğ derinleştiriyor ama telefon tekrar çalıyor.

Saının arkasından tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Boş ver, boş ver.

Telefon tekrar çalıyor, cevap verilmesini istiyor. Geri çekilip başını sallıyor.

"zr dilerim, alsam iyi olacak." Beni tekrar öptü. "Kıpırdama, tamam mı? Orada kal." Sonra kot pantolonunu giydi.

zrn savuşturuyorum.

Odadan çıkar, telefonu kulağına dayamıştır. "Hey..." Konuşmanın geri kalanı kapalı kapı tarafından alınır.

Yatağıma uzanıp denizyıldızı gibi uzanıyorum. Kaslarımdaki tüm ağrıların tadını çıkarıyorum. Hafifçe gülüp yorganı ağzıma kadar çekiyorum.

Jack odaya geri dönerken kapı kolu gıcırdadı. "Kardeşim." Açıklama yaparcasına telefonu salladı. "Haberleri var ve önümüzdeki cuma hepimizin Chadders'ta öğle yemeği yememizi istiyor." Yanağının iini ısırđı, dalgın görünüyordu.

"Ah. Flicks'te Sense and Sensibility gösteriliyor ama sanırım filmin konusunu zaten biliyorsundur. Benim en iyi 10 filmim arasında değil..."

"Hmmm? Ha. Evet. Aslında gördüm."

Etrafımızdaki hava hızla soğur.

"Geç oldu," diyorum. Ona bir kaçış yolu gösteriyorum.

Elinde tuttuğu telefona bakarak başını sallıyor.

'Sana bir şey diyeceğim—'

Gözleri tekrar yukarı doğru kaydı ve yatağın kenarına oturdu.

'Sanırım Romy sana önümüzdeki hafta izin vermez?'

'Ah, yani ilk 10'umda olmasa bile yine de gidip izlerim...'

"Hayır. Demek istediğim..." Telefonunu ellerinin arasında gezdirirken, gözlerinin arasındaki çizgi ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi derinleşti. "Gelmek ister misin? Öğle yemeğine?"

'Ama ben senin anne babanın yanına gideceğini sanıyordum?'

'Benim.'

'Ah! Ben... Bilmiyorum, yani...' Yüzümü buruşturarak vücudumu işaret ediyorum.

'Onlara mikrop meselesini anlatabilirim. Ve yanlarında olup onları kovalamaya hazır olabilirim.'

'Sıçrama?'

"Kişisel koruman olabilirim." Yatağa doğru eğildi ve yatağın yukarı aşağı sallanmasını sağladı. Ben homurdandım, o da güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun," - yanıma uzandı, başını eline yasladı - "koruman. Koruman olabilirim."

'Yani, tabii? Eğer... biraz erken değil mi?'

'Sanırım ebeveynlerle tanışmanın tam zamanı. Ve tabii ki diğerleriyle.'

'Bütün aile orada mı olacak?' Yorganı çenemin altına kadar çekiyorum.

'Evet. George tam kadro istedi.'

Saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor. "Ne düşünüyorsun? Randevum olur musun?"

Kalbim göğüs kafesime öyle sert çarpıyor ki eminim o da duyabiliyordur.

'Ama...' Ya gerçek beni görürlerse? Yanımda yatan adama yakışmayacak kadar tuhaf ve iyi olmayan biri. 'Ya değilsem...'

'Maggie?' Elleri yüzüme yakın. 'Gözlerini kapat.'

Dediğini yapıyorum.

'Sana dokunacağım, tamam mı?'

Başımı sallıyorum.

Elleri çenemi kavradı, başparmağı yanağımı okşadı.

Benim gördüğüm bu.

İçime bir huzur, mutluluk ve aidiyet duygusu doluyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanı, sahneleri derinden önemseyen birinin sevgi ve hayranlığıyla yönetilen, öne çıkan anlardan oluşan bir bant gibi anlatıyor. Işıklar yandığında sinemada beni ilk görüşüm; başımı arkaya atıp gülmem; çeşmenin yanında filmi izlerken yan profilim; beni ilk öpüşündeki ihtiyaç hissi ve ona okurken hissettiğim huzur ve aidiyet duygusu.

Ellerini çekiyor ve ben gözlerimi açıyorum.

'Seni sevecekler.'

Jack

Geçtiğimiz hafta, Levin'e yaptığım geziler dışında, işte olduğumdan daha çok Maggie'nin yatağındaydım. Muhteşem Gatsby'yi bitirdik ve At Üzerindeki Su'nun yarısını izledik; ikimiz de Clarissa'nın gerçekten bizim Riz'imiz olduğuna ikna olduk. Ayrıca Alacakaranlık serisinden bir değil, üç film izlemek zorunda kaldım; bu konuda ne kadar az konuşulursa o kadar iyi.

'Şimdilik bu kadar,' diyor.

"Ne? Bölümü yarıda bırakamazsın!" Kitabı elinden kaptım, gözlerimle sayfayı tarıyordum. Bir kelimeye odaklanınca irkildim:

Th - ʏ

"Öğğ. Levin ve yöntemleri," diyorum kulaklarımdan gelen gürültüyü silmeye çalışarak. "Flaşta her "th"

yazdığında el zilini çalmak zorunda kalıyordum," diye açıklıyorum.

'Aman ne eğlenceli.'

"Hiç de bile, o sesin okuma deneyimimin kalıcı bir parçası olmasından korkuyorum. Sadece sonuna kadar oku. Bak..." Sayfaları çeviriyorum. "Sadece birkaç sayfa kaldı."

"Üzgünüm ama anlaşma yok. Beklemeniz gerekecek. Gitmeden önce duş almam gerek..." İfademini inceledi, kendi ifadesi de biraz eğlenmişti. "Gerçekten canını sıkıyor, değil mi? Neden bölümün ortasında bitiremiyoruz?"

'Çünkü!'

Kitabı geri alıyor. Parmağı otomatik olarak sayfanın köşesini katlamak için hareket ediyor ama ben kitabı elinden çalıp, satın aldığım Chadwick ayracını sayfaların arasına kaydırıyorum.

Başını sallıyor. "Sen tam bir kitap kurdusun." Gülüyor, tişörtümü başından çekerken kitabı komodinin üzerine geri koyuyorum.

'Biliyor musun, onlara hasta olduğumu söyleyebilirim?' Yastığını bana fırlattığında sahte bir öksürük krizine giriyorum.

'Olmaz, hem de küçük prenslerini çaldığımı sansınlar. Senin için yapma Jack Chadwick.' Ama yan tarafına yatıp bana döndü.

"Endişelenmezdim. Geçtiğimiz yıl boyunca bir münzevi gibi yaşadım. Beni esir tuttuğunuzu kimsenin fark ettiğini sanmıyorum."

'Affedersiniz, işe gidiyorum ve her zamankinden çok daha az uyuyorum,' diye meydan okuyor.

Başımı sallamadan önce dudakları hafifçe aralanarak bana doğru eğiliyor. Rızamızın ritmini bulduk, minik duraklamalar, biri diğerinin ilk adımı atmasının ardından öne eğiliyor. Bu artık ikinci doğamız haline geliyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve geri çekilip uzanıp ellerini yanağının altına koyuyor.

'Peki, sırada ne var? Vücudunu maviye boyayıp dev bir Y harfine mi tırmanacaksın?'

"Kim bilir?" Saçlarını geriye doğru itiyorum. "Daha fazlasını hatırlayabilirsem bir şeyleri açığa çıkarabileceğimi söylüyor. Hâlâ ara sıra başım ağrıyor."

'Tekrar deneyelim mi?'

Derin bir nefes alıyorum. Bunu son bir haftadır birkaç kez denedik. Küçük detaylar giderek netleşiyor. Maggie'nin yatağında yapmayı en sevdiğim şey bu olmasa da yine de başımı sallıyorum.

Yatakta aşağı doğru hareket ederek kıpırdanıyor ve ben gülererek aşağı bakıyorum. 'Daha aşağı hareket edersen konsantre olamam.'

'Uslu dur. Göğsüne uzanacağım. Hazır mısın?'

'Her zaman olacağım gibi.'

Başını bana yasladı. 'Tekrar bardan ayrılmaya başla.'

Tıpkı geçen seferki gibi, hatırlayabildiğim her şeye odaklanıyorum, ta ki bir şeylerin ters gittiği hissine kapılana kadar. Yolun karşısındaki gölge hareket ediyor. Tam olarak kendi düşüncelerimi değil ama kesinlikle bir şeylerin yolunda gitmediği hissini duyuyorum.

Ama bu kısım yeni.

Ayak sesleri. Yavaş, istikrarlı, asfaltta bot sesleri. Benim mi? Gölge mi? Binalar hareket ediyor, yollar ileri geri

gidiyor, kıvrılıyor, yükseliyor ve alçalıyor. Sonra gölgelerin siyah ve gri tonlarında uzun kızıl saçların parıltısını görüyorum. Sesim yankılanıyor, "Affedersiniz?"

Darbe arkamdan geliyor. Çarpmanın acısı o kadar gerçek ki nefesim kesiliyor. Maggie anında geri çekiliyor, endişeli yüzü öne doğru eğilirken odası tekrar görüş alanıma giriyor.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle. "Jack?"

Sıcak basıyor, kanım vücudumda hızla dolaşıyor.

'Ben... Ben öyle düşünüyorum.'

"Sana bir bardak su getireyim." Odadan aceleyle çıkıp bir bardakla geri dönüyor, bardağı bitiriyorum. Görüntüler birbirine itilip kakılmaya başlıyor. Maggie yanıma oturuyor, yüzü endişeyle dolu.

'Sanırım ona bir şey olacaktı.'

'Kızıl saçlıya mı?'

'Bence de.'

'Polise gitmeliyiz.'

Tereddüt ediyorum ama şimdi çok daha fazlasını hatırlıyorum. 'Katılıyorum.'

O kim?

Onun kim olduğunu bulmam lazım.

Ve eğer ona bir şey olursa.

Dördüncü vitesle geçip Maggie'ye bakıyorum, çocukluğumun hızla geçip gitmesinin fonunu oluşturan, giderek kararan kırsal alana bakıyorum. Solda engebeli tarlaların mozaïği; sağda ise batan güneşin altında kaybolan kıyı şeridinin parıltıları ilerlememize ayak uyduruyor. Kasım ayı olmasına rağmen kış henüz tüm şiddetiyle üzerimize çökmedi.

Maggie, "Ne zaman polise gidelim?" diye soruyor. "Eminim şimdi dosyanızı yeniden açacaklardır." Telefonunda tekrar bir saldırı haberi veya kadının ya da gölgelerdeki kişinin kim olduğuna dair bir ipucu arıyor ama şimdiye kadar hiçbir şey çıkmadı.

'Evet. Belki.'

Bir süre sessiz kaldık, Maggie öfkeyle arama çubuğuna bir şeyler yazdı. "Kayıp kişiler sayfalarına tekrar bakacağım."

Güneş, Maggie'nin saçlarının bronz ve altın tonlarını yansıtıyor, göz bebekleri irislerinin yeşim rengine karşı küçük kalıyor ve o zamanın anıları taze bir tasarıma bürünüyor. Uzun zamandır bu hayattaki tüm amacımı

kaybetmiş gibi hissediyordum ama şimdi her şeyimi kaybettiğimi sandığım gecenin aslında yeni bir şeyin başlangıcı olduğunu fark etmeye başlıyorum. Ve şimdi, Maggie'nin yardımıyla, o geceden beri beni rahatsız eden soruların cevaplarını nihayet buluyorum.

Dr. Levin ile önceki seansımı düşünüyorum. Aslan-üstünde-oturdu'yu okuyabilmenin verdiği gurur benim için inanılmazdı. Tam olarak anlayamadım ama birkaç haftalık yoğun okuma ve yazmanın ardından, ilk kez belki de geri dönmenin bir yolunu bulabileceğimi düşünüyorum. Bir daha asla eskisi gibi olmayacağımı açıkça belirtti - okumak her zaman yorucu olacak; aleksi asla gitmeyecek - ama altı yaşında bir çocuğun okuma yaşı hiç okumamaktan iyidir.

Eve çıkan dik araba yoluna sapıyorum. "Geldik."

"Burada mı?" Telefonundan başını kaldırırken gözleri kocaman açıldı. "Ailen bir uçurumun kenarında mı yaşıyor?"

Chadwick Crest yazılı olduğunu bildiğim tabelanın yanından geçerken ona özür dilercesine baktım.

'Ve onların adını taşıyan bir armaları var. Elbette var.' Gözleri etrafı tarıyor, geçerken başını tabelaya doğru çeviriyor.

"Sanırım, büyük büyük büyükbabam buraya kendi adını vermiş. Önceki sahiplerine bir nevi iki parmak övmek gibi. Gençken bu arazide çalışmış, sonra servetini yapmış."

Kelepçelerini aşağı çekip, kollarından yukarı doğru itmek arasında gidip geliyor.

'Oraya varmadan önce şunu bilmen önemli' - Çakılların üzerinden yukarı doğru çıkarken vitesi tekrar düşürdüm,

bahçe duvarının dış kenarları görüş alanıma girdi - 'biraz heybetli görünebilir ama...'

"Aman Tanrım." Ev görüş alanına girince öne doğru eğildi. "Sanki Manderley'nin bir bebeği olmuş gibi!"

Arabayı evin sağındaki otoparka doğru çevirdim, uçurumun tepesi bahçenin kenarından aşağı doğru damlıyordu. "Söz veriyorum, yarı yarıya yıkılıyor, her yer gıcırđıyor ve mobilyaların çoğu ikinci el ve çoğu şeyin bir özelliği var."

'Bir yetenek mi?'

'Evet, alt kattaki tuvaletin sifonu üç kez pompalanmalı; mutfak kapısının menteşesinin altından hızlıca omuzdan itilmesi gerekiyor ve...'

Başını sallıyor ve tekrar manşetlerini çekiştiriyor, elleriyle pantolonunu düzeltiyor, sanki ne kadar uğraşırsa bütün kıyafeti o kadar değiştirebilecekmiş gibi.

Ona sırtıyorum ama solgun. "Hey," diye ekliyorum usulca. Başını bana çeviriyor, ellerini kollarının st kısımlarına kenetlemiş. "Sana söz veriyorum, ailem de benim kadar perişan. Bütün bu..." diyerek aldanma, elimi eve doğru sallıyorum. "Chadwick olayı."

'Yani kusursuz bir şekilde bakımlı, konuşkan ve çekici değiller mi? Bu beni çok daha iyi hissettirdi, teşekkürler.'

"Biliyorum, bu çok fazla. Ama söz veriyorum, rahat edeceğini dşnmeseydim seni buraya getirmezdim."

Burnundan derin bir nefes alıyor, nefesini tutuyor ve yavaşça veriyor. "Tamam. Hadi gidip anne babayla tanışalım." Sanki bu kelimeleri asla söylemeyeceğini biliyormuş gibi kaşlarını çattı. "Tanrım, umarım Ben Stiller

gibi davranıp babanın meme uçlarını sağlamayı teklif etmem."

Gülüyorum ama o gergin. Belki de bu çok fazla ve çok erken?

Arabadan iniyoruz. Maggie kollarını kavuşturmuş lacivert deri ceketini üzerine çekerken ben de kilidi iki kez tıkladım.

Paslanmış dökme demir bahçe mobilyaları ve pergola hâlâ yerinde değil. Işıklar deniz havasında sallanıyor ve babamın Madrid'de geçirdiğimiz bir haftadan sonra getirmemiz için ısrar ettiği paella tenekesi/ateş çukurunda alevler dans ediyor. Dalgalar gürültülü ama aşağıdan gelen kahkahaları, kriket sopasının sesini ve tezahüratları duyabiliyorum.

'Ve onlara kesinlikle şu mikrop meselesini anlattın mı?' dedi, ben arabanın etrafından dolaşıp onun tarafına doğru yürürken ve eve doğru yönelirken.

'Evet. Sana dokunmamaları gerektiğini biliyorlar.'

"Başka neler söyledin?" Rüzgar saçlarını başının etrafında savuruyor, kalın kahverengi ve sarı bukleler yüzüne vuruyor. Ona doğru bir adım atıyorum.

'Yeter. Kendin ol yeter.'

'Başka biri olmayı bilmiyorum.'

'Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Sen mükemmelsin.'

'Bunu nasıl yapıyorsun?' Duraksıyor, gözlerini güneşten koruyarak. 'Mükemmel bir espri mi yapıyorsun?'

'Her sabah aynanın karşısında prova ediyorum.'

'Hayır,' diyor gülerek, ama bir yandan da gergin bir şekilde eve bakıyor.

'Hazır mısın?' diye soruyorum.

'Sanırım?'

Elimi uzatıyorum, o da elini avucuma bırakıyor.

Jack'in düşüncelerini bastırmaya çalıştığını hissedebiliyorum; elimi elinden çekip paltomu düzeltiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacı var. Akli yine kızıl saçlı kadında ve başına bir şey geleceği hissinde. Çok daha fazlasını hatırlıyor. O gece ona ne olduğunu bulmasına yardım etmeye kararlıyım. Kimdi o?

"Kendini hazırla. Çok fazla olabilirler," diyor, başını kaldırarak kapıyı açarken. "Alo?" diye bağırıyor Jack geniş alana.

Ev çok büyük, ama Jack'in de uyardığı gibi, hayal ettiğim gibi parlak bir film seti değil. Koyu renk lekeleri, soluk mavi duvarları onarılması gereken alanlarla dolduruyor, ama sadece fuaye bile salonumun tamamından daha büyük.

Karşımızda, kıvrımlı bir merdiven yükseliyor ve üç ayrı sahanlığa ayrılıyor. Sanki Hogwarts'a aitlermiş gibi hareket etmeye başlayacaklarını tahmin ediyorum.

'Mutfakta!' diye cevaplıyor bir kadın sesi.

Yerde yürürken başım dönüyor, sanki evdeki her şey uçuşuma, denize doğru eğiliyormuş gibi. Ama bu evin okyanusa düşeceğinden emin olduğum anda, ağırlık

merkezinin değiştiğini ve onu tekrar iç kesimlere doğru çektiğini hissediyorum. Canlı hissettiriyor. Sanki kendi düşünceleri ve arzuları, kendi koruma iğüdüşü varmış gibi.

Mutfağa adım atıyorum; zeytin yeşili dolaplar, aşağıdaki sahilden koparılmış gibi görünen büyük ahşap tezgahlar, kenarlarında düzensiz kıvrımlar var. Ortada büyük bir ada, sanki hala uçurumun derinliklerine gömülmüş gibi görünen, sanki ev etrafına inşa edilmiş gibi görünen bir tahta parçası var. Oda kahve, pasta ve haşlanmış elma kokuyor.

En uçta, kararan gökyüzüne bakan büyük çift kanatlı kapılar ve rahatça on iki kişinin oturabileceği bir masa vardı; ailesinin hepsi oturmuş, beklenti dolu yüzlerle bakıyorlardı.

Yanlış bir adım atıyorum, Jack iyi olup olmadığını kontrol ediyor ama dengemi bozan şey düşüncelerinin yoğunluğu ya da engebeli zemin değil. Sanki sabitlenmemiş bir kaldırım taşına basmışım gibi. Jack tereddüt etmeden elimi tutuyor. Zaman yavaşlamıyor, gevşiyor. Göğsümün derinliklerindeki kaygı özölüyor. Düşünceleri ve ailesine olan sevgisi beni sakinleştiriyor ama aynı zamanda dengesizleştiriyor. Sanki bana ait olmayan derin bir aidiyet duygusuna dokunuyormuşum gibi.

Jack'e bakıyorum. Masanın etrafında otururken onlara gülümsüyor.

Aman Tanrım, umarım ona karşı nazik davranırlar.

Sen.

Üzgünüm.

Hafif bir gerginlik seziyorum, sözlerinde tüylerimi diken diken eden bir titreme var ama bunun kendisi için olmadığını, benim için olduğunu anlıyorum.

Elini nazikçe elimin üzerine koydu. Düşünceleri giderek uzaklaşıyor, sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi, ama onlara olan sevgisi damarlarımda yanıyor, göğsümde çiçek açıyor.

"Maggie!" Jack'in annesi, duvardaki fotoğraflardan tanıdığım kadın, sıcak bir gülümsemeye yanımda duruyor. Uzun boylu, sarışın ve zarif. "Aman Tanrım, tıpkı tarif ettiği kadar güzelsin! Merhaba Jackson."

'Jackson?' diye sordum kendi kendime.

'Pollock'tan sonra. Anlaşılan iyi bir parmak ressamıydım.'

Elimi bırakıyor.

Eli elimde olmayınca bir boşluk hissi oluşuyor. Sanki içimde varlığından bile haberdar olmadığım bir boşlukla dolaşıyormuşum gibi. Gizli ya da ulaşamayacağım bir şey, zihnimin bir köşesindeki bir anı gibi.

"Maggie!" diye gürledi babası, koltuğundan kalkarken. Yutkunup geri çekiliyorum. Jack'e benziyor ama daha yıpranmış: Gemide ıstakoz kapları fırlatmaya alışıkmiş gibi, kırıksıklıkları ve geniş omuzlarıyla bir denizci rolüne bürünebilir. Saçları gri, Jack'inkinden daha uzun, daha dağınık.

'Bay Chadwick.' Gülümsemeyi başardım. 'Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim.'

Kahkahalarla gülüyor. "Bay Chadwick mi? Aman Tanrım, bu bana büyük amcam Rupert ve Büyük Amcam Rupert'ın tam bir aptal olduğunu hissettiriyor. Meyve sineklerini

incelerlerdi." Büyük Amcam Rupert'ın meslek seçimine başını sallıyor. "Tom, lütfen. Tanıştığımıza memnun oldum. Meyve sineklerini incelemiyorsun, değil mi?"

'Ben... hayır.'

"Onu boş ver," dedi Jack gözlerini devirerek. "Babam onu çok komik buluyor."

"Çok komik biriyim." Jack'in başının etrafına kolunu atıp saçlarını parmaklarıyla okşuyor. "En azından zamanın yüzde yetmişinde!" Saçlarını düzelten Jack'i bırakıyor. Tom tekrar sandalyeye oturuyor.

Jack, masanın etrafında yarım daire çizerek diğerlerini tanıtmaya başlar. "Bu kız kardeşim Charl."

"Merhaba! Hiç de beklediğim gibi biri değilsin!" Parlak mor tulum giymiş, saçında sarı bir "kara kızı" tokası olan kıızıl saçlı kadın bana sırtıttı.

'Charl...' Jack başını sallıyor.

"Ne? Değil! Her zamanki tiplerin aksine, sırtına saplanmış tahta bir direk yok."

Charl enerji dolu, gözleri iri ve kahverengi, çenesi güçlü ve nazikti.

"Ceketin harika. Öğle yemeği neredeyse hazır." Ayağa kalktı. "Kahretsin. Başkalarının yaptığı şeyleri yiyebilirsin, değil mi? Ellerimi yıkayacağıma söz veriyorum."

'Evet, bu...' diye başlıyorum.

"Doğru. İnsanlara dokunamıyorsun. Jackson hepimize size sarılmamamız konusunda kesin talimatlar içeren bir sesli not gönderdi. Yazık. Sarılmaya değer görünüyorsun."

'Evet?'

"Evet. Sana sarılmak istiyorum." Kaşlarımı kaldırarak Jack'e doğru bir bakış attım, yüzünde "Çok fazla olabileceği

konusunda seni uyarmıştım." yazıyordu. "Jackson, beş saniyeliğine karnını okşatmaya ihtiyacı olan bir köpek yavrusu gibi ona bakmayı bırakıp bana yardım edebilir misin? George yakında haberlerle burada olacak."

"Haberin ne olduğunu bilen var mı?" diye soruyor Jack, mutfak adasına doğru yürürken. Charl ona bir torba limon uzatıyor.

"Ah canım," diye söze başlıyor Jack'in annesi Gillian. "Her şey olabilir. En son haber aldığımda, bir köpek yavrusu almayı düşünüyordum."

Tom öne doğru eğildi ama bana dokunacak kadar yaklaşmadı. "Gilly pişirdi." Yüzünü buruşturdu. "Kurabiyelerden uzak dursan iyi olur."

'Bunu duydum!' Kolunu savuşturuyor.

"Jaaaack Amca!!" Çeşitli tüy boaları ve şapkalarıyla beline kadar gelen iki kız çocuğu odaya koşup kollarını beline dolarken, ayak sesleri duyuldu. Adam limon dolu torbayı fırlattı. En küçüğü sadece bir tüy boa ve parlak dantel bir tütü giymişti, incecik sarı saçları elektriklenmiş gibi dikilmişti. Jack hemen kollarının altından savurdu.

'Otur, Maggie.' Gilly masanın ucundaki bir koltuğu işaret ediyor.

"Bu..." Tanrım, bu konuşmayı nasıl yürüteceğimi bilmiyorum. Kafamda kelimeler şekilleniyor, bir aktris için yazılmış bir senaryo gibi ama onu doğru yöne yönlendirecek bir yönetmen yok. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum." Ona gülümsüyorum, edindiğim o sümsük aksana aldırmamaya çalışıyorum.

"Son birkaç haftadır senin hakkında çok şey duyduk." Gülümsedi ama bu gülümsemesi mesafeliydi. Düşmanca

değil, daha çok... takdir ediciydi.

"Umarım her şey yolundadır," diye sordum, gözlerine bakmadan.

'Jackson'a dükkanı düzenlemede yardım ettiğini duydum?'

'Ben... evet.'

Dikkatim tekrar çocukları sürükleyerek onları arıyormuş gibi yapan Jack'e dönüyor; biri bacağına tutunmuş, diğeri de kolunu boynuna dolamış.

'Sırtındayım, Jack Amca!'

Onlarla arası çok iyi. Bana hızlıca bir bakış atıyor. Ona güven vermek için hafifçe başımı sallıyorum ve dikkatini tekrar etrafında asılı duran çocuklara çeviriyor.

Çocuklarla arası iyidir. Elbette öyledir.

Bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Sanırım çocuk sahibi olmak benim için hep yabancı bir kavram olduğu için. Luke'la hiç konuşmamıştık; ilişkimizin çok erken bir dönemindeydik. Sanırım içten içe korkuyorum. Bana bir şey olmasından ve çocuğun bakımevinde kalmasından korkuyorum. Hellie gelmeseydi, kim bilir ne kadar süre koruyucu ailelerin ve çocuk yuvalarının arasında mekik dokurdum. Bir de sürekli düşüncelerini duyabilme meselesi var. Yani, eminim ki bazen faydalı olurdu ama ya hamileyken? O zaman ne duyacaktım? Ama Jack'i böyle görünce, bir kız bacağından sarkarken, diğeri sırtında...

Göğsümde bir şey kırılıyormuş gibi hissediyorum.

Tom gazeteyi kendine doğru çekiyor. Gözlüğü burnunun üzerinde duruyor.

'Kahve?' diye soruyor Gillian.

'Evet, lütfen, teşekkür ederim.' Kahve makinesine uzanıyor.

Lütfen ve teşekkür ederim?

'Şekerim, Maggie?' diye soruyor.

Tom bulmacadaki bir ipucunu okuyor: 'Altı aşağı, dört harf...'

"Şey, evet... lütfen." Etrafındaki hareketliliği çözmeye çalışırken başım dönüyor. Jack, büyük mutfakta kızların peşinden koşarken yüzü aydınlanıyor. "İki, lütfen."

'Çocuklarını kontrol et!' diye bağırır Jack kız kardeşine.

"Hayır, sen başlattın" diye cevap veriyor ve plastik yiyecek kutularını açıyor.

"Süt?" diye soruyor Gilly, gözlerini tekrar işine çevirerek.

"Harika olur," diye cevap veriyorum.

Bana bardağı uzatıyor. Uzanmadan önce tereddüt ediyorum.

'Kahretsin, bunu düşünmemiştim...' Bardakları şangırdatarak masaya koyuyor, gözlerinde endişe var.

'İyiym. Teşekkür ederim.'

"Oh be. İlk engelde hata yaptığımı sanmıştım. Jack bizi işleri batırmamamız konusunda uyarmıştı ve ben de tam burada, neredeyse elini tutacaktım."

Bu küfür beni biraz şaşırttı ama Jack zaten annesinin bir denizci gibi küfür ettiğini söylemişti.

Çocuklar mutfaktan kaçıp giderken Charl mutfağın diğer tarafından "Greta!" diye bağırıyor. Jack arkalarından homurdanarak merdivenlerden yukarı koşarak çıkıyorlar. "Üzerine bir şeyler giy!"

"Bırakın gitsin," diye ekliyor Tom başını kaldırmadan. "Hipotermi geçirmeyecek."

Charl ellerini kalçalarına koydu. "Onun yaşındayken hipotermi geçirdiğimi hatırlatmama gerek var mı?"

"Bu tamamen farklı." Gilly başını sallıyor. "Denizdeydin ve dalgıç kıyafeti giymemiştin."

"Hatırlıyorsam..." diye ekliyor Jack, koyu saçları gözlerinin önüne düşerken tezgahdaki bisküviye uzanıyor. "Annenin bikinisini giymiştin, üzerine süper yapıştırıcıyla deniz kabukları yapıştırmıştın."

'Ben bunları süper yapıştırıcıyla yapıştırmadım, Blu-Tack kullandım.'

"Ve muhteşem bir denizkızı yaptın," diye ekliyor Tom, gözleri hâlâ elindeki gazetede. "Üçgenleştir." diye mırıldanıyor, tükenmez kalemı sayfaya bastırırken.

"Ee, Maggie..." Gilly kahvesinden bir yudum alıyor. "Jack bize kendi temizlik işin olduğunu söylüyor, öyle mi?"

'Ben, hayır, temizlik yapıyorum; bir işletmem yok. Birkaç düzenli işim var—'

'Sinemayı da mı temizliyorsun?' Başım Charl'a dönüyor, bir şişe votka açıyor ve şişenin yarısını büyük bir cam içecek dağıtıcısına döküyor.

'Evet, ben—'

Gillian araya giriyor: "Çok güzel bir yer. Birkaç kez gittim..."

Tom kendi kendine bir ipucu daha mırıldanıyor, kalemini alt dudağına vuruyor.

'Jack'i Notting Hill'e götürmeye ikna ettiğine inanamıyorum,' dedi Gilly kendi kendine.

'Spor menajeriyle ilgili olan mı?' diye sordu Tom, yukarı bakarak.

'Hayır, o...' diye başlıyorum.

Etrafımı saran farklı kişiliklerle dolu tartışmaya ayak uydurmaya çalışıyorum ama zor. Her yerden havai fişekler yükseliyor; vücudum onların altından eğilmek istiyor. En son ne zaman bu kadar çok insana bu kadar yakın olduğumu, uzaktan izlemek yerine sohbetin bir parçası olduğumu hatırlamıyorum. Jack'e bakıyorum, içimi bir sıcaklık kaplıyor ama ellerimin sessizce titrediğini biliyorum. Jack dönüyor, sanki bir uçurtma ipini çekmişim gibi bana bakıyor. Kız kardeşine bir şeyler söylüyor, kız kardeşi gözlerini deviriyor ve sonra bana doğru yürüyor.

"Ona karşı nazik davrandığınızı mı söylüyorsunuz?" diye soruyor ailesine, kaşlarını çatarak.

"Doğrusu Jackson!" dedi Gilly, bir yudum daha alarak. "Bizi İspanyol Engizisyonu gibi gösteriyorsun."

'İlk defa bir kız çocuğu getirdiğim zamanı hatırlatmama gerek var mı?'

Charl bir kapağı çevirirken homurdanıyor, sonra bir doğrama tahtası çıkarıyor.

Gillian gülüyor. "Ne? Karşılama yapıyorduk!"

'Anne, ona niyetinin ne olduğunu sormuşsun,' diye meydan okur Jack.

'Şey... İlgimi çekti.'

'On beş yaşındaydık!'

'Çok sevimliydik!' diye ekliyor Tom.

"Pek sayılmaz," diyor Charl, kırmızı biberi doğramaya başlarken. "Elmalı turta masaya gelmeden önce onu terk etti. Anne, her şeyin hazır olduğundan emin misin?"

"Evet, sana söylemiştim, her şey kontrol altında. Gel ve otur, Charlotte."

Konuşma, anne-babalarının davranışlarının utanç verici olduğu diğer anlara doğru devam ediyor.

"Her şey yolunda mı?" Jack yanıma çömeldi, sessizce konuşuyordu. Sesi etrafımdaki konuşmaların kakofonisini yarıp geçiyordu; sanki yalnızmışız ve arka plandaki ekolayzırın sesi kısılmış gibiydi.

Evet. Hayır. Bilmiyorum. Bu harika. Bu zor.

Elini uzatıyor ve elini tutuyorum.

Zaten senden hoşlanıyorlar.
Anlayabiliyorum.

Sözleri yumuşak, nazik ama bir o kadar da sağlam. Duyguları her kelimedenden bir vurgu gibi yansıyor: gurur, endişe, koruma ve daha neler neler.

Ve bunun aşk olabileceğini düşünüyorum.

Jack beni "Chadders"ın alt kattaki labirentinde yönlendirirken, bardağı elimde sıkıca tutuyorum. Umarım Jack bunun benim için ne kadar bunaltıcı olduğunu anlamıyordur.

Her yerde fotoğraflar var, her duvardan, her büfeden gülümseyen ve kahkaha atan bir aile geçmişi. Jack'in beni götürdüğü her oda kişiliğiyle dolu.

Bu evin kokusu baş döndürücü, yıllardır yenen kahvaltılar, yenen akşam yemekleri, parfümler, ayakkabı boyaları, yakacak odunlar ve soğuk duşlar, hepsi eve sızan deniz melteminin nefesiyle birleşiyor.

Jack bir fotoğrafı işaret ediyor. "Burası evin altındaki plaj, kendi özel koyları," diyor gülümseyerek. Gülerek, tekneyle denize açıldıkları bir zamanı ve Charl'ın nasıl güneş yanığı olduğunu anlatıyor ama sadece bir tarafında olduğunu söylüyor. Güneş kremi sürerken dikkati dağılmıştı ve bir domino taşı gibi görünüyordu. "Gelecek yaz seni dışarı çıkarabilirim. Bayılacaksın."

Başımı sallıyorum ama boğazımda biriken kaygıyı yutmakta zorlanıyorum.

Çünkü Jack benim gördüklerimi görmüyor. O teknede hepsinin birbirine bu kadar yakın olduğunu, düşüncelerini kontrol altında tutamayacağımı anlamıyor. Beni onlardan biri, hoşlandığı, şakalarına gülen, ait olamayacağı bir dünyanın parçası olabilecek kız olarak görüyor.

Ağır bir tahta kapıyı gıcırdayarak itiyor.

'Burası in, ama artık daha çok annemle babamın çalışma odası.'

Başımı sağa çeviriyorum. Üzerine oturulduğunda ikiye katlanabilecek gibi görünen büyük kanepeler, aşırı kullanım ve konforun göstergesi. Arkasında, bazıları üst üste dizilmiş kitaplarla dolu raflar, yerde tehlikeli yığınlar halinde istiflenmiş daha fazla kitap var. Karşı duvarın tamamı camdan, kapılar bahçeye ve ötesindeki karanlığa açılıyor.

Solumda büyük bir masa, karşılıklı iki sandalye var. Dengesizce yükselen kitaplar, kalemlerle dolu kaplar ve yüzeyde birkaç farklı gözlük var. "Büyünün gerçekleştiği yer burası," diye ekliyor Jack, caz elleriyle ama en ufak bir kıskançlık veya kızgınlık belirtisi göstermeden.

'Ailen birlikte mi çalışıyor?' Masayı işaret ediyorum, sandalyelerden birinin arkasında kırmızı-kahverengi kareli bir atkı, diğerinin omuzlarına kalın siyah bir hırka asılı.

"Hem evet hem hayır," diyor Jack, kayıp bir kalem kapağını alıp tükenmez kalemin ucuna yerleştirirken. "Annem babamın eserlerini asla düzenlemez. Bir yazarın egosunun ne kadar kırılgan olabileceğinin fazlasıyla farkında olduğunu söylüyor, ama evdeyken aynı ortamda çalışıyorlar."

Sıcak karşılamaya rağmen, sanki izinsiz girmişim gibi hissediyorum. Jack öne doğru yürüyor, cam kapının

mandalını kaldırıp açıyor; aşağıdaki denizin çarpma sesi odaya doluyor. Ona katılıyorum. "Burayı neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum." Ona bakıyorum. "Eminim resimli bir sözlüğün olsaydı ve "ev" kelimesini arasaydın, buranın bir resmi olurdu."

Dışarıdaki karanlık bulutlara gözlerimi kısarak bakıyorum. O kadar hızlı bir ışık çaktı ki sanırım kaçırmışım. "Bu bir deniz feneri mi?" diye soruyorum, ışığı tekrar yakalayınca.

'Evet. Her zaman göremezsin.'

"Gatsby'deki yeşil ışık gibi," diyorum, sesim uzaktan geliyor: Ulaşamayacağım kadar uzakta bir umut ışığı.

"Sen benim yeşil ışığım gibisin." Ona baktım. Denizdeki ışığa değil de bana baktığını fark etmemiştim.

"İşte buradasınız!" Charlotte, sanki on dakika değil de günlerdir kayıpmışız gibi dramatik bir şekilde elini kalbine götürerek odaya daldı. "Öğle yemeği neredeyse hazır! Mags, sana Mags diyebilir miyim?" Cevap beklemedi. "Odamı kullanıp serinleyebilirsin ve Jack," parmak tırnak işareti yaparak "ebeveyn birimi seninle konuşmak istiyor. Kütüphanedeler." Gözlerini devirdi.

"Özür dilerim..." Uzaklaşıyor. "Gidip onlarla konuşsam iyi olacak."

'Elbette.' Boğazımı temizliyorum.

"Jackson," dedi Charl. "Bir şey var üstünde-" Adamın daha da yaklaşmasını bekledi ve kulağına sertçe vurdu.

"Sake." Ovuyor.

'Bunun parasını sonra öderim.' Bana sırtıtarak baktı.

Greta içeri daldı ve annesini bana çarptı. Charl özür dilercesine koluma dokundu.

Jack'in yakınlaşamadığı birine aşık olacağına güvenin.

Çok basit ve doğal bir hareket; bunu yaptığının farkında bile değil.

Vicky gerçekten ona çok kötü davrandı.
Gelecekleri tamamen planlanmıştı; evlilik, çocuklar,
dükkan...

Charl kızını kucaklayıp yüzüne öpücükler kondurur ve salona doğru yürür.

Sözlerinin midemde bir taş gibi nasıl buz gibi ve sert bir şekilde durduğunu anlamıyor. Tekrar denize bakıyorum.

Ama artık o deniz fenerinin ışığı söndü.

Derin bir nefes alıp odaya giriyorum. Kütüphane diyoruz ama aslında sadece bir masa, duvardan duvara kitaplar ve sergilenen birçok edebiyat ödülü olan küçük bir oda. Aslında evde düzgün bir Wi-Fi bağlantısı olan tek oda burası, bu yüzden Zoom görüşmeleri için kullanıyorlar.

Annem elinde bir fincan çayla pencerenin yanında duruyor. Babam ise masanın arkasında elinde bir kitap tutuyor.

Kitabı bırakıyor ve annem gülümseyerek dönüyor. Ceza alacak bir öğrenciymişim gibi babamın karşısına yığılıyorum. Bir ciltsiz kitap alıyorum. Maggie veya Dr. Levin'le tanışmadan önce, ön kapaktaki harfleri hecelelemeye çalışmak şöyle dursun, bu kadar ileri bile gidemezdim. O b-ü-y-ü-k ama bir sonraki kelime, çözemediğim şekiller ve boşluklar arasında kaybolup gidiyor. Kitabı tekrar bırakıyorum.

Annem, ağzının etrafındaki parantezlerde bir alt metin olduğunu fark ettiğim bir gülümsemeyle, "Maggie'yi seviyoruz," diye söze başlıyor.

'Güzel. Ben de ondan hoşlanıyorum.'

"Ah, bence mesele ondan hoşlanmaktan ibaret değil," dedi babam gözlüklerinin üzerinden. "Birbirinizle iyi anlaşıyorsunuz. Bunu görebiliyoruz."

"Teşekkür ederim. Bana yardım ediyor..." Dikkatlice ilerliyor, o geceyi hatırlamaya çalışırken yanımda olmasının bana ne kadar çok şey kattığını açıklamamanın yollarını düşünüyorum. "Hatırlamak. Olanları."

"Öyle mi?" dedi babam, annemle babam birbirlerine baktılar.

"Sanırım... yanlış yöne gitmemin bir sebebi vardı. Kızıl saçlı bir kadın vardı ve açıklaması zor ama sanırım bir tür tehlike altındaydı?"

'İlginç...' Babam arkasına yaslandı. 'Polise gittin mi?'

"Henüz değil." Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silktim. "Henüz somut bir şey bulamadım. Ama öğreneceğim."

'Ve Maggie hatırlamana yardımcı oldu mu?'

"Evet. O... sabırlı. Beni dinliyor."

"İyi," diye coşkuyla cevaplıyor annem.

'Dr. Levin, ne kadar çok şey hatırlarsam, okurken o kadar az acı hissedeceğimi düşünüyor. Bu şimdiden fark yaratıyor.'

"O zaman okumanı ilerletmene yardımcı oluyor, öyle mi? Maggie'yi görmek mi?" diye sordu annem nazikçe, babamın sandalyesinin arkasına gelerek. Babamın koluna elini koyup sanki onu yavaştan alması konusunda uyarıyormuş gibi yaptığı hareketi hiç kaçırmadım.

'Evet... Yani yakın zamanda Kuzey ve Güney'i okumayacağım ama...'

"Umarım öyle olmaz," diye araya girdi annem. "Okuduğum en depresif kitap. Klasikleri okumanın gereğini hiç anlayamamışım, sanki okumadan ciddiye alınamayacakmışsın gibi. En başarılı yazarlarımın bazıları üniversiteye bile gitmemiş, ama biliyor musun? Beni güldürebiliyorlar ve etrafımızdaki dünya boka sarmışken bana mutlu bir son sunabiliyorlar. İşte yetenek bu. Ünlülerin dünyayı mahvettiklerinden yakınmak, iyi bir yazar veya hikaye anlatıcısı yaratmaz, sadece kendilerine ait olmayan bir hikaye yazabileceklerini gösterir."

'Derin,' diyorum.

'Ee, dükkan, Jack.' Babam sohbete dahil oluyor, parmaklarıyla masanın kenarına vuruyor.

Ve işte burada.

"Sana söyledim, hâlâ karar vermedim. Deneyeceğim diye anlaştığımız ve şu anda da öyle yapıyorum."

"Jack," dedi annem yumuşak bir sesle. "Sadece, Vicky'den sonra... ve felcin senden ne kadar çok şey aldığını biliyoruz..."

'Hayır. Hayır, bilmiyorsun anne. İkiniz de bilmiyorsunuz.'

'Hayır... haklısın. Demek istediğim bu değildi.'

'Annen, okuma konusunda ilerleme kaydettiğine göre artık Chadwick'e daha fazla dahil olman gerektiğini söylüyor.'

'Benim.'

"Dükkanı Nell yönetiyor Jack. Sen değil. Geçen hafta uğradım. Bütün hafta gelmediğini söyledi." Babamın sesi sertti. "Biraz kontrolü geri almalısın. Saklanmayı bırakmanın zamanı geldi."

"Saklanmıyorum. Buradayım, değil mi? Maggie'yi de getirdim. İlerliyorum."

Babam arkasına yaslandı. "Evet. Evet, öylesin. Ve senin adına çok heyecanlıyız. Gerçekten. Ama onunla ciddi olamazsın, değil mi?"

Öfkeyle ayağa kalkıyorum.

"Otur Jack," diye araya girdi annem. "Tom, bu tamamen yanlış bir şeydi. Demek istediği bu değil Jack. O çok tatlı. Birbirinize ne kadar değer verdiğinizizi görebiliyoruz ve onun sizin için iyi olduğu açık," - boğazını temizliyor - "şu anda, ama uzun vadede..."

'Bundan daha fazlası. Bu değil...'

'Bir toparlanma mı?'

"Aman Tanrım. Tabii ki değil. Felç geçirdiğim anda Vic'le ilişkimiz bitti."

'Ama o zamandan beri kimseyle çıkmadın.'

'Hayır, felçten iyileşmekle meşguldüm, bu yüzden Tinder'ı gündemimde pek tutmuyorum.'

Annem yumuşadı. "Yataktan zar zor kalktığın zamanlar çok da uzun zaman önce değildi. Maggie'yi sevsek de, onunla daha yeni tanıştın ve endişeleniyoruz ki..."

'Ne? Mutlu muyum?'

"Hayır. Ama belki de onun senin için mükemmel kadın olduğunu düşünüyorsun çünkü... eh, o insanları kendinden uzak tutması gereken bir kadın, değil mi? Kendin söyledin: İnsanların yanında olmakta zorlanıyor, fobisi ve... yüzünden her şey yolundayken."

'Bunu dinlememe gerek yok.'

"Sakin ol." Babam gözlüklerinin üzerinden bakıyor. "Lafı dolandırmaya gerek yok."

Annem derin bir nefes aldı. "Sevgilim, dünyaya geri dönüyorsun ve bundan daha fazla memnun olamazdık. İlerleme kaydediyorsun ama önünde uzun bir yol var. Dükkanı açmak, sevdiğin hayata geri dönmek, geleceğini ayakta tutacak şey bu. İhtiyacın olan şey bu... Oysa Maggie'yle, saklanmak senin için daha kolay, değil mi?"

Tereddüt ediyorum.

Annem masanın etrafında dolaşüyor, yaslanıyor, eli yanağımda soğuk. "Maggie çok tatlı. Gerçekten öyle ve ondan hoşlandığını biliyorum... Ama canım, bunu sana olan sevgimden başka bir şey olmadan söylüyorum, seni içine çekmek yerine, seni alıp götüren bir ilişkiye acele ediyor olabilir misin?"

'HHHHIIIIYYYYAAAA!!' George'un sesi konuşmayı böldü, aynı şekilde kapanan kapının gürültülü çarpması da.

Annesi pantolonunu siliyor. "Dr. Levin'le görüşmen bittikten sonra bu konuyu daha detaylı konuşuruz, hmmm?"

Konuşmaya çalışıyorum, Maggie ile olan ilişkimizi savunmaya çalışıyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

Merdivenlerden çıkıp pembe kapılı odayı bulana kadar koridoru takip ediyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Acaba alt kattakiler, üzerime antibakteriyel ilaç döktüğümü mü hayal ediyorlar?

Odaya inen küçük bir basamak var. Ortalık karmakarışık; boyalar ve tuvaller, pencere kenarında bir şövale, yatağa ve yere saçılmış parlak kıyafetler. Charlotte'un parfümü kokuyor, paçuli alt tonlu çiçeksi bir koku. Kapıyı arkamdan kapatıp yaslanıyorum, kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Tuvalet masasına doğru yürüyüp oturuyorum. Solgunum; saçlarım felaket. Açmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Arkamda, duvarlarda daha fazla aile fotoğrafı var. Ayağa kalkıp onlara doğru eğiliyorum, küçük Jack'e ve kollarını birbirlerine dolamış üç kardeşe gülümsüyorum. Parlayanların, küçük Charl'ın, arkadaşlarıyla çevrili, dilleri dışarıda, pozları havaya kaldırmış birkaç fotoğrafı var.

Doğum günü mumlarını üflerken çekilmiş yeni bir fotoğrafına geçiyorum. Yaklaşıyorum. Arka planda Jack,

kolunu omzuna atmış.

Jack'in benimle paylaştığı birkaç ayrıntıdan onun kim olduğunu biliyorum.

Uzun boylu. Neredeyse onun kadar uzun, uzun, parlak sarı saçları ve parmağında bir nişan yüzüğü parıltısı. İnce bir yapısı var, sanki bir balerin ya da Gwyneth Paltrow'a benzeyen biri: Vicky. Onun da benim gibi aileye kabul edildiğini düşünerek derin bir nefes daha alıyorum. Charl, sarılmaya değer görüldüğü için mi ona sarılmak istedi?

Bu zamana ait birkaç aile fotoğrafı daha var, üçünde Vicky, sahilde Jack'in kucağında uzanmış, güneş gözlüklerinin üzerinden bakıyor. Bir sonraki fotoğraf burada, dışarıda, verandada. Fotoğrafın odak noktası yine Charl, kızıl saçları rüzgarda uçuşuyor ama arkasında Jack ve Vicky var. Vicky kollarını ona dolamış, öpüşmek üzereler gibi görünüyorlar. Parmağım uzanıp profilini çiziyor. Jack'in ona nasıl baktığını gördüm çünkü bana da aynı şekilde bakıyor.

Cebimdeki telefonum titriyor.

Tess, nasılsın? Nasıllar?

Nasıllar? Harika, misafirperver, gerçek olamayacak kadar iyi.

Maggie Çok Güzel. Ama ÇOK. Tess alt kattaki tuvalette hızlıca sevişmeye mi gitti?

Başımı sallıyorum. Tess, sonunda Jack'le yattığım için çok heyecanlı olmakla kalmıyor, heyecan bitmeden sevişebileceğimiz yerler önermekte de ısrarcı görünüyor.

Ona dokunmanın heyecan verici olmayacağını hiç hayal edemiyorum.

Maggie Aklını o çukurdan çıkar. Tess Asla... İyi misin?
Maggie Evet. Sadece bunaltıcı. Ve...

Sanırım Jack bana aşık olabilir. Sanırım ben de—

Evi gürültülü bir "Merhaba!" sesi kaplıyor. "Ve"yi silip gönder tuşuna basıyorum, fotoğraflara son bir kez bakıp derin bir nefes alıyorum. Jack ve Vicky'nin yüzüne kapıyı kapatıyorum.

Elim korkulukta geziniyor. Mutfaktan yüksek sesli sohbetler ve tabak çanakların şangırtıları geliyor.

Öne doğru bir adım atıyorum. Masa, parlak renkli tabaklardaki yiyeceklerle dolu: tavuk kanatları, mısır koçanı, fırında patates, rengarenk pilavlarla dolu küçük kaseler, makarna... Daha önce hiç deneyimlemediğim kadar çok seçenek var burada. Açık büfe tarzı atmosfer, odanın havasını yansıtıyor: kaotik, sıcak. Biraz ürkütücü.

Masanın en uzak ucunda Jack bir adama sarılıyor, şefkatle sırtını sıvazlıyor. Sarı saçlı ve Oxbridge'de tekne yarışı havası var.

'Maggie, ben George.'

Jack, kolu hala kardeşinin boynunda, döner.

"Merhaba! Tanıştığımıza memnun oldum." George kollarını açarak yanımıza koştı. Jack, uzun boylu, dağınık kahverengi saçlı, gözlüklü başka bir adamla el sıkışıyordu. Bu adamın Kieran olduğunu tahmin ediyordum; erkek arkadaşı.

Geriye doğru sarsılıyorum, omurgam bir sandalyeye çarpıyor ve sandalye yere düşüyor. Düzeltmek için abalıyorum. Konuşmayı durduran sese ve hepsinin bana bakışlarına rağmen George yavaşlıyor, gülümsüyor ve sandalyeyi alıyor.

"Özür dilerim-" diyorum telaşla.

'Endişelenmeyin, bir şey kırmadığınız sürece ailenin bir parçası değilsiniz.'

Yanaklarım kızarıyor ve tekrar özür diliyorum, ama o bunu elini sallayarak geçiştiriyor. Gözlerinde bir kıvılcım var, doğal bir cilvelilik.

'Demek sen o'sun,' diyor.

'Üzgünüm?'

'Zavallı kardeşimi yaşayanlar diyarına geri getiren kişi.'

Öğle yemeğinin geri kalanı başka bir olay olmadan geçiyor, hava kesintilerle, hikayelerle ve şakalarla dolu.

Jack'in yanında sessizce oturuyorum. Sandalyesini benden biraz uzaklaştırmış. Çok fazla anlam yüklememeye çalışıyorum ama içimden bir ses kütüphanede neler konuşulduğunu merak ediyor.

Pirinç gibi görünen ama nar taneleriyle dolu bir şeye uzanırken dirseklerimi sıkıyorum. Masanın karşısında Greta'nın kıkırdayarak bir pipet aldığını görüyorum, gözleri Jack'te. Jack pipetini emerken hareketlerini taklit ediyor, ucunda kruton var. Kıkırdayıp aynısını yapıyor.

Ona karşı o kadar doğal ki. Bu rahatlığı nasıl taklit edeceğimi, hepsinin bildiği bu gizli şifreyi nasıl çözeceğimi bilmiyorum.

Jack başını sallıyor ve Charl'a gizlice bakışlar atıyor, ama o yüksek sesle konuşuyor ve babasına bir ekmek rulosu işaret ediyor, ona popüler bir romandaki bir replik hakkında yanıldığını söylüyor.

Jack bir... iki... diye mırıldanıyor ve krutonları tekrar içine çekip masanın üzerinden kız kardeşine doğru üflüyor.

'Jack!'

Greta kendini iki büklüm etti, kahkahası yüzünden fıkırıyordu, onun hareketlerini tekrarlamaya çalışıyordu, kaşlarını konsantrasyonla atmıtı.

'Harika.' Charl peçetesini yere attı. 'çocukların olduğunda ben de intikamımı almayı sabırsızlıkla bekliyorum.'

Jack, Greta'ya yüzünü buruturur, ancak cevap vermeden önce yaramaz bir bakış paylaşırlar: "Benim ocuklarım kusursuz davranacaklar, bu iki küçük canavar gibi değil!" Greta'ya homurdanır, Greta da kıkırdar.

Çocuklarım.

Mrver ieği urubundan bir yudum alıyorum, tadı kuru ama dilimde fazla tatlı. Onu ailesinin yanında görmek, onların bir parçası olması, benimleyken olduğundan çok farklı, farklı ama bir şekilde enerjik. Harika bir baba olacak ama...

Dncelerim, George'un ayağa kalkıp bardağının kenarını tokuturmasıyla bölünüyor. Oda sessizleiyor.

"Yani... Hepimizi buraya davet ettim çünkü hepinizin bildiği gibi, bir şekilde gezegendeki en nazik, en yakışıklı adamlardan biriyle tanışmayı baardım." Kieran'a gözlerinde sevgiyle baktı. "Ve anlayamadığım sebeplerden dolayı, o da bana karşı aynı şeyleri hissediyor gibi görünüyor." Nian parmağında platin bir yüzük bulunan sol elini kaldırdı. "Evleniyoruz!"

Bütün salon couyor, alkışlar ve tezahüratlar yükseliyor, herkes kucaklaıp el sıkıırken koltuklar geriye itiliyor.

Koltuğumda oturup gülümsemek, tebrik etmek ve mantarlar patlamaya başlayınca tereddütle bir kadeh ampanya almak dışında ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bir fikrim var!" Charl öne eğilip bir ekmek çubuğunu humus olabileceğini düşündüğüm bir şeye batırıyor. "Parti yapmalıyız! Bu gece!"

Midem bulanıyor, elim bardağı göğsüme doğru çekiyor. Jack'e bakmak, ona bunun çok fazla olduğunu söylemek istiyorum ama bunu yapamam. İsterlerse bir parti vermeliler ve o da burada, ailesiyle kutlama yapmalı, kaçmak zorunda kalmamalı. Gitmesi gereken benim.

'Aslında, biz yola koyulacağız-' diye araya giriyor Jack, yerine otururken, ama benden hafifçe uzaklaşmasını fark etmiyorum.

Oda sanki kapanıyormuş gibi.

"Ah, oyunbozanlık etme Jack. Sakıncası yok, değil mi Mags?" Charl bana baktı. "Kıyafetlerimden birini ödünç alabilirsin. Senin için mükemmel bir şeyim var..." ve bana uyacak beyaz dantel bir elbise hakkında sayıklamaya başladı.

Jack atıldı, 'Charl—'

Ama kendimi heyecan dolu bir ifade takınırken buluyorum. Tam olarak zorlamıyorum, çünkü tüm bunlar ne kadar korkutucu olsa da, istediğim her şey bu değil miydi?

"Ne dersin Mags? Her şeyi iki kez temizleyeceğime ve yemeklerini ayrı tutacağıma söz veriyorum. Hava açıyor, birazını dışarıda yiyebiliriz. Baba?" diye araya giriyor, yeni evlenecek çiftle hararetli sohbetini. "Veranda ısıtıcılarının hepsi çalışıyor, değil mi? Kaçman gerekirse dışarıda bolca yer olacak..."

'Ben... yani, sanırım—'

Jack'e ve odanın etrafına bakıyorum, beklenti dolu yüzler bana doğru bakıyor.

"Harika görünüyor!" Şampanyamdan büyük bir yudum alıyorum. Jack'e baktığımda, gülümsese de, Charl eğilip parti hazırlıkları hakkında konuşmaya ve fikirlerimi sormaya devam ederken ifadesinde gerginlik var.

'Ve herkesle tanışana kadar bekle; seni çok sevecekler. Sadece birkaç arkadaş. Söz veriyorum.'

Kız kardeşime pek kızmam. Charl genellikle müttefikimdi ve hala öyle, ama şu anda çok öfkeliyim. Ev insanlarla dolu.

Bu alışılmadık bir durum değil; evimiz her zaman doluydu, özellikle de çocukluğumuzda. İsteddiğimiz zaman arkadaşlarımızı yanımıza almamıza izin verilirdi ve şehir dışında olduğumuz için çoğu zaman onlar da bizde kalırdı. Ama bu birkaç arkadaştan ibaret değil.

Planım Maggie'yi eve götürmektir. Annemle babamın endişelerini, ilişkimize acele ettiğimi, onu hayatımdan saklanmak için kullandığımı düşündüklerini anlatacaktım. Sonra onu öpüp hiçbirinin doğru olmadığını gösterecektim. Ama daha fırsat bulamadan Charl tüm gücüyle geldi. Maggie, bardağını sımsıkı kavramış, gözleri geyik gibiydi - sadece farlara takılıp kalmamış, sanki saatte 132 kilometre hızla ona doğru geliyormuş gibi.

Evet'ten başka ne söylemesi gerekiyordu ki? Neyse ki, annemle babamın tereddütüne karşı bana attığı çekingen ve yargılayıcı bakışı görmedi. Maggie'ye dönüp baktığımda ise, Charl'ın onu hazırlıklar hakkında konuşmaya tamamen dahil etmesiyle başka bir şey, hafif bir mutluluk gördüm.

Söz verdiği anda anlamalıydım. Söz demek, seni zamanında alacağım, yirmi dakika geç geldiğinde alacağım ya da on üç yaşındayken en yakın arkadaşına aşık olduğumda ona söylemeyeceğim anlamına geliyordu, sonra o arkadaşısı kapımıza gelir gelmez hemen bunu ilan etti.

Gürültü seviyesi yüksek. Konuşmalar ve coşkulu kahkahalar salonu dolduruyor. Bardaklarının kenarlarından prosecco çalkalayan iki adamın yanından geçiyorum; biri şık bir takım elbise giymiş, diğeri ise başında tehlikeli bir şekilde duran bir düğün pastası şapkasıyla. Charl'ı kenara çekiyorum. "Birkaç kişi demiştin."

"Biliyorum ve üzgünüm ama diğeri WhatsApp grubumuza eklendi ve sonra biri bir düğün temasından bahsetti; neyse, bak, çok güzel vakit geçiriyor." Kapının dışında duran Maggie'ye baktım, annemin söylediği bir şeye gülümsüyordum. Maggie beyaz dantel bir elbise giymişti, omuzlarında beyaz kürklü bir bolero vardı.

Nefes kesici.

Beni etkiliyor.

Zor.

Ailem etrafımda toplanmış, yanakları soğuktan kızarmış bir halde ona bakıyorum. O bize ait. O bana ait.

Maggie Wright'a aşığım.

Düşüncelerimi duyabilen bir kadınla yaşamamanın zor olacağını biliyorum. Sırlarımı veya duygularımı saklayamayacağımı biliyorum ama geçen hafta bana bunun mümkün olduğunu gösterdi. Uzaklaşıp biraz alana ihtiyacım olduğunda asla incinmez. İyi olup olmadığımı kontrol etmeden bana dokunmaz; bu işe yarayabilir. İşe yarayacağını biliyorum.

Tek istediğim onu kollarıma alıp söylemek.

İki damattan daha sıyrılıp ona doğru ilerliyorum, biri kravatlı ve takma bıyıklı. Ama sözüm kesiliyor. Charl'ın en iyi arkadaşı Emily beni iki iş arkadaşıyla tanıştırıyor. Kibar davranıyorum. Annem Maggie'ye fazla yaklaşıyor, başını öne eğmiş, ciddi bir ifadeyle. Yanaklarındaki parıltıya ve jestlerine bakınca, annemin çoktan içkiyi bitirdiğini düşünüyorum.

"Jack, bu Jenni ve" - Elton John gibi kısa boylu, gözlüklü bir kadını öne doğru itiyor - "ilk albümü için bir yayın anlaşması yaptığını söylüyordu. Harika değil mi?"

Gerekli tebrik seslerini çıkarıp ilerlemeye çalışıyorum.

Emily kolumu sıkıyor. "Jack'in bir kitapçı dükkanı var. Yayımlandığında seni ağırlamaktan mutluluk duyacağından eminim, değil mi?"

"Evet, evet, tabii ki. Sizi aramızda görmekten mutluluk duyarız... Yayın bilgilerinizi bana iletin, ajandama yazayım. Özür dilerim... Müsaadenizle, ben—"

Odadaki gürültü artıyor. İçimi titreten bir korku kaplıyor. Klişe ama tüm sahne ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi. Annemin eli uzanmaya başlıyor. Onlara doğru hareket etmeye çalışıyorum ama çok geç kaldığımı biliyorum. Annemin eli Maggie'nin kolunda. Arkamda biri adımı bağılıyor, bir tezahürat yükseliyor ama tek görebildiğim Maggie. Kaskatı kesilmiş. Annem yavaşça konuşuyor, Maggie'nin yüzünün renginin nasıl solduğunu fark etmiyor. Son birkaç saattir gördüğüm kahkaha ve neşe ondan sızıyor.

Yukarı bakıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

O biliyor.

Onların bizim ilişkimiz hakkında ne düşündüklerini biliyor.

Bugün, hiç yaşayacağımı düşünmediğim bir hayat yaşadım. Bu muhteşem kusurlu aileye kabul edildim ve sadece bir günlüğüne de olsa buraya ait olabileceğimi hissettirildim. Şakalaşmalar, yemekler, parti hazırlıkları arasında midemde bir sancı hissettim. Çünkü beni ne kadar aydınlığa çıkarırlarsa, her şeyimi kaybetme düşüncesiyle üzerimdeki gölge o kadar uzuyor.

Hazırlanma sahnelerinin sadece filmlerde olduğunu düşünürdüm hep. Ama Jack oradaydı, merdivenlerin altından bana bakıyordu, sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi. Ve o an ben de buna inandım. Hepsinin yanında tutmak isteyeceği kız ben olabilirdim. Kütüphanedeki konuşmasından beri elimi tutmasa ya da bana dokunmasa bile ve partinin çoğunda verandada olsam bile. Bir kez daha dışarıdan bakan bendim. Jack benimle kalmaya çalıştı ama ben onu gidip kaynaşması için cesaretlendirdim. Onun da dışarıdan biri olması adil değil. Ailesiyle içeride olmaktansa benimle dışarıda olduğunda attığı bakışları hiç özlemedim.

Gilly de bana katılıyor.

"Oh be! İçerisi ısınıyor. Katılabilir miyim?"

Küçük veranda masasına bir kadeh prosecco koyuyor.

"Hayır, hayır. Jack sadece tuvalete gitti," diyorum sanki ona neden burada olduğumu, hayatlarına zorla giren rastgele biri olmadığımı hatırlatmam gerekiyormuş gibi.

'Sana teşekkür etmek istiyorum, Maggie,' diye söze başlıyor Gilly.

"Teşekkür mü?" diye sordum, odanın öbür ucundan Jack'le göz göze gelince. Gözlerine baktığımda içimde bir şeyler kıpırdandı.

Artık ona karşı hissettiklerimi inkar etmenin bir anlamı yok, ama burada, onunla ve ailesiyle olmak, bizim için ne kadar zor olacağını hatırlatıyor.

Ama aşk böyle olmalı değil mi?

Jack'e aşık olduğumu görmezden gelemiyorum. Sanırım Flicks'e girdiği andan itibaren ona aşık oldum.

Ve aşk... Kolay olması gerekmiyor. Rız'ın dediği gibi: Aşk budur işte, acı, sevinç ve ikisi arasındaki her şey. Ama yine de...

"Ona yolunu bulmasında yardım ettiğın için teşekkür ederim. Seninle tanışmadan önce içine kapanıktı, evinden neredeyse hiç çıkmazdı. Şimdi ise," -Jack'e bakıyor- "oğlumu geri almış gibi hissediyorum. Olanlar hakkında daha fazla bilgi edinmesine yardım ettiğini söylüyor, değil mi?" diye cesaretlendiriyor. Duraksıyorum, onlara gerçeği söyleyip söylemediğini merak ediyorum ama delirdiğimi düşündüklerine dair hiçbir işaret yok.

'Evet. Yani, sadece dinliyorum... Sakinleşmesine yardımcı oluyor gibi görünüyor?'

"Tamam, tamam. Umarım senin yardımınla, neden ilk başta Fleetwood Yolu'nda olduğunu ve eve doğru gitmediğini sonunda öğreniriz."

Fleetwood Yolu mu? Zihnimin bir köşesinde bir şeyler kıpırdanıyor. Oda, pistten havalandığımız an gibi sallanıyor. Fleetwood Yolu. Kızıl saçlar.

Birisi adını söylerken yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor, dalgın. Fleetwood Yolu'nu, kızıl saçları tekrar tekrar söylerken aklım başımdan gidiyor. Gilly'nin koluna elini koyması beni geri çekiyor.

Keşke normal olsaydı.
O, onun için mükemmel olurdu.
Ama ihtiyaç duyduğu hayata sahip olamıyor.
Eğer birlikte kalırlarsa hayır.

Her düşünce jilet gibi keskin kenarlarla yere iniyor.

"Neyse. Onun için yaptığın her şeyi takdir ettiğimizi bilmeni istedim. Komik değil mi, hayat nasıl da kendi ekseninde dönüyor. Bir yabancı hayatını mahvediyor, diğeri kurtarıyor."

Kolumu olabildiğince gizlice geri çekiyorum, boğazım kurumuş. "Ah, kahretsin. Maggie, özür dilerim, ben—"

'Sorun değil. Sadece... İhtiyacım olan...'

Eve doğru yürümeye başlıyorum. Adımı sesleniyor ama partinin gürültüsü sesimi bastırıyor, Gilly'nin kafamın içinde çılgık atan sözleri, partiye gelen ve kaçmaya çalıştığım herkesten daha yüksek sesle yankılanarak kendi şüphelerimi daha da artırıyor.

Charl'ın odasına koşup yatağa oturuyorum. Duvardaki Jack ve Vicky'nin fotoğraflarına, nişan yüzüğüne, Vicky'nin aileye ne kadar kolay uyum sağladığına bakıyorum. Jack'le birlikte olamıyorum, onun ihtiyaç duyduğu şekilde değil.

Gerçek dünyaya uymuyoruz.

Biz ancak onun dışına sığarız.

Ve Jack, benimle gölgelerde saklanarak bir hayat yaşamak için fazla harika, fazla nazik, fazla canlı.

Telefonuma uzanıp kamera rulosunu karıştıyorum, ta ki aradığım fotoğrafı bulana kadar. Ben ve Luke, ayrılıktan önce, ama aynı gece.

Fotoğrafı inceliyorum.

En azından artık Jack'e, ben gittikten sonra hayatına devam edebilmesi için ihtiyaç duyduğu cevapları verebilirim.

Çünkü boynumda, deniz melteminde sallanan kırmızı atkım var.

Ve o gece Fleetwood Yolu'ndaydım.

Charl'ın kapısını çalıp içeri girmeden önce bir an durakladım. Maggie'ye neler hissettiğimi söylemem gerekiyordu.

"Hey," diyorum. Yatağın kenarına oturmuş, elinde telefonu, bukleleri öne doğru dökülüyor.

"Merhaba. Özür dilerim, ben... biraz fazla oldu. Biraz alana ihtiyacım vardı."

Yanına oturup, onu korkutmadan ona duygularımı anlatmanın en iyi yolunu düşünmeye çalışıyorum. "Bu kadar telaşlanmadan önce gitmeliydik. Özür dilemene gerek yok. Charl yapmamalıydı..."

"Ne, Jack?" Gözlerim gözlerimin içine bakıyor, yeşili daha soluk, yeşimden çok zümrüt yeşili. "Kardeşinin nişanını kutlamak için parti vermemeli miydi? Elbette vermeliydi." Merdivenlerin altından bir kahkaha tufanı kopuyor.

Gözleri kapıya doğru yöneliyor, kahkahalar diniyor, konuşmalar sızıyor.

'Maggie, ben—'

'Buraya, Jack'e, bu eve, senin ailenle birlikte uyum sağlayamıyorum.' Bana baktı. 'Seninle birlikte.'

Göğsümün içinde panik yükseliyor. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Ama sonra buna gerek olmadığını fark ediyorum. Ona gösterebilirim.

'İzin verir misin?' Açık elime bakıyor, tereddüt ediyor, sonra elini benimkinin içine koyuyor.

Seni seviyorum.

İkimiz de aynı anda düşüncelerimi anlıyoruz. Yüzünden geçenleri görebiliyorum.

Kelimeler ağızımdan çıkarken sesim titriyor. "Sana aşığım Maggie. Bunun bizim ve geleceğimiz için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama ihtiyacım olan her şey olduğunu biliyorum."

'Ben de seni seviyorum...'

Bu sözler beni sevindirmeli, ama onun sözleri, başını sallayışına ve gözlerindeki yaşlara ters düşüyor. "Ama seni ihtiyacın olan şeyden uzaklaştırıyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, elimi çekmeye fırsat bulamadan, annemin sözleri kulaklarımda çınlıyor: Seni içine çekmek yerine, seni alıp götüren bir ilişkiye acele mi ediyorsun? Düşüncelerimi dizginlemeye, tüm şüpheleri, bir ilişkiye nasıl sahip olabileceğimize dair endişelerimi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama hepsi zihnime kontrolsüzce, filtresiz bir şekilde çarpıyor.

Saymaya başlıyorum, kontrolü yeniden kazanmak için. Bir, iki...

Üç saniye.

Ve ben yine oradayım, hastane yatağındaki adam, yaşam destek ünitesi için korkuluklara tutunurken kadın kendini

ve elini çekiyor.

Ve onu çoktan kaybettiğimi biliyorum.

Midemde panik benzeri bir his var.

Odaklanmam biraz zaman alıyor.

'Birbirimize aitiz, Maggie.'

'İstediğin hayattan vazgeçmek anlamına geliyorsa hayır.'

"Bak." Elimi saçlarımın arasından geçirip düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ve ben de korkuyorum... İkimizin de bunun nasıl işleyeceği konusunda şüphe duymamız doğal."

'Biliyorum.'

"O zaman tüm bunların üstesinden gelmek istediğimi biliyorsun. İşleri daha yavaş ilerletebiliriz;" -çevremizi işaret ediyorum- "bunun bir daha asla olmayacağından emin olurum."

'Bunu yapamazsın. Seni seven, sevdiğin ve ait olduğun bir aileden almayacağım... Korkuyorsun, Jack.'

'Aşık olmaya başlayınca herkes biraz korkmaz mı?'

"Hayır, Jack. Yani..."

Çenesini kaldırdı, yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. "Haklı olduklarından korkuyorsun."

Konuşamıyorum. Yanılıyor. Ona onu sevdiğimi söylediğim anda hissettiğim her şeyi tekrar hatırlamaya çalışıyorum.

"Bu... Hayır. Bırak da..." Elimi uzattım. "Sana göstereyim."

Kollarını kendine doladı. 'Zaten yaptın.'

Sesi yumuşak olsa da sözleri kesin. Bir romanın kapanış satırları gibi.

'Bir dakika bekleyeyim. Açıklayayım mı?'

Ama başını sallıyor, doğruluyor ve benden uzaklaştığını hissediyorum. Bizden.

"Sana bir şey söylemem gerek Jack. Ama söylemeden önce, seninle geçirdiğim zamanın hayatımın en mutlu zamanı olduğunu bilmeni istiyorum. Ben..." Sesi titriyordu. Gittiği gecekiyle aynı ifade, aynı ton. Geçen seferki hatayı yapmayacağım. Bu sefer onu bırakmayacağım.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, söyle bana; bunu nasıl kolaylaştırabilirim? Birlikte olabiliriz; sadece nasıl yapacağımızı bulmamız gerekiyor."

"Fleetwood Yolu'ndan hiç bahsetmedin," diye söze başlıyor. Bu konuşmanın yön değiştirmesi kafamı karıştırıyor, şaşkına dönüyorum. "Ben eve o yoldan gidiyorum. Tüm ana caddelerden kaçınıyorum."

'Fleetwood Yolu mu? Ben...'

Bir anının yankısı var ama o geceyi hatırlamaya çalıştığımda tek hatırladığım pub'ın dışında olduğumdu. Her şeyin orada gerçekleştiğinden o kadar emindim ki.

'Bunun ne önemi var?'

Bana baktı, sonra elindeki telefona baktı.

'Bendim, Jack.'

'Ne demek istiyorsun?'

'Kadın mı? Felç geçirdiğin gece mi?'

"Ne?" Başımı iki yana salladım. "Kızıl saçları vardı; uzundu... Sen değildin; oydu—"

"Kızıl saç değildi... kırmızı bir atkıydı." Telefonu çevirdi. Uzanıp ekranı taradım.

Fotoğrafa bakarken o gecenin görüntüleri aklıma geliyor. Kadın, kızıl saçlı, hepsi şekil değiştiriyor.

Avucu yukarı bakacak şekilde elini uzatıyor. 'İhtiyacın olan cevapları sana vereyim.'

Başımı sallayıp o gecenin görüntülerini zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Avucunu açıyor, gözlerinde yaşlar var. Derin bir nefes alıyorum, boştaki elimi onun elinin içine koyup gözlerimi kapatıyorum.

Maggie'yi görüyorum, kırmızı atkısını rüzgarda savurarak yolun karşısına geçiyor. Artık gölge olmayan, uzun boylu, iri yapılı bir adam, onun gidişini izliyor. Kapüşonunu başına geçiriyor. İçimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Kadın, Maggie, tehlikede. Adımlarımı hızlandırıyorum. Kadın önde; adam ona yetişiyor. "Affedersiniz?" diye sesleniyorum. Adam kısa bir an dönüyor, sonra Maggie telefonda konuşurken devam ediyor ve ana caddeden bir ara sokağa doğru kayboluyor. Adam takip etmeye devam ediyor. Ona yaklaşıyorum; elim omzuna yapışıyor. Adam dönüyor ve beni sertçe duvara itiyor. Bir çatırtı sesi geliyor. Beynim ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyorum. Sonra hiçbir şey yok.

Maggie elini çekti, sanki o da vurulmuş gibi yüzü acıyla buruştu.

'Benim hatam, Jack.'

Gözünden bir damla yaş sildi. "Okuyamaman benim hatam. Luke'un düşüncelerini duymasaydım, daha dikkatli olsaydım, eve farklı bir yoldan yürüseym, Tess'i aramasaydım... Aptallık etmiş olurdum..."

"Sana yetişt mi?" Öne eğildim. "Adam," dedim daha telaşlı bir sesle, gözlerim yüzünü tararken. "Sana zarar verdi mi?"

'BENCE...'

'Maggie? Sana zarar verdi mi?' diye sordum, sesim daha yüksek çıkmıştı.

Başını sallıyor, tepkim karşısında kedi gözleri büyüyor. "Hayır."

İçimi bir rahatlama hissi kaplıyor. Ama bu sadece bir rahatlama değil. Felç geçirdiğimden beri öfkeliyim. Dünyaya, doktorlara, kendime kızgınım çünkü her şeyimi neden kaybettiğimi hiç bilmiyordum ama şimdi, bunun bir anlamı var. "Emin misin, o..."

"Hayır." Kaskatı kesildi. "Arkama bile bakmadım. Olanlardan haberim yoktu."

Nefes verirken omuzlarım düşüyor. "Tanrıya şükür." İçimde çılgınca bir gülme isteği var. Hepsi boşuna değildi. Onu kurtardım. Maggie'yi kurtardım. Hepsinin bir anlamı vardı. Hayatım sebepsiz yere mahvolmadı çünkü o güvende. Ve bu kader gibi geliyor. Eğer birbirimize ait olduğumuzun bir işareti varsa, işte bu odur.

"Söylediklerimi dinliyor musun Jack? Benim hatamdı. Hayatını mahvettim ve bu, beni tanımadan önceydi."

"İçimde bir şeylerin ters gittiğini biliyordum," diye atıldım, neredeyse coşkulu bir şekilde, bilgiyle sarhoş olmuş bir şekilde. "Kapüşonunu takıp caddenin karşısına geçti. Senin suçun değil. Onun suçu." Kaşlarımı çattım. "Bunca zaman, her şeyin boşuna olduğundan endişelendim. Hiçbir anlamı olmadığından."

"Bana hiç dokunmadı." Gözleri parlayarak çekinerek bana doğru döndü. "Beni kurtardın Jack. Bu her şey demek." Titrediğimi fark ettim. Gözlerim hâlâ yüzünü tarıyor, zarar görmediğinden emin olmaya çalışıyordu. İlk tanıştığımız zamanı, o tanıdık hissi düşündüm.

Kazadan beri aklımdan geçen tüm o karanlık düşünceleri, uzun zamandır peşimi bırakmayan değersizlik hissini kovmaya çalışarak başımı tekrar sallıyorum. Sonra onu ilk gördüğüm anı, elektrik geldiğinde hatırlıyorum. "Seni tanıdığımı sanıyordum. İlk tanıştığımızda. Belki de sen olduğunu biliyordum?"

'Belki.'

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Biz her zaman birlikte olmak için yaratılmışız. O gece orada olmam, birlikte sinemaya kilitlenmemiz bir tesadüften çok daha fazlası. Birbirimize ait olduğumuzun bir işareti varsa, o da budur."

Yukarı baktı, sesi yumuşaktı, gözleri araştırıyordu. 'Hellie, bazen doğru insanla doğru zamanda tanışırsın derdi.'

'Kesinlikle!'

"Ve buna inanıyorum Jack, gerçekten inanıyorum. Sanırım seninle en çok ihtiyacın olduğu zamanda tanıştım ve o kişi olduğum, yolunu bulmana yardımcı olan yan karakter olduğum için çok mutluyum. Ama beni sevmek sana çok pahalıya mal olacak. Ve hak ettiğin hayattan vazgemene izin vermeyeceğim."

Kendimi serbest dşşteymişim gibi hissediyorum. 'Maggie, ben...'

'Beni eve götür, Jack.'

Jack motoru kapatır.

Yağmur yağıyor şimdi. Chadders'daki misafirleri, ceketlerini ve kağıt tabaklarını başlarının üzerinde tutarak içeri, evin sıcaklığına doğru koşarken hayal ediyorum.

İlk başta konuşmuyor.

Pencerelere sis çökmeye başladı.

Duygularını ve düşüncelerini benden uzak tutmak için çok uğraşmıştı ama zihninin içinde haykıran gerçek, görmezden gelinemeyecek kadar yüksekti.

Bunu görmezden gelmeye çalışırken çaresizliğini hissediyordum ama şüphelerini, korkularını, sevgisini ve her şeyi yoluna koyma kararlılığını duyabiliyor ve hissedebiliyordum. Ona neleri kaybedebileceğini söyleyen o sesi bastırmaya çalışıyordu. Hepsini. Çünkü beni seviyor.

Çünkü mesele şu ki, Jack her şeyden vazgeçerdi. Bana karşı hissettikleri gerçek ama bundan korkuyor. Benimle bir hayatın nasıl olacağından ve gelecekte korkuyor ama aynı zamanda kararlı. Benimle bir hayat yaşamaya kararlı. Tüm hayallerini çöpe atmaya. Ama onun, benimle saklanarak geçireceği bir hayat uğruna sevdiği ve ihtiyaç

duyduğu her Şeyden vazgeçmesine izin veremem ve vermeyeceğim.

'İçeri girebilir miyim?' diye soruyor.

Ona döndüm. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

'Maggie,' diye arkasına baktı, eliyle saçlarının önünü kavradı, 'bunun hakkında konuşmamız gerek. O gece senin olman önemli değil. Tanrım, senin olmana sevindim çünkü güvendesin.'

"Yine de, bu... bu lanet hayatını mahvetti. Beni suçlamadığını biliyorum ama bu gerçeği değiştirmiyor. İster kabul et ister etme, benimle yaşamanın ne kadar zor olacağını biliyorsun."

"Bir yolunu bulacağız. Ne kadar zor olabileceği konusunda endişelendiğimi saklamamalıydım. Bundan sonra, söz veriyorum, sana karşı her zaman dürüst olacağım. Aklımdaki her Şeyi sana anlatacağım. Anlamalıydım ki... Gerçek. Bunu yapmanın tek yolu bu. Aklıma gelir gelmez sana gerçeği söyleyeceğim."

Hemen cevap vermiyorum, sadece bir damla gözyaşını siliyorum. "Teşekkür ederim ama bana bunu söz veremezsin. Bana söylemek istemediğin Şeyler her zaman olacaktır. Ve böyle olması gerekiyor."

'Bunu başarmanın bir yolunu bulacağım.'

"Benimle görüşmeye devam etmek istediğini biliyorum ama zaten fazlasıyla biliyorum. Hâlâ planladığın hayatı istiyorsun. Hem de hepsini. Düğün... bir aile, üzerinde adının yazılı olduğu bir kitapçılar zinciri. Ama bu, biz... ben... senin istediğin Şekilde o hayatın bir parçası olamam."

'Önemi yoksa hiçbirisi.'

'Çocuk istiyorsun, Jack.'

İfadesi donuklaşıyor.

'Ve yapamam... bu benim için asla mümkün olmayacak.'

'Acele ediyoruz. Henüz çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.'

'Ama sen... Vicky ile mi yaptın?'

'Sanırım bunun hakkında konuşmuştuk ama—'

"Senin için önemli olan her şeyin önünde hep engel olacağım. Ve senden çok şey aldım zaten. Beni sevmek mi? Bu sana sadece acı verecek."

'Her zaman bir çözüm vardır.'

'Hayır.' Bu kelime ancak bir fısıltıdan ibaret.

'Sadece işleri yavaşlatalım, adım adım ilerleyelim.'

'Yapamam.'

"Lütfen bunu yapmayın. Bizden vazgeçmeyin. İlişkiler zordur ve çoğu çiftten daha fazla üstesinden gelmemiz gereken şey olabilir ama..."

"Yapamam Jack. İstemediğimden değil... Çünkü her zerrem seni istiyor. Seninle olmak istiyor. Ama seninle ne kadar uzun süre kalırsam, seni kaybetmek o kadar zor olacak. Ve seni kaybedeceğim Jack."

'Bunu bilmiyorsun.'

"Evet... evet öyleyim. Son iki ay hayatımın en mutlu aylarıydı. Bana gerçek aşkın nasıl bir his olduğunu gösterdin ve bunun benim için ne anlama geldiğini asla bilemeyeceksin."

'Ben de aynı şekilde hissediyorum; daha önce hiç kimseye senin için hissettiklerimi hissetmedim.'

"Ama yapacaksın." Sesimi yumuşattım. "Beni dinle Jack. Bitirmeliyim. Çünkü... Sana daha da aşık olursam seni kaybetmenin acısını atlatabileceğimi sanmıyorum."

Hareketsiz. Söylediklerimi anlamaya çalışıyor. Direksiyonu kavrarken parmak eklemleri bembeyaz.

"Romantik filmlerin nesi bu kadar iyi biliyor musun?" diye sordum, çaresizce ona açıklamaya çalışırken sesim daha hafifti. Alt dudağımı yaladım, söylemem gereken kelimelerle kendimi toparladım. "Sonrasını göstermeden sana sonsuza dek mutlu son yaşıyorlar." Açıklamaya çalışırken kaşlarını çattı, başını sola eğdi, gözleri yüzümü taradı. "Sana geleceğin mutlu görüldüğü anı yaşıyorlar ama geçen zamanı, tartışmaları, boşanmaları göstermiyorlar. Seni iyi anlarla baş başa bırakıyorlar." Gözyaşlarım özgürce akarken ona gülümsedim. "İşte bu da bu... Bana iyi anları verdin ve bundan çok, çok mutluyum."

'Yapma. Lütfen böyle bitirme. Bunu başarabiliriz; bir yolunu bulabiliriz.'

'Bir yol bulmanı istemiyorum... Anlamıyor musun?'

Nefesini veriyor, gözleri acı dolu. Çantama uzanıp kucağıma alıyorum.

"Hayatımın geri kalanında mutlu olacağımı bilmeni istiyorum. Çünkü sonsuza dek mutlu yaşayacağım - gerçekten, öyle oldu. Ve şimdi ayrılırsak, tıpkı iyi bir filmin sonunda yaptığım gibi, hayatımızın nasıl olabileceğini hayal edebilirim."

Elimi kapı koluna koydum. Şimdi gitmezsem gücüm olmayabilir. "Hoşça kal Jack."

Sesi kolu çekmemi engelliyor. "Sonuç nasıl?" Gözlerinde yaşlar var, yüzü yumuşuyor. "Filmin sonu mu?"

Gözyaşlarıma, kalbimin kırıklarına rağmen gülümsüyorum. "Birlikte harika bir hayatımız var. Tatillere gidiyoruz, kalabalık restoranlarda oturuyoruz, konserlere,

festivallere, karnavallara gidiyoruz, etrafımız insanlarla dolu. Her cuma anne babanın evine gidiyoruz. Onlara sarılıp merhaba diyorum; yeğenlerinle oynuyorum, Jaz'ı omuzlarımda taşıyorum. Sen evlenme teklif ediyorsun ve ben de tüm arkadaşlarımla Vegas'ta bekarlığa veda partisine gidiyoruz. Evleniyoruz ve kocaman bir düğün yapıyoruz, o kadar çok davetli var ki dans pisti doluyor."

'Düğünümüzde özel bir dansımız olacak mı?' diye sordu, sesi boğuktu.

"Elbette. Provalara gidiyoruz ve herkes alkışlıyor, yeteneklerimize hayran kalıyor. Çocuklarımız var, bir erkek ve bir kız. Bazen onları işe götürüyorsun. Hikayeler anlatmanı dinlemeyi çok seviyorlar ve vitrinlere koyacakları en sevdikleri kitapları seçmelerine izin veriyorsun. Noel'de hediyeleri paketlemek için geç saatlere kadar ayakta kalıyoruz. Hindiyi yakıyorum ama sorun değil çünkü evimiz arkadaşlarımız ve ailemizle dolu."

'Hepsine sahip olabiliriz.' Gülümsedi, yüzü hevesliydi. 'Tek yapmamız gereken...'

Başımı sallıyorum ama hâlâ gülümsüyorum, kalbimin parçalandığını duyduğuma yemin etsem de. "Lütfen Jack. Lütfen bunu benim için yap. Bana mutlu sonumu ver."

Derin bir nefes alıyor, pencereden dışarı bakıyor, yağmur daha da şiddetleniyor, dışarıdaki görüntüler camın üzerinde eriyen mum gibi.

'Bunun son olmasını istemiyorum.'

"Ama öyle değil..." Yan profiline baktım, her şeyi hafızama kazıdım. "Bu daha başlangıç." Gözlerimin içine baktı. "Hayatını yaşa Jack, saklanma. Dükkanını aç, evlen, çocuk sahibi ol ve... beni hatırla. Sinemada birlikte kilitli

kaldığın o kızı hatırla ve ona iyi dileklerini ilet. Belki ona arada sırada kartpostal gönderirsin? Ve bil ki, kalbinde her zaman, her zaman senden bir parça taşıyacak."

Jack

Polis karakolundan çıkıp yeni dükkana doğru sürüyorum, sıradaki "kapüşonlu" adamı teşhis etmişim. İçeri girip felçten iyileşmekte ilerleme kaydettiğimi anlattıktan sonra, tam bir ifade vermiştim. Telefonum titriyor ve son beş haftadır yaptığım gibi, Maggie olup olmadığını, fikrini değiştirip değiştirmediğini kontrol ediyorum, ama babamdan bana şans dileyen ve yardıma ihtiyacım olursa onu aramamı söyleyen bir sesli mesaj geliyor.

Geçen hafta polis beni çağırdı. Brighton'da gece geç saatlerde evlerine yürüyen kadınlara yönelik bir dizi saldırı olmuş ve bir tutuklama yapmışlar, bunun benim davamla bağlantılı olabileceğini düşünmüşler. O gece orada olduğum ve Maggie'nin güvende olduğu için bir kez daha minnettarım. Yüzde yüz emin olamam ama aynı adam olduğundan eminim. Umarım hak ettiğini bulur. İfadem, sabıka kaydına "fiili bedensel zarara yol açan saldırı" ibaresini ekleyecek, böylece umarım çok, çok uzun bir süre

ortalıkta olmaz. Benim bir romanı okumam kadar uzun sürmeyecek ama olsun.

Bayside kalabalık. Otobüsler geçiyor; işçiler bariyerler kuruyor, yol çalışmalarını bölüyor. Anahtarı kilide takıp ışıkları yaktığımda, boş raflar sert ışığa karşı yanıp sönerken, dükkan tepemde beliriyor. İçeri girdiğimde oda genişliyor gibi, sanki hikâyeler ve hayatla dolmaya hazırmış gibi bir gerginlik yayılıyor. Odayı taradım.

Yerde açılmamış birkaç mektup ve broşür var, onları alıyorum. Gözlerim zarflardan birinin üzerindeki sembolleri tarıyor, parmağım -artık otomatik olarak- adımın ana hatlarını çiziyor, Darth Vader'ın tema müziğinin uzaktan gelen sesiyle. Aklım Maggie'nin omzunun kıvrımına, parmağımın Muhteşem Gatsby'yi bana ilk okuduğu geceki "s" işaretine gidiyor ve onu kaybetmenin acısını bir kez daha yaşıyorum.

O son geceyi defalarca tekrar tekrar yaşadım. Charl'ın bizi kalmaya ikna etmesine izin vermek yerine onu eve götürmek için zamanı geri almaya çalıştım. Bittiğini söylediğinde her şeyi farklı şekilde söyledi. Geçmişini alamam ama belki geleceği değiştirebilirim. Bunu başarabilirsem, belki de bizim için hâlâ bir şans olabileceğini ona göster. Ve belki de tıpkı onun bana yardım ettiği gibi ben de ona yardım edebilirim.

Zarfları pencereye bakan duvar boyunca uzanan ahşap tezgahın üzerine yığıp arka odaya geçiyorum. Küçük, aslında bir köşe. Buranın bir okuma odası olmasını istemiştım.

Polietilen örtü, geçen hafta seçtiğim iki okuma sandalyesini kolayca söküyor ve eğiliyorum. Boya

kutusunun "Viski Beyazı" olduğunu biliyorum. Parmağımı kutunun önündeki küçük dikdörtgenin üzerinde gezdiriyorum, nefesimi yavaşlatıyorum ve "W" harfini arıyorum. Birkaç dakika sürüyor ama harfin şeklini görmeye, mandalina ve karanfil kokusu almaya başlıyorum.

Ceketimi çıkarıp depoya yöneliyorum. İçeride en az yirmi kutu yükseliyor; her birinin klasiklerle dolu olduğunu biliyorum. İlk siparişimdi, çoğu insanın keşke okusaydım dediği kitaplar. Birini indiriyorum, bandını koparıyorum ve birkaç denemeden sonra bıçakla açıyorum. Kitap teslimatlarının neden bu kadar zor açıldığını asla anlayamayacağım. Başımı sallıyorum, uzanıp ilk kitabı çıkarıyorum. Önündeki resimden Drakula olduğunu biliyorum ama semboller yine dans ediyor. Elimde tutuyorum, harfleri takip ediyorum ama hâlâ başlığı çıkaramıyorum. Levin beni bir uygulama kullanmaya teşvik etti. Açıyorum ve kitabın ön yüzünü tarıyorum. Başlık ve yazar odayı dolduruyor, duvarlardan yankılanan robotik bir ses. Ciltli kitabı çevirip aynı işlemi tekrarlıyorum, tanıtım yazısı ve incelemeler küçük odada yankılanıyor. Zahmetli bir süreç ama öğle yemeğine kadar alfabetik sıraya göre dizilmiş küçük kitap yığınlarım oluyor.

Hisse senetlerinin isimlerini, her harf için bir sayfa olacak şekilde yazıyorum. Ama notlar kısa sürede karışıyor.

Google bana en yakın hırdavatçının nerede olduğunu söylüyor, ben de yol tariflerini dinliyorum; her zamanki haritayı okumaya çalışıyorum ve ilerleme kaydediyorum, ama çoğu zaman ekranda hâlâ dans eden semboller dikkatimi dağıtıyor.

Şehir kalabalık, kalabalık sokaklar kısa bir öğle tatilinin verdiği rahatlama ve Noel alışverişi yapanlarla dolu. Bir kafeye girip menüyü okumak için uygulamayı tekrar kullanıyorum, kelimeler kulaklıklarımdan yüksek sesle okunuyor. Kimse bana bakmıyor veya ne yaptığımı fark etmiyor. Ben sadece öğle yemeğini seçerken müzik dinleyen bir adamım.

Ödememi yapıp sandviçimi yerken Google Haritalar'dan yön tarifini takip ederek hırdavatçı dükkanını ve zımpara kağıdını bulana kadar yürüyorum.

Karanlık, yoğun bulutlarda yağmur tehdidine rağmen sokaklar hâlâ kalabalık. Sağa doğru eğimli beyaz plastik bir çerçeveye yerleştirilmiş kartpostalların bulunduğu bir hediyelik eşya dükkânı var. Yavaşlıyorum, elim uzanıyor. Kart dörde bölünmüş, bu küçük koyun küçük anlık görüntüleri. B harfini takip ediyorum ve "Bohemian Rhapsody"nin açılış notaları göğsümde zonkluyor. Levin'e hakkını vermeliyim; çılgınlık olabilir ama yöntemlerinden bazıları kesinlikle işe yarıyor.

Atölyeme döndüğümde, yanımda getirdiğim zımpara kağıdı ve plastik alfabe şablonlarını çıkarıyorum. Jaz'a doğum günü hediyesi olarak aldıklarımla aynılar. Zımpara kağıdını ters çevirip şablonların içlerini çiziyorum, sonra da kesiyorum. Ayaklarımın dibinde, dikkatlice çizip odanın çeşitli yerlerine yerleştirdiğim yirmi altı sembol var. Kilerdeki dolapta, gerilim romanı destesini alıp zımpara kağıdı harflerinin yanına yığınlar halinde yerleştirmeye başlıyorum.

Bitirdiğimde hava kararmıştı. Gözlerim yanıyor, parmaklarım su toplamıştı ve sırtım şimdiden tutulmaya

başlamıştı ama stokun çoğu türlerine ve alfabetik sıraya göre ayrılmıştı. Ellerimi ceket cebime sokup anahtarlarımı kontrol ederken, parmağım dikdörtgen kartonun kenarına takıldı. Yeni kasanın yanında bir kalem vardı ve fazla düşünmeden ona uzandım. Maggie'nin adını ve adresini kartın sağ tarafına yazdım.

Seni özledim.

Jack

X

Kırtasiye çekmecesinden bir pul yapıştırıp kartı cebime koyuyorum ve posta kutusuna attığımda, Maggie'nin kanepede oturup kartı duvara yapıştırdığını hayal ediyorum, göğsümün içindeki boşluk yavaş yavaş dolmaya başlıyor.

Maggie

"Çok yakışıklı, değil mi?" diye sordum Derek'e. Yan yana oturmuş, bacağı benimkine sürtülmüş halde Ateş Arabaları'nı izliyorduk. Kaşlarını çattı ve bunamasının dayattığı o direnç azalıyordu. Bugün güzel bir gün. Bazen gerçek duygularını açığa vurmaktan o kadar korkuyor ki, sanki çelik bir duvar gerçek kimliğini gizliyormuş gibi hissediyor ama bugün duvar daha yumuşak, metalden çok dantel gibi. "İyi bir çift olurdunuz. Ama size paranızın karşılığını verir." Onu dürttüm. Hafifçe kıkırdadı ve tadını çıkardığı lokum kutusunu ona uzattım.

Noel, çikolatalı portakal, Baileys ve Tess ile birlikte izlediğim en sevdiğim filmlerden bazıları olan The Holiday, The Man Who Invented Christmas, It's a Wonderful Life ve Bill Murray'nin Scrooged'ı ile bir telaş içinde geçti.

Flicks eskisi kadar iyi hissettirmiyor. Hâlâ tek vardiya çalışıyorum... gerçi Claire ile günleri değiştirdim ve ona yeni bir bebek bakıcısı bulmasında yardım ettim; köşedeki dükkanda rastladığım ve iş arayan nazik bir kız olan

Ambika. Cuma gecesi çok gergindi. Onsuz orada olmak imkansızdı. İlk kez Dirty Dancing'i izlemeye çalıştığımda, gözlerim sürekli arkamda geziniyor, kapıyı kontrol ediyordu ve kabul edelim ki, o film daha fazla saygıyı hak ediyor.

Yeni Yılı Riz'le kutlarken, ucuz bir şişe köpüklü şarap eşliğinde Harry Sally ile Tanışınca filmini izledik ve Jack ile ailesinin Yeni Yılı nasıl karşıladığını düşünmemeye çalıştım.

Sonunda kendi web sitemi kurdum ve birkaç müşterim var. Bazıları Flicks ve yerel dükkanlara dağıttığım broşürler aracılığıyla; diğerleri ise kulaktan kulağa beni buldu. Küçük ve yeni bir işletme ama benim ve istikrarlı bir gelir elde etmeye başlıyor. Hatta her ay yeni bir araba alabilmek için biraz para biriktirmeye bile başladım. Hatta işler yolunda giderse bir minibüs bile alabilirim.

Derek bana sırtıttı. "Ah, bilmiyorum... Ben hep oldukça atletiktim." Şekerlemeyi ağzına attı, kazağının üzerine beyaz bir toz döküldü.

'Sen ihtiyar şeytansın, eminim öylesindir.'

Ravina köşeden başını uzattı. "Neye gülüyorsunuz?"

"Boş ver!" Derek burnuna dokunuyor ama sisin çöktüğünü görebiliyorum. Neden spor programı izlediğini anlamaya çalışıyor.

"Gardener's World'ü açayım mı?" Ondan uzaklaşıp, beğendiği ön kaydı seçiyorum. Ayağa kalkıp ellerimi pantolonuma siliyorum.

'Dergiler? Kısa bir konuşma yapabilir miyim?' Ravina gülümsüyor ve beni koridordaki iki sandalyeye doğru işaret ediyor.

'Elbette. Her şey yolunda mı?'

"Evet, bugün güzel bir gündü, gerçi otuz dokuzuncu odadaki Bayan Davenport bana lazımlığını fırlattı." Alnındaki küçük izi işaret ederken yüzümü buruşturdum. "Derek'i ziyaret ettiğin için teşekkür ederim. Buraya gelmenin ona ne kadar mutluluk verdiğini biliyorum."

"Bu bir zevk - günlerini biraz daha güzelleştirmek için yapabileceğim her şey. Sanki William'ın kaybını hissediyor ama neden acı çektiğini anlayamıyor gibi. Elimden geldiğince dikkatini dağıtmaya çalışıyorum."

Başını sallıyor. 'Ve sen de öylesin, ben de yetkililerle konuştum ve daha kalıcı bir pozisyonla ilgilenip ilgilenmeyeceğinizi merak ettik?'

'Bir iş mi?'

"Hımmmm." Kahverengi atkuyruğunu sallayarak başını sallıyor. "Bakıcı olarak değil, refakatçi olarak mı? Haftada sadece birkaç saat... Ekibin bir parçası olmanı çok isteriz."

'BENCE...'

Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Evet demek istiyorum. Tabii ki evet demek istiyorum. Mağazadaki işimi bırakıp diğer temizlik işlerime de zaman ayırabilirim, ama düzgün bir personel olmak zor olacak.

'Teşekkür ederim. Ama... düşünebilir miyim? Bir rahatsızlığım var ve...'

Başını sallıyor. "Biliyorum." Bana anlayışla bakıyor, acaba bu iş teklifinin arkasında Riz mi var diye merak ediyorum. "Ama uyum sağlıyor gibisin, değil mi?" Dudaklarımı birbirine bastırıp koridora bakıyorum, genç bir çift endişeli gözlerle etraflarını incelerken birbirlerine bakıyor, sonra kendimi Ravina'nın umutlu ifadesine geri çekiyorum. "Bir düşün de bana haber ver. Değilse, eh..."

yapmaya devam et. Senin burada olmanla burası daha aydınlık."

* * *

Riz'in odası iki kat yukarıda, koridorun sonunda, körfezin en güney ucuna bakan pencerelere sahip. Odasından kahkaha sesleri geliyor ve içeri girmeden önce kapıyı hızlıca çalıyorum.

"Maggie, canım!" Riz'in yüzü kırmızı rujlu bir gülümsemeyle çatladı. "Phillip'le tanış!" Sandalyesine yaslandı, aralarındaki masanın üzerinde iskambil kağıtları ve bardaklarının dibinde şüpheli bir şekilde brendiye benzeyen bir şey vardı. "Sana bahsettiğim kız bu." Yaşına rağmen hâlâ uzun boyluydu, gözlerinin ve ağzının derisi yıllarca süren mutlu bir hayatın izlerini taşıyordu.

'Ah.'

Yüzünde beliren hüznün ifadesine kaşlarımı çattım. Birini daha söylemeden anlamaktan kaynaklanan bir hüznün.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye cevaplıyorum, yüzündeki ifadeye aldırmadan. Pencereye doğru yürüyüp perdeleri biraz daha açıyorum. Riz'in odasından ara sıra Jack'in deniz fenerini görebiliyorum. İlk başta fark etmemiştim ama bazen, eğer gökyüzü açıksa, bir anlığına görebiliyorum. Sanki çarklarının dönüşünü, ritmini hissedebiliyorum. Getirdiği güven duygusunu. Ailemle ve kahkahalarla dolu Chadders'ı, deniz fenerinin dikkatli bir şekilde göz kulak oluşunu hayal ediyorum. Midemde bir sıcaklık çöküyor, düşüncelerim lambanın her hayali

dönüşüne bağlanıyor: Haklıydım; haklıydım; haklıydım. Sırtımı dönüp pencere pervazına yaslanıyorum.

'Phillip eskiden psikologdu.' Bana anlamlı bir şekilde bakıyor.

"Gerçekten mi? Ne kadar ilginç." Ona aynı şekilde dik dik bakıyorum.

Cevap olarak başını eğiyor.

"Pekala." Ellerini dizlerine koyup sandalyeden kalkarken yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun şu yaşlı kemiklere."

"Ah, şşş, minnettar olman gereken çok şey var. Buradaki tüm o iniltilere ve homurdanmalara dayanamıyorum. Çoğu insan bu yaşa gelemiyor; bana kalırsa hepimiz kalıcı gülümsemelerle dolaşmalıydık. Seksenlerine ulaşmak, bana sorarsan, lanet olası bir piyango ikramiyesi."

"Haklısın, haklısın." Bembeyaz takma dişleri ve ışıldayan gözleriyle Riz'e sırttı. Hâlâ yakışıklı bir adamdı, eminim ki seçme şansı vardı... ve Riz'in saçlarının nasıl toplandığına ve rujunun tonuna bakınca, hâlâ seçebileceğini düşünüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum Maggie." Kapıya doğru ilerledi, gözlerimin içine bakmadan önce elini pervaza koydu. Bana akıllıca bir öğüt verecekmiş gibi tereddüt etti, ama sonra Riz'e bir kez daha gülümsedi ve gitti.

'Eee Phillip ha?' Kaşlarımı imalı bir şekilde yukarı aşağı oynatıyorum, mesleğinden epeyce uzaklaşıyorum.

"Ah, kendine gel. En ufak bir cinsel gerilim, muhtemelen tansiyonunu yükseltir." Koltuğunda kıpırdandı, yüzünü buruşturdu ve sertçe nefes aldı. Arkasındaki minderleri hareket ettirmeye çalışırken ellerim yanlarımda seğirerek

ona doğru yöneldim. "İyi misin? Hemşire çağırmamı ister misin?"

"Birkaç minderin yerini değiştirmek için mi? Kesinlikle hayır. İyiyim, sadece biraz sertlik var, hepsi bu."

Az önce boşalan sandalyeyi alıp geriye doğru itiyorum ama Riz'in sanki acısını avucunda tutuyormuş gibi yumruğunu sıkma şeklini kaçırmıyorum.

Riz'e tekrar soracak kadar akıllı değilim ama nöbetçi hemşire Gloria ile konuşacağım. Benden bir şey saklıyor. Ona dokunmak geliyor içimden ama Riz çok gururlu ve ne kadar istesem de onun düşüncelerini karıştırmak bana düşmez.

'Şimdi, Phillip'e senin ve senin... sorunların hakkında her şeyi anlattım ve o, bunların hepsinin derin terk edilme sorunlarından kaynaklandığını düşünüyor.'

Kaşlarım şüpheyle kalktı. "Bu o değil."

'Yani, bir kenara atılmaktan, yalnız bırakılmaktan korkmuyor musun?'

'Herkes bundan korkuyor.' Uzanıp bir bisküvi alıyorum.

"Doğru, ama bu, insanların en azından bir şans vermesini engellemiyor. Söyle bakalım, sonunda aklın başına geldi mi ve Jack'le iletişime geçtin mi?"

Başımı sallayıp hayal kırıklığıyla çiğniyorum. Bu konuşmayı sayamayacağım kadar çok kez konuştuk. "Bilmediğimi biliyorsun. Ona iyi gelmiyorum Riz."

'Bak! Bu, Phillip'in teorisini kanıtlıyor! Terk edilmekten korkuyorsun ve böylece kimsenin sana yaklaşmasına izin vermemeye çalışıyorsun.'

"Saçmalık! Jack'le görüşmüyorum çünkü onu istediğim hayattan alıkoyacağım. Daha önce de söylediğim gibi. Hem

de defalarca."

"Hıh. Sürekli aynı şeyi söylüyor olman, bunun doğru olduğu anlamına gelmiyor. Ona ya da kendine karşı adil davranmıyorsun."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve pencereye doğru bakıyorum, deniz fenerinin nabzını, bir anlığına parçası olduğum o hayatın nabzını hissediyorum.

Sesi yumuşadı. "Affet beni aşkım, ama bu muhteşem dünyadaki zamanım yakında sona erecek ve senin hayatını yaşarken, bir kenara atılmaktan korktuğun için saklanmadan görmeden gitmek istemiyorum. Bana şunu cevapla Maggie, onu görmek istiyor musun?"

Derin bir nefes verdim. "Bunu yaptığımı biliyorsun."

'Öyleyse git!'

'Yapamam.'

'Saçmalık. Yani yapmayacaksın.'

"Evet. Tam olarak demek istediğim bu. Onun istediği hayatı yaşamasına engel olmayacağım, Riz." İçim ne kadar yanıyor gibi hissetsem de.

Başını hüzünle sallıyor. Doğrulup bir bisküvi daha alıyorum, hızla yön değiştiriyorum. "Ee, Phillip'le ışıklar söndükten sonra sevişmeniz dışında burada ne dedikodu var?"

'On altı numaralı odadaki Bayan Khan öldü.'

Bayan Khan, Riz'in suç ortaklarından biri olmuştu; Riz ona böyle seslenmeyi seviyordu.

'Ah hayır! Çok üzgünüm.'

"Bu tam bir saçmalık. Midsomer Cinayetleri'nin ortasında sıvıştı ve karadut reçeline zehri kimin koyduğunu bulamadığı için çok öfkelenecek... ama daha kötü yollar da

var. Önce akşam yemeğini yemişti ve ailesi de yanındaydı, bu da bir şey. Bu ölümlü dünyayı tek başıma terk etmek istemezdim."

Başını kaldırıp baktı ve hemşire Gloria içeri girdi. Gloria, adından da anlaşılaacağı gibi, parlak ve neşeliydi; pembe saçları pamuk şeker gibi geriye doğru taranmıştı. "İlaçların zamanı geldi. Ah merhaba Maggie. Gizlice girdiğini görmemiştım."

'Bu kız bir casus gibi - gölgelerin arasında kalıyor. Bu yüzden beni sadece geceleri görmeye geliyor.'

"Şşş, gizli kimliğimi senden başka kimsenin bilmemesi gerekiyor," diye şaka yapıyorum, aynı zamanda Jack'i görme düşüncelerimi de bir kenara itiyorum. Riz'in avucuna boşalttığı haplara bakıyorum ve daha önce görmediğim pembe bir hap görüyorum.

'Gloria, söyle bana' - Riz hapları boğazının arkasına atıyor ve bardağından bir yudum su içiyor - 'uzun boylu, esmer, yakışıklı, sana aşık, başarılı, komik ve nazik bir adamla karşılaşsaydın onu bırakır mıydın?' Başımı sallayıp gözlerimi devirerek Gloria'ya bakıyorum, Riz'in ses tonunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Gloria derin, boğazdan gelen bir kahkaha atıyor ama parmağını Riz'e doğru sallıyor. "Hâlâ cevap vermeyeceğim. Zavallı kızı rahat bırakın; kendince sebepleri var."

"Teşekkür ederim Gloria. Evet," diye meydan okudum ve kollarımı önümde kavuşturdum.

Riz derin bir iç çekti. 'Gençlik, gençlerin elinde heba oluyor.'

Gloria, Riz'in yanına oturup nabzını kontrol ediyor. "Bunu yapmayı bırakır mısın? Yaşlıyım ve hâlâ hayattayım,

ne kadar kontrol edersem edeyim inci kapılara doğru yürümemi engelleyemezsin." Gloria gülümseyerek başını sallıyor ama kenarlarında bir endişe var. "Tamam. Senin için uyku vakti," diye ekliyor ayağa kalkarken.

'Kesinlikle hayır. Maggie bana Jack'e gidip ne kadar büyük bir aptallık yaptığını anlatacağını söyleyene kadar.'

Gloria iç çekip başını sallıyor. "Dokuzda geri gelip uslu durduğundan emin olacağım."

"Ee?" diye meydan okuyor Riz, Gloria ayrılırken. "Ölmek üzere olan bir kadının dileğini reddetmeyeceksin, değil mi?"

"Riz, seni seviyorum ama bu durumda evet. Evet, seviyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Bu en iyisi."

Pffft diye bir ses çıkarıyor.

'Birlikte olmamız gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama bu o kadar basit değil.'

'Saçmalık. Hayatın her zaman kolay olduğunu mu sanıyorsun?'

'Hayır. Öyle olmadığını bizzat biliyorum.' Sözlerimde bir kıpırtı oluyor ve o yumuşuyor.

"Sana Art ilk kez benimle evlenmek istediğinde hayır dediğimi söylemiş miydim? Anlıyor musun, benim için fazla iyiydi. Zengin bir aileden geliyordu, seçkin biriydi ve her zaman kusursuz davranırdı... Benim olmadığım her şeydi. Ama ne keşfettim biliyor musun? Onun ihtiyacı olan her şey bendim. Omuzlarında beklentilerle büyümüştü ve ben onu her zaman olması gereken kişi yapan tüm küçük boşlukları doldurabiliyordum. Ailesi onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu ama ben yeterince iyi değildim ve benimle tanıştığı için o da daha iyi bir insan oldu. Görüyorsun ya,

sevgili kızım, bir insanı kendisinin en iyi versiyonu yapan şey, içindeki tüm boşlukları bulup onları önemli olan şeylerle doldurmasıdır. Art'ıma hayır dedim, ama sonra hayır dememin sebeplerinin onunla veya ailesiyle hiçbir ilgisi olmadığını fark ettim; benimle ilgiliydiler. O boşlukları, yeterince iyi olmadığını düşündüğüm o küçük taraflarımı doldurmam gerekiyordu. Bir yılını aldı ama kendimin o kısımlarını, kendimin en iyi versiyonu olmam için ihtiyaç duyduğum hayat ve deneyimlerle doldurdum. Ona aşık olmadan önce kendime aşık olmam gerekiyordu. Anlıyor musun?'

'BENCE...'

'Olmak istediğin kişiye aşık ol, Maggie. Seni geride tutan tüm o boşlukları ve çatlakları al ve onları onarmanın bir yolunu bul. Korktuğun şey Jack'le birlikte olmak değil, yalnız kalmak.'

Ona tam olarak bundan korktuğumu söylemiyorum. Ona gerçekten istediğini veremem ve sonunda birlikte olmak ikimize de zarar verecek.

'Yeter artık sohbet, o çılgınlığın yeni serisinin zamanı geldi ve artık akşamlarını benim gibi yaşlı bir kuşla geçirmeyi bırakmanın zamanı geldi.'

'Gecelerimi seninle geçirmekten hoşlanıyorum.'

Başını sallayıp kıpırdanıyor. Bir an acı hissediyor ve ağzını sıkıca kapatıyor. "Dediğim gibi... gençlik gençlerin elinde heba oluyor."

Jack

'Sevgililer Günü'nüz kutlu olsun!' diye bağırır Nell.

"Güzel kazak," diyorum, kesilmiş bir kalbin üstünde duran kafatasına ve çapraz kemiklere bakarak.

"Teşekkür ederim. Ne kadar şenlikli, değil mi? Yılın en romantik günü için ikimiz de yalnız olduğumuz için, uygun olacağını düşündüm." Üzerime eğilip ekrana baktı. "Ne yapıyorsun?"

'Yayın tarihlerini türlere göre düzenliyorum... O ay en çok hangi türde film yayınlanırsa yayınlansın, tür temalı gösterimler yapabileceğimizi düşündüm. Nisan ayı oldukça rahat ve suç ağırlıklı görünüyor, belki o cinayet gizemi gecelerinden biri olur?'

"Oooh, güzel fikir. Bunu burada mı yapacaksın yoksa..."

'Önce buraya mı düşündüm? Nasıl indiğini gördün mü?'

'Ben kontrol edip maliyetini çıkaracağım.'

'Sakıncası var mı?'

"Elbette hayır. Zaten burada her şeyi ben yapıyorum," diye espri yapıyor, teknik olarak doğru olmasa da. En

azından artık değil.

'Onun hakkında... Seninle bir Şey konuŖmak istiyordum.'

Daha ciddi ses tonumu algılayınca yüzü biraz düŖtü. "Beni kovmayacaksın, değil mi?" Güldü ama kahkahası boğazında düğümlendi. "Kovulmayacaksın, değil mi..."

'Otur.' Bir taburenin ucuna tünedi ve diğerini de ona doğru çekti.

"Nell, dükkân için ve benim için yaptığın her Şey için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum, o zamandan beri, yani aklımı kaybettiğimden beri. Ve bildiğin gibi işler deęiŖiyor."

'Kahretsin. Beni kovacaksın, değil mi?'

"Ne? Hayır! Sana daimi yöneticilik pozisyonunu teklif ediyorum."

'Gerçekten mi?' Kısa siyah kakülleri saç çizgisine kadar uzanıyor.

'Ve... henüz tüm detayları çözmedim, bu yüzden önümüzdeki yıla kadar yürürlüğe girmeyecek, ancak işi isteyip istemediğimize bağlı olarak bir kar paylaşım sistemi getirmek istiyorum.'

Düşünceli bir Şekilde alt dudağına vuruyor. "Çok renkli Post-it'lerim olacak mı?"

Omuz silkti. "Sana kalmıŖ, sen sorumlu olacaksın."

'Kitap gecesiyle hızlı buluŖmamı yapabilir miyim?'

'Tekrar. Karar senin.'

Çenesini kaldırıp elini uzatıyor. "O zaman kabul ediyorum." Elimi sıkıyor ve gülüyor. "Ah, gel buraya, seni koca maymun!"

'Bebek—?' Ama sorum kayboluyor çünkü beni kendine doğru çekiyor ve Ŗu anda ağızım onun saçlarıyla dolu.

'Tamam. Saat kaç?'

'Neredeyse beş.'

Montumu alıyorum. 'Ben o zaman gidiyorum, yapılacak şeyler, gidilecek yerler, görülecek insanlar...'

"Şey, Jack? Görülecek insanlar konusuna gelince..."

'Himm?'

'Maggie'yi gördüm. Geçen hafta. Flicks'te.'

Onun adını anmak mideme yumruk gibi iniyor. Parmaklarım ceketimin düğmelerine takılıyor.

Nell başını kaşıdı. "İyi görünüyor. Ama randevusu biraz tuhaftı."

Karnım yere çarpıyor.

'Tarih?'

"Evet, kısa boylu, yüzü kızarmış... çılgın bir gülümseme?' Başını iki yana sallıyor. "Elektrik süpürgesi, aptal, ama yüzünü görmelisin."

'Çok komik. Nasıl oldu da...'

'O iyi.'

'Güzel. Bu güzel.'

'İyi?'

'Ne söylememi istiyorsun Nell? O bitirdi ve...'

'Bak, demek istediğim şu ki, o... o hala bekar ve sen de öylesin ve... Sadece sen çok daha iyisin ve belki de bu sadece zamanlamayla ilgiliydi, anlıyor musun?'

'Yani onunla birlikteyken kafam kıcımda olmasaydı?'

'Ben tam olarak böyle söylemezdim ama—'

'Evet, yapardın.'

"Haklısın. Evet, yapardım."

"Yapamam Nell. Beni görmek istemediğini açıkça belirtti."

'Biliyorum. Ve genellikle kızların tarafında olurum ve seni hiçbir şekilde, bilirsin, bir kadının açık isteklerine karşı gelmeye teşvik etmem, ama aynı zamanda kadınlarla çıkan bir kadınımlar...'.

'Ne diyorsun yani? Sinemaya bir demet güller gidip ondan benimle dışarı çıkmasını mı isteyeyim?'

"Aklını mı kaçırdın? Tabii ki hayır. Ama belki... bir fırsat sunabilirsin? Mesela, ne bileyim, yeni bir kitapçı açılışından bahsedebilir misin?"

Başımı sallıyorum. "Yapamaz. Çok yoğun olur ve..."

"Bak. Genelde hep kız takımında olurum ama bilinmeyen bir sebepten ötürü hep senin yanımdayım. Ve biliyor musun? Belki de onun da kafasını kışından çıkarması gerekiyor?"

Bir saniyeliğine tereddüt ediyorum. Dışarıda, yüksek sesli bir araba kornası dikkatimi çekiyor ve Nell'e geri gönderiyorum. "Eğer..." yüzünde bir sırıtiş beliriyor, sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi. "...ve bu büyük bir eğer... ya gelmezse?"

Bir umut kırıntısını yutuyorum, belki de korku? Bir yanımlar hiçbir şey söylememiş olmasını diliyor ama içimden bunun başka bir şans olabileceğini biliyorum. Tek şansım.

"O zaman en azından denediğini biliyorsun. Hadi canım. Kaybedecek neyin var ki?"

Kaldırıma adım attığımda bir kamyon aniden durdu. Gürültü beni Maggie düşüncelerimden ayırdı. Anahtarlığımdaki gümüş kitapla oynayarak kamyonun hareket etmesini bekledim. Ona bir kartpostal daha gönderebilirim. Yani, çok da rahatsız edici değil. Sağa baktım, kamyonun arkasındaki yolun karşısına geçtim ve

anahtarlığı yeni bir bölümün başlangıcı ve sonu gibi açıp kapattım.

Bu, uzun zamandır Flicks'te yapacağım ilk Cuma vardiyası olacak. Nell bu gece Claire ile vardiya değiştirebilir miyim diye sordu. İlk başta tereddüt ettim ama bu gece en sevdiğim filmlerden biri olan The Notebook var, bu yüzden kabul ettim.

Bacaklarımı açtım, kordon halının çizgileri uyluklarımın dış kısımlarına iz bıraktı. Farkındalığı öğreniyorum. Phillip, (Riz'in epeyce ikna edici olduğuna eminim) gayriresmi terapistim olmayı kabul etti. Riz, bunun kendisini faydalı hissetmesine yardımcı olduğunu söylüyor.

Yani, ona onunla görüşmemin gerçek nedenini söylemedim ama bazen kafamın o kadar çok insanın düşünceleriyle dolu olduğunu hissediyorum ki (blöf yaptım ve insanların benim hakkımda ne düşündüğünün her zaman bilincinde olduğumu söyledim) kendi düşüncelerimi duyamıyorum. Kendi düşüncelerimin, önemli olan düşüncelerin sesini açmam gerektiğini, böylece kendi sesimin dışarıdaki gürültüyü bastıracağını söylüyor. Anı yaşamak için elimden geleni yaptım... Kendi düşüncelerimin sesini açıp dışarı uzandığımı hayal ettim. Flicks'teki

DVP'deki gibi bir kadran hayal ettim, birden başladım, sonra sakinleştikimde kadranı ikiye çevirdim. Nefesime, kıyafetlerimin kumaşına, odasındaki çiçeklerin kokusuna odaklandım. Ve bu bir bakıma yardımcı oluyor. Bırakmanın eşiğindeki bir bakıcı koluma nazikçe dokunduğunda, kendi nefesime ve dışarıdaki kuşların sesine odaklanmak zor oluyor. Ama yine de deniyorum. Riz'in önerdiği gibi, içimdeki kırıkları onarmaya çalışıyorum. Jack'in yaptığı gibi, hayatımda yol almanın yeni yollarını öğrenmem gerekiyor.

Geçtiğimiz hafta boyunca, her gün, en az yarım saattir kendimi geçmişimin derinliklerine götürmeye çalışıyorum. Phillip, eski anılarıma erişemememin, "ekstra" düşünceleri duymamak için sesi açmamın anahtarı olduğunu düşünüyor. Ve bazen, kaygıyla dolu olduğumuzda, hayat başa çıkılamayacak kadar zor olduğunda, "harika" beyinlerimiz bizi oyalamanın, acıyı başka düşüncelerin, alıştığımız beyaz gürültü gibi bizi incitebilecek şeyleri keşfetmekten korumak için başka şeylerin arkasına gömmenin yollarını buluyor, dedi. O durumda, zihnimin neredeyse tüm hayatım boyunca bir çılgınlık olduğunu söylemedim. Ama yine de. Hafızamda kart gibi görüntüler olan evi hayal etmeye çalıştım. Dışarıda kiraz ağacı var. Ama ev her zaman çok uzakta. Yol asla kapıya ulaşmıyor. Yine de her gün daha ileri gitmeye çalışıyorum ve her gün biraz daha yaklaşıyorum. Deniyorum. Ama henüz orada değilim.

Arabama binerken, gelişigüzel binaların ardında güneş batmaya başlıyor. Göğüs boşluğumun içinde Jack şeklindeki delik hâlâ zonkluyor ama onun gitmesini istemiyorum.

Kaybını hâlâ hissetmek güzel çünkü bana yaşadıklarımı hatırlatıyor, tıpkı filmdeki gibi gerçek bir aşk, ama uyuşturucu satıcıları ve bilirsin, Christian Slater olmadan.

Ve hayat çoğunlukla güzel. İşi henüz resmen kabul etmedim ama evdeki sakinlerle daha fazla vakit geçiriyorum. Birkaç yeni temizlik işim var, yani evet, hayat güzel. Anahtarı tekrar çeviriyorum ama egzoz borumdan gelen bir inilti, bir titreme ve yüksek bir patlamadan başka bir şey yok. Hayır, hayır, hayır, hayır. Anahtarı tekrar çeviriyorum, ayağım gaz pedalına şiddetle vuruyor.

Hiçbir şey.

Arabadan inip Henry'yi kucaklayıp arka koltuktan çıkarıyorum, orada bir yürümeye başlayan çocuk gibi bağlı.

'Yine buradayız Henry.' Fırtına gecesini, Jack'le tanıştığım geceyi düşünüyorum. Belki bundan iyi bir şey çıkar? Fleetwood Yolu'nun önünde dururken bu düşünce aklımdan uçup gidiyor. Yol çalışmaları, yaya yolu yok, bana dik dik bakan sarı bir yönlendirme levhası. Kahretsin. Derin bir nefes verdim. Keşke Jack'in felç geçirdiği gece bu yol kapalı olsaydı, her şey çok farklı olurdu. Ama şu anda düşünmem gerek. Bunu yapabilirim. Saat - bileğimdeki saate bakıyorum - dört buçuk. Ana caddeye vardığımda saat neredeyse beş olacak ve dükkanlar kapanacak. Ellerimi cebime sokup kalın koyun postu eldivenlerimi giyip yürümeye başlıyorum.

Ana caddeye çıktığım anda midem bulanıyor. Yol insanlarla dolu. Mağaza vitrinleri kalp şeklinde pankartlar ve peluş oyuncaklarla dolu ve birçok çift el ele yürüyor. Sevgililer Günü. Ciğerlerimi şişiriyorum, kendime kısa bir motivasyon konuşması yapıyorum ve Henry'ye bir

çekiştirme atıyorum. Sola ve sağa bakıyorum, yolun karşısına geçiyorum ve yoluma devam ediyorum.

Genel olarak insanlardan uzak durmayı başarıyorum ve aslında etraftaki hareketli ve sevgi dolu atmosfer oldukça hoş. Esinti burnumu ısıyor; sağımdaki deniz çalkalanıyor ama saldırgan değil. Sanki o da şenlik havasına kapılmış gibi. İçerideki derin tedirginliğe rağmen, deniz yosunu ve kumun o belirgin esintisi ferahlatıcı.

Birkaç kıl payı kurtuldum: Elinden kurtulan ve bana doğru koşan küçük bir ocuk taşıyan bir kadın. Neyse ki anne çantalarını bırakıp tam zamanında onu yakaladı. Başlarında talar olan bir grup genç kız var; bir başka koşucu koluma değdi ama aklı karısında ve küçük kare bir kutuda hediye açarken yüzündeki sevinç ifadesindeydi. Güneş batmaya başlamıştı ve ilerideki Jack'in dükkanından gelen ışıkların parıltısını yakaladım. Yukarıdaki pencerelere şöyle bir baktım, ışıık yoktu. Muhtemelen yeni dükkanda güvendedir zaten.

Nell'i birkaç hafta önce görmüştüm. Bana iyi olduğunu, neredeyse yeni dükkana taşındığını söylemişti ve pek de incelikli olmayan bir şekilde belki de benimle iletişime geçmem gerektiğini önermişti. Bir arabanın kornası yüksek sesle ötüyor, beni irkiltirken, sürücü pedalları sonuna kadar açan, kulaklarında kalın kulaklıklar olan bir bisikletiye iki parmağıyla işaret ediyordu.

Cebimdeki telefonum titremeye başlıyor. Sırtımı dönüp karşımdaki denize bakıyorum, Henry'yi tekerlekli sandalyemle götürüyorum ve ekranda Heritage Retirement Home yazısı beliriyor.

'Merhaba?'

"Maggie, canım, ben Gloria. Ben... ben Riz." Nabzım hızlanırken deniz biraz daha çalkalanıyor, kayalara çarpan daha büyük dalgalar oluşuyor. "Korkarım..." Bir kamyon yanıma yanaşıyor, yolun diğer tarafındaki bir arabanın geçmesine izin veriyor ve cümlenin geri kalanını çalıyor. Midemde bulantı dönüyor.

"Alo? Alo?! Beni duyabiliyor musun? Gloria?" Telefonu kulağıma daha da yaklaştırıp geldiğim yoldan geri yürümeye başladım, kamyon hâlâ o kadar gürültülüydü ki duyamıyordum. Sonunda kamyon hareket etmeye başladı.

'Gloria?' diye tekrar soruyorum.

"Zamanı geldi, aşkım. Zamanı geldi."

Her yerim düşüyormuş gibi hissediyor. Kaldırımdaki çatlaklar genişliyor ve ben de onların içine düşüyormuşum gibi. Çaresizce sokağa bakıyorum. Caddeden bir otobüs geliyor ve elim havada, yola çıkıyorum. Kapılar tıslayarak açılıyor. İçeriye tarıyorum; kalabalık ama Henry'yi göğsüme bastırıyorum. Ağzımdan şoföre sözler dökülüyor; Riz hakkında, Heritage hakkında, adres hakkında. Başını sallıyor ve beni oraya götürebileceğini, güzergahında olduğunu söylüyor.

Henry'yi yere düşürürken sallanıyorum. Koltuklar dolu - Sevgililer Günü'nün yoğun saati - tabii ki dolular.

İki seçeneğim var: Ya sallanarak diğer yolculara çarpacağım ya da kitap okuyan bir kadının yanındaki tek koltuğa oturacağım. Kendimi hazırlıyorum:

Neden yanında elektrik süpürgesi taşıyor?
Daha erken otobüse binmeliydim. EastEnders'a geç
kalacağım.

Eve gidince yapılacaklar listesi hazırlarım.

Kafamın içinde hayatların ve evlerin görüntüleri uçuşuyor, günlük hayatların, aşkın, pişmanlığın, stresin, yorgunluğun, ailenin, romantizmin bir kolajı; duyguların kakofonisi vücudumun her yerine dokunuyor, kırıyor ve okşuyor. Nefesimi tutuyorum ama yerime oturuyorum. Kadından uzaklaşıyorum. Genç, koyu saçları arkaya toplanmış, kalın yeşil paltosu vücuduna sarınmış. Oturuyorum. Çantaları pencerenin altına sıkıştırılmış olduğu ve bacağım onun bacağına değdiği için çok az yer var. Gözlerimi kapatıyorum. Okurken sesi sakın ve ritmik, düşünceleri tamamen romanının olay örgüsüne odaklanmış. Kelimelerinin fantastik bir manzaranın üzerinde, ejderhaya binmiş bir kadının görüntüsünü canlandırmasına izin veriyorum. Ama görüntüler kendi düşüncelerimle lekeleniyor; Riz'in görüntüleri, pembe haplar, duvardaki resimler, bana hayatını, aşklarını anlatırken gözlerindeki kahkaha ve ışıltı.

Gloria'nın bana Riz'in özel bir kadın olduğunu ve Riz'in paylaşmaktan hoşlanmayacağı hiçbir şeyi bana söylemesinin kendisine düşmediğini söyleyen sözleri. Ona dokunmalıydım. Bu düşünceyi kafamdan attım.

Kendi başıma ölmekten daha kötü bir şey yok. Riz'in sözleri, bir ejderhanın üzerinde uçan kızın görüntülerini zihnimde parçalıyor ve bunun yerine umutsuzlukla doluyorum.

O kendi kendine ölmeyecek.

Buna izin vermeyeceğim.

Yolculuk sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ve tırnaklarımı yiyorum; şoför dikiz aynasından bana bakıyor.

"Çabuk yoldan sap!" diye bağıyor. Otobüste toplu bir inilti ve mırıldanma duyuyorum. "Özür dilerim millet." Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama ejderhadaki kız inmiş ve önünde bir savaş var. Görüntü aniden kapanıyor ve kadın, kolumda bir eliyle bana dönüyor. Kocaman, mavi gözleriyle karşılaşıyorum ve bir şefkat, bir nezaket dalgası hissediyorum. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor. Ağladığımı fark ediyorum. Yanaklarım ve boğazım ıslak.

'Ben... arkadaşım ölüyor ve onun yalnız kalmasını istemiyorum.'

Düşüncelerindeki şefkati duyuyorum, kendi kederinin bir kıvılcımını, bir teyzeyi, gecenin bir yarısı alınan bir telefonu.

'Ben de teyzeniz için üzgünüm.'

Kaşları çatıldı. "Nasıl yaptın?"

Otobüs gıcırdayarak durdu. Kapılar vınlayarak açıldı.

'İşte buradasın, aşkım, sana olabildiğince yakınım!'

"Teşekkür ederim," diyorum. Kadın hâlâ şaşkın bir ifadeyle başını sallıyor.

Henry'yi kaldırıyorum, otobüsten inerken beni izleyen insanların her birinin üzerinde hem nezaket hem de endişe dolu düşünceler var.

Hiç durup düşünmüyorum, sadece koşuyorum.

Yalnız ölmeyecek.

Okuma koltuğundan kalkıp, sihirli kartal hakkındaki çocuk kitabını masaya koyuyorum. Yazar Patrick Shaw, iki hafta içinde açılışa geliyor. İlerlemem yavaş ama yirmi sayfanın beşinci sayfasına geldim ve uygulamayı sadece altı yedi kez kullanmak zorunda kaldım. Okumak artık farklı bir deneyim, çilek bağlarının tadı, müzik, 'ş' harfini okuduğumda biberiye veya nane kokusu ve limonlar, her zaman limonlar. Tüm anılarımı geri kazandığımdan beri acım yok oldu. Eskiden olduğu gibi okuyabilmeyi istiyor muyum? Elbette istiyorum ama aynı zamanda bu deneyimde daha fazlası da var. Başka hiç kimse gibi kitap okuyorum ve bu minnettar olunacak bir şey.

Dükkanın etrafındaki kitap rafları dolu, duvarlardaki boya yeni ve temiz. Dükkanın yan tarafında ayrı bir bar var, koyu renkli ahşap masaların arkasında kitap sırtı duvar kağıdı var. Açık mikrofon geceleri başlatacağım ve Nell'in bir kitapla hızlı buluşma fikri de giderek daha olası bir ihtimal gibi hissettirmeye başlıyor. Umarım bu onu başarılı kılmaya yeter. Kapiya doğru ilerliyorum, bulabildiğim kadarıyla Maggie'ninkine benzeyen kartpostallar sağdaki

duvara tutturulmuş, bazıları aynı yerlere ait, diğerleri ise filmlerden kareler. Levin dışarıda duruyor. Koyu renkli saçları dağınık ve yanakları kızarmış. Kapıyı ardına kadar açıyorum. Sokak aydınlanmış ve belediye hibesi devreye girdikten sonra, bu saatte bile kalabalık olmayan gece neredeyse yok, ama bu gece aktivitelerle dolu.

'Beni donduracak sandım.' İçeri girerken kaşlarımı çattım.

'Naughticles mı?'

'Yıllar önce kestirmiştım. Rahmetli eşim oğlanlara naughticles adını vermişti.'

"Bu çok fazla bilgi." Başımı sallayıp, trafiğin ve Sevgililer Günü'nün seslerini arkamda bıraktım. Paltosunun düğmelerini açıp etrafına bakındı.

"Öyle bir şey yok. Ne yer ama, değil mi? Harika görünüyor, Jack."

"Şerefe." Barı işaret ediyorum. "Kahve? Çay? Fıçı biramız var..."

'Ah, hayır, teşekkürler. Lafı dolandırmayacağım. Sana bunu vermek istiyordum.'

Üst kısmı bulldog klipsiyle tutturulmuş bir kağıt destesini açıyor. Aşağı bakıyorum. "Şey, bunu okumamın yaklaşık on yılını alacağını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, biliyorum ve bana duygusal diyebilirsiniz ama yine de. Bunu yayınladığımda kariyerimin yükselişe geçeceğini umuyorum ve ilk önce sizin yazmanız gerektiğini düşündüm. Bu benim ilk taslağım. Daha çok çalışmaya ihtiyacı var..."

Parmağım ilk harfi takip ediyor. Ffff. Sonra bir sonraki. İiiii. Nnnn. Beynim geri çekiliyor ama bir çırpıda geri

itıyorum. Çıt? Derin bir nefes veriyorum. Ggg. Fiiinnnnnddd-d-yor. Buluyorum. Tanıdık Darth Vader ölüm marşı, son kelime konusunda beni hiç endişelendirmiyor.

'Jack'i mi buluyorsun?'

"Biraz abartılı olduğunu biliyorum, gerekirse değiştirebilirim ama yine de bir şekilde doğru geldi." Eldivenlerini ellerinde çtırdattı. "İstersen başlığı değiştirebilirim?"

"Hayır. Hayır." Boğazımdaki yumru inip kalkıyor. "Harika bir başlık."

Hafifçe başını sallıyor. "Oxford University Press bu sunumla ilgileniyor ve belki yardımcı olabilir. Başkalarına. Bilirsin işte. Senin gibi. Sen benim en iyi vaka çalışmamsın."

Gülüyorum. "Teşekkür ederim Dr. Levin. Bunun ve her şey için. Her zaman en kolay hasta olmadığımı biliyorum."

Eldivenleriyle avucuna vurup gülümsüyor. "Gerçekten bir onurdu Jack. Ve eğer biraz cüretkâr olabilirim... seninle gurur duyuyorum." Etrafına bakınıyor, dükkânı incelerken gözleri parlıyor. Omzuma hafifçe beceriksizce vuruyor, boğazını temizliyor, eldivenlerini tekrar takıp kapıya yöneliyor.

'Eğer izin verirseniz, uğramak isterim. Ara sıra?' Yakasını yukarı çekip dağınık saçlarını düzeltmeye çalışır.

"Bunu isterim. Ben..." Sözlerime karşılık bana döndü, gür kaşları çatıldı. "Ben... Bir daha asla kitaplardan zevk alacağımı düşünmemiştim ve, şey, teşekkürler. Tekrar."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, pes etmenin eşiğindeydim. Bana gelip araştırmamı doğruladın. Sana minnettar olduğum kadar sana da minnettarım."

Elini uzatıyor, ben de sıkıyorum. Tuhaf bir erkek kucaklaşmasına, el sıkışmaya, omuz çırpmaya dönüşüyor. Kapıyı arkasından kapatıp panjurları indiriyorum ve ellerim arka ceplerimde, göğsümde bir gurur dalgasıyla Chadwick's the Second'ın içine bakıyorum. Duvardaki saate bakıyorum, akrep ve yelkovan onu on geçiyor: Maggie, saat gülümsediğinde mutlu bir zaman derdi. Ne yaptığını merak ediyorum, o da saate dikkat etti mi?

Tam ışığı kapatacaktım ki duvardan bir kartpostal düştü. Eğilip kartpostalı aldım ve Ferris Bueller'ın asi sırtışıyla bana baktığını gördüm. Hiç birlikte izleme fırsatımız olmadı ama elimde olması ona daha yakın hissetmemi sağladı, tanıştığımız ilk geceyi hatırlattı. Elimde sıkı sıkı tuttum, tezgaha doğru yürüdüm ve bir çekmeceyi açtım. Ne yaptığımı çok fazla düşünmeme izin vermedim, sadece açılış günü ve saatinin yazılı olduğu bir kağıttan tarihi kaydet etiketini çekip arkasına yapıştırdım. Maggie'nin adresini yazdım, üzerine pul yapıştırdım ve sabah postaya hazır bir şekilde zarf yığınının içine attım.

Gloria beni kapıda karşıyor.

Bana sarılmaya gidiyor. Riz'e nasıl gideceğimle ilgili düşüncelere o kadar dalmışım ki, kendimi geriye çekemiyorum.

Zavallı aşk. Multipl miyelom.

Kan kanseri.

İçimde bir şefkat dalgası ve son aylarda Riz'in giderek daha yorgun hale gelmesi ve yemek yememesiyle ilgili geçici düşünceler var. Gloria'nın beni aramayı önerdiği ve Riz'in kendini biraz hasta hissettiği için yaygara koparmaya ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar ettiği kısa bir sohbet. Kendimi geri çekiyorum.

"Çok mu geç kaldım?" Gloria başını sallayınca içim rahatladı. "Hayır. Hayır canım. Hadi seni ona götürelim, olur mu?" Henry'yi elimden alıp masanın arkasına itti.

Koridor her zamankinden daha uzun geliyor, sanki kilometrelerce uzuyormuş gibi, her kapı eğik, duvarlar

yürürken üzerime kapanıyor. Her adımda botlarımın tıkırtısı.

Gloria kapıyı itip geçmeme izin veriyor. Küçük oturma odasının yanından geçiyorum, fotoğrafları bana gülümsüyor, düşüncelerimi kaplayan karanlığa rağmen hayatı dolu dolu ve canlı.

Riz sırtüstü yatıyor, saçları yeşil-zümrüt rengi bir kelebeğe tutturulmuş. Dudakları soluk, nefesi sığ. Yatağın yanındaki koltuğa gömülüp daha da yakınlaşıyorum.

Gloria nazikçe, "Onunla konuş, burada olduğunu haber ver," dedi. "İhtiyacın olursa zile basman yeterli."

'Yapılabilecek bir şey var mı?' diye soruyorum, sesim titriyor.

"Hayır, aşkım. Zamanı gelince, zamanı gelir. Ve o, buraya girdiği ilk günden beri kararlıydı, deniz manzaralı bir oda istedi." Bana gülümsedi. "Sana söylemesini sağlamaya çalıştım aşkım. Ama o seçimini yapmıştı ve ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun."

'Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum.'

Gloria gittikten sonra sandalyeyi daha da yakına çekip eğildim. 'Merhaba Riz, ben Maggie.'

Cevap vermiyor. Odanın etrafına bakınırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı serbestçe akıyor. Sanki bir şey eksikmiş gibi hissediyorum ve bunun onun kokusu olduğunu fark ediyorum. Her zaman kullandığı parfüm: baharatlı bir alt tona sahip çiçeksi. Tırnakları da boyalı değil. Ayağa kalkıp makyaj kutusunu arıyorum. Parfümünü çıkarıp burnuma götürüyorum. Eski fotoğraflar gibi birçok anı canlanıyor. Beni işe aldığı gün, Jack'in onunla gülüşü,

Riz'in kazanan bir deste iskambil kağıdını masaya vurması. Yatağa geri dönüyorum, eğilip boynuna biraz sıkıyorum.

'Aziz Petrus'la buluşmak için en güzel halinize bakmanız ve kokmanız gerekir, değil mi?'

Kapağını tekrar kapatıp rujuna uzanıyorum. Altın rengi, kırmızı kadife kutuyu çeviriyorum: dudaklarının yanında yumuşak ve yuvarlak. Üzerine eğilip çubuğu dudaklarına sürüyorum. "İşte. Çok daha iyi." Ruju kaldırıp ojesine uzanıyorum. Elleri yanında, yumuşak mavi battaniyenin üzerinde. Şişeyi çevirerek açıyorum, fırçayı kenarlarında kaydırıyorum ve tırnaklarını boyamaya başlıyorum. Uzaktaki nabızı boğazımı sıkıştırıyor. Sakinleştirici, hiçbir düşünce, hiçbir ses yok, sadece... sakın. Yatağın diğer tarafına geçip işlemi tekrarlıyorum.

'Sakin ol, yoksa lekelenirsin.'

Geri çekiliyorum, sanki konuşuyormuş gibi sesini duyuyorum. Böyle bir ihtimal yok. Küçük bir kahkaha, boğuk bir hıçkırığa dönüşüyor. Yatağının başına dönüyorum. Zaman geçiyor; oda kararıyor. Perdeleri sonuna kadar açıyorum. Bu gece gökyüzü yıldızlarla dolu ve ay gökyüzünde alçakta, şişmiş bir halde.

Konuşmaya devam ediyorum. Ona hayatımı, ona neden dokunamadığımın, neden Jack'le birlikte olamadığımın gerçeğini anlatıyorum.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Böyle iyi bir arkadaş olduğun için. Seni özleyeceğim..." Yutkundum. "Seni özleyeceğim."

Boğazından garip bir ses geliyor ve çağrı tuşuna basıyorum.

Gloria odaya giriyor. Crocs'un yumuşak ayakları. "Tamam, aşkım?" Boğazımı tıkayarak başımı sallıyorum.

'Tuhaf bir ses çıkardı. A—'

"Her şey normal." Riz'in yanına oturuyor, nabzını ölçüyor, saçlarını geriye doğru okşuyor ve yatak örtüsünü düzeltiyor. "Çok uzun sürmeyecek. Elini tutmak isteyebilirsin, değil mi?"

'Ben...' Başımı sallıyorum.

'Zor olduğunu biliyorum ama yardımcı olacak. Söz veriyorum.' Ayağa kalkıp odadan çıkıyor.

"Seninle ilk tanıştığımda," diye başladım. "Senin inanılmaz bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Duvarındaki tüm o resimler, tüm o maceralar... Ama önemli olan gittiğin yerler veya Muhteşem Dörtlü'den kaç kişiyle tanıştığın değil, bu özgüven, bu hayat aşkıydı. Seni inanılmaz yapan buydu." Duraksadım, yanağımı kolumla sildim. "Sorunlarımı görmezden gelip beni normal hissettirdin, biliyor musun? Hayır, normal doğru kelime değil, beni özel hissettirdin. Ama iyi anlamda."

Riz derin bir nefes veriyor ve panik beni sarıyor. Ayağa kalkıp yanına oturuyorum. Kalbimde keder ve acıyla elini tutuyorum.

Ve daha sonra.

İçeride bir çekilme var.

Düşüncelerini sadece duymuyorum. Görüyorum da. Sanki Flicks'in ön sırasında oturuyormuşum da ekrana bakıyormuşum gibi.

Bana içki ısmarlamak ister misin? Neden?

Zihnindeki resim o kadar net ki, bardaki ahşabın cilalı kokusunu alabiliyorum, fondaki müziği duyabiliyorum, etrafımızdaki konuşmaları, odanın sıcaklığını hissedebiliyorum ve sonra karşımdaki adamı, yani onu görüyorum.

Çünkü odaya girdiğinde, bir parçanın eksik olduğunu fark etmemiştim.

Saçlarının ağırlığı omurgasının dibinde ağırlaşıyor. Barın arkasındaki aynaya bakıyor, tadını alabildiğim kızıl dudaklarından bir sigara dumanı üflüyor.

Saçmalık.

Görüntü değişiyor, bir kez daha saçları daha kısa hissediliyor, aynı adam, koyu renk dağınık saçları, çapkın gülümsemesi, gözlükleri, kalın kazağı. Kolonyasının, nane ve yanan odunun kokusunu alabiliyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, kadının içinde bir korku dalgası esiyor, ağzından dökülen kelimelerin acısını duyabiliyorum.

Hayır. Ben evlenmeyi seven biri değilim.

Sırtını dönüp uzaklaşırken acısını hissediyorum.

Görüntüler yanıp sönüyor, mevsimler değişiyor: Riz çok çalışıyor, elinde kamera, yalnızlık, bir şeylerin eksikliğinin acısı, sonra aşk.

Her şeyi tüketen, sarsılmaz bir sevgi.

Tekrar bir hücum sesi duyuluyor, kaldırımda koşan ayaklar, elini bir kapıya vurarak vuruyor, Art kapıyı açarken yüzü görünüyor, sakalı, kıyafetleri buruşmuş, gözlükleri eğri, göğsünde nefessiz bir sıkışma hissi.

Seni seviyorum.
Yeterince uzun sürdü.

Anılar hızlanıyor, görüntü görüntü görüntü: kahkahalar; evini dolduran arkadaşlar; saksafonun çalınması; kollarında Art ile dans etme; kameranın arkasından çekilen sahneler; silah sesleri; panik ve adrenalin; çadırın dışından gelen dağlar; omuzlarındaki serin sabah sisi; daha fazla kahkaha, fotoğraf karelerinde akıp giden zaman.

Sanat yaşılanıyor ve hayat daha yavaş bir tempoya bürünüyor. Ama hâlâ kahkaha, hâlâ her şeyi tüketen bir aşk var. Sanat, ağzında bir sigarayla kağıtların üzerine eğilmiş, sonra çarpan kapıların, tartışmaların, birbirine dolanmış çarşafların, seyrelen saçların, ağrı ve sızılarının, kahkahaların, memnuniyetin sesini duyuyorum.

Görüntüler renklerini kaybetmeye başlıyor, sesler ve kokular daha da zayıflıyor. Açılan bir kapı, bir polis, bir tabut, eve tek başına yürüyüş, onsuz yaşama korkusu görüyorum.

Görüntüler küçülüyor, uzaklaşıyor: soluyor.

‘Riz?’

Kör edici bir ışık parıltısı ve karşı konulmaz bir özgürlük hissi var. İki sağlam kapının açıldığını görüyorum; bir kumaş hışırtısı. Aşağı bakıyorum ve elimde -onun elinde- bir demet çiçek görüyorum. "Moon River" çalıyor ve bir

kilisede olduğumuzu fark ediyorum. Sıra sıra konuklar ayakta durup dönüyor. Ama bunlar çevrede lekeler gibi çünkü görebildiğimiz tek şey koridorun sonundaki adam: gözlükler, şık bir takım elbise ve ona doğru yürümeye başladığımızda yok eden bir aşk.

Etrafımızdaki imgeler soluyor ve ışıklar daha da parlaklaşırken son imge, elini uzatmış olan Art'ın onun elini tuttuğu görüntü oluyor.

Sessizlik.

İçinde bulunduğum oda tekrar netleşiyor, Riz'in eli elimde gevşek duruyor. Eğilip alnını öperken ağzımdan bir hıçkırık kaçıyor. Hâlâ sıcak, hâlâ o.

Yatağının yanındaki fotoğraflarına gülümseyerek bakıyorum, saati içime çekiyorum: Onu on geçiyor - mutlu bir zaman. Uzanıp zile basıyorum ve bekliyorum. Odaya şöyle bir göz atıyorum, uzakta bir ışık parıltısı. Ayağa kalkıp ruhunun süzülmesini sağlamak için pencereleri açıyorum. Uzaklarda beyaz ışık göz kırptıyor.

'Art'a benden selam söyle.'

Maggie

Uyumuyorum. Yemek yemiyorum. Çalışmıyorum.

Riz'e veda edeli bir haftanın nasıl geçtiğini bilmiyorum. Jack'e yaslandığım kanepenin köşesine doğru kayarken yorganı sıkıca üzerime çekiyorum. Onunla geçirdiğim zamandan biraz olsun teselli bulmak için kokusunu, kollarının bana verdiği hissi yakalamaya çalışıyorum ama Riz'in hayatının gözlerimin önünden geçmesini engelleyemiyorum. Sanki onunla aynı hayatı yaşamışım gibi. Bir ayrıcalıktı ama artçı sarsıntılar bana bomboş hissettiren bir hayat bıraktı; kalitesiz sesler ve pikselli görüntülerle dolu, dağınık bir ev videosu.

Posta kutusu açılıp kapanıyor, posta son bir haftadır yerde biriken faturalarımın ve iştahımın olmadığı paket pizza broşürlerinin üstüne çöküyor. Kendimi yorganın sıcaklığına daha da gömüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ama Riz'in Art'ın evlenme teklifini duyduğunda hissettiği dehşet, yeterince iyi olamama korkusu midemi bulandırıyor. Art'ın ilk evlenme

teklifini reddettiğini biliyordum ama bu, her zaman kahkaha ve başını sallayarak anlattığı hikayesinin bir dipnotu gibiydi, ama öyle değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Kayıp ve pişmanlık sarmalına kapılıp gidiyorum ve hissettiğim tek şeyin Riz'in duyguları olmadığını biliyorum.

Son birkaç aydır, kendi duygularımı, kendim ve Jack için doğru seçimi yaptığım inancının altına sokuyordum. Ama sonra kapıda duran Art'ın görüntüsü ve onu reddetmesinin sebepleri kayboldu ve onun yerine, kalbini ortaya koyarak, ona en savunmasız yanını vererek onun karşısında durdu.

Bu kararın ardından gelen hayat boyu süren mutluluk, hafızasında tekrar tekrar canlanıyor.

İçimi kemiren pişmanlık duygusundan kurtulmaya çalışıyorum. Mutlu ve güvende olduğum bir hayat yaratmayı başardım. Yalnız kalmak hiçbir zaman korkulacak bir şey olmadı; orası benim sığınağım, bana ve başkalarına zarar verilemeyecek bir yer.

Telefonum tekrar titriyor. Tess'e iyi olduğumu söylemek için bir mesaj daha gönderiyorum. Amsterdam'da, bir menajer konserini izleyecek. Umarım bu, kariyerinin dönüm noktası olur. Ekranda bilinmeyen bir numara belirliyor. Sabahtan beri benimle iletişime geçmeye çalışıyor. Etrafımda dolaşan bayat havayı içime çekip aramayı kabul ediyorum.

* * *

Riz'in evinin dışında hayat onsuz devam ediyor. Kapısı hâlâ dudakları gibi parlak kırmızı ve pencereler güneşte

parlıyor. Yavaş adımlar atıp kapıyı tıklatıyorum. Kapı ardına kadar açılıyor, takım elbiseli ve çizmeli bir adam beni karşılıyor. "Margaret Wright mı?" diye soruyor. Kalın çerçeveli gözlüklerinin ardındaki nazik kahverengi gözler, hafifçe yayılan bir Jamaika aksanı. Başımı sallıyorum ama içeri adım atmıyorum. "Kingston Green," diye elini uzatıyor.

'Maggie.' Başımı sallayarak elini işaret ettim. 'Benim bir...'

Ne? Neyim var benim? Düşünceleri duyma yeteneğim mi var, bana en yakın insanları incitebilme yeteneğim mi var? İnsanları kendimden uzaklaştırabilme yeteneğim mi var?

"Durum. İnsanlara dokunamam. Alınma," diye ekliyorum şaşkın bakışlara.

"Elbette, izin ver..." Dönüp kendinden emin adımlarla geri çekiliyor. Mor çizmelerim fayans zeminde tıkırdıyor ve paltomu daha da kendime çekiyorum. Ev çok soğuk, çok cansız, çok... boş geliyor.

Kingston Green bana gülümsüyor ve meşe masaya oturuyor. Yemek sandalyesini çekip kumaşın içine gömülüyorum.

'Sanırım bunun neyle ilgili olduğunu öğrenmek için can atıyorsunuz?'

Başımı sallıyorum.

"Clarissa Hancock'un vasiyetnamesinin uygulayıcısı olarak Bay Bassett ve Bay Wick tarafından görevlendirildim. Eğer sizin için uygunsa, doğrudan konuya gireceğim." Tekrar başımı salladım. Kaybının sisleri altında kaybolan kelimeler. "Clarissa..."

'Riz.'

'Üzgünüm?'

'Adı Riz.'

'Özür dilerim. Riz... seni tek varisi olarak atadı.'

'Üzgünüm?'

'Tek mirasçı olarak artık bu güzel evin sahibisin.'

'Olamam.'

'Bunun sizin için büyük bir şok olabileceğini biliyorum ve elbette bunu sindirmek için zamana ihtiyacınız olacak.'

'Bana evi mi bıraktı?'

Bir anlığına kahkahasını duyabiliyorum. Son bir kez daha gözlerinin ardındaki ışıltıyı görebiliyorum.

'Evet öyle yaptı ve oldukça cömert bir miras aldı.'

Önünde Riz'in el yazısının yazılı olduğu bir zarfı bana uzatıyor.

'Belki bu daha detaylı açıklar?' Bana nazik bir gülümsemeyle baktı.

Zarfın dikişinde parmağımı gezdirirken ve zarfı açarken elim titriyordu.

Sevgili Maggie, Sanırım son valsimi yaptım. Lütfen çok üzülme. Hayatımın en güzelini yaşadım; renklerle, dokularla, aşkla, kayıplarla ve aradaki her şeyle dolu. Affet beni canım kızım, ama -son yaklaştığında söylenmesi gerekenleri söyleyemezsen, ne zaman söyleyebilirsin ki?- hayatını keşkelerle ve bilinmeyenin korkusuyla harcama. Sen muhteşem bir kadınsın Maggie, kıvılcım ve nezaketle dolu, enerji ve dışarı taşmak için yanıp tutuşan bir sevgiyle dolusun.

Dökülen gözyaşlarımı siliyorum ve elimdeki kağıda geri dönüyorum.

Hayat yaşanmak için var, sevgili kızım ve sen onu yaşamıyorsun. Hayat bir armağandır. Ne olabileceği konusunda endişelenerek, hissetmeyebileceğin acıdan kendini koruyarak ya da başkalarını kendinden koruyarak onu boşa harcama. Yaşayacaksak hepimiz risk almak zorundayız. Ne olacağı önemli değil; önemli olan o kocaman atan kalbini açıp hayatı içeri alman. Bu ev senin. Buna intikam de. Bu bir armağan değil, bana gösterdiğin tüm nezaket için minnettarlığımı ödemek için. Kahkahayla, sevgiyle ve dolu dolu bir hayatla doldur. Dünyayı gez güzel kızım. Seni geride tutan o korkuyu al ve yüzüne vur. Kullan onu. Korku güçtür. En çok korktuğumuz şeyler genellikle en değerli olanlardır. Phillip, psikiyatristlerin insanları düzeltmediğini, sadece kendi hikâyelerinin cevaplarını bulmalarına yardımcı olduklarını söylüyor. Seninkinin anahtarını bul. Kapıyı aç, Maggie aşkım. Riz

Mektubu şaşkınlıkla kapatıyorum.

Kingston sonraki adımları anlatıyor ve ben de onu takip edip kapıyı arkasından kapatıyorum ve bu boş evin dışında, doldurulmayı bekleyerek duruyorum.

Daireme geri dönüyorum, zihnim gördüklerimle, bana anlatılanlarla, onun sözleriyle ve kahkahalarla, müzikle, arkadaşlarla ve sevgiyle dolu gözlerinden gördüğüm uçsuz bucaksız boş odalarla dolu. Böyle bir eve nasıl sahip olabilir ve ona nasıl hakkını verebilirim? Riz'e nasıl hakkını verebilirim? Anahtarı kapıya sokup hediyecek eşyalarla ve hiç gitmediğim yerlerin fotoğraflarıyla dolu küçük alanıma bakıyorum; bir ekranın önünde sahte hayatlar yaşadığım DVD'lerle dolu kitaplığa bakıyorum.

Bunların hiçbirisi gerçek değil.

Bu evin hiçbir parçası hayatımı yansıtmıyor. Anılarımı. Deneyimlerimi. Evim, aslında hiçbiri bana ait olmasa da, onu bir yuva gibi göstermek için özenle kurgulanmış bir dizi şeyden oluşan bir set.

Eğilip fatura ve broşür yığnını alıyorum. Elim karıştırmayı bırakıyor ve elimdeki kartpostala bakıyorum. Ferris Bueller, üzerinde hayatın hızla akıp geçtiğini anlatan sloganlı beyaz bir tişörtle sırtüstü uzanmış, kaçırmadan önce etrafınıza bakmanızı tavsiye ediyor.

Kartı çeviriyorum - Jack'in dükkanının açılışının bugünün tarihi ve saati. Bu ne kadar zamandır koridorun zemininde duruyor?

İçimin her bir yanı onun dükkanına gidip onu kollarıma almak istiyor. Ama yapamıyorum. Çok fazla insan. Bana ait olmayan çok fazla düşünce, anı ve duygu. Phillip ile kaydettiğim ilerlemeye rağmen bunu yapamayacağımı biliyorum. Ve Jack'e tekrar veda etmek çok acı verecek.

Kartı düşürüyorum.

Ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Anahtarı bul. Kapıyı aç, Maggie aşkım.

Açık avuçlarıma, insanların en mahrem düşüncelerini ve duygularını okuyup çalan ellere bakıyorum.

Seni geride tutan tüm o delikleri ve çatlakları al... ve onları onarmanın bir yolunu bul.

Avuç içlerimde uzanan kırıksıklıklara ve çizgilere bakıyorum, kendi hayatım önümde kazanmış... bekliyor.

Derin bir nefes alıyorum. Yeteneğime odaklanıyorum. Tıpkı Jack'in ihtiyaç duyduğu cevapları bulmasına yardım etmeye çalıştığım zamanki gibi. Artık etrafımdaki

düşünceleri dinlemeyi bırakma zamanım geldi. Sesi açmam, kendimi hissetmem, görmem ve dinlemem gerekiyor.

Ellerimi vücuduma doladım. Hareketlerim bilinçliydi. Odaklanmam keskindi.

Zihnim merkezleniyor. Nefesimin sesini, göğsümün içinde kalbimin yavaş ve düzenli atışını, parmaklarımın altındaki tenimin yumuşak, serin ve gergin hissini dinliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.

Elimin kadrana uzandığını hayal ediyorum. Ve yavaşça, nefesime odaklanırken sesi iki, üç, dört'ün üzerine çıkarıyorum, kadrana ona ulaşana kadar zaman harcıyorum, uzun zamandır gömülü olan anıların yankılarını duymaya yeteceğini umuyorum.

Küçük bir evde yaşıyordum.

Bir yol vardı.

Kiraz çiçeği ağacı.

Bir görüntü belirliyor... ilk başta bulanık, ama dinledikçe daha da netleşiyor, kendimi zihnimin derinliklerine çekiyorum. Dışarıda kiraz ağacı olan küçük bir kulübeye giden patikada yürüyorum. Cebimde anahtar ağır; parmaklarım onu kavlıyor. Anahtar deliğine sokarken çıkan tıkırtıyı, kapı açılırken mekanizmanın tıkırtısını duyuyorum.

Küçük bir kız çocuğunun, benim, uzun zamandır içimde bastırdığım bir şeyin parıltıları, içimdeki derinlerden bir yerden fışkırıp çıkıyor.

Dizimin üstünde oturuyorum, büyülü bir ormanla ilgili bir hikaye okunuyor. Kadına bakıyorum.

Mumya.

Yüzü duygularımı delip geçiyor, uzun kıvrırcık saçları, bana parlayan yeşil gözleri. Bana balık şeklinde bir peluş oyuncak uzatıyor.

Ona ne diyeceğiz?

Sesi. Kelimelerinin ritmi, yumuşak bir aksan, bir Cornwall aksanı.

Bruce.

Kendi kahkahamın şakırtısı kollarıma doğru yükseliyor.

Şimdi bir anı daha, patlamış mısır kokusu var. Ayaklarımın gri halının üzerinde zıplayıp sonra da süzülüşüne bakıyorum. Durup bir bilet veriyoruz. Sinemadayız. Yükseklerdeyim. Ellerim sıcak ellerin elinde; parlak mor ayakkabılar bir göğsün üzerinde zıplıyor. Kahkahalar duyuyorum ve birinin omuzlarındaki yerimden dönüp aşağı bakıyorum.

Şimdi derin bir ses.

Babacığım.

Hadi bakalım, Balkabağım.

Koltuk altlarımın altında güçlü eller var, kaldırılıp yere yatırıldığımda bir hafiflik hissi duyuyorum.

Gözlerinde sevgiden başka bir şey olmayan küçük ellerimi tutuyorlar, beni ileri geri sallıyorlar.

Hayatım boyunca hayalini kuramadığım insanlar, tıpkı Riz'in anıları gibi, bir anda ekranda beliriveriyor. Annemin benimkilerle aynı renkteki yeşil gözleri, babamın kıvrıkcık ve dağınık saçları.

Işıklar loşlaştı, ellerim sevimli balığımı kavradı, koltuk küçük bedenime taht gibi oturdu, küçük elim annemin patlamış mısırına daldı.

O zaman bir araba.

Dışarısı karanlık, uzaktan havai fişek sesleri geliyor. Üfleyicilerin sıcaklığını, sileceklerin sesini hissedebiliyorum. Babamın sesi:

Bakmak.

Gökyüzünü işaret eden bir parmak, annem omzunun üzerinden bana bakıyor. Dilimde tatlı bir şey tadı alıyorum: vişneli kola.

Babamın elinin vites kolunu hareket ettirişini izliyorum. Küçük, cilalı mor ayakkabılarımla bir o yana bir bu yana dans ediyorum. Solumdan bir havai fişek patlaması daha geliyor. Bruce'u öne fırlatıyorum:

Bak, Anne! Uçan bir balık—

O zaman sesler.

Metal. Isı.

Dünya altüst oldu. Göğsümde bir kemerin sıkılması.

Nefes nefese kaldım, ağzımdan uzun, alçak, yüksek ve kısa bir çığlık çıktı.

Göğsümde bir boşluk var.

Ŗu anda beyaz duvarlı bir odadayım. Gri kazak ve bol siyah pantolon giymiŖ bir kadın öne doğru eęilmiŖ:

Al o anların hepsini.
Onlarla baŖa çıkmaya hazır olana kadar onları saklayın.

Kim olduğunu bilmiyorum. Ondan hoŖlanmıyorum. Ama onları dŖünmemek hoŖuma gidiyor. Çok acıtıyor. Annemi ve babamı zlyorum.

Duvarda posterler ve resimler var, ilerinden biri yanardağ Ŗeklinde bir buzdağı ve sakin bir deniz. HoŖuma gitti. Orada, o buzdağının üzerinde olmak istiyorum. Arka planda kadının sesi uğultulu geliyor ama ben kendimi o buzdağının tepesine tırmanırken, aŖaęıdaki boŖluęa bakarken hayal ediyorum. Ŗmem gerekirken, büyük krk mantom ve rugan leylak ayakkabılarımla sıccacık hissediyorum.

EndiŖelerinizi ve korkularınızı elinizde tutmanıza yardımcı olabilir.

Bir balonu doldurup patlattığınızı dŖnn.

Kadına çok kızgınım. Annemle babamı zmek istemiyorum. Beni beklemelerini istiyorum. Buz da güzel ve serin. Yangını söndürür; onları güvende tutar.

Buzdağı fotoğrafının yanında bir çocuğun çizgi film resmi var. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle baędaŖ kurmuŖ oturuyor ve neŖeli bir el yazısıyla "İyi Dinlemeler" yazıyor. Çocuğun ne kadar mutlu olduğunu dŖnyorum.

Etrafında ise şu kelimeler var: Düşün. Bil. Dinle. Çocuktan hoşlanıyorum ve onun gibi olmak istiyorum.

Kadın hâlâ konuşuyordu ama gözlerim lavabonun üstündeki tabelaya kaydđ. Kırmızı bir dairenin içinde bir el ve büyük kırmızı bir çizgi ve şu sözler: Dokunmayın. Güvende Kalın.

Burada, dairemin içinde, ellerim kollarımı bırakmak istiyor ama izin vermiyorum. Kendimi geçmişimin derinliklerine götürüyorum.

Artık biraz daha yaşlandım.

Kıvrıcık saçlı ve yeşil gözlü bir kadın ya da omuzlarında beni taşıyan ve tatlı bir kahkaha atan bir adam hatırlamıyorum. Şimdi başkalarının evlerini görüyorum. Çocukluğumun görüntüleri, daha önce hiç bakmadığım şeyler gözümün önünden geçiyor: koruyucu anneden gelen sıcak bir kucaklama, benimle Snap! oynayan koruyucu babadan gelen güçlü bir kahkaha. Çocuk evine döndüğümde derin bir hüznü beni benden alıyor. Noeller, Paskalya yumurtası avları ve hazır bir ailenin sıcaklığından ve güvenliğinden sürekli koparılıp alınma hissi. Neden bir şey söyleyip neden farklı bir şey yaptıklarını anlayamamak.

Çocukluğumun dokusu, umut dolu yüzlerce dikişten oluşuyor; bu ailenin beni koruyacağına dair umut; belki bu sefer çocuk yuvasına geri dönmem. Hep yarım bir hayat yaşamak, yarım bir insan, yarım bir kız evlat, yarım bir kız kardeş olmak.

Bana yardım eli uzatan, ancak içimdeki yaralar ortaya çıkınca beni geri çeviren nazik aileler görüyorum. Evlerine aldıkları, kocaman gözleri ve gamzeleriyle sessiz kız, kısa sürede kendisine iyilik dokunduğunda çığlık atan, çocuksu

zihninde ne ve kim duyduğunu anlayamadığında iten ve tekmeleyen bir çocuğa dönüştü.

Ve böylece o küçük kız, umudun zulmünden kendini korumanın tek yolunun, umudun giremeyeceği, incinmeyeceği, kontrolün tek elinde olduğu bir alan yaratmak olduğunu öğrenmişti. Hoş karşılandıkları yönündeki yalanları değil, gerçeği duyabileceği bir yer. Aranıyordu.

Ama artık o küçük kız değilim.

Keskin bir acı içimi parçalıyor. Vücudum ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyorum ama ellerimi daha da sıkı sarıyorum kendime, uzun zamandır kendimden sakladığımı her şeyi hissediyor ve görüyorum.

Ellerimi bırakıyorum. Mide bulantısı vücuduma yayılıyor, ellerim halıyı kavramış durumda. Vücudum ağrıyor, titriyor, burnumun altında kalın bir sümük var, yüzüm ıslak.

İçimdeki o boş, soğuk alan sıcaklıkla doluyor.

Seviliyordum.

Ben aranıyordum.

Bir ailem vardı.

Bir patlama, beyaz bir ışık parlaması ve ardından—

Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. Çok sıkı geliyor ama bunun sadece sinirden olduğunu biliyorum. Nell bir mantar daha patlatıp bardakları yarıya kadar doldururken annem gümüş bir tepsiye kanepeler diziyor. Babam köşede bir kadeh kırmızı şarabı yudumlarken yeni gelenlerden birinin tanıtım yazısını okuyor. Elinde bardak ve kitapla arkadaki fasulye torbalarından birine doğru yönelen Charl'ın yanından geçiyorum. "İhtiyacın olursa ara!" diyor sosisli sandviçinden kocaman bir ısırık alırken.

"İyi mi?" diye sordum babamın elindeki kitaba başımı sallayarak. "Daha önce de yapılmıştı ama..." Sert kapaklı kitaba vuruyor. O sesi seviyorum. Onu, buraya gelmek için sırtını kıran ağaca bağlayan o eğreliotu yankısı. "Eleştiriler muhteşem."

"İzin verir misin?" Kitabı elinden alıp çeviriyorum. Gözlerim harflerin dış hatlarını tarıyor, biberiye kokusu alıyorum, Kuğu Gölü'nün melodisini duyuyorum, limon tadı alıyorum.

The N-igh-t And the Immm■□▢⌘⌘⌘● D-ay lll-igh-t

Kapının üstündeki zil çalıyor ve yukarı bakıyorum, Maggie dışında her yeni müşteriyle kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor. Bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyorum, bunun onun için çok fazla olacağını biliyorum ama umut dolu kalbim zile doğru çekiliyor.

'Gece ve Ben-bir-şey Gün Işığı?'

'Kusursuz.'

'Güzel başlık.'

'Hmmmm,' diye isteksizce kabul ediyor babam.

Nell bana doğru yürüyor; ağzında endişeli bir çekişme var. Saate bakıyorum; neredeyse yedi buçuk olmuş. Odayı taradım. Patrick Shaw ortalıkta yok. Çocuk köşesinde, hevesli çocuklar kitaplarını sıkı sıkı kavramış, onları eğlendirmek için tuttuğum sihirbazı izliyorlar. Ebeveynler şarap yudumluyor ve yazarı bekliyorlar. Kim gecikti. On beş dakika gecikti. Muhtemelen iptal olmuş bir tren ama endişe dalgasını hissedebiliyorum. Bu gecenin en büyük çekimi onun ortaya çıkması. Bu, dükkanın itibarını daha fırsat bulamadan yerle bir edebilir.

'Patrick gelemez,' diyor Nell.

'Ne?' diye hevesli çocuklara bakıyorum.

'Metroda hasta oldum ve size söyleyeyim, bunu kimsenin duymaması gerekir.' Titriyor.

Kahretsın.

Dükkan eskisinden bile daha dolu. Patrick'in Between the Covers'daki son rolü, buraya gelişini başlangıçta planladığımdan daha belirgin hale getirdi. Memnun oldum ama bu duyuruyu yaptığım anda, atmosfer patlamış bir balon gibi sönecek.

"Endişelenme, bunu düzeltebilirim." Annem kolumu sıktı. "Ajanını arayacağım."

'Hayır, ben... Ben halledebilirim. Ama teşekkürler.'

'Canım, bunu tek başına yapman için seni biz zorladık ama bu, yardıma ihtiyacın olduğunda yanında olmadığımız anlamına gelmiyor.'

'Biliyorum. Ve teşekkürler. Ama bir fikrim var.'

Eğer onları dikkatlerini çekecek kadar uzun süre eğlendirebilirimsem, bunu başarabilirim.

Sihirbaz işini bitirdi ve çocuklar kıpırdanmaya başladı. Gözlerim, Patrick'in kitabı ve arkasındaki hikâyeye hakkında konuşmasını bekleyen, sandalyenin yanında katlanmış kitaba takıldı.

'Peki... ne yapacaksın...?' Annem, ısırgan otu yığınının üzerinde oturuyormuş gibi kıpırdanan çocuklara işaret ediyor.

Gözlerimi kitaba dikip yutkunuyorum. Sihirbaz ayağa kalkıp odanın karşısına doğru yürüyor. Hızlıca konuşuyorum, kalemini bana uzatıyor, masaya doğru yürüyorum, bilet listesini çıkarıp sırtımla aktivitelerimi gizliyorum ve çocukların önündeki gıcırdayan okuma koltuğuna oturuyorum.

Bunu mahvedemem. Çocuklar zaten sıkılmaya başladı ve ebeveynlerin akıllı saatlere birden fazla bakış attığını

gördüm. Bunu mahvedemem. Şimdi olmaz. Bu kadar yol kat ettikten sonra olmaz.

"Merhaba!" Boğazımı temizledim. "Ben Jack ve burası yeni dükkanım. Ne dersiniz? Çok hoş, değil mi?"

Güzel mi? Kaç yaşımdayım, yetmiş mi?

Çocuklar bana nasıl cevap vereceklerini bilemeden bakıyorlar.

Greta kıkırdadı ve kız kardeşine "güzel" dedi.

'Bay Shaw hepinizle tanışmak için sabırsızlanıyordu ama karnı ağrıyor ve gelemiyor.' Bana bakan yüzler şimdiden sıkılmaya başlamıştı, popoları kıpırdıyordu ve anne babaların, az önce şarap kadehlerinin ve çikolata kaplı krakerlerin üzerinde kocaman gülümsemeleriyle sıkıştıkları yerde, sıkı kuyruklar oluşmuş gibiydi. Anlıyorum. Yeğenlerimin öfke nöbetlerini gördüm ve hiç de hoş değillerdi. Onları hızla kaybediyorum, bu yüzden çocukların dikkatini çekmek için bildiğim en iyi yola geri dönüyorum. 'O...' diye vahşice osurarak, ellerimi sallayarak taklit ediyorum. Çocuklar kıkırdıyor ve midemdeki huzursuzluk biraz yatışıyor. Tamam, belki kusma eylemleri ve daha yüksek osurma sesleriyle, Waitrose ekibinin ifadeleri ve çatık kaşlarıyla biraz fazla ileri gitmiş olabilirim ama çocuklar histerik bir durumda. Doğru. Onları sakinleştirme zamanı.

"Ama... Bana bu kitabın büyüülü olduğu söylendi ama son sayfalara kadar büyüyü göremiyoruz." Kaşlarımı bilerek kaldırıyorum. Çocukların hevesli ve meraklı bakışları, ebeveynlerin şüpheli ve meydan okuyan bakışları, muhtemelen oyunumun bir sonraki bölümünün gerçekten osuruk ve kusma içerip içermeyeceğini merak ediyorlar.

Kitabın arkasına dönüp sayfayı hevesli yüzlere gösteriyorum.

'Hiçbir şey göremiyorum!' Gözlüklü ve dağınık saçlı bir çocuk kitaba kaşlarını çatarak bakıyor ve dizlerinin üzerinde doğruluyor.

"Ah, çünkü hikayeyi okuduktan sonra çıkacak." Sırıtiyorum ve heyecandan bir uğultu yükseliyor. "Ama önce sana kendimden biraz bahsetmeliyim." Arka sayfasında görünmez bir yazı olan kitabı kaldırıyorum.

"Hiçbir kelimeyi göremediğini biliyor musun? İşte bu biraz bana benziyor. Bir kitabın sayfalarında yazanları her zaman okuyamıyorum."

"Bu çok saçma. Okuyamıyorsan neden kitapçı dükkanın var?"

'Conner!' Kızaran bir annenin kısa ve keskin sesi hemen bana baktı ve 'özür dilerim' dedi ama ben başımı sallayıp ona gülümsedim.

"Çok haklısın. Ama görüyorsun ya, bazen yeni şeyler öğrenmek zorundasın. Yetişkin olsan bile."

'Okula gitmemizin sebebinin bu olduğunu sanıyordum. Büyüdüğümde bir şey öğrenmek istemiyorum.'

Arkada duran anne ve babadan kahkaha sesleri geliyor.

'Ah, neyse. Gerçekten çok, çok yaşlansan bile öğrenmeye devam ediyorsun... benim gibi.'

Kapağı çevirip çikolataya bulanmış yüzlere bakıyorum. Aman Tanrım. Kırk derece sıcakta maraton koştum. Bu daha zor olabilir. Başlığı işaret edip kelimeleri yavaşça okuyorum.

'Şimdi cesur davranıp bunu sana okumaya çalışacağım ama biraz yardıma ihtiyacım olabilir, sorun olur mu?'

"Ben İngilizce'de kırmızı gruptanım. Sana yardım edebilirim," dedi beş yaşlarında, koyu kahverengi atkuyruğu sallanan bir kız.

'Sen mi? Harikasın.'

Derin bir nefes alıyorum, ellerimin titremesini görmezden gelip sayfayı çeviriyorum.

'O... bir... c-o-'

Llll-dddd

'Soğuk ge-ce...'

Arka planda kısık sesli bir konuşma var ama gözlerimi sayfadan ayırmıyorum.

Wh-e■

Kitabı çevirip parmağımı kelimenin altına koyuyorum. Kelimeleri bulmak zor, duyularım aşırı yüklenmiş. Ama çocuklar sıkılmıyor, dikkat ediyorlar. "Bu konuda bana yardım edebilir misin?"

Bedenler dizlerinin üzerine yaslanmış, boyunlarını uzatarak bakıyorlar. Bir "ne zaman!" korusu duyuluyor.

"Harika. Teşekkür ederim." Kitabı kendime çevirip okumaya devam ediyorum. İstediğimden daha uzun sürüyor ama sanırım bir yetişkinin okumasına yardım etmenin heyecan verici bir yanı var. Ebeveynler, bunun çocukları

eğlendirmek için bir tür hile olmadığıının farkına varıyor gibi. Yüzlerinden geçen şefkat ve anlayış dolu bakışlara bakıyorum. Kartal'ın sonunda uçup ailesini bulduğu son sayfaya geliyorum. Son cümleyi biliyorum çünkü kitabın ön kapağındaki slogan, basın bülteni ve vitrindeki posterler bu cümleyi anlatıyor.

'Bazen, sevdiklerinizin uçmasına izin vermek için düşmeniz gerekir.'

Ebeveynlerin teşvikiyle çocuklar alkışlamaya başlıyor. Ailem dükkanın arkasında duruyor, sanki Oscar kazanmışım gibi alkışlıyor ve tezahürat ediyor.

Gözlerimi açıyorum. Ön kapı sağa doğru eğik, yanağımı halıya dayamış. Dışarıda ışık azalmaya başlıyor. Doğrulurken yüzümü buruşturuyorum. Ne kadar süredir baygın olduğumu bilmiyorum. Vücudum buz gibi olmalı ama içimden bir sıcaklık yayılıyor.

Aman Tanrım, belki de kalp krizi geçirmişimdir? Elimi duvara dayamış, dengemi hâlâ kaybetmiş bir şekilde ayakta duruyorum. Bir şeyler farklı hissettiriyor. Kollarımı, parmaklarımın altını ovuşturuyorum. Tenim sıcak.

Gözlerim yere, Jack'in kartpostalına kaydı. Eğilip sıkıca ellerimde tutuyorum. Canım yanıyor. Cildim güneş yanığı gibi ve dokununca hassaslaşıyor.

Bir şey değişti.

Kendimi farklı hissediyorum.

Karta göz atıp detayları inceliyorum.

Bu gece Jack'in dükkanının açılışı var. Gözlerim dışarıdaki geçici ışığa takılıyor.

İçgüdülerim beni korumak için o kadar hassas ayarlanmış ki, aklımdan en kötü senaryolardan oluşan bir barikat geçiyor; ama eğer bu döngüyü kırarsam, eğer bir

gün kenara atılma korkusuyla hayatımı yaşamayı bırakacaksam, o zaman bunu değiştirmem gerekiyor. Bunu yapmam gerekiyor.

Umarım verdiğim zararı telafi etmek için çok geç kalmamışımdır.

Hayatınızı keşkelerle ve bilinmeyenin korkusuyla heba etmeyin.

Bunu başarabilirim. Gidebilirim.

Anahtarlarımı alıp kapıyı açıyorum.

"Hadi!" Anahtarı tekrar çeviriyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım arabam çalışmıyor. Telefonuma uzanıp parmağımı ekranda kaydırıyorum. Son tren yirmi dakika sonra kalkıyor.

Başarabilirim.

Eğer koşarsam.

Sokakta koşarken bacaklarım şimdiden yanıyor. Alışveriş yapanların yanından geçip yanlarından geçiyorum ve hareket etmek üzere olan bir arabanın önünden geçerken özür dilercesine elimi kaldırıyorum, ama çoğu insan çaresizliğimi anlıyor ve yolumdan çekilmekten mutluluk duyuyor gibi görünüyor. Pahalı parfüm kokusuyla dolaşan bir grup kadına neredeyse çarparken "Özür dilerim!" diye bağıriyorum. Fayans zeminli ve yüksek tavanlı tren istasyonunun kapısından içeri girerken, ekranda trenimi ararken "Geliyorum!" diye bağıriyorum.

'Şimdi dördüncü perona varıyoruz, on yedi kırk dokuz numaralı tren...'

Bok!

Derinlere inip üst geçide çıkan basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. Tren çoktan platforma çarpıyor. Kapılar

kapanmaya başlarken havada yankılanan yüksek bir bip sesi var.

"Bekle!" diye bağırdım. "Bekle!" Elimi kapanan kapılardan içeri uzattım. Tepeden tırnağa mavi likralı bir bisiklet tutan ve sakalını öfkeyle kesen bir adam, elini açma düğmesine vururken gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde beni içeri aldı.

Boğazım kurudu ve nefesim o kadar kesildi ki, tırmanırken zar zor konuşabiliyorum.

"Teşekkür ederim," diye soludum.

"Zahmet etme," diye cevaplıyor. Tren tıklım tıklım ama ben nefesimi düzenlemeye çalışmakla çok meşgulüm, ellerim dizlerimde, yüzüme kan hücum ediyor.

"Bir içki ister misin?" Bir an kafam karıştı, sonra bana açılmamış bir şişe su uzattı. Rahatlamayla çöktüm.

'Teşekkürler.' Elimi uzatıp çekinerek şişeye uzanıyorum.

Tren sarsıldı, dengem bozuldu.

Ona çarpıyorum.

Kendimi hazırlıyorum, onun düşüncelerinin bilinçaltıma sızmasını bekliyorum.

Oops. Ben... bir... dakika...

Dirseğimin altında beni sabitleyen eline bakıyorum.

'İyi misin?' diye soruyor. 'Bembeyaz kesilmişsin.'

Onu duyabiliyorum. Ama her zamankinden daha zayıf. Tam kelimeler değil, kırık parçalar.

İçimde hafif bir sıcaklık yayılıyor.

Kahretsin. Unuttum... ot... br... d

Ne oluyor? Hafifçe irkiliyorum. Kendi düşüncelerim onunkinden çok daha yüksek.

"Özür dilerim, sakıncası yoksa..." Elimi koluna koyduğumda kaşlarını çattı. "Biraz başım dönüyor," dedim açıklama yaparcasına. Gözlerimi kapatıp konsantre oldum. Sözleri silikti. Hâlâ oradaydı ama zihnimde dönüp duran kendi düşüncelerime ne kadar odaklanırsam, sesim o kadar yükseliyor ve onun sesi de o kadar uzaklaşıyordu. Ses kontrolü bendeydi, kadran hâlâ ondaydı. Tıpkı Phillip'in söylediği gibi. Kontrol bendeydi.

Aklımda ilk ve en önemli şey, kendi kalbimin atış sesi ve kendi karmakarışık düşüncelerim... Onunki bir yankı gibi, o kadar sessiz ki onlara odaklanmak zorunda kalıyorum. Gözlerim bir anda açılıyor.

'Seni doğru düzgün duyamıyorum...'

'Üzgünüm?'

"Ben..." Ağzımdan bir kahkaha balonu çıkıyor. Kendimi saklıyorum ama yine gülüyorum. Kolunu tutuyorum. "Seni doğru düzgün duyamıyorum!" Adam bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ve kim bilir, belki de kaçırmışımdır?

Onu bırakıp vagona doğru baktım, insanlar ayaktaydı, tren Jack'e doğru ilerlerken sallanıyorlardı.

Hayatım boyunca farklıydım. O küçük odadaki lavabonun üstündeki postere bilmeden yapıştım: Dokunmayın. Güvende kalın. Hayatımı bacak bacak üstüne atmış mutlu bir çocuk olmaya çalışarak geçirdim: Düşün. Bil. Dinle.

Riz'i kaybetmek, Jack'i sevmek, anahtarı bulmak ve kendime açılan kapıyı açmak, olasılıklarla dolu bir hayatla

birlikte gelen tüm sevinçlere ve korkulara kendimi açabileceğim anlamına geliyor. İki elimle kavramak istediğim bir hayat.

"Teşekkür ederim. İçecek için. Oturacak yer bulup bulamayacağıma bakacağım!" Kaşlarını "ohhhhkaaay..." şeklinde kaldırıyor.

Çok heyecanlanmamaya çalışıyorum. Tekrar gelebilir. Düşünceler bir dahaki sefere daha da kötüleşip daha gürültülü olabilir. Ama yine de uzaklaşıp vagonun ana bölümüne adım atıyorum, kollarım dirseklerime çarpıyor, bacaklarım adamların arasından geçiyor. Ve yine de. Düşünceler sadece fısıltılar.

Tren başka bir durağa yanaşıyor ve ben kenara çekiliyorum. Kalın siyah topuzlu ve hantal mavi ceketli bir kadın, ayağa kalkıp üstteki bavuluna uzanmaya çalışırken küçük bir çocuğu kalçasına oturtuyor. Tereddüt ediyorum. Ya bu yeni şeyin etkisi geçerse? Ama endişelerime aldırmadan, kelimeler ağızımdan çıkıyor.

'Onu kucağıma almamı ister misin?' Hiç söyleyeceğimi düşünmediğim kelimeler, her gün söylemeye alışık olduğum gibi ağızımdan dökülüyor.

Omuzları rahatlamayla çöktü. "Harika olurdu."

Sıcak paketi açık kollarıma uzatıyor. Kendimi hazırlıyorum ama parlak pembe bir pijama giymiş küçük kız kollarıma düştüğünde ve trenin sallanmasıyla telefonunu okuyan ergen çocukla kalçalarım çarpıştığında, hiçbir tutarlı düşünce aklıma gelmiyor. Sadece sesli harflerin hafifçe yuvarlanması ve ara sıra "anne" sesi geliyor ama onları duymak için çok yoğunlaşmam gerekiyor. İçimdeki gerginliğin gevşemesine izin veriyorum. Bunun yerine,

puğramsı tatlı kokusuna odaklanıyor, minik tombul parmaklarının kulağımdaki gümüş küpeye uzandığını hissediyorum. "Merhaba," diyorum. Bana bakmıyor, bunun yerine kocaman mavi gözleri küpeme dikilmiş. "Ben Maggie."

"Teşekkürler, hayatımı kurtardın," diyor kadın ve ben de küçük kızı geri uzatıyorum, düşüncelerinin yumuşak uğultusu rüzgarda uçuşan bir karahindiba tohumu gibi uzaklaşıyor.

"Rica ederim," diyorum. "Ne zaman isterseniz." Kadın başını sallayıp koridorda ilerliyor.

Her zaman.

Yeni boşalan yere gömölüyorum. Yüzümde yayılan sırtışı kontrol edemiyorum. Dengesiz görünüyor olmalıyım ama umursamıyorum.

Geliyorum Jack.

İstasyondan koşarak uzaklaşıyorum, nefesim sıcak ve kuru, ta ki dükkanın önünde durana kadar. Temiz pencerenin arkasında yeni boyalar, kitap rafları ve hediyeler dizilmiş. Nefesimi sakinleştirmek ve saçlarımı kontrol altına almak için bir an duruyorum. Ve yeni keşfettiğim kontrolün tüm gücünü toplayarak kapıya uzanıp açıyorum.

İçeri girdiğimi fark etmiyor. Okurken tüm gözler üzerinde, çok sevdiğim o sakin, derin ve yumuşak ses. Kenarda duruyorum, çoğunlukla bir kitaplığın gölgesinde kalıyorum.

'Sayfayı çevir! Sayfayı çevir! Sayfayı çevir!'

'Hâlâ orada hiçbir şey yok!' Kızıl saçlı bir çocuk kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu.

'Ah, ama bunun sebebi henüz büyüü etkinleştirmemiş olman.' Jack masaya uzanıp bir el feneri alır, onu yakıp çocuğa uzatır.

Kitap raflarının arkasından çıktığımda Jack'in gözleri çocuklardan yaşlarla doldu.

Oda durgunlaşıyor.

Gözleri benimkilerle buluştu, karanlık, yoğun.

"Benim adım bu!" Jack'in bakışları benden uzaklaşıp çılgılık atan, başlarını çeviren, el fenerinin ışığı altında kitabın arka sayfasında isimler belirirken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi görünen çocuklara döndü.

'Ve benimki!'

Kitabı kahverengi örgülü saçlı küçük bir kıza uzatır ve el feneri ile kitabı elden ele dolaştırmasını ister, sonra ayağa kalkar.

Birbirimize doğru yürüyoruz. Oda sessizleşiyor. Sanki gerginlik, aşk ve umut odaya yayılıyor. Dokunmaktan bile çekiniyoruz. Çevremde Jack'in ailesi, müşteriler, Nell... tüm gözler üzerimizde. Daha birkaç ay oldu ama Jack'in ne kadar uzun, ne kadar Jack olduğunu unutmuşum.

'Sen geldin.'

"Evet, yaptım." Gülümsedim, tüm vücudum titriyordu. "Az önce harika bir iş çıkardın. Muhteşem."

'Tüm övgüyü ben alamam. Yardım aldım.'

Sağa bakıyorum. Nell, buruk bir gülümsemeyle beni izliyor.

'BENCE...'

Ona söylemek istediğim her şeyi nasıl anlatacağım? Riz'in sözleriyle, ne kadar büyük bir aptal olduğumu nasıl anlatacağım? Aklıma gelen tek şey şu:

'Seni özledim.'

Yaklaşıyorum.

Jack geldiğime memnun görünüyor ama bana karşı ne hissettiğini bilmiyorum, hatta beni artık hayatında isteyip istemediğini bile bilmiyorum. "Seni incittiğimi ve birlikte olunması en kolay insan olmadığımı biliyorum..." Yüz ifadesini okumak zordu: belki de anlıyordur? Acaba bizden

uzaklaşmanın doğru şey olduğunu kabul edecek miydi? Gücümü topladım, "Ve senin için, bizim için savaşımadan uzaklaştığım için beni affetmeni gerçekten beklemiyorum ve eğer istemiyorsan bunu tamamen anlıyorum..." Kelimeler ağzımdan bir anda döküldü, kurtulmak için çırpınıyordum.

'Ne diyorsun Maggie?' Başını eğdi, gözleri yüzümü taradı.

"Şey..." Boğazım düğümlenmiş bir halde derin bir nefes verdim. "Şey şu ki. Hatırlayamadım. Sevilmenin ne olduğunu. Dışarıdan izlemek yerine bir bütünün parçası olmak. Ve, ve... Hiçbir beklentim olmadan buraya geldim çünkü kendimi sevmenin zor olacağını ve mükemmel olmadığını biliyorum ve..."

"Aşk mükemmel olmak zorunda değil, Maggie." Gözleri kararıyor, yüzeye çıkarken sevdiğim o ciddiyet, o samimiyet. "Aşk, bizi biz yapan tüm kırık parçalardan oluşur."

Biz. Biz dedi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kaburgamı kıracağımdan korkuyorum. "Sana dolu dolu ve mutlu bir hayat veremeyeceğimi düşündüğüm için veda ettim"

"Peki ya buna sahip olmanın tek yolu... seninle olmaksa?" diye sordu, bana doğru yaklaşarak, gözlerini üzerime dikerek. "Bazen birbirimizi çileden çıkarsak bile. Mükemmel olmasa bile. Tanrı bilir ki ben değilim."

"Ama bence öylesin Jack. Bence sen mükemmelsin."

'Horluyorum.' Biraz daha yaklaşıyor.

'Doyduğumda hapsiririm.' Yaklaşıyorum.

'Huysuzum.' Bir adım daha.

'Ben sabah insanıyım.' Neredeyse birbirimize dokunuyoruz.

'İnsanların kitapların sırtlarını kırmasına dayanamıyorum.'

'Kitapların sırtlarını kırmayı seviyorum.'

Bir gözünü kırpıştırarak irkildi.

'Bu anlaşılmayı bozan bir şeydi, değil mi?' diye sordum, dudaklarını ısırarak.

Aramızdaki mesafe biraz daha azalarak daha da yaklaşıyor.

"Kimse mükemmel değildir." Artık o kadar yakınımda ki teninin sıcaklığını hissedebiliyor, o tanıdık karanfil ve vanilya kokusunu alabiliyorum. "Ama belki de birlikte mükemmel oluruz?"

Evet. Kesinlikle kaburgamı çatlatacağım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

'Evet. Ve eğer en azından birlikte mükemmel olmayan bir hayat yaşamayı denemezsek, sanırım hayatımızın geri kalanında bundan pişman olacağız.'

"Sanırım..." Sesim titriyor. "Sanırım hayatım boyunca sana doğru yol aldım."

'Öyleyse kal. Yani, dünyadaki tüm kitapçılar arasında buraya girdin...'

Öne doğru eğildi, elini tereddütle yanağımın yanına koydu, yüzümden akan gözyaşlarını silmeye hazırlandı.

"Aman Tanrım, Jack..." dedi Nell, odanın arkasındaki çocuklara aldırmadan. "Öp onu artık."

Yavaşça gülümsüyor ve gözlerimin içine bakıyor.

'İzin verirsiniz?'

Ellerimi boynuna doladım.

Seni seviyorum.

Dudakları dudaklarıma hafifçe değiyor ve beni ona bağlayan o görünmez bağ, o çekim var. Sıcak, çaresiz, rahatlamış ve tutkulu bir şekilde öpüşüyoruz; güçlü kolları beni sıkıca tutuyor. Beni kendine doğru çekiyor, yerden kaldırıyor ve yavaşça döndürüyor. Arkamızdan tezahüratlar, tezahüratlar ve alkışlar yükseliyor ama duyabildiğim tek şey kendi kalbimin atışları, kendi sözlerim:

Seviliyorum. Seviliyorum. Seviliyorum.

SON SÖZ

MAGGIE

Beşinci Cadde'yi dolduran kalabalığın arasından geçerken Charl'ın kolu benimkine dolanmış. Eylül güneşi gökyüzünde yükselmiş, ufuk çizgisinin üzerinde süzülüyor. Yolun karşısında yapraklar, ılık sonbahar güneşinde titreşip parlıyor. Arkamda, yüksek binalar ufuk çizgisine sürtünüyor, Greta'nın eli benimkinin içinde.

"Kaçıracak!" Etrafıma telaşla bakındım, onu bulmak için parmak uçlarımda yükseldim ama hiçbir iz yoktu. Geçit töreni on beş dakika önce başlamıştı. Gaydacılar geçiyordu; bir bando cadde boyunca davul çalarak ilerliyor, trampet sesleri ve yürüyüş sesleri kalabalığın etrafında yankılanıyordu. Jack acil bir çağrı almak zorundaydı, Chadwick's the Third'ün yeni uzantısıyla ilgili bir şeydi. Amerika'daki ilk dükkanı. Oktoberfest kıyafetleri giymiş, deri pantolonlu erkekler ve kadınlar, bir station wagon tarafından çekilen yükseltilmiş platformdan şekerler atarken bayraklar dalgalanıyordu.

Ortam hareketli. Her kesimden aileler, şamandıralar geçerken bariyerlere yaslanıyor: bazılarında disko müziği çalıyor ve küçük platformlarda dansçılar var; bazılarında

çizgi film karakterleri var: dev bir Sonic the Hedgehog ve Frozen oyuncularını; hepsi bayrak sallıyor, cadde boyunca ilerlerken kalabalığa simit ve şeker dağıtıyor.

"Burada bekleyelim," diyor Charl. "Ona mesaj atıp nerede olduğumuzu söyleyeceğim."

Bazen, cumartesi sabahı Chadders'da onun kollarında uyandığımda, alt katta onun - bizim - ailemizin sesleri duyulurken, bir rüya gördüğümünden paniğe kapılıyorum. Uyandığımda, dairemde bana eşlik eden tek kişi Bruce olacak. Ama asla uyanmıyorum çünkü artık hayatım bu. Sonsuza dek mutlu yaşıyorum. Ve hayat mükemmel değil, tıpkı Jack'in o gün dükkanında söylediği gibi. Hala okumanın onu yorduğu günleri oluyor. Bazen yeni evimde yapmaya çalıştığım her şeyin ters gittiği ve acil bir tesisatçı çağırmak zorunda kaldığım günlerim oluyor. Jack hiç kaldırmadığım ayakkabılarıma takılıp düştüğünde küfür ediyor ve ben de gece uyanıp horlamasını durdurmak için onu hafifçe dürtmek zorunda kalıyorum. Ama yeteneğim üzerinde kontrol kazandığımdan beri, hayat hiç mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde açıldı.

53 Pickford Caddesi'ndeki evim, seyahatlerimizden kalan eşyalarla yavaş yavaş doluyor. Tess ve benim dışarıda geçirdiğimiz gecelerin fotoğrafları ve Chadwick ailesinin tüm renkli ve görkemli ihtişamıyla. Raflarım, Jack'in bana uçurtma sörfü yapmayı öğrettiği gün de dahil olmak üzere, ziyaret ettiğimiz her şehir ve sahil kasabasından kar küreleri ve hediyelik eşyalarla doluyor. Ve Tess'in ilk Hammersmith Apollo setinde biletleri tükenirken onu görmeye gittiğimiz gece. Şimdi turneye çıkıyor ve sonunda

kendini benim onu her zaman gördüğüm gibi görmeye başlıyor.

Bir sonraki dükkanım için mükemmel yeri arama yolculuğumuz bizi Paris'e, Roma'ya ve şimdi de New York'a götürdü. Ekranda defalarca gördüğüm yer ve işte buradayım, onun bir parçası.

İnsanlar bana çarpıyor ve hâlâ kalabalıktan uzaklaşma, kapı önlerine ve sessiz köşelere saklanma isteği duysam da, kendi düşüncelerimi başkalarınıninkinden daha çok dinleyebildiğim her geçen gün, bu güzel ve karmaşık dünyada yaşamak daha da kolaylaşıyor. Bazen, üzgün veya öfkeli olduklarında ya da Jack'in yanında yattığımda ve bana olan sevgisiyle dolup taşıtığında, düşünceler bir yolunu buluyor.

Hâlâ Heritage'ı ve Derek'i ziyaret ediyorum. Düşüncelerini duymak giderek zorlaşıyor, ama ara sıra William'ın anıları oluyorlar. Bu anıları onun için canlı tutmak, ona ve diğer sakinlerden bazılarına rahatlık vermek için elimden geleni yapıyorum. Ama çoğunlukla düşüncelerim sadece bana ait.

Şimdi konumuza dönelim... Nerede o?

Başka bir şamandıra yaklaşıyor. Oktoberfest temalı kadınlar bira kupalarını sallıyor. Şamandıranın dışı kırmızı, beyaz ve mavi balonlar, çiçekler ve yanıp sönen peri ışıklarıyla süslenmiş.

"Jack Amca nerede?" Greta elimi çekiştiriyor. Çömeliyorum.

'Önemli bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu ama o...'

Hoparlörlerden bir geri bildirim sesi, ardından bir ses:

'Bu çok özel bir kadına gidiyor—'

Olamaz.

'—bugün muhteşem bir şey görmek isteyen.'

Greta kırmızı atkuyruklarını sallıyor, eliyle şamandırayı işaret ediyor. "Jack Amca'nın orada olduğunu söyledim!"

Hızla ayağa kalkıyorum, gözlerim çılgınca Jack'i bulana kadar etrafı tarıyor. Arabanın üzerinde duruyor, Ferris Bueller'ın leopar desenli yeleşini beyaz bir tişörtün üzerine giymiş, elinde mikrofon var.

"Yakaladım seni," diyor Charl kulağımın dibinde yüksek sesle, kamerasını önce bana, sonra da arabaya çevirerek. "Twist and Shout"ın ilk notaları başlıyor. Elimle ağzımı kapatıyorum, kahkaha boğazımdan yukarı tırmanıyor. Arkasında Tess var, üzerinde bol deri pantolon ve eskiden gizlediği bir sırtışla. Eskiden kilitli bir odada kulaklık takıp yaptığımız gibi sallanıp dans ediyor, şimdi ise Manhattan kalabalığının arasında onunla dans ediyor. Eskiden insanlar görünüşü ve kilosu hakkında onunla dalga geçmesin diye şakalarla kendini korurdu ama şimdi -kalbim onu izlerken bile dolup taşıyor- işte karşımda. Ve o muhteşem.

Jack, kalabalığı kendisiyle birlikte dönüp bağırmaya teşvik ederken John Lennon'ın sesi yükselerek "Twist and Shout"ı taklit etmeye devam ediyor. Yüzde yüz utanmış gibi görünse de, tüm hareketleri yakalamış, koyu renk saçları rüzgarda uçuşuyor. Gözleri kalabalığı tarıyor, şamandıra yavaşça bize doğru gelirken beni arıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve hafifçe omuz silkip sırtarak beni yanına çağırıyor.

"Ah hayır..." diyorum ama Charl beni öne doğru itiyor ve bariyeri aralıyor. "Yapamam!"

'Evet, yapabilirsin!'

Jack, "Çok güzel görünüyorum" kısmını söylerken elini uzatarak taklit etmeye devam ediyor. Elini uzatarak şamandıranın kenarına iniyor.

Aman Tanrım. Gözlerindeki bakışa bakıp gülerek başımı sallıyorum.

Tüm sahneyi tekrar tekrar canlandırıyor. Bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum. Kalbim kaburgalarım vuruyor... Bunu o planladı. Gezi, bizi ünlü Von Steuben Günü geçit törenine götürme, her şeyi, yıllardır sevdiğim ve izlediğim filmin bir parçası olabilmem için ayarladı; her zaman seyirciydim, asla başrol oyuncusu değildim. Soğuk ellerine sıcacık elimi uzatıp arabaya binıyorum. Kalabalık tezahürat ediyor, bayraklar sallanıyor, kollarını bana doluyor.

'Sen delisin!'

Ama Jack sırtıp beni döndürürken şarkı söylemeye devam ediyor. Etrafımızı saran kalabalığın tezahüratları giderek yükseliyor, Tess sanki Beşinci Cadde'ye aitmiş gibi şekerlemeler ve çiçekler fırlatıyor. Şarkı ayaklarını yere vurarak doruğa ulaşırken beni kollarına alıyor ve Strictly dinliyormuşum gibi beni kucağına alıyor. "Jack Chadwick..." Elimi yanağında gezdiriyorum. "Sen benim kahramanımsın." Beni öpüyor ve o tanıdık coşku, sanki aramızda bir akort varmış gibi içimi o çekiştirme, bizi daha da yakınlaştırıyor. Beni geri çekerken, koyu gözleri yüzümü tararken gülüyorum.

'Mutlu yıl dönümleri.'

'Bunu yaptığına inanamıyorum.'

"Sana hayalini vermek istedim," diye cevap verdi. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Yüzünün yan tarafını okşarken

bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıstırdı. "Zaten verdin."

Bir kolunu belime doladı ve kalabalığa el sallamaya devam etti. Ben de onu takip ettim ve telefon ekranlarıyla bize doğru yol gösteren tezahürat yapan seyirci kalabalığına baktım.

Gözlerim babasının omuzlarında oturan küçük bir kıza takılıyor. Üzerinde astronot kıyafeti var: kalın beyaz kumaş, kabarık beyaz eldiven, plastik bir kubbenin içinde yüz, elleri Amerikan bayrağı sallıyor. Çocukluğumu, sevgiyi uzak tutarak güvende kalmayı öğrenen küçük kızımı düşünürken elim bir anlığına hareketsiz kalıyor.

Keşke genç halime sarılabilsen, her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilsem. Ona korkmanın iyi bir şey olduğunu söyledim. Aşk acıtır. Ama aynı zamanda iyileştirir de. Onu sıkıca sarılır ve güvende olmak için yalnız kalmasına gerek olmadığını görmesini sağladım. Güvenlik, aşkı içeri almaktan gelir, ondan saklanmaktan değil. Onu kendime çekip, aşkın filmlerdeki veya kitaplardaki gibi olmadığını söyledim.

Çok çok daha iyi.

Jack başımın tepesini öpüyor ve telefon kameralarının bize doğru baktığını görüyorum: Sonunda kendi aşk hikayemin başrol oyuncusuyum.

Ama yine de...

Ben hep öyleydim.

Ben henüz bilmiyordum.

* * *

EMMA COOPER'DAN DAHA FAZLASI

Emma Cooper'ın bir diğ er kitabı da şu anda buradan sipariş edilebilir:

<https://mybook.to/EmmaCooperBackAd>

TEŞEKKÜR EDERİM!

Okuduğunuz için teşekkürler! Yorum bırakmayı ve sosyal medyada paylaşarak farkındalığı artırmayı unutmayın. Desteğiniz bizim ve yazarlarımız için çok önemli!

EMMA COOPER'DAN DAHA FAZLASI

Umarız "Sen ve Ben Hakkındaki Gerçek"i okumaktan keyif almışsınızdır. Eğer keyif aldıysanız, lütfen bir yorum bırakın. Hediye etmek isterseniz, bu kitap ciltli, ciltsiz, büyük puntolu ve sesli kitap olarak satın alınabilir.

Emma Cooper'ın yeni kitabına aşağıdaki görsele veya bağlantıya tıklayarak hemen sipariş verebilirsiniz...

<https://mybook.to/EmmaCooperBackAd>

TEŞEKKÜRLER

Her cumartesi öğleden sonra, bu kitabın ithaf edildiği en iyi arkadaşımın sinemaya giderim. Her şeyi izleriz ama romantik kalbim her zaman eski güzel aşklara özlem duyar. Tahmin edeceğiniz gibi, seksenlerin gençlik filmlerine bayılırım, bu yüzden bahsi geçen filmler için beni mazur görmeyi umarım... Eğer bir gün sinemada kilitli kalıp (istediğim kadar atıştırmalıkla!) geceyi geçirmek için şanslı olursam, işte bu filmler bana eşlik edecek.

Sinemada geçen bir kitap yazmayı çok sık düşünmüştüm ve sonunda yazmanın bir yolunu bulduğum için çok mutluyum! Yabancılarla film izlemek bir tür saygıyı beraberinde getiriyor... yalnız ama birlikte. Yoğun hayatım, büyük ekranın önünde oturup en yakın arkadaşımın (fragmanlar sırasında ve film başlamadan önce... hayvan değilim!) konuşup kahkaha attığım birkaç muhteşem saat için askıya alınıyor ve dışarı çıkıp gün ışığına göz kırptığımda kendimi her zaman çok dinlenmiş hissediyorum.

Bir kitapçıya girdiğimde de aynı rahatlamayı hissettiğime eminim. Kitapların kokusuna, müşterilerin alçak seslerine ve çevrilen bir sayfanın fısıltısına bayılıyorum. İşte bu yüzden, Sen ve Ben Hakkındaki Gerçek, kitaplara ve filme yazdığım bir aşk mektubu. Umarım siz de okurken, benim yazarken aldığım kadar huzur bulursunuz.

Yazdığım her kitabın arkasında, bana yardım eden bir ekip var ve bu kitapta da durum hiç bu kadar farklı olmamıştı. Bu kitabın yazımının ne kadar zor olduğunu sizinle paylaşmaktan çekinmiyorum. İki ana karakterin birbirine dokunamadığı bir aşk hikayesi yaratmak, en hafif tabirle, zorlu bir süreçti! Ama birbirlerine olan aşklarını takip etmeyi ve Maggie ile Jack'in iyileşme yolculuğuna destek olmayı çok sevdim. Umarım siz de onlara benim kadar aşık olmuşsunuzdur.

Teşekkür kısmına geçelim! Öncelikle okuyucularıma ve kitaplarımın köşeleri kıvrılmış kopyalarını hevesli ellere teslim eden, kitaplarımı kütüphanelerden alan, hayır kurumlarından satın alan, e-kitap okuyucularına indiren veya sesli versiyonlar aracılığıyla karakterlerimin harika oyuncular tarafından canlandırılmasını dinleyen herkese ne kadar minnettar olduğumu belirtmek istiyorum. Kitaplarımı nasıl okursanız okuyun, sonsuza dek minnettarım. Hepiniz bana hayalimi verdiniz ve hepinizin benim için ne kadar önemli olduğunuzu bilmenizi istiyorum. Açıkçası, çoğu zaman televizyona tıklayıp eski Buffy ve Supernatural bölümlerini izlemek için can atarken, gün be gün kıcımlı koltuğa gömmemin sebebi sizsiniz. Bu yüzden, kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Yayıncılık kariyerimin başından beri yanımda olan ve beni desteklemek, bilgece öğütler vermek ve birlikte gülmek için her zaman yanımda olan menajerim Amanda Preston'a her zaman olduğu gibi büyük teşekkürler. Gözlüğünüzün kolu kırıldığında ve tatile çıkmak üzereyken bile yazımı okumaya devam ettiğiniz için sonsuza dek

minnettar olacağım! Siz tam bir tanrıçasınız ve desteğinizi asla hafife almayacağım.

İnanılmaz derecede zeki ve destekleyici editörüm Rachel'a. Çok kötü ilk taslağımı alıp düzene soktuğun için teşekkür ederim! Birçok düzenleme turu boyunca inanılmaz derecede sabırlı ve anlayışlıydın... Sen tam bir güç merkezi. Seninle çalışmaya devam edebildiğim için çok heyecanlıyım.

Tüm Boldwood ekibine, tüm emekleri ve kitaplarımı duyurmak için yeni ve yenilikçi yollar buldukları için çok teşekkür ederim. Sizin tarafınızdan yayınlanmaktan büyük mutluluk duyuyorum.

Rehberlikleri, coşkuları ve kartal bakış açıları için Candida Bradford ve Helena Newton'a da ayrıca teşekkürler; ikiniz de rock yıldızısınız.

Jericho Writers'daki harika meslektaşlarıma "Teşekkür ederim" demek için yeterli değil. Hepinizle çalışmaktan büyük keyif alıyorum. Sorularımı her zaman yanıtlayan ve UNWC'nin muhteşem parkurunu ayakta tutan Kat Ashton, Verity Hicks ve Imogen Love'a özel bir teşekkür borçluyum. Hepiniz gerçek birer süperstarsınız.

Çok yetenekli meslektaşlarım ve eğitimci arkadaşlarım Holly Seddon, Megan Collins ve Anna Vaught'a... Bana verdiğiniz kahkahalar, verdiğiniz destek ve birlikte çalışılabilecek en iyi insanlar olduğunuz için teşekkür ederim, siz olmadan çok zor olurdu!

Hem geçmişte hem de şimdiki UNWC öğrencilerime ayrıca teşekkürlerimi sunuyorum. Çalışmalarınızı benimle paylaştığınız ve sabahları yazma seanslarımıza katıldığınız için teşekkür ederim. "Çalışma" günlerimi çok daha güzel

kılıyorsunuz. Yazma yolculuğunuzun bir parçası olmaktan inanılmaz derecede onur duyuyorum... Mentorunuz olmak bana tarif edemediğim kadar büyük bir keyif veriyor.

Yazar ekibim olmasaydı ne yapardım?! Josie Silver, Kim Nash, Caroline Hulse, Natali Simmonds, Clare Swatman ve S J King'e tüm destekleri, sohbetleri ve nefis kahvaltıları için çok teşekkürler. Hepiniz harikasınız.

Yayıncılık sektörünün çoğu zaman adı duyulmayan omurgası olan blog yazarlarına ve tüm kitapsever camiasına: Linda Hill, Anne Cater, Rachel @rararesources, The Fiction Café, The Savvy Writers' snug, Em @EmDigsBooks, Claire @Secretworldofabook, Jenna @book_club_momma ve Telford Book Club. Yeni okuyucuları teşvik etmek ve yerel yazarları, hatta daha uzaktakileri bile desteklemek için yorulmadan çalışan Kay ve Carrieann'a da ayrıca teşekkür etmek isterim. Hepiniz gerçek birer harikasınız ve size ne kadar teşekkür etsem az.

Kathryn @tealeavesandreads'e Zoom görüşmesi yapmaya ve muhteşem kitapçısındaki günlük hayatının ayrıntılarını paylaşmaya zaman ayırdığı için özel teşekkürler. Köpeğimi içeri almadım ama kutuların açılmasını zorlaştırdım!

Emma Jackson, Claire Ashley, Amanda Hedison ve Teresa Merry'ye kocaman bir kadeh/şişe şarap kaldırıyorum. Siz olduğunuz için, tüm öğle ve akşam yemekleriniz ve dışarıda geçirdiğimiz geceler için teşekkür ederim... Tabii ki kaçınılmaz olarak gelen akşamdan kalmalıklar için de!

Akşamdan kalmalık konusuna gelince, hemen harika anneme geçiyorum. Seni ne kadar sevdiğimi söylemenin yolları tükeniyor. Yaptığın her şey ve olduğun kişi için teşekkür ederim... özveriyle bize çok şey veriyorsun ve hepimiz sana ve Chris'e minnettarız. Ah, bir de kıyamet koptuğunda kesinlikle senin evinde saklanacağız!

Çılgın, gürültülü ve her zaman sevgi dolu Evans aileme -hepinizi seviyorum. Bu sadık, çılgın ve inanılmaz ailenin bir parçası olduğum için her gün minnettarım.

Jac, sen hayal edebileceğim en iyi kaynanasın, hatta daha fazlasısın. Sevgin, kahkahaların ve Pazar salata barların için teşekkür ederim. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviliyorsun.

Bana olan sevgisi, desteği ve en önemlisi efsanevi barbeküleri için babama! Ve babama katlandığı, çok nazık ve komik olduğu ve kitaplarımı tüm arkadaşlarına elden sattığı için göz alıcı ve güzel Terry'ye.

En sevdiklerime geçelim! Bizi her gün inanılmaz derecede gururlandıran ve minnettar olmamızı sağlayan yetenekli, zeki ve muhteşem çocuklarım: Ethan, Ally, Max ve Delilah, kendiniz olmaya devam edin çünkü hepiniz mükemmelsiniz.

Son olarak, ama asla ama asla en önemsiz değil... Russ'ım. Seninle geçirdiğim otuz bir yıl hâlâ yeterli gelmiyor. Günlerimi kahkahalarla doldurduğun, bana meydan okuduğun ve beni en iyi versiyonuma dönüştürdüğün için teşekkür ederim. Sen benim yuvam, kalbim, dünyamsın. Yaşamayı umduğum en muhteşem aşk hikayesinin başrol oyuncusu olduğun için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Emma Cooper, büyük beğeni toplayan kitap kulübü kurgu romanlarının yazarıdır ve mizahı daha karanlık duygusal temalarla harmanlamasıyla tanınır. İlk romanı The Songs of Us, RNA Yılın Çağdaş Romanı Ödülü'ne aday gösterildi. Eserleri o zamandan beri yedi farklı dile çevrildi.

Emma Cooper'ın özel bonus içeriğini buradan indirin:

Emma'nın web sitesini ziyaret edin: <https://emmacooperauthor.wordpress.com/>

Emma'yı sosyal medyada takip edin:

Facebook

X (Twitter)

Instagram

TikTok

AYRICA EMMA COOPER TARAFINDAN

Birinden Önceki
Senin ve Benim Hakkımdaki Gerçek

THE SHELF CARE CLUB

The home of Boldwood's
book club reads.

Find uplifting reads,
sunny escapes, cosy romances,
family dramas and more!

Sign up to the newsletter
<https://bit.ly/theshelfcareclub>

Boldwood

Boldwood Books is an award-winning fiction publishing company seeking out the best stories from around the world.

Find out more at www.boldwoodbooks.com

Join our reader community for brilliant books, competitions and offers!

Follow us

@BoldwoodBooks

@TheBoldBookClub

Sign up to our weekly
deals newsletter

<https://bit.ly/BoldwoodBNewsletter>

İlk olarak 2025 yılında Boldwood Books Ltd. tarafından Büyük Britanya'da yayımlandı.

Telif Hakkı © Emma Cooper, 2025

Kapak Tasarımı Lizzie Gardiner'a aittir

Kapak Görselleri: Adobe Stock

Emma Cooper'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik araçla, hiçbir biçimde çoğaltılamaz; kitap incelemelerinde kısa alıntılar yapılması durumu hariçtir. Bu kitap bir kurgu eseridir ve tarihsel gerçekler dışında, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkıyla korunan, hem açıklayıcı hem de alıntı niteliğindeki materyaller için gerekli izinlerin alınması için her türlü çaba gösterilmiştir. Bu konudaki eksikliklerden dolayı özür dileriz ve gelecekteki herhangi bir baskıda gerekli teşekkürlerimizi sunmaktan memnuniyet duyarız.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

Ciltsiz ISBN 978-1-83656-948-0

Büyük Baskı ISBN 978-1-83656-947-3

Ciltli ISBN 978-1-83656-946-6

Ticari Ciltli Kitap ISBN 978-1-80656-065-3

E-kitap ISBN 978-1-83656-949-7

Kindle ISBN 978-1-83656-950-3

Ses CD'si ISBN 978-1-83656-941-1

MP3 CD ISBN 978-1-83656-942-8

Dijital ses indirme ISBN 978-1-83656-943-5

Bu kitap sertifikalı sürdürülebilir kağıda basılmıştır. Boldwood Books, sürdürülebilirliği işimizin merkezine koymaya kendini adanmıştır. Daha fazla bilgi için lütfen <https://www.boldwoodbooks.com/about-us/sustainability/> adresini ziyaret edin.

Boldwood Books Ltd, 23 Bowerdean Caddesi, Londra, SW6 3TN

www.boldwoodbooks.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

